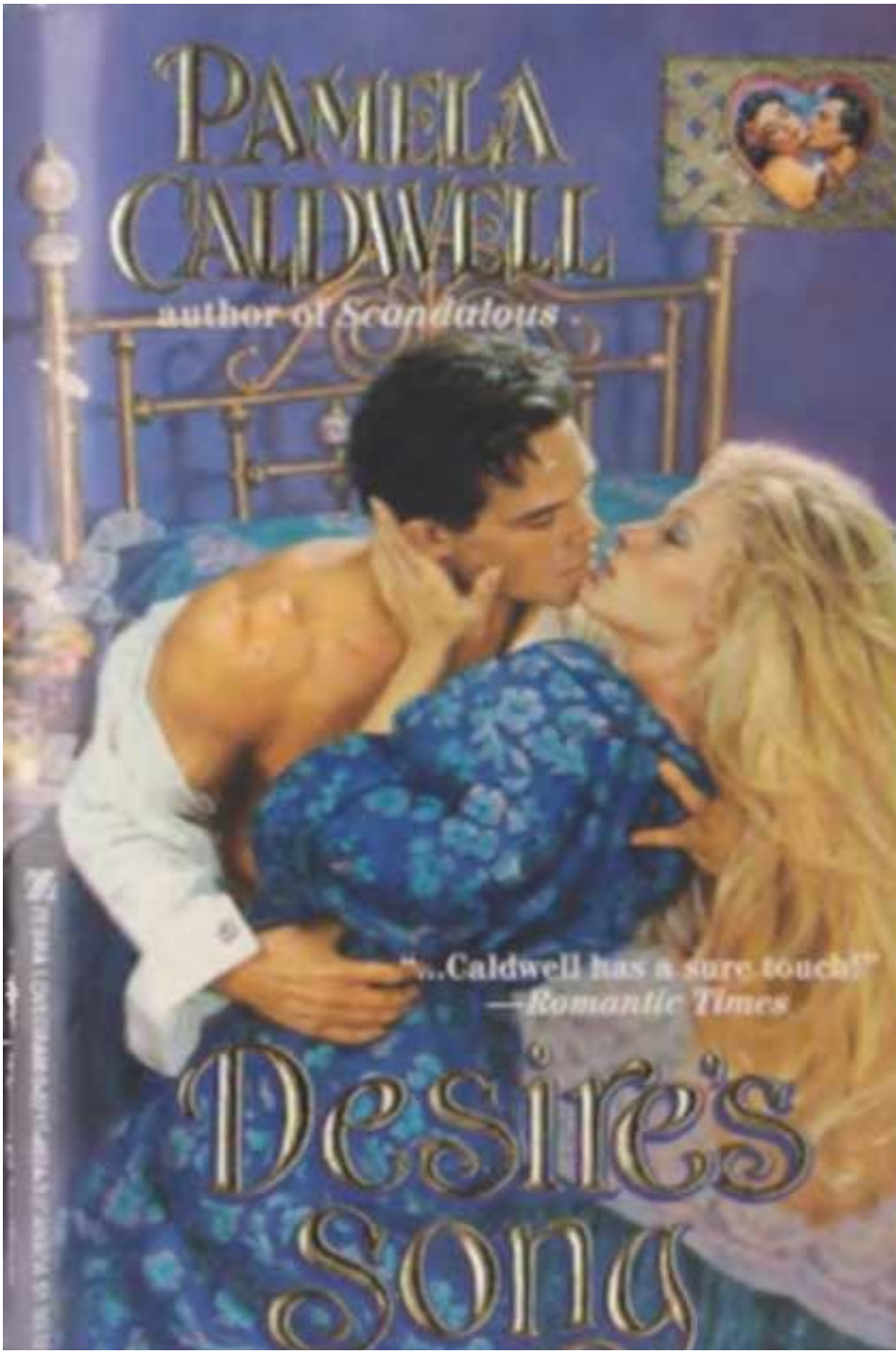
PAMELA
CALDWELL
author of Scandalous
"...Caldwell has a sure touch!"
—Romantic Times
Desire's
Song

ROMAN
Traducerea din limba engleză de
ALEXANDRA KISELEFF
Bucureşti 1994
DESIRE'S SONG
By Pamela Caldwell

PAMELA CALDWELL

PREŢUL DORINŢEI

O PROPUNERE ŞOCANTĂ

Sarah rămăsese înţepenită pe podea în timp ce gândurile ei vagabondau aiurea. Doar nu vrea să spună că ar dori să-i înlocuiască pe Jeremy! Nu se poate gândi la asta! Acest bărbat sobru şi profund nu s-ar putea supune niciodată regulilor pe care i le impusese ea lui Jeremy. Trebuia să fie foarte, foarte atentă la ce făcea.

— Eu... eu aş prefera... să nu, zise ea. Sigur că sunt flatată de interesul pe care mi-l arătaţi, dar... dar mă tem că în următoarea perioadă de timp, voi fi foarte ocupată. De fapt, adăugă ea într-un moment de inspiraţie, cred că munca nu-mi va permite să accept niciun fel de invitaţie, aşa că plecarea fratelui dumneavoastră a venit într-un moment favorabil pentru mine!

— Crezi? întrebă ducele, ridicând din sprâncene. Şi eu care credeam că îmi este favorabil mie.

Sarah simţi cum i se usucă gura. Nu putea fi nicio îndoială, intenţiona să-i înlocuiască pe Jeremy.

El se ridică de pe sofa şi străbătu agale salonul.

— Ştii, sunt obişnuit să fiu privit ca un vânat de soi. E

stupid să spun asta, desigur, dar asta este.

Sarah ocoli prin spatele scaunului.

— Sunt sigură că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, Înălţimea Voastră.

— Oh, ba eu sunt sigur că înţelegi, dr. Ştii tot atât de bine că este preferabil, oricând, să ai drept admirator un duce decât un viconte.

Sta nemişcat, cu ochii ce-i străluceau de un albastru aproape nepământean de sub sprâncenele întunecate.

Până mai zilele trecute nu reuşisem deloc să înţeleg cum de se… îndrăgostise atât de repede fratele meu de dumneata, zise ducele. Şi începu să se plimbe din nou în jurul scaunului şi al ei.

— Când te-am văzut pentru prima dată, am înţeles imediat că avea dreptate.

1865

— Voi pune problema deschis, domnişoară Raymond. Te-am chemat aici astă seară ca să văd dacă nu te pot convinge să te căsătoreşti cu mine.

Sarah simţi că i se taie respiraţia. Camera devenise deodată prea strâmtă. Îşi înfipse unghiile în palmă. Alfred Rappaport o privea cu un zâmbet cald, o privire uşor timidă pe faţa lui aspră.

— Uite fetiţo, vezi. M-am oferit să-ţi plătesc ca să vii zilnic ca guvernantă a lor, dar asta nu-ţi rezolvă problemele, nu-i aşa? Tu ai nevoie de bani, dar banii se vor termina repede dacă vor fi irosiţi la jocul de cărţi.

Tuşi apoi privi în gol ca şi cum ar fi regretat că făcuse ultima remarcă. În cameră se lăsase tăcerea, nu se mai auzea decât focul trosnind. Sarah se uita la el, îngheţată de ruşine. Tăcerea deveni apăsătoare şi el îşi luă pipa. Sarah se înfiora. El se făcu a nu observa.

— Scuză-mi sinceritatea, domnişoară Raymond, dar poate că te vei simţi mai uşurată dacă îţi voi spune că nu mă aştept să împarţi patul cu mine. Se uita la ea peste pipă.

— Eu vreau o mamă pentru copiii pe care-i am, nu vreau alţi copii.

Alfred Rappaport scutură cenuşa din pipă.

— Am avut o viaţă lungă şi am făcut o mulţime de bani. Nu m-am căsătorit decât târziu şi atunci nu aşa după cum spun unii din sentimentalism prostesc. Soţia mea a fost la halls, înţelegi – era dansatoare de music-hall, adăugă el ca s-o lămurească.

Sarah clipi surprinsă. Alfred Rappaport chicoti ca şi cum ar fi făcut o glumă bună. Ştii, unde merg cei săraci cu duhul, Katy însă era o fată drăguţă care merita mai mult decât i-a oferit viaţa. Dumnezeu s-o odihnească. Îmi închipuisem, în felul meu aiurea, că făceam un act de caritate căsătorindu-mă cu ea, dar în fond ea a fost aceea care mi-a făcut mie un bine, salvându-mă din viaţa mea nebunească şi învăţându-mă care este sensul dragostei.

Pe Sarah o impresiona destăinuirea aceea.

— Sunt bucuroasă că v-aţi găsit unul pe altul.

— Am sperat să gândeşti aşa. Vii dintr-o familie bună, domnişoară Raymond, spre deosebire de Katy a mea şi nu ţi-aş fi iertat-o dacă ai fi privit-o cu dispreţ, pe ea şi pe fetele noastre, dar viaţa a fost cu siguranţă mai bună cu dumneata decât a fost cu ea.

Sarah simţi din nou că înţepeneşte.

— Situaţia mea nu este. În niciun caz echivalentă cu… cu…

— Cu careva care-şi câştigă viaţa pe scenă? Nu. Domnişoară Raymond, ca să fiu cinstit, mie mi se pare că este mult mai rea. Katy, cel puţin, era protejată de atenţiile nedorite ale bărbaţilor. Niciun bărbat nu putea să ajungă la ea fără permisiunea managerului ei de scenă şi fără propriul ei acord. Bănuiesc că fiind singura femeie de sub acoperişul tatălui dumitale, ţi-a fost mult mai greu.

Sarah simţi că i se îmbujorează obrajii. De unde ştie el? De unde ar putea el să ştie despre toţi bărbaţii beţi şi rău famaţi care veneau să joace cărţi şi zaruri cu tatăl ei şi care o trăgeau în colţurile întunecoase din casă, mângâind-o şi sărutând-o cu buze umede şi unsuroase şi mai rău Probabil că se vedea pe faţa ei. Îşi plecă încet capul, incapabilă să suporte scrutarea binevoitoare a lui Alfred

Rappaport.

— Vai, dragă, zise el, am spus prea mult şi te-am întristat. Poftim, ia puţin coniac.

Sarah clătină din cap, privind printr-o ceată de lacrimi în poate… O batistă mare albă îi flutură prin faţă iar ea acceptă să-i atingă ochii înăbuşindu-şi sentimentele.

— Dacă mi-aţi declarat toate astea vreţi să-mi spuneţi…

— Nu încă, domnişoară Raymond, o întrerupse Alfred Rappaport. Trebuie să insist asupra acestei propuneri neobişnuite. Mişcă sticla de pe masa de lângă ea şi-şi stinse pipa. Te-ai putea întreba pentru ce, dacă soţia mea a murit de doi ani, am aşteptat până acum ca să-ţi fac propunerea. Răspunsul, domnişoară Raymond, este simplu: moralitatea. Doctorul meu m-a. Informat că nu mai am mult de trăit. El îşi reaprinse pipa. Acum, tot ce mi-a mai rămas din viaţa asta este un pachet de bani şi două fetiţe care mi se par rupte din soare. Tot ceea ce-mi rămâne de făcut este să le asigur fericirea. Eu le pot lăsa mulţi bani, dar nu le pot proteja de răul din această lume, după ce nu voi mai fi. Pentru aceea apelez la dumneata, domnişoară Raymond. Mi-ar plăcea să nu obiectezi că va trebui să creşti odraslele unei dansatoare de music-hall şi ale unui bătrân bancher nebun şi sentimental.

Sarah îi studie faţa la lumina focului. Părea atât de robust în ciuda nenumăratelor riduri din jurul ochilor şi a părului cărunt.

— Nu ai nimic de zis? întrebă el.

Eşti atât de tăcută. Te-am speriat cu această propunere anapoda? Sau poate cu perspectiva creşterii fetiţelor? Sunt o belea, fii sigură. Ar fi nedrept dacă cel puţin nu te-aş preveni de asta.

Sarah dădu din cap. Ştia multe despre ele. El le ducea, în fiecare duminică, la biserică, chiar dacă trebuia să le umple. Gura cu bomboane la intervale regulate ca să le facă să tacă. Erau şi unii care cleveteau zicând că este nebun după fetele lui, un nebun devenit prea târziu tată şi devenit şi mai nebun cu timpul, dar dragostea lui

nemăsurată faţă de fetiţele sale i se părea admirabilă lui Sarah, care îl văzuse cu ele în fiecare duminică de când murise soţia lui. Alfred Rappaport nu lipsise niciodată de la biserică şi nici copilele. Sarah se gândi că ar scăpa de munca de la fermă. El îi oferea acum posibilitatea aceasta.

— Hai, domnişoară, trebuie să-mi dai un răspuns, o îndemnă el cu Amabilitate. Te temi să ai grijă de două neastâmpărate ca astea? Te asigur că dacă ai să le ameninţi că le închizi poneii le vei aduce imediat la ascultare. Şi o fixă cu un zâmbet şiret la care ea nu se putu abţine să răspundă, Îi fel. Aha, prea bine! exclamă el. Iată că ai răspuns!

— Domnule Rappaport, ce mai pretindeţi în afară de educarea copiilor, sublinie Sarah. N-aş putea să le educ în mod corespunzător dacă aş face şi gospodărie. Asta-i! Nu vreau să vă înşel în ceea ce priveşte calificarea mea.

— Dacă era vorba de nişte treburi gospodăreşti, n-aveam decât să dau un anunţ în The Times, domnişoară Raymond. Dar ceea ce caut eu este o persoană cu suflet. Te-am urmărit, domnişoară Raymond. Dumneata te-ai născut cu o povară care ar fi distrus mintea multor altor tinere. Dumitale îţi place muzica şi e o bucurie să asculţi cântecul dumitale în biserică. Eşti curată şi îngrijită, te porţi cu demnitate şi te împotriveşti viciului. O prinse de mână ca să-i reţină atenţia. Nu e bine să crezi că ar putea fi altfel, domnişoară Raymond. Tatăl dumitale îşi va juca şi-şi va bea viaţa, apoi şi casa dumitale, foarte curând. Eu, pe de altă parte, am doi copii, dar nu am o familie în seama căreia să-i las, când nu voi mai fi, sau care să-i ocrotească măcar. Pe scurt, viitorul este pentru amândoi mai înceţoşat decât am dori.

Sarah respiră adânc. Afară se făcuse deodată întuneric. Apropierea unui bărbat în semiobscuritate îi inspira un sentiment de groază, deşi el era un om bun, amabil. Reuşi să spună:

— Soluţia pe care mi-o propuneţi e demnă de atenţie. Mă voi gândi la ea. Şi se ridică brusc.

Alfred Rappaport se ridică şi el, ochii îi străluceau de

mulţumire. Ceea ce-l făcea să pară mai tânăr decât cei cincizeci de ani pe care-i avea.

— Păi asta-i minunat!

— Poate că ar fi mai bine să mă invitaţi aici la masă, duminica viitoare, după biserică, zise ea. Să vedem dacă îmi plac fetele şi dacă ele mă plac pe mine după o cunoaştere mai intimă.

— Da, desigur. Aşa trebuie să facem! Ce drăguţ din partea dumitale să sugerezi asta. Şi o conduse la uşă. Cabrioleta ei cu poneiul o aştepta în stradă. Mi-ar face plăcere dacă mi-ai permite să te însoţesc până acasă, zise Alfred Rappaport, scrutând întunericul.

Sarah clătină din cap şi respinse oferta lui, punând o mână pe cabrioletă.

— Patch este obişnuit să meargă acasă necondus. Chiar dacă aş adormi, tot aş ajunge cu bine.

Ştiau amândoi că Patch îl aducea pe tatăl ei acasă fără a fi condus şi asta nu pentru că ar fi adormit. Alfred Rappaport apucă de frâul poneiului pentru a-l reţine şi lui Sarah începu să-i bată inima puternic.

— Domnişoară Raymond, zise el, străpungând-o cu privirea. Aş încerca din toate puterile să te fac fericită. Pianul nostru trebuie să fie acordat, grădinii îi va trebui un an ca să fie pusă la punct, dar Liza, Lillibet şi cu mine, ăăă, cred că vei constata că suntem o companie veselă.

Sarah trase de hăţuri ca să-l pună în mişcare pe Patch.

— O să vorbim despre asta când ne vom vedea duminica viitoare, zise ea.

În timp ce Patch se îndrepta spre poarta fermei, se şi decisese, fără să se fi gândit nicio secundă că-l va găsi pe tatăl ei beat în faţa verandei şi casa plină de fum de ţigară şi de bărbaţi străini tolăniţi peste tot.

I

1868

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, doamnă Rappaport dar Bertinelli vrea să vă vadă. A venit la lecţie şi nu vrea să plece deşi i-am spus că toată casa, e în doliu.

Sarah puse de o parte cartea de vizită a solicitantului şi-şi ridică plictisită capul.

— Nici nu mi-a trecut prin minte să-l chem. Se uită o clipă pe fereastră, apoi se reculese, cu un efort. Mai bine lasă-l să intre, doamnă Hollister. Şi adu-mi onorariul lui obişnuit, dacă vrei, în afară de banii de casă!

Doamna Hollister fu vizibil luată prin surprindere.

— Doar n-o să faceţi lecţia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Sarah clătină din cap.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci pentru ce Dumnezeu sfântul să-i plătiţi, când sunteţi într-o asemenea lipsă de bani?

— N-ar fi cinstit să nu-i plătesc, rosti Sarah rar. Fiecare cuvânt, fiecare gând, necesita mult mai multă energie decât avea ea. A bătut atâta drum şi i se cuvine. Şi n-ar trebui să-l lăsăm să plece fără a-i da o gustare, ceva. Nişte ceai, dacă nu te superi şi nişte sandvişuri, cele mai bune pe care le poţi prepara repede. Se ridică în picioare. Te rog, lasă-l să intre…

— Signora, vă iert din toată inima, zise profesorul de muzică italian când ea îi prezentă scuzele. Habar n-am cum se procedează în cazurile astea. Şi arătă cu un gest trabucurile văduvului şi grămada de fotografii înrămate şi de bibelouri scumpe de pe poliţa de deasupra căminului acoperite cu un postav negru. Vă rog, să primiţi sincerele mele condoleanţe.

Îi permise să-i prindă mâna. Îi trebuise un an întreg ca să nu se simtă jenată de agasantele lui efuziuni şi atingeri, până să-şi dea seama că ele nu reprezentau de fapt decât o afecţiune nevinovată.

— Desigur, accept condoleanţele dumitale.

— Dar este atât de trist! Domnu’ Rappaport e drept că nu arăta bine când l-am văzut ultima dată, dar nu pot să cred că nu mai este printre noi!

— Nici eu, signor. Ştiam de mult că aşa se va întâmpla, dar tot am fost şocată. Inima, înţelegeţi, inima lui iubitoare a fost de vină. L-a lăsat pur şi simplu.

— Vai, e atât de trist, zise italianul cu ochii umezi de tulburare. Avea, după cum aţi zis dumneavoastră, o inimă iubitoare.

Sarah se lupta cu lacrimile care stăteau să izbucnească.

— A fost cel mai bun dintre bărbaţi. Şi îmi va lipsi grozav de mult.

— Vai, doamnă Hollister! Mulţumesc.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă servesc nişte ceai şi un sandviş cu şuncă, signor Bertinelli şi câteva bucăţi de chec, dacă vreţi. Arătând cu mâna către păhăruţul de pe tavă: şi banii dumneavoastră, desigur.

— Nici nu mă gândesc să-i iau. Păstraţi-i şi o să mi-i daţi data viitoare.

— S-ar putea să nu mai fie niciodată viitoare, signor Bertinelli. Situaţia nu-mi va permite.

Signor Bertinelli se aşează brusc.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că nu veţi mai continua studiile? Vocea asta minunată şi trei ani de pregătire pierduţi în vânt pentru că a murit domnul Rappaport? El n-ar fi dorit aşa ceva, doamnă! El a fost cel care m-a găsit şi care a insistat ca să luaţi lecţii de canto. El ar fi vrui să continuaţi, să vă dezvoltaţi acest incomparabil har. Dacă aţi renunţa acum, ar fi un sacrificiu adus memoriei sale!

— Nu vreau să renunţ, signor, da? Trebuie, zise Sarah, privindu-şi mâinile. Nu mai am pur şi simplu posibilitatea să vă plătesc lecţiile de acum încolo.

Profesorul de muzică se uita la ea năuc.

— Vai, signora, scuzaţi-mă! Nu vreau să… Nici nu visez să mă amestec în…

— Nu vă necăjiţi, signor Bertinelli. Nu vă pot lăsa să plecaţi cu impresia că nu mâi vreau să continui. E deosebit de drăguţ din partea dumneavoastră că mă încurajaţi aşa. Dar asta-i situaţia… asta e, am fost informaţi că fondurile despre care credeam că ne-au rămas după… după plecarea dintre noi a domnului Rappaport au fost furate de partenerul său.

— Dar ăsta-i un ultraj! Poliţia nu poate face nimic?

Sarah scoase un scurt oftat de regret.

— Partenerul soţului meu a fugit din ţară. Nu mai este de găsit. Se pare că de ani de zile a tot furat de la firmă sume mici iar acum a luat restul şi a părăsit ţara ca să scape de închisoare când ar fi fost descoperit de executorii soţului meu. A fost un şoc puternic pentru mine! Domnul Rappaport fusese coleg de şcoală cu el şi avea în ei o încredere fără rezerve. Poate că soţul meu a fost un naiv – nu ştiu. Domnul Rappaport era cinstea întruchipată. Cred că pentru el era de neconceput că cineva pe care-l cunoştea din copilărie ar putea să nu-i fie asemenea. Clătină din cap cu tristeţe. Iar acum nu ne-a mai rămas decât această casă şi mă tem că depunătorii băncii vor vrea s-o ia ca să acopere unele sume.

— Sunt dezolat pentru dumneavoastră, zise signor Bertinelli, dând din cap. Cu adevărat dezolat. E trist să te naşti. Se ridică. Nu vreau să profit de timpul dumneavoastră.

Sarah era gata să pronunţe o împotrivire politicoasă, dar îşi dădu seama că era dureros să vorbească despre nenorocirea care căzuse pe capul ei şi aproape peste puterile ei să vorbească despre Alfred fără să se prăbuşească şi să lăcrimeze din nou.

— Denham Green nu-i atât de departe de Londra, zise italianul şi o privi fix. Poate că veţi veni la oraş cu vreo cursă?

— Nu aş avea de ce, zise Sarah, deconcertată de întrebare.

— Dacă s-ar mai schimba situaţia răspunse profesorul de muzică, aţi putea veni la mine să luaţi lecţii. O luă de mână ca să-i împiedice protestul. Ar fi darul meu pentru dumneavoastră. Şi colţurile buzelor se ridicară într-un zâmbet. Iar pentru mine ar fi o compensaţie pentru toate acele fetişcane alintate care nu au nimic comun cu muzica şi ale căror voci seamănă cu mieunatul unei pisici trase de coadă. Dacă mi-aş putea permite costul trenului, aş continua să vin aici pe spezele mele, dar vai, familia mea din Italia depinde de mine… Ridică expresiv din

umeri. Numai din cauza lor trebuie să renunţ la şansa de a lucra cu cel mai talentat elev pe care l-am văzut vreodată. Ea începuse să îndrăgească această casă, nu numai pentru faptul că Alfred o destinase cuibului lor ci şi pentru amintirile pe care le păstra.

Signor Bertinelli porni pe scări în jos şi se opri.

— Aveţi un talent remarcabil, zise el ezitant. Dacă măcar ar şti lumea, dacă aţi vrea… Se uită la faţa ei şi se opri. Dar nu, zise el, n-ar fi acceptabil pentru o englezoaică delicată şi educată să… Clătină cu tristeţe din cap. Cel puţin continuaţi să exersaţi – Rossini, Bellini, Donizetti, toate aceste bucăţi care vi se potrivesc atât de bine.

Sarah dădu din cap:

— Voi încerca. Privea după el cum se îndrepta spre cabrioleta elegantă cu pasul lui hotărât care-l caracteriza. Avea cea mai bună lojă a Teatrului Maiestăţii Sale, de pe Gran Tier numărul patruzeci şi opt, pe care Signor Bertinelli o primise mai mult ca sigur, ca o recompensă din partea patronilor care acordau bilete de favoare la fiecare reprezentaţie. Alfred îl includea întotdeauna pe Signor Bertinelli în ieşirile pe care le făceau la operă/ştiind cu câtă plăcere asculta Sarah comentariile italianului la reprezentaţii.

Signor Bertinelli dispăru din vedere, ascuns de şirul de copaci de la capătul străzii. Sarah se întoarse păşind încet înapoi spre casă.

Restul lumii lor era întors cu fundu-n sus. Sarah făcea eforturi ca să menţină fetele în cadrul ordinii stabilite. Sâmbăta era întotdeauna ziua lor de baie, aşa că şi acum pregătise baia, le săpunea cu săpunul emolient Brown Windsor, exact cum procedase cu Alfred luni, înainte de a muri.

— Mama; mergem mâine la biserică? întrebă Liza.

— Sigur că mergem, zise Sarah.

Boilerul de aramă de la capătul cade-i gâlgâi alarmant şi scoase valuri de aburi prin valva din vârf înainte de a da din nou în clocot. Sarah se uită către el îngrijorată. În general, preţuia binefacerile modernizării cu

care Alfred înzestrase casă, dar boilerul cu aburi o făcea fără să vrea să se gândească la locomotiva cu aburi şi îşi exprimase teama că într-o zi, boilerul cu aburi va exploda şi o va catapulta şi pe ea şi copiii în grădină. Alfred se amuzase copios de această spaimă a ei şi încercase să o facă şi pe ea să vadă latura umoristică. Boilerul se opri şuierând şi zbârnâind. Sarah găsea o consolare la gândul că dacă le-ar fi omorât, ar fi ajuns curate la Dumnezeu.

— Înseamnă că o să ne ducem de două ori într-o săptămână la biserică, zise Liza. La cei opt ani ai ei, ştia să citească şi să numere bine şi ţinea socoteala strictă a tuturor întâmplărilor care îi afectau comoditatea.

— Întâi pentru tata şi acum din nou. Nu vreau să merg de două ori pe săptămână la biserică.

— Necredincioas-o, zise Sarah agasată, încercând să-i pună un flanel cam strâmt faţă de corpolenţa ei. Mâine va fi şi tatăl tău acolo. Ne va aştepta, ca să fim împreună ca mai înainte.

— Adică, tata va fi şi el la biserică? întrebă Lillibet, cu ochii larg deschişi. Sarah îi explicase la înmormântare că tata – se odihnea în cutia aceea, fără să mai insiste pe tema aceasta, respingând cu tărie obiceiul de a pune copiii să sărute obrazul rece al mortului. Cu timpul, vor înţelege ce înseamnă moartea, dar acum, niciun cuvânt nu le-ar putea reda exact noţiunea zdrobitoare a plecării tatălui din mijlocul lor.

La cei cinci ani ai ei, Lillibet avea încă burtica proeminentă, caracteristică pentru copiii mici, dar mâinile şi picioarele începuseră să se lungească şi să se subţieze. În curând, ea şi Liza vor fi asemănătoare, dar acum se găseau la cei doi poli ai trecerii de la pruncie la copilărie. În ciuda aparentei maturităţi, aştepta şi ea răspunsul lui Sarah la întrebarea pe care i-o pusese Lillibet în legătură cu prezenta tatălui lor la biserică, pentru că nici ei nu-i era clar ce este cu exactitate moartea.

Sarah căută un răspuns mulţumitor care să nu decepţioneze.

— Tata este cu Dumnezeu acum, dragă şi chiar dacă

voi nu-l vei putea vedea când vom merge la biserică, el vă va vedea.

— Dar dacă nu-l putem vedea pe tata, pentru ce să mai mergem? întrebă Lillibet, încreţindu-şi năsucul cârn, care vara devenea pistruiat. O iubea pe Sarah şi îi acordase râvnitul titlu de – mama, dar tot tata rămăsese centrul universului ei.

— Pentru că el ştie că eşti acolo şi-i va face plăcere, zise Sarah cu hotărâre.

Ce se vor mai întrista după ce va trece timpul, după un tată care a avut atâta grijă de ele! Şi tatăl ei o părăsise, de mult şi ferma fusese vândută ca să acopere datoriile, exact aşa cum prevăzuse Alfred. După căsătorie, ea nu mai primise nicio vorbă de la tatăl ei. Ca şi cum ar fi încetat să mai existe pentru el de îndată ce nu-i mai era de folos. Lillibet o privi pe Sarah grav, cu ochii ei rotunzi albaştri, fără să clipească.

— Mama!

— Da, dragă, te ascult.

— Tata va veni mâine cu noi acasă de la biserică?

Sarah clătină din cap cu durere, fără să rostească niciun cuvânt, încercând să le protejeze şi să şi explice. Cada de zinc se răcise rapid. Ea dădu fetiţele la o parte de la robinetul boilerului şi umplu repede două ulcioare cu apă ca să le limpezească. Dacă şi-ar fi dat drumul lacrimilor tustrele ar fi devenit pe dată nişte plângăcioase neajutorate. Mâinile îi tremurau în timp ce învelea fetiţele în prosoape şi le îndrepta spre doamna Hollister ca să le pună cămăşile de noapte.

Ce simplă, ce ridicol de simplă părea acum, după ce trecuse timpul, propunerea lui Alfred Rappaport de a schimba o viaţă de degradare într-o căsătorie de convenienţă. Cum de nu putuse ea să anticipeze că va ajunge să-l adore? Şi cum Dumnezeu ar fi putut să anticipeze că-i va iubi copiii cu atâta intensitate, ca şi cum i-ar fi adus ea însăşi pe lume? Durerea pierderii lui Alfred era peste puterile ei şi teama că nu va putea să ocrotească fetele o obseda zi şi noapte. Se autocontrola perfect în

timp ce sta în faţa focului potolit de cărbuni din camera de primire. Îşi trecu degetele prin părul lins al Lizei de culoarea cenuşei, ca să-l zvânte, pe când doamna Hollister făcea acelaşi lucru cu Lillibet al cărei păr auriu închis unduia în inele. Genele lungi ale fetiţelor le cădeau grele peste ochi, iar capul le pica de somn. Sarah îi puse Lizei înainte de a adormi, părul pe moaţe.

După ce operaţiunea fu isprăvită, ea şi doamna Hollister duseră fetele la culcare. Trecuse o nouă zi nefructificată, o nouă zi în care nu găsise nicio rezolvare la problema lor. Sarah se prăbuşi epuizată în fotoliu, privind la jocul flăcărilor a căror umbră juca pe pânza neagră ce acoperea poliţa. Era la marginea disperării.

„Vai, Alfred, Alfred, ce-am să mă fac?” se gândea ea.

De la confort şi siguranţă fuseseră reduse, aproape peste noapte, la sărăcie. Spectrul foamei bătea la uşa lor. Exact la o lună de la moartea lui Alfred, fondurile din contul ei pentru gospodărie se reduseseră la jumătate, nemaifiind reînnoite în acest timp.

Fusese forţată să-i dea drumul guvernantei şi tuturor celorlalţi servitori cu excepţia Emmei Holister, care a refuzat să plece, indiferent dacă o plăteau sau nu. Oricum, Sarah trebuia să găsească o posibilitate, indiferent prin ce mijloace, ca să întreţină casa şi poneii, în aşa fel încât fetiţele să nu sufere mai mult decât suferiseră până acum.

Emma Hollister se strecură înapoi în casă, închizând uşa în urma ei, ca să nu se răcească în cameră. Printr-o înţelegere mutuală, îşi îngăduiseră să întreţină focul în salon şi în camera de zi. Erau destui bani în cont ca să poată umple lada cu cărbuni ori de câte ori se golea şi prevăzuseră şi situaţia de a nu fi umplută.

„Vai, doamnă Hollister”, suspina Sarah, punând toată teama şi tristeţea într-o lungă izbucnire.

Menajera nu zicea nimic. Ce să zică? Luă un ciorap al Lillibetei şi începu să cârpească. Emma Hollister era o femeie extraordinar de practică, cu o credinţă în Dumnezeu câştigată în aspra experienţă practică de viaţă din mahalaua St. Giles. Ca şi mama Lizei şi a Lillibetei şi

ea fusese salvată de Alfred Rappaport, dar nu de pe scena unui music-hall, ci din aglomerările săracilor din imediata apropiere a Cityului, districtul financiar al Londrei unde oameni prosperi fac milioane în timp ce familiile sărace trăiesc în subsolurile blocurilor.

Tânăra Emma era bântuită de perspectiva de a fi forţată să se întoarcă după toţi aceşti ani la St. Giles. Încercarea lui Sarah, de a o asigura că o va ajuta să-şi găsească alt loc de muncă, nu o liniştea. De fapt, Emma Hollister ştia la fel de bine ca şi Sarah că primul mariaj atât de şocant al lui Alfred Rappaport, precum şi comportarea aiurită a tatălui, o scoseseră pe Sarah din rândul lumii.

Nimeni nu ar fi angajat-o pe Emma Hollister pe baza recomandării făcute de Sarah. Sarah nu ar fi putut obţine o muncă respectabilă nici pentru ea personal fără să aibă o recomandare şi nu avea pe nimeni care să-i dea aşa ceva.

Sarah închise ochii. De ce, vai, de ce, a trebuit să moară Alfred? Era stupidă, dar Sarah îşi punea mereu această întrebare. De primăvara se gândea la nopţile mai calde pe care le aşteptau şi la recoltele generoase de mazăre şi de varză şi de conopidă italiană din grădină. Hrană şi căldură. E mai uşor să fii sărac primăvara, dar ele erau sărace acum, în pragul iernii. Nu mai aveau de recoltat decât puţină fasole, apoi grădina va fi goală. Nu mai rămânea decât o, singură posibilitate…

— Mâine mă duc la Londra, anunţă ea înainte de a o lăsa nervii.

Emma Hollister o privi uluită. Se jurase de mult să nu mai pună niciodată piciorul în Londra, pentru că este acolo încarnarea răului, cel puţin, după părerea ei.

— Ce să faci acolo? întrebă ea.

Înainte de a muri Alfred, i-ar fi fost ruşine să-şi mărturisească secretul, dar nevoia o schimbase.

— Am scris un roman, zise ea, ridicând fruntea. L-am trimis la o editură şi vreau să mă duc să-i întreb dacă vor să-l cumpere. E singura noastră speranţă.

— Un roman? Emma Hollinger se uită la ea de parcă

i-ar fi vorbit chinezeşte.

Sarah încerca să se comporte ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru de pe lume ca soţia unui bancher să-şi ocupe timpul scriind romane.

— Da, despre domnul Rappaport şi binele pe care l-a făcut el multor oameni. M-am hotărât să scriu povestea vieţii lui şi să o public pentru a afla şi alţii ce om bun a fost el şi ca să afle şi el cât de mult l-am preţuit. Sarah îşi studia vârfurile ghetelor ei suedeze, cenuşii. L-am preţuit, înţelegi şi, n-am… şi se pare că nu am putut să-i arăt niciodată ceea ce simţeam. Speram să-i pot prezenta cartea înainte… înainte să moară. Nu am folosit numele reale, bineînţeles, pentru că asta l-ar fi făcut să se simtă prost, dar s-ar fi recunoscut totuşi şi ar fi ştiut cât îl îndrăgeam şi cât apreciam tot ce a făcut pentru mine. L-am trimis cu multe luni în urmă la o editură. Este o poveste atât de înălţătoare – sunt convinsă că o vor cumpăra! Voi pleca la Londra dis-de-dimineaţă.

Alice Hollister îşi păstra – hmm-ul neîncrederii şi după ce tânăra stăpână închise uşa în urma ei.

— Vai, da, doamnă Rappaport, tocmai eram pe cale să vă trimit înapoi manuscrisul prin poştă, promitea, dar, din păcate, este prea searbăd pentru apetitul publicului. Publicul vrea să citească despre oameni care duc o viaţă mai captivantă decât ei. Romanul dumneavoastră conţine unele elemente care stimulează cititorul, totuşi, cu o asemenea dansatoare de music-hall care se căsătoreşte cu un bărbat cu dare de mână şi apoi moare în mod tragic la naşterea copilului… Poate vreţi să imaginaţi o altă poveste ancorată mai solid pe o asemenea premiză, o muncitoare care cucereşte inima unui bărbat cu un rang superior, sau o eroină săracă dar onestă care reuşeşte să se pună singură pe picioare şi găseşte în cele din urmă dragostea – cam aşa ceva. Sunt sigur că înţelegeţi ce ne trebuie.

— Sigur că da. Sarah se ridică încet, luând manuscrisul şi luptând din greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Sunt foarte sincer când spun că lucrarea

dumneavoastră promite. Am fi fericiţi să vedem următoarea dumneavoastră încercare, zise editorul în timp ce o conducea afară din birou.

Era ceva. Lucrarea ei era promiţătoare. Sarah parcurse străzile fără să le vadă, ţinând, teancul de hârtii lipit de piept şi încercând să calculeze cât de repede ar putea să scrie o altă carte şi ce ar putea să inventeze ca să pună mâna pe bani înainte de a-l termina. Dar în primul rând avea nevoie de inspiraţie. Ce cuvânt folosise editorul? Să stimuleze. Publicul vrea să fie stimulat. Foarte bine, gândi ea, îndreptându-şi umerii, o să-i stimuleze. Trebuie să facă orice ca să aducă mâncarea pe masă şi să-şi menţină un acoperiş deasupra capului. Nu trebuia să existe obstacole în viaţa Lizei şi a Lillibetei.

Se opri la primul chioşc de ziare din drum, numărându-şi preţioşii bani ca să-şi cumpere câte un exemplar din fiecare ziar şi din presa de scandal de pe tejghea. Împinsă de foame, se simţi ispitită să-şi dezlege băierile pungii ca să cumpere un ou fiert şi o ceaşcă cu ciocolată într-o dugheană de pe Piccadilly, dar se hotărî să renunţe. Un ou fiert acasă costă numai o liră şi o ceaşcă cu apă fierbinte parfumată cu Bovril nu costă mai nimic. Să-şi cumpere mâncare aici ar fi o extravaganţă pe care nu şi-o putea permite. Se duse în Green Garden şi se aşeză lângă dădacele bogătaşelor care-şi scoseseră copiii ca să se bucure de ziua neobişnuit de caldă de octombrie.

Nu dădu atenţie durerii de cap şi cercetă paginile ziarelor cumpărate. Abundau în poveşti înfiorătoare despre condiţia umană, până când Sarah începu să creadă că nu mai există nimic bun şi nicio speranţă pe lume. Cât de izolată de toate astea fusese ea cu Alfred care o proteja! Bonele marilor case veneau şi plecau din Park Lane. Fiind singură şi femeie, Sarah se bucura că se aflau în apropiere. Doi, trei bărbaţi o priviră cu interes, în ciuda hainelor ei de doliu, dar ea nu-i luă în seamă, căutând cu anxietate o poveste potrivită. Şi o descoperi.

Era o poveste despre domnişoara Isabelle Dare, o faţă de o frumuseţe ieşită din comun, care cucerise lumea

teatrală din Londra prin interpretarea marilor eroine ale istoriei. Povestea era însoţită de o gravură a domnişoarei Dare în rolul Cleopatrei, într-o ţinută mult mai sumară decât s-ar fi gândit vreodată să poarte regina ţării africane subtropicale. Domnişoara Dare era urmărită de un număr mare de bărbaţi, printre care se aflau mai mulţi nobili. Relatarea făcea aluzie la faptul că prinţul de Wales era aşteptat să participe foarte curând la un spectacol. Atenţia societăţii fusese atrasă de perspectivă – şi mulţi erau pregătiţi să-şi scoată portofelul ca să-şi cumpere bilete la spectacolul la care venea şi Înălţimea Sa.

Asta era povestea! Eroul ei trebuia să fie prinţ – şi să se îndrăgostească de o actriţă săracă dar onestă. Sarah se ridică în picioare cu hotărâre, imediat însă trebui să se ţină de speteaza unei bănci din parc, ca să nu cadă. Cu senzaţia că leşină de foame, se îndreptă spre staţia Padington. Mergea de-a lungul parcului Lane către nord, concentrându-şi atenţia asupra minunatelor case, ca să-şi uite de senzaţia de răpăială din cap. Toate faţadele erau elegante şi imaculate cu accesorii de alamă şi geamuri strălucind în soarele după-amiezii.

Pe drum, caleştile se înghesuiau, de la modestele birje la trăsurile elegante trase de cai cu monturi de argint pe harnaşament.

Sarah se opri la colţul străzii Oxford, aşteptând să se mai elibereze traficul pentru a putea traversa. Copacii începură să plutească într-un mod ciudat. Acesta fu ultimul lucru pe care îl mai observă, în timp ce genunchii i se muiară şi se prăbuşi pe caldarâm.

— Domnişoară vă simţiţi mai bine?

Sarah deschise ochii încet şi descoperi aplecată deasupra ei faţa unui bărbat onest. Era tânăr şi purta un chipiu extravagant, de militar. Părul aspru îi încadra fruntea înaltă iar sprâncenele-i negre şi lucioase erau ca pielea chipiului. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, cu ochi albaştri ca albăstreaua şi cu gene nemaipomenit de lungi. Nici fetele nu au asemenea gene. Sarah deschise gura să vorbească, dar limba îi era

neputincioasă.

— Am spus eu că-şi revine, se adresă bărbatul peste umăr unui însoţitor nevăzut. Cred că o ceaşcă de ceai ar fi exact ceea ce-i trebuie.

— Las-o baltă, Jeremy! Ce, eşti nebun? Lasă-mă să fluier după un jandarm s-o ajute. Nu trebuie, cu niciun preţ, să mai întârzii iar! Bătrânul Whiskers te va concedia cu plăcere dacă mai întârzii o dată!

Sarah îşi plecă privirea aproape orbită de strălucirea redingotei de lână roşie sclipitoare a samariteanului său, cu nasturi de alamă impecabil lustruiţi. Se lungi pe spate şi se uita la bărbatul care vorbeşte. Şi el era îmbrăcat într-o redingotă roşie a Gărzii de cavalerie şi, ca şi cavalerul ei, purta gradul de locotenent.

— Îmi… îmi pare rău. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, îngăimă ea în şoaptă.

El zâmbi. De la câţiva centimetri distanţă, efectul era uluitor. Sarah se întrebă dacă de la o distanţă mai mare efectul ar fi fost acelaşi. Frumoşii lui ochi făceau creţuri la margine şi mustaţa neagră se Dădea la o parte lăsând să se vadă dinţii strălucitor de albi.

— Cum? Să plec şi să las frumuseţea asta căzută grămadă aici pe trotuar? Nici gând.

Sarah deschise ochii.

— Acum mă simt mai bine, zise că cu glas tremurător.

— Deşi, cum să zic, nu-mi place să contrazic o doamnă, dar arătaţi îngrozitor. Vreţi un ceai? Cunosc o ceainărie Aereted Bread Company pe strada Oxford. Acolo merg întotdeauna surorile mele – ABC cum îi zic ele, este singurul loc unde le lasă mama să meargă fără însoţitor.

— Jeremy, îl întrerupse însoţitorul lui, nu-i posibil să culegi o femeie străină de pe trotuar şi s-o duci la ceai.

Dar chiar asta făcu salvatorul ei. Se recomandă Jeremy Brett, cavaler, din regimentul doi al Gărzii de cavalerie, în timp ce însoţitorul lui fluiera după o birjă frumoasă şi legă calul lui Jeremy în spatele calului său. Sarah ştia că nu ar fi trebuit să-l lase pe locotenent să o ducă, dar, uluită şi încă ameţită, nu avu putere să se

împotrivească. Vocea slabă a conştiinţei fu înăbuşită de o voce mai practică, ce-i şopti că Jeremy Brett este un ofiţer din Gardă şi trebuie să fie un gentleman. Numai gentlemanii pot deveni ofiţeri şi numai după ce plătesc o mare sumă de bani. Citise ea în The Times că ofiţerul care conducea şarja Brigăzii uşoare îi plătise colonelului său, la retragere, douăzeci şi cinci de lire pentru a prelua comanda, dar habar n-avea cât o costase pe familia lui Jeremy Brett locotenenta din Gardă. Destul de mult, după câte bănuia.

O aşează cu grijă în birjă şi se sui apoi şi el lângă ea, umerii lui laţi, îmbrăcaţi în roşu, presând-o uşor de geamul ferestrei din latura opusă.

— N-am mai călătorit niciodată cu aşa ceva – nu ştiu dacă nu te deranjează, zise el cu un zâmbet dezarmant. Vorbele acestea atenuară teama ei instinctivă de a fi arat de aproape de un bărbat. El îşi aşează sabia în colţul din faţă şi rămase eu mâna pe mâner. Arăta atât de surprinzător de frumos şi de viteaz în redingota lui roşie şi cu cizmele lui înalte, încât Sarah se gândi că Garda ar fi trebuit să-i plătească ea ca să-l aibă în rândurile ei. Incapabilă să gândească limpede, Sarah îl lăsă să o conducă în ceainărie şi să comande. El îi dădu chipiul fetei, care servea, plină de respect şi-şi încrucişa picioarele lungi sub masă, aranjându-şi în aşa fel sabia încât să nu împiedice trecerea. Zâmbi apoi încurajator către Sarah, după. Ce comandă pentru amândoi.

— Cred că am fi putut merge şi undeva mai pe aproape, dar acesta-i singurul loc pe care-l ştiu eu şi unde se poate lua ceaiul cu o femeie respectabilă, în afara casei. Este primul loc în care mama le-a permis surorilor mele să meargă fără guvernantă – mi se pare că am mai spus asta? Sunt mereu înconjurat de femei respectabile, ştii şi trebuie să le cunosc bârloagele şi drumurile, dacă vreau să le plac. Un lucru foarte complicat, drept să spun!

Oricât de fermecător era Jeremy Brett, Sarah îl lăsă să poarte discuţia singur în timp ce ea savura plăcintele şi găluştile cu smântână, căpşunile conservate în care se mai

bănuia căldura soarelui de vară, prăjiturile din aluat fraged, langue-de-chat şi nenumăratele sandvişuri. Îşi făcură apariţia pe masă şi farfuriile şi ceştile curate de ceai. Locotenentul Brett se înfrupta cu pofta unui tânăr, iar Sarah aproape că ţinea pasul cu el.

— Ai un bun apetit pentru o fată, remarcă el după un timp.

Sarah se îmbujora.

— Cred… că eram mai înfometată decât bănuiam.

— Trebuie să mai serveşti, zise el, întinzându-i cu un zâmbet cuceritor o farfurie plină cu chifle cu stafide.

Era suficient pentru a cuceri orice femeie din ceainărie şi mai mult ca suficient pentru a o aduce, ca trasă de un fir invizibil, pe faţa care servea. Sarah încercă să-i zâmbească şi ea sau măcar să zică ceva civilizat, dar pe măsură ce o întremau ceaiul fierbinte şi alimentele, se simţea tot mai jenată. Nu era nimic în comportarea locotenentului Brett care să o îngrozească sau să o sperie cumva, dar teama ei de bărbaţi era veche. Undeva în depărtare începu să bată un orologiu şi Jeremy tresări.

— N-aş fi zis că e patru! Sunt dezolat, dar trebuie să fug! Ce destinaţie aveaţi când v-am întâlnit? Îmi permiteţi să vă sui într-o birjă?

— Vai nu! Se înfiora Sarah îngrozită. Nu avea suficienţi bani să plătească o birjă şi nu-i mai putea pretinde locotenentului Brett să cheltuie cu ea.

— Bine, rămâneţi aici să vă savuraţi restul ceaiului!

Se ridică aproape tropotind pe loc în graba de a pleca mai repede. Înainte de a ieşi voi plăti nota – scuzaţi-mă că trebuie să vă părăsesc astfel! Dar dumneavoastră sunteţi atât de drăguţă şi o să mă înţelegeţi. Acum v-a revenit şi culoarea în obraji şi arătaţi bine – mai mult decât bine – într-adevăr, sunteţi chiar drăguţă, zău!

Înainte ca Sarah să poată gândi cum să riposteze la această remarcă atât de nesinceră şi mult prea personală, el şi plecase, cu sprinteneala tipică militarilor ţinându-şi chipiul sub braţ. Sarah respiră adânc după plecarea lui şi-şi recapătă sângele rece. Observă cu consternare că-şi

pierduse, pe undeva pe drum, ziarele şi că tivul rochiei sale de finet se murdărise prins în uşa birjei. Totuşi, când se gândi la faptul că salvatorul ei de mai înainte nu-i ceruse nici măcar numele, fu mulţumită că pierderea bunei judecăţi n-o costase mai scump.

De atunci, fiecare dimineaţă o găsea pe Sarah la biroul lui Alfred scriind cu forie până-i înţepeneau degetele şi nu mai era în stare să contureze niciun cuvânt. Îşi făcea timp să citească fiecare rând scris în ziare despre domnişoara Isabella Dare. Doamna Hollister aducea în fiecare zi ziarele din centrul oraşului Denham Green şi i le înmâna cu o privire care parcă spunea că banii daţi pe ziare ar fi fost cheltuiţi mai bine pe alte lucruri. Sarah de fiecare dată o asigura că nu are dreptate şi se întorcea numaidecât la lucru, cu o hotărâre maniacală.

Dar, printre amănuntele despre plăcerea domnişoarei Dare de a face băi în lapte şi că tânărul lord le-a cumpărat un cal frumos şi că îi dădea în fiecare dimineaţă lecţii de călărie, pe Finchly Coomon, a apărut într-o zi o informaţie uluitoare care i-a înţepenit peniţa lui Sarah şi a pus capăt carierei sale de romancieră în devenire.

Domnişoara Isabella Dare avea reputaţia că nu câştiga mai mult de o sută de lire pe săptămână. Informaţia aceasta completată cu o înştiinţare venită în după-amiaza aceleiaşi zile prin poştă, despre privarea de dreptul de folosinţă a casei, au determinat-o pe Sarah să dea alt curs vieţii sale.

II

— Cânţi fermecător, doamnă Rapapport, îi spuse zâmbind Victor Craven, ochii lui însă nu erau aţintiţi spre faţa ei. Sarah simţi nevoia să bată în retragere, dar fiind în apropierea cuşete orchestrei nu avea încotro să se mişte. Impresarul chel se trase de mustaţă şi-şi pironi privirea pe pieptul ei.

Să fim sinceri unul faţă de celălalt – nu există niciun domn Rapapport, nu-i aşa?

— Nu, nu există, replică Sarah, simţind că i se aprind obrajii. Ce întrebare! Sunt văduvă.

— Da, sigur că da, zise Craven cu onctuozitate. Acum, Sarah – pot să-ţi spun Sarah? Întinse mâna şi-i puse degetul sub bărbie.

Sarah simţi cum îi fierbe sângele-n vine.

— Aş prefera să nu faceţi asta, zise ea printre buzele devenite rigide din cauza tremurului nervos.

— Păi, dacă voi fi patronul dumitale, va trebui să ne simţim bine unul cu altul. Nu m-aş simţi bine spunându-ţi pe numele unui soţ care nu mai există. Îi ridică bărbia cu vârful degetului şi-i aruncă o privire întrebătoare. Eşti cea mai încântătoare flintă, Sarah. Vei fi bine venită în rândurile micii familii fericite a teatrului domnului Toole. Domnul Toole, mai cu seamă, îţi va aprecia… minunatele calităţi.

Sarah se îndreptă spre mica scară ce ducea la etajul principal al teatrului.

— Dacă nu intenţionaţi să-mi respectaţi dorinţa în ceea ce priveşte folosirea numelui meu, atunci mă tem că nu voi fi niciodată salariată a teatrului Toole, zise ea, încercând cu mare efort să-şi stăpânească tremurul vocii.

Victor Craven îşi sprijini braţul de marginea cuşetei orchestrei ca să-i blocheze ieşirea.

— Sunt de acord, zise el, schiţând din buze un surâs slab. Atitudinea asta va face impresie foarte bună domnilor care vor veni să-ţi prezinte complimentele lor după spectacol. Îşi lăsă vârful degetului să alunece uşor de-a lungul umărului pe costumul negru până la comisura sânilor. Dar aici, când suntem doar tu şi eu, cred că ar putea fi mai bine, Sarah, nu-i aşa?

Inima ei bătea să-i iasă din piept.

— Nu domnule Craven, vreau să plec!

— Dar mai sunt atâtea lucruri pe care nu le-am discutat încă, zise el. Cinci lire pe săptămână, asta la început, mărindu-se lunar, dacă ai să placi publicului… şi mie. O privi apreciativ. Ai un păr minunat. Asta-i culoarea lui naturală, nu, dragă?

Se apropie şi o panică oarbă puse stăpânire pe Sarah, care se smuci în toate părţile, lovindu-se şi izbindu-

se de tot ce-i ieşea în cale.

— Nu mă atinge! strigă ea.

Craven înălţă din umeri trăgând-o spre el.

— Nu fi atât de vehementă, draga mea. Puţină rezistenţă este – şi o ciupi de lobul urechii – este excitantă, dar prea multă îl face pe bărbat să creadă că nu eşti demnă de atenţia lui.

Sarah se zvârcolea în strângerea mâinii lui.

— Lasă-mă să plec! Lacrimi de frică izvorâră din ochii ei, cum se zbătea la pieptul lui. Buzele lui dezgustătoare îi atinseră tâmpla şi mirosul pomezii cu care-i era uns părul îi năpădi în nări. Deodată, picioarele ei care se răsuceau veniră în contact cu o parte a anatomiei lui.

Impresarul îi dădu drumul cu o înjurătură.

— Pentru ce micuţo? făcu un pas înapoi şi ridică mâna.

Sarah pară lovitura. Pulpa fustei i se încurca între picioare în timp ce suia scările. Simţi o mână încleştată pe pulpa rochiei şi se descotorosi de ea fără să se întoarcă.

— Nu! Nu, nu, nu!

Cuvintele ieşiră din gura ei stridente, isteric. Ajunse pe culoar, clătinându-se şi începu să alerge.

— N-o să te angajeze nimeni, niciodată! strigă Victor Craven în urma ei. Vrei să ţi se zică Ducesă? Te crezi prea bună pentru noi ăştilalţi?

Sarah abia mai auzi ultimele lui cuvinte, în timp ce împinse cu putere uşa dublă din capătul coridorului şi se abătu spre vestibul. Când slaba sa gustare de dimineaţă ţâşni cu zgomot afară, nu simţi decât un aflux cald de salivă care-i umplu gura. O lacrimă i se prelinse pe faţă. Trăgând cu furie batista din mânecă, Sarah se şterse la gură şi se năpusti în după-amiaza rece de decembrie. Fără să se mai gândească la preţ, opri o birjă care trecea pe strada King William şi-i dădu birjarului adresa lui signor Bertinelli.

Când se aşeză în cele din urmă în micul lui salon, profesorul de canto clătină din cap.

— Nicio interpretă cu experienţă nu ar trebui tratată

aşa, dar mai ales o nouă venită drăguţă ca dumneata. Bătu din palme. Este foarte rău, cu adevărat. Dacă mi-aş putea face timp de la lecţii, te-aş însoţi, dar, din păcate, nu este posibil.

— Oricum, nu prea sunt locuri de angajare, zise Sarah cu disperare. Dacă nu găsesc repede un serviciu unde să nu se aştepte… păi, la genul ăsta de lucruri. Voi fi forţată să… Sarah se frecă la ochi şi încercă să-şi revină. Amintirea mustăţii lui Craven care-i atinsese obrazul o făcu să se înfioare.

Bertinelli îi întinse un pahar.

— Puţin coniac, vă rog?

Sarah se trase înapoi cu dezgust.

— Nu!

— Nu, desigur, am uitat, scuză-mă signora. Atunci, un ceai, deşi n-am un ceai prea bun, comparativ cu cel pe care-l foloseşti dumneata de obicei. Îi vorbea peste umăr, în timp ce aprindea ochiul de gaz din colţul camerei. Ai muncit atât de mult. Nu trebuie să renunţi. Este remarcabil câtă materie ai reuşit să-ţi însuşeşti doar în două luni.

— Dar, signor Bertinelli, mi-au rămas atât de puţini bani! Am muncit din greu, ce-i drept, dar se pare că nu e nicio speranţă. Cred că sunteţi foarte amabil în aprecierea talentului meu. Pesemne că sunt nebună ca să-mi închipui că aş putea să fiu angajată cântăreaţă la operă!

— Draga mea signora, nu sunt niciodată prea generos când apreciez talentul elevilor mei – ba dimpotrivă! Dar te asigur că, deşi nu ai încă repertoriul lor, Jenny Lind şi Adelina Patti n-au putut să cânte mai bine la începutul carierei lor decât faci dumneata acum.

— Eşti amabil să-mi menţionezi numele alături de al lor, protestă Sarah. Nu pot continuaţi nu am o altă alternativă. Trebuie să-mi găsesc de lucru repede, sau voi fi azvârlită în stradă cu cei doi copii ai mei.

Signor Bertinelli, în timp ce ducea ceaiul şi clătea ceştile cu apă fiartă deasupra găleţii de lături, o compătimea. Sarah tăcu. Totul părea fără speranţă!

Creditorii de la bancă fuseseră de acord să n-o priveze de dreptul de a achita, la asigurarea ei fermă că le va plăti suma egală cu valoarea casei în termen de şase luni. Îşi dăduse seama imediat după ce făcuse această promisiune, în ce primejdie se vâra, ştiind că nu era decât un joc de noroc din partea ei. Un joc de noroc! Nu era cu nimic mai bună decât tatăl ei, chiar dacă ea juca din disperare, nu din viciu.

— Cred că nu veţi regreta închinând casă la doamna Applegate, zise domnul Bertinelli, ca să schimbe vorba. Nu făcuse un secret din dezacordul lui faţă de faptul că închiriase o cameră în cea mai ieftină pensiune de teatru din Londra.

— E numai bună pentru nevoile mele, zise Sarah, dar banii gheată care mi-au rămas de la domnul Rappaport nu-mi vor mai ajunge decât o săptămână. Şi nu menţiona că gustarea de dimineaţă, inclusă în chiria camerei, era singura masă pe care o lua ea zilnic.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, signora! Bertinelli o privi cu ochii lui mici şi strălucitori… Dar micuţele… sunt bune?

Sarah simţi cum îi scade o parte din tensiune gândul la fete o făcea întotdeauna să se simtă bine.

— Sunt foarte bine, mulţumesc şi cresc văzând cu ochii, le văd în fiecare duminică, dar mi-e teribil de dor de ele în tot restul săptămânii.

— Când veţi găsi de lucru – ceea ce mai mult ca sigur că se va întâmpla – va trebui să le aduceţi aici, cu dumneavoastră.

— Doamne păzeşte, nu! Nici prin gând nu-mi trece. Aranjase ca Emma Hollister să aibă grijă de ele şi ştia foarte bine care erau sentimentele menajerei faţă de Londra şi de teatru.

„Actorii sunt drojdia societăţii! O viaţă de păcat”, a declarat menajera când Sarah a anunţat că intenţionează să suie pe scenă. Planul lui Sarah de a scrie romane de popularitate i se părea o cale distinsă şi de dorit pentru a câştiga bani, faţă de aceasta. Emma Hollister îşi frângea

mâinile în şorţul de bucătărie”. Teatru, zise ea deprimată. Asta trebuie să mă facă să cred că datorită sărăciei, trebuie să o luaţi pe calea pierzării”.

Nu, Emma Hollister nu va consimţi niciodată să vină cu copiii la Londra, doar dacă Sarah n-ar fi intenţionat să schimbe ordinea stabilită, oricum nu avea importanţă. Lui signor Bertinelli îi spusese pur şi simplu: Domnul Rappaport voia saşi ţină copilele într-un mediu cât se poate de natural. Ele vor fi îngrijite bine de doamna Hollister, cât timp voi sta eu la Londra. Şi-şi lăsă ochii în jos.

— Eu însă trebuie să-mi găsesc foarte repede de lucru, pentru că altfel pierd casa.

— Trebuie să găsiţi, zise signor Bertinelli ca un ecou. Şi acum, după ce aţi luat contact cu modul în care trebuie să vă prezentaţi la o audiţie, putem să atacăm un obstacol mai mare, cum s-ar exprima un sportiv englez. Toţi cei cărora le-am propus o audiţie, vă vor primi. Chiar pentru săptămâna aceasta am aranjat o întâlnire la cea mai bună casă, casa la care m-am gândit mereu să vă văd dând reprezentaţii.

Sarah era dezolată că trebuie să îndure atâtea tracasări şi să fie supusă atâtor tracuri paralizante pe scenă mimai pentru a căpăta experienţă, dar l-a iertat imediat pe signor Bertinelli pentru aceste sâcâieli. El avea dreptate – era necesară experienţa audiţiilor, în urma cărora ştia acum că se va putea prezenta mult mai bine decât înainta Deşi încă mai avea trac înaintea fiecărei auziţii, învăţase că acest trac nu e ucigător şi că îşi putea stăpâni glasul făcându-l să pară sigur, chiar când în interiorul ei tremura.

Signor Bertinelli căută în buzunarul de la vestă şi scoase de acolo câteva cărţi de vizită. Sarah aştepta plină de nerăbdare.

— Miercuri o să vă vedeţi cu concetăţeanul meu, signor Persiani, la opera regală italiană, de la Covent Garden şi cu dl. Lumley la Teatrul Majestăţii sale, cu concursul prietenului meu, signor Lablanche, joi. El e

primo basso de care probabil că Vă amintiţi, fără îndoială, de când am fost prima dată acolo la spectacol. Are un talent extraordinar şi, un lucru tot atât de important pentru scopul nostru, o inimă iubitoare. Îi căzu în poală o a treia carte de vizită. Aha şi mai este şi noua operă din Drury Lane. Veţi da o probă şi acolo, marţi, dar numai pentru a vă obişnui cu prezentarea înainte de a fi văzută de cei care au cu adevărat importanţă.

— Următorul! Da, da, vino încoace! Domnişoara… Domnişoara… Când fata de pe scenă se întoarse către pianist, în loc să-i răspundă, Emil von Keppel consultă hârtia pe care o ţinea în mână cu nerăbdare. Domnişoara Rappaport! Da, dă-i pianistului partitura dumitale şi să începem!

Drăguţă; gândi el, deşi fragilă la înfăţişare, faţa ascuţită şi palidă şi ochii plini de emoţia pe care încearcă să o ascundă cu greu. Nu are decât câţiva centimetri peste un metru şaizeci şi cinci, dar are o ţinută frumoasă, ca un soldat la paradă. Când dăduse mâna cu ea, intensitatea strângerii de mână l-a făcut pe von Keppel să o interpreteze drept semeţie, obişnuită la cele mai multe dintre soprane. Părul de culoarea mierii era aranjat ca un nor greu în jurul capului, iar şuviţe aurii pluteau în jurul feţei.

Aerul solemn şi îmbrăcămintea ei neagră, severă, îi stârniseră curiozitatea. Verifică din nou numele pe lista artiştilor. Rappaport Impresarul o studie cu interes sporit. Trebuie să fie acea Rappaport, poreclită – Ducesa, despre care auzise că-i ţinea pe toţi impresarii şi managerii de teatru la distanţă! Lumea teatrelor muzicale nu avea multe secrete, iar cele câteva care existau nu puteau fi ţinute mult timp în taină. Auzise despre ea că avea o voce dumnezeiască dar că, în rest, era îngrozitor de lipsită de experienţă.

Von Keppel se îndreptă în scaun. Avea nevoie de o persoană talentată care să-i aducă succesul în noul său teatru, un talent excepţional, fără îndoială neprelucrat, era preferabil tuturor mediocrităţilor lustruite pe care le

ascultase. Sarah Rappaport stătea ca proasta tăcută în mijlocul scenei, aşteptând.

— Cântă, domnişoară, dacă vrei. Nu te-am chemat ca să mă uit la un tablou.

— Doamnă Rappaport, îl corectă ea cu superioritate.

— Da, e-n regulă. Doamnă Rappaport, zise el. Sarah se reculese şi se lansă în una voce poco fa. Emil von Keppel aproape că uită să respire când primele note argintii se dezlănţuiră în spaţiul teatrului. Ele păreau să plutească în jurul lui ridicându-l în sfere superioare. Ce puritate, ce claritate! Era fermecat de modul în care Sarah insuflase ea ariei toată emoţia necesară pentru a reda transformarea Rosinei dintr-o fată docilă şi blândă, într-o năpârcă sfidătoare. Când aria se termină, Von Keppel îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea. S-ar putea ca eşecul pe care-l avusese cu reprezentaţiile vestitei Nellie Melba să nu însemne falimentul?

Fiinţa cu înfăţişare delicată, care putea fi salvarea lui, stătea nemişcată, aşteptându-i reacţia.

— Alta, zise el. Trebuia să fie sigur.

De data asta Sarah deveni Regina Nopţii din Flautul fermecat de Mozart. Era ultimul text de o asemenea coloratură pe care-l deţinea. Von Keppel simţi o emoţie zguduitoare de cum atacă ea primul, al doilea şi, în cele din urmă al cincilea Fa, pentru care era renumită piesa. Nici măcar madam Grisi de la Royal Italian Opera nu putea să atace cu siguranţă mai mult de trei, gândi Emil jubilând şi chiar dacă le-ar fi atacat pe toate cinci tot n-ar fi obţinut niciodată acelaşi efect pe care-l stârnea această fiinţă delicată, eterică, pe scena pe jumătate terminată a teatrului Drury Lane.

— Da, răsuflă el uşurat când ea termină. Şi cu glas tare rosti: Doamnă Rappaport, eşti drăguţă să vii încoace?

Ea îşi strânse notele muzicale”, măturând cu trena modestei sale rochii negre scena, acoperită cu praf în urma ei. El o privi cum cobora uşor treptele avanscenei. Ce noroc extraordinar că nu a angajat-o altcineva. Dacă ar fi ştiut cât era de minunată, ar fi trebuit să bată străzile

Londrei în căutarea ei. Era puţin deficitară ca prezentare, dar vocea! Vocea! Aceasta nu putea fi mai perfectă, toate celelalte lucruri pe care trebuia să le ştie puteau fi învăţate cu destulă uşurinţă din moment ce era hotărâtă să înveţe.

Cum cobora pe interval, el îşi revizui opinia în legătură cu aspectul ei. Nu era drăguţă, era uluitoare! Dar, dacă nu greşea, nu prea mâncase bine în ultima vreme. O hrană bună i-ar aduce înapoi trandafirii din obrajii fini de porţelan şi un program de plimbări active i-ar căli robusteţea necesară unui cântăreţ de operă. Von Keppel se ridică şi Sarah îl privi cu precauţie, ochii ei de un căprui intens erau totodată catifelaţi şi suspicioşi.

— Seducători şi pătrunzători, toate la un loc. Dar gura era cea mai frumoasă podoabă din înfăţişarea ei, mică şi cu buze pline, generos arcuite.

Von Keppel spuse în gând o rugăciune”. Dă, Doamne, să fie deşteaptă şi bună afaceristă, ca să aprecieze ce vom putea să realizăm împreună”:

Sarah îl studia pe acest bărbat întunecat şi profund, cu engleza lui exagerat de îngrijită dar perfect colocvială. Aştepta s-o invite să se retragă în biroul lui pentru puţin vin de Xeres, sau puţină lămâie rece strivită, urmate de comentariile lubrice despre persoana ei. Nu fu aşa.

Von Keppel se întoarse la locul lui din sală şi-i vorbi, sincer şi pe larg, despre visele pe care şi le făcea în legătură cu Compania Drury Lane Opera sa. Pe urmă începu să-şi împăneze povestea cu numele ei, lăsând să se înţeleagă că ea face parte integrantă din grandioasele lui planuri.

— Vei putea să cânţi toate marile opere italiene, zise el, cu ochii arzând de entuziasm şi vei putea să vrăjeşti publicul cu piesele germane despre care toţi sunt siguri că sunt prea dificile, apăsătoare şi lipsite de valoare, până te vor auzi pe dumneata cântându-le şi atunci vor zice: „Nu există nimic pe care ea să nu-l facă în mod strălucit! Este o comoară!”

Sarah se uita la el, zăpăcită de entuziasmul lui. Dar se liniştea văzând muncitorii din jur care, cu siguranţă, i-ar

fi sărit în ajutor dacă Von Keppel şi-ar fi pierdut controlul şi s-ar fi dovedit şi el un desfrânat.

— Costumele trebuie să ţi le comandăm la D'Ascoli, bineînţeles, zise el şi vor trebui să le facă în aşa fel încât să nu mai existe nimic asemănător la altă soprană, nici aici nici în America. Înşfacă o partitură şi până ca ea să poată opri, începu să mâzgălească nişte însemnări pe spatele uneia dintre foi… Şi garderoba dumitale personală trebuie să fie de valoare. Mă gândesc la englezul acela micuţ şi slab care i-a convins pe francezi că este mai francez decât ei. El părea că vorbeşte mai mult cu el însuşi decât cu ea, în timp ce scria. Trebuie să ai un costum neîntrecut. Aha! Alice Grey! Şi altă notare grăbită; se adăugă la cele de dinainte. Alice nu ştie să cânte o notă, dar cunoaşte textul tuturor marilor opere pe care le-am pus în scenă. Te poate ajuta enorm. Unde locuieşti doamnă Rappaport? S-ar putea ca soţul dumitale să se opună în legătură cu lungile ore pe care va trebui să le pierzi cu pregătirea aici la teatru? Eşti pregătită să lucrezi timp îndelungat ca să asiguri succesul spectacolului nostru, nu-i aşa?

Sarah fu incapabilă să formuleze un răspuns. Care era situaţia cu celelalte teatre pe care le menţionase signor Bertinelli? Von Keppel părea că-i cere să accepte pe loc oferta sa de serviciu, sau, că i-o va cere. Iar ea nu ştia ce să facă în faţa grabei lui. Când nu răspunse, impresarul o ameninţă cu degetul.

— Primadona? îngăimă Sarah slab. Vreţi să spuneţi că voi fi primadona dumneavoastră? Sarah se întreba dacă celelalte două companii i-ar face unui nou venit o asemenea ofertă.

— Da, da, sigur, zise Emil Von Keppel nervos. N-ai auzit? Sau îţi închipui că vreau să te pun să cânţi în cor? făcu un gest de respingere. Nu, doamnă, dumneata vei fi primadona la Drury Lane Opera Company, iar eu voi fi foarte apreciatul ei impresar. Ne vom făuri un viitor strălucit împreună. Tăcu, apoi cu obrajii îmbujoraţi şi respiraţia precipitată.

— Bine, atâta timp cât asta va fi tot vom fi unul

pentru altul, răspunse Sarah. Omul acesta nu o ameninţa cu agresivitatea de mascul cum făcuseră atâţia alţii. Pasiunea lui pentru ea părea a fi cu totul asexuală, trebuia însă să fie sigură că l-a înţeles bine. Privi fix la jacheta atârnată pe speteaza scaunului alăturat. Nu obişnuiesc să vorbesc cu gentlemanii îmbrăcaţi numai pe jumătate.

Emil Von Kepple o privi speriat.

— Bine, dar dumneata nu poţi să-i reproşezi unui om că stă ceva mai comod în teatrul lui personal? zise el.

— Domnul Rappaport nu apărea nici în propriul său salon numai în cămaşă, domnule Von Keppel şi, deşi el nu mai este, el va fi întotdeauna standardul după care-i voi judeca pe alţii.

Impresarul se uită la ea o clipă, înainte de a înţelege că era absolut sinceră. Se ridică de pe scaun şi-şi puse jacheta. Se aşează din nou, cu o privire uşor năucită.

— Domnul Rappaport nu mai este printre noi?

— Nu, din nefericire, nu mai este.

— Compasiunea mea, doamnă. O studie o clipă. Sunt întru totul de acord să fiţi persoana care păreţi a fi – virtuoasă, bine crescută, cu maniere impecabile şi aşa mai departe – dar trebuie să fim de acord într-una sau două privinţe.

Sarah ridică sprâncenele. Dumneata trebuie să cooperezi cu mine în măsura în care este bine şi rezonabil pentru a mă ajuta să te promovez şi să promovez şi Drury Lane Opera Company.

Ascultându-l mai departe Sarah îşi frământa mâinile. Poţi să fii cât de nobilă vrei, doamnă. Rappaport, însă va trebui să accepţi să fii fotografiată şi să ţi se vândă fotografiile actriţelor celebre şi frumuseţilor celebre ale societăţii. El nu aşteptă vreo obiecţie sau acord din partea ei. Şi, cum pan atât de tânără, cred că am putea să profităm de faptul că eşti văduvă şi să nu facem nicio referire la trecutul dumitale de femeie măritată. Sarah deschise gura să protesteze dar Von Keppel o strânse de mână: Nu este nicio lipsă de respect faţă de soţul dumitale, dar englezilor le-ar plăcea să-şi reverse simpatia asupra

unei tinere inocente, de talent şi frumoasă, atunci când Jenny Lind are în jur de cincizeci de ani. Trebuie să încercăm să-i reeditǎm succesul, dar ar fi imposibil dacă ai fi privită ca o femeie cu trecut, oricât de respectabil ar fi acest trecut.

Sarah se făcu albă la faţă. Un trecut. Îşi amintea ce lacom e publicul faţă de detaliile vieţii unei vedete. Nu era suficient exemplul Isabellei Dare? Jurnaliştii nu ezitaseră să-şi bage nasul în problemele ei particulare pentru a satisface acest apetit! Dacă ar fi adusă la cunoştinţa publicului viaţa murdară a tatălui ei, ar fi foarte neplăcut. Şi ce îngrozitor ar fi dacă vreun jurnalist, căutând amănunte despre viaţa ei maritală, ar descoperi existenţa fetiţelor şi ar răspândi ştirea că mama lor a fost o dansatoare de music-hall!

Gândul lepădării ei tacite de Alfred, îi da cel mai îngrozitor sentiment de scufundare, dar când se gândi la neplăcerile pe care le-ar fi provocat finanţărilor ei, înţelese că trebuia să înceteze a mai fi doamna Alfred Rappaport, cel puţin în mod public. Trebuia să le ţină pe Liza şi Lillibet la Denham Green, departe de orice investigaţie şi de orice eventual scandal. Trecerea la domnişoara Sarah Rappaport era cel mai bun lucru, din toate punctele de vedere. Sarah acceptă dând din cap.

Emil Von Keppel trecu la un alt subiect: Trebuie să fii un model de virtute, asemenea domnişoarei Lind. Vei da o serie de concerte de caritate, bineînţeles; vei vizita orfelinate şi va trebui să faci parte dintr-o familie bună care vrea să-şi păstreze anonimatul. Toţi vor crede aceasta pentru că arăţi şi te comporţi ca atare, iar în teatru, aparenţele contează. Gândeşte-te numai ce avere vom face dacă te vei bucura numai de a zecea parte din succesul privighetoarei suedeze.

Asta-i dezlegă limba lui Sarah.

— Cred că domnişoara Lind a câştigat o grămadă de bani, murmură ea.

— Domnişoară Rappaport, sunt pregătit să-ţi ofer douăzeci şi cinci de lire pe săptămână, pentru început.

Ea zâmbi, un zâmbet drăguţ, care-l făcu pe pe Emil Von Keppel să se simtă ca şi cum ar fi răsărit soarele într-o zi plină de nori. Hotărî că, până ce" Ducesa" va cuceri Londra, douăzeci şi cinci de lire pe săptămână este destul de bine.

III

Sarah se ridică şi se retrase din nou spre centrul scenei. Ropotele de aplauze pătrundeau prin cortina grea de catifea ca şi cum ea le-ar fi aşteptat să se ridice pentru a treia oară. Aceasta era cea mai plăcută parte a serii. În fiecare seară trebuia să înfrângă stupida teroare de a ieşi pe scenă în faţa unui public nou. După ce începea să cânte însă, bucuria înlocuia teama. Dar ceea ce trebuia să întâmpine după terminarea spectacolului era, totuşi, cel mai chinuitor aspect al noii sale vieţi.

Un lung şir de birje şi de trăsuri personale aşteptau în fiecare noapte în faţa teatrului Londrei, iar gentlemanii care le închiriaseră luau cu asalt cântăreţele şi actriţele ca să le ia cu ei la un supeu după spectacol. Chiar şi cea mai neînsemnată dintre dubluri se putea aştepta la un dineu generos cu un gentleman cutezător în vreun club particular. Sarah auzise discuţiile de culise şi ştia foarte bine că multe cluburi deţineau camere separate unde se puteau retrage un gentleman cu fluturele lui de noapte fără a da prilej la bârfe. De aceea Sarah refuza categoric să aibă de-a face cu admiratorii care-i umpleau cabina cu flori în fiecare seară, deşi Emil von Keppel insista să citească măcar cărţile de vizită care erau ataşate sau să răspundă cu vreun rând amabil. Comportarea ei i-a cimentat reputaţia de „Ducesă". Sarah se folosea de această imagine, bucuroasă că aşa îi ţinea la distanţă pe aceşti bărbaţi.

Pe măsură ce timpul trecea, von Keppel devenea tot mai insistent ca Sarah să se întâlnească măcar cu câţiva dintre cei mai importanţi admiratori ai ei. Succesul a venit aproape peste noapte, de la cronica apărută în ziar în dimineaţa de după debutul ei. Era însă de dorit ca admiratorii să fie stimulaţi. Von Keppel o informase că

publicul aşteaptă să citească relatări despre viaţa ei dinafară teatrului – unde supează, cu ce escortă strălucită, relaţii despre hainele elegante pe care le poartă şi aşa mai departe. Îi declarase că se teme să nu-şi piardă publicul, dacă nu i se satisfac aşteptările. Impresarul o asigurase în nenumărate rânduri că el va avea grijă să nu li se permită intrarea în culise decât celor mai rafinaţi şi mai acceptabili domni.

Cortina se ridică şi Sarah zâmbi, orbită de luminile rampei. Nu vedea nimic, decât întunericul punctat de pete albe.

— Plastroanele cămăşilor scrobite ale bărbaţilor şi piepturile albe ale femeilor cu decolteul adânc al rochiilor de seară. Sunetul aplauzelor lor, punctate de strigătele de „bravo” şi „bis” o copleşea. Ea măsură în gând publicul cu privirea până departe la stânga, până departe la dreapta – zâmbind tot timpul. În cele din urmă, se potoliră.

Tăcerea deveni adâncă, aşa cum dorea Sarah. Mai întâi uşor, apoi tot mai puternic, începu să cânte din nou, singură, neacompaniată de orchestră. Respiră mai adânc şi scoase lin notele clare ale ariei pe care von Keppel o alesese ca piesă de încheiere la ieşirea în faţa publicului. Sarah simţi extazul publicului din tăcerea acestuia în timp ce ea exulta în dulcile sunete. În momente ca acestea, era fericită că împrejurările o forţaseră să se suie pe scenă, dar era o plăcere vinovată, pentru că, dacă nu ar fi murit Alfred şi nu s-ar fi despărţit de copii, n-ar fi putut niciodată să se bucure de aceste clipe.

Bucuria luă sfârşit pentru încă o seară. Cortina roşie de catifea se lăsă pentru ultima oară, sfidând violentele aplauze. Ce iscusit fusese von Keppel când alesese să cânte la sfârşit a cappella, ştiind că la încheierea unei seri, puţini sunt cei cărora le ar plăcea altceva. Alice Grey, tăcuta ei cabinieră, ieşi din umbră şi Sarah o lăsă să-i ridice greaua trenă a fustei. Începuse să urce treptele cabinei încet, simţind pentru prima oară oboseala după ce exersase intens ultimele patru ore. Simţi în nări parfumul suav al trandafirilor, dăruiţi cică ofrandă. Pe o fereastră

deschisă de pe coridorul de la capătul scărilor pătrundea aerul proaspăt şi cobora în melcul scării. Sarah îşi încreţi nasul. Nu avea nimic împotriva trandafirilor, dar se părea că nimeni nu avea imaginaţia să-i mai trimită şi altceva.

Primul lucru pe care-l observă când intră în cabină fu un buchet de stânjenei. Higo Keampferi. O atrăseseră ca un magnet. Mâna i se întinse spre petalele violet-albăstrii care se arcuiau delicat din centrul fiecărei flori. Se opri brusc din mângâiere, temându-se că ar putea strivi florile atât de gingaşe. Nu mai văzuse keampferi decât în Grădina Botanică Regală din Kew. Astea probabil că le fura vreun lunatic de acolo!

„Doamne cine a fost în stare să-mi trimită mie asemenea flori?" întrebă ea, între veneraţie şi uluire.

„Cred că răspunsul la această întrebare mi-l poate da cartea de vizită".

Sarah se întoarse. Emil von Keppel sta în uşa cabinei.

— Îţi plac? zise el.

— Sunt magnifici, dar cum i-a adus aici cel care mi-i oferă.

Impresarul scotoci printre stânjenei şi-i întinse cartea de vizită.

— Unii oameni au mai multă putere decât alţii. Sarah se uită la cartea de vizită.

— Vicontele Deerhurst? Numele îmi pare cunoscut.

— Poate pentru că bietul nebun fără minte ţi-a trimis trandafiri după fiecare spectacol, de o lună încoace, dar nu i-ai dat nici cel mai mic semn. Sper că te simţi destul de obligată faţă de vicontele care ţi-a trimis florile astea, încât să-i permiţi să vină în culise. Aşteaptă jos şi ar fi fericit să te ia la un supeu.

— Nu este obligatoriu, nu-i aşa? zise repede Sarah.

Emil von Keppel dădu din umeri.

— Ar fi timpul să accepţi invitaţia câtorva admiratori selecţi. Cred că vicontele ar fi una dintre cele mai bune alegeri.

Sarah se simţi puţin stânjenită.

— Cum arată?

— Mai tânăr decât dumneata, poate că are douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani, frumos, bogat ca şi Cresus, fermecător, bine educat şi pârjolit de admiraţie pentru dumneata. Mă îndoiesc că dacă l-ai vedea ai putea avea vreo neplăcere.

— Dar nu vreau să cinez cu el, zise Sarah enervată.

— Grey, vrei să ne laşi puţin singuri? îi zise Emil von Keppel cabinierei. Bătrâna ieşi fără să rostească o vorbă.

Sarah tresări când se închise uşa. Von Keppel nu-i dăduse niciodată motive să se teamă de el, dar teama ei de a se afla singură şi în imediata apropiere a unui bărbat se stârni.

— N-am vrut să-ţi spun ceea ce am de spus de faţă cu Alice Grey, începu von Keppel, dar acest tânăr ne poate fi de mare folos, iar dumneata nu ai promis că vei contribui pe orice cale vei putea la succesul nostru.

O fixă cu o privire hotărâtă/Altminteri nu voi putea să asigur turneul nostru la Paris şi rochiile dumitale de la Worth, nici şedinţele de fotografiere cu Lafayette, nici costumele confecţionate pentru dumneata de la D'Ascoli. Aş putea chiar să spun că ai pune capăt afacerii.

— Intenţionez să-ţi restitui toţi banii pentru hainele mele, zise Sarah, jignită. Îţi sunt recunoscătoare, foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu sunt pregătită să mă duc după spectacol şi să mă port ca o… faţa ei era în flăcări… ca o femeie necinstită.

— Dar nu am sugerat nicio clipă că trebuie să faci aşa ceva, draga mea! Numai că din punct de vedere practic, trebuie să fii doar văzută luând masa cu vicontele Deerhust, nimic altceva. Ştirea va ajunge cu siguranţă în presă şi când Prinţul va veni la Marlborough House la deschiderea stagiunii, poate apoi ne va face o vizită. Patronajul lui ne-ar putea catapulta pe noi culmi.

— Bine, dar, compania noastră aproape că şi-a închis casele, obiectă Sarah.

— Aşa-i, noi însă trebuie să devenim atât de populari încât să putem ridica preţul biletului. Abia atunci vom putea să începem să facem avere.

— Şi de ce ar veni Prinţul la teatru din cauza acestui viconte? întrebă Sarah iritată.

— Pentru că fratele lui, ducele de Ormond, este bun prieten cu Prinţul. De fapt, el este ministru tară portofoliu al mai multor departamente. E o minte strălucită şi, deşi prinţul nu are nimic strălucitor, ştie să aprecieze calităţile altora. El anticipează ziua în care mama sa va renunţa la tron în favoarea lui, iar Ormond este exact genul de om de care va avea nevoie Prinţul ca să-l ajute să formeze guvernul, când va fi cazul.

— Nu cred că am auzit vreodată de el, protestă Sarah.

Von Keppel o privi mustrător.

— Numele lui apare rareori în presă. Îi place puterea, dar nu-i place publicitatea. Acum e angajat în reorganizarea forţelor armate, dar a declinat invitaţia de a fi ministru de război. Asta ca să nu devină prea cunoscut, lucru care a dat naştere la multe invidii şi resentimente în rândurile celor care au mai puţin intelect şi talent.

— Extraordinar! Dar, dacă se fereşte de notorietate, cum se face că dumneata ştii atât de multe despre el?

Faţa impresarului fu străbătută de o notă de satisfacţie.

— Am învăţat din afacerile mele să mă informez în legătură cu toate aspectele vieţii engleze. Cluburile unde se cinează, cum este cel pe care sper că vei consimţi să-l vizitezi astă seară, sunt o sursă nepreţuită de informaţii pentru cel care este interesat şi care nu prea apar în ziare.

— Dar eu nu vreau să merg să cinez cu nimeni, zise hotărâtă Sarah.

— Uite ce-ţi propun, zise von Keppel, cu o notă de plictiseală în glas. Să fii de acord ca vicontele să vină să-ţi prezinte omagiile şi când îţi va face inevitabila invitaţie, mă voi amesteca eu şi voi aranja în aşa fel lucrurile încât să nu trebuiască să te temi de nimic neplăcut.

Se auzi o ciocănitură în uşă.

— Herr von Keppel, se află aici un tânăr foarte agitat care vrea să ştie dacă domnişoara Rappaport e dispusă să-l

primească.

Sarah privi în jur cu disperare, căutând vreun loc unde să se poată ascunde. Von Keppel întinse o mână şi-i zise cu voce scăzută:

— Domnişoara Rappaport, trebuie cel puţin să-i permiţi acestui om să-ţi prezinte complimentele sale. Nu uita, este o problemă de afaceri.

Sarah, nefericită, aşteptă ca von Keppel să deschidă uşa şi să introducă un tânăr, lat în umeri, în costum de seară.

Înainte ca impresarul să poată scoate vreo vorbă, Sarah strigă:

— Locotenentul Brett!

Jeremy Brett zâmbi şi se înclină:

— Vicontele Deerhurst, vă stă la dispoziţie. Aţi fost magnifică astă seară, dr. magnifică!

— Desigur, locotenentul Brett? zise Sarah confuză, privind pe deasupra capului lui în timp ce acesta îi săruta mâna. Părul lui negru era la fel de strălucitor ca mătasea căptuşelii pelerinei de operă pe care o purta dată peste umăr.

— Vă cunoaşteţi? întrebă von Keppel, cu evidentă surprindere în glas.

Jeremy se îndreptă şi un zâmbet complice îi lumină faţa.

— Nu am făcut cunoştinţă în mod oficial, dar speram ca domnişoara Rappaport să nu fi uitat de prima noastră întâlnire.

Îi mai ţinea încă mâna în mâna lui. Căldura degetelor lui puternice radia prin bumbacul mănuşilor sale albe, cu atâta intensitate încât părea că trece în braţul ei.

— Nu, nu, sigur că nu, îngăimă ea. Nu voi uita niciodată amabilitatea dumneavoastră.

Adevărul era că-i ieşise cu desăvârşire din minte incidentul acela supărător, dar salvatorul ei se afla acum în faţa ei amintindu-i-l din nou. El era tot atât de impozant în hainele negre de seară ca şi în costumul roşu de odinioară şi Sarah se trase un pas înapoi în faţa aurei pe care o

degaja tinereţea lui virilă.

— Cred că aţi ajuns acasă cu bine în ziua aceea? întrebă el.

— Perfect.

Jeremy Brett se întoarse către von Keppel.

— Am fost pus odată în situaţia de a-i face un mic serviciu domnişoarei Rappaport, dar a trebuit s-o părăsesc înainte de a-i afla numele sau adresa – întorcându-se către Sarah – lucru pe care, trebuie să mărturisesc l-am socotit ca pe una dintre cele mai grosolane gafe din viaţa mea. Vă închipuiţi bucuria care m-a cuprins când am descoperit că încântătoarea fiinţă pe care avusesem fericirea s-o ajut, nu era alta decât vedeta celei mai noi companii de operă din Londra. Vă, asigur că nu am fost niciodată mai bucuros decât atunci când m-am lăsat convins de prieteni să petrec alături de ei o seară la operă!

— Dar de ce nu mi-aţi trimis cartea de vizită în culise? Aş fi aflat, ceea ce trebuia să ştiu cu mult înainte, că doriţi sincer să-mi vorbiţi din nou.

Jeremy clătină din cap cu tristeţe.

— Ba am trimis-o, dar nu mi-am dat seama că dumneavoastră nu ştiţi că vicontele Deerhurst şi Jeremy Brett, cavaler, din cel de-al doilea regiment al Gărzii de cavalerie, este una şi aceeaşi persoană. Pentru că locotenentul Brett nu există. Locotenenţii din armată care au titlu ereditar se folosesc de rangul lor de nobleţe în toc de gradul militar. Mă tem că totul este teribil de complicat, zise el cu un zâmbet. Îmi cer sincer scuze acum că nu mi-a dat prin minte să adaug câteva rânduri la cartea mea de vizită.

Sarah nu putea să nu-i răspundă cu un zâmbet la încântătoarea şi auto depreciativa lui explicaţie.

— Probabil că m-aţi considerat o ingrată că nu v-am primit.

— A, nici gând, zise Jeremy. Nu vă puteam învinui că îi preferaţi pe alţii în locul meu. Compania dumneavoastră este o onoare rară.

— Nu trebuie să vă simţiţi desconsiderat, nu am

onorat pe nimeni până acum cu compania mea.

— Pot îndrăzni să sper…

Şi ochii vicontelui se luminară. Aş putea să vă conving să luaţi astă seară, cina cu mine? Nu am organizat o petrecere, numai cu mine singur. Cred că entuziasmul prietenilor mei de operă s-a domolit aşteptând la fiecare reprezentaţie în speranţa de a vă vedea. Roşi de propriile lui cuvinte.

Asta însemna patru reprezentaţii pe săptămână la La Somnambula, ceea ce ar fi pentru oricine, care nu-i atât de devotat ca mine, prea… prea. Sarah îl salvă:

— Ahtiat după operă.

— Exact! zise Jeremy recunoscător. Sunteţi de acord, domnişoară Rappaport? Îmi permiteţi să vă invit la cină? Trăsura mea aşteaptă la scară. Von Keppel interveni discret.

— Domnişoara Rappaport a promis deja să ia cina cu mine, viconte Deerhurst şi cu încă vreo două-trei persoane din compania noastră. Dacă sunteţi de acord, vă puteţi alătura şi dumneavoastră? Căută din ochi privirea lui Sarah.

— Asta dacă domnişoara Rappaport nu are nicio obiecţie în ceea ce priveşte modificarea din plan?

— Mi-ar face o deosebită plăcere dacă vicontele Deerhurst ar vrea să vină cu noi, zise Sarah, complet ruşinată de modul în care aranjase von Keppel lucrurile încât să-i însoţească şi el. Von Keppel făcu o mică plecăciune.

— Vicontele Deerhhurst, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă duc să-i informez şi pe ceilalţi de schimbarea survenită.

— Şi eu vă rog să mă scuzaţi, zise Sarah. Nu pot merge să cinez îmbrăcată ca Amina.

— Nu sigur că nu, zise Jeremy, ieşind în grabă din cabină. De „afară din coridor, von Keppel aruncă o privire către Sarah peste umărul vicontelui.

În cele din urmă, au fost şase la petrecere. Von Keppel culesese şi o tânără mezzo-soprană şi pe maestro şi

pe soţia acestuia ca să-i însoţească. Includerea unui cuplu căsătorit imprima un oarecare ton care o ajuta pe Sarah să se destindă. Alice Grey substitui cu îndemânare costumul pe care-l purta Sarah cu o rochie de la Worth.

— Bine că aţi lăsat astea aici la teatru, comentă cabiniera. Sarah nu răspunse, nesigură de cât ştia sau intuia cabiniera. Ea îi spusese Alicei Grey că acolo unde locuieşte nu are o cameră în care să poată păstra cum trebuie rochiile, dar aceasta era doar o parte din adevăr. Drumul dintre Drury Lane şi locuinţa sărăcăcioasă a doamnei Applegate o purtau pe Sarah pe Străzile mizere din St. Giles, unde şanţurile cu lături trec prin mijlocul potecilor şi grămezi de gunoaie menajere şi zoaie umplu întunecatele pasaje. Sarah judecase aspru teama Emmei Hollister de a fi forţată să se întoarcă la St. Giles, unde locuitorii ridică la anumite intervale scările de la beciuri la nivelul trotuarului, ca animalele acvatice care respiră greu şi vin la suprafaţă în căutarea aerului, ideea de a parcurge pe jos străzile din St. Giles îmbrăcată într-o rochie de mătase care costa sute de lire era ridicolă. Sarah a continuat să poarte costumul ei negru, mergând întotdeauna grăbită când venea sau se ducea la teatru „Se oprea în fiecare dimineaţă la Covent Garden, unde se vindeau în Londra fructele şi zarzavaturile. Aici cumpăra fructe bătute sau prea coapte ca să mănânce la prânz şi în apropiere se găsea o dugheană unde se vindeau bucăţi de patru funţi de pâine rece pentru un «ent: De cele mai multe ori la cină nu avea decât pâine. Fiecare cent economisit era pus de o parte pentru întreţinerea fetelor şi a doamnei Hollister din Denham Green şi pentru plata datoriilor casei. Chiar şi cu generosul salariu de douăzeci şi cinci de lire pe săptămână, Sarah se temea îngrozitor că nu va putea economisi suficient. Alice Grey îi aranja părul cu câţiva gingaşi boboci de trandafir care se găseau din abundenţă în cabină şi o trimise jos superbă, într-o rochie de şaten ottoman roşu pal, brodată cu flori. Eşarfa de mohair Monsieur Worth o completa răspândind fiori de plăcere la trecerea ei. Jeremy Brett o salută de la

picioarele scării cu o privire plină de respect.

— Am spus eu, că veţi fi cea mai frumoasă creatură din întreaga Londră astă seară, zise el, Când intrară la club, Sarah o zări pe incomparabila Isabella Dare aşezată de cealaltă parte a încăperii şi ştiu că mulţi o vor socoti de departe cea mai frumoasă. Diamantele străluceau în urechile şi la gâtul actriţei şi pielea ei era atât de frumoasă şi de proaspătă, strălucind în lumina lumânărilor. O mişcare străbătu camera în timp ce aşteptau să se aşeze. Capetele se întoarseră spre, Sarah, apoi unul câte unul începură să aplaude. Alţii preluară cadenţa şi alte capete se întoarseră. Sarah îşi auzi numele şoptit şi toţi bărbaţii se ridicară în picioare. Ea roşi şi îşi înclină scurt capul. Ştia că trebuia să mulţumească pentru recunoaştere, dar era prea copleşită de jenă ca să mai judece cum să o facă.

— Fă o reverenţă, şuieră von Keppel. Sarah se strădui să asculte, făcând ca la teatru o reverenţă adâncă aşa cum o învăţase von Keppel. Jeremy Brett îi oferi braţul în timp ce se ridica. Aplauzele îi însoţiră până la masă şi nu se potoliră decât după ce se aşezară.

— Sunteţi sărbătoarea Londrei, zise cu mândrie Jeremy Brett, exact cum trebuie să fiţi.

— Chiar că aşa este, viconte, căzu de acord von Keppel, zâmbind larg. Jeremy Brett o atinsese uşor pe Sarah pe mână, făcând-o să tresară.

— Scuzaţi-mă, dar, n-am vrut să vă sperii, dar mă întreb dacă aveţi vreo preferinţă în ceea ce priveşte mâncarea. Gândindu-se cât este de minunat să mănânci şi altceva decât pâine la cină, Sarah zise:

— Orice vor ceilalţi va fi plăcut şi pentru mine. Vicontele zâmbi.

— Credeam că o cântăreaţă de operă este o fiinţă temperamentală şi trebuie să consume tot felul de alimente exotice ca să se întreţină. Se întoarse către chelner.

— Două sticle din cel mai bun vin de Falerno pe care-l aveţi, pentru început şi supă de broască ţestoasă, fileuri de somon, paltus în sos de crevete, cotlete de miel şi mai

ales pui cu vârfuri de sparanghel. Şi se uită către Sarah: Credeţi că este suficient? Sarah simţi cum i se aprind obrajii la evidenta referire la nesăţiosul ei apetit de la ceainăria ABC.

— Sunt sigură că da, zise ea repede. Apoi, ca să schimbe vorba, întrebă: Aţi primit o mustrare aspră de la comandantul dumneavoastră din pricina întârzierii din ziua când ne-am cunoscut?

— Teribilă! declară el cu un zâmbet strâmb. Cea mai cumplită pe care i-a aplicat-o vreodată aprigul bătrân. Să ştii însă că m-am gândit că a meritat-o. El îi susţinu privirea. Şi aş face-o din nou fără să regret. Emil von Keppel remarcă tulburarea lui Sarah la vorbele pline de efuziune ale vicontelui.

— Sunt mai mult ca sigur că chiar şi comandantul dumitale ar fi intimidat de Monsieur Worth din Paris, remarcă el. Nu-i aşa că este înspăimântător, domnişoară Rappaport? Sarah îi aruncă o privire de mulţumire impresarului.

— Chiar aşa el Cred că i-a convins pe patroni că a fi prost tratat de el este o o onoare. Soţia *maestro*-ului în se plecă înainte cu aviditate:

— Povesteşte-ne şi nouă cum este când îl vizitezi pe marele Worth.

— Vai, da, zise şi mezzo-soprana. Spuneţi-ne!

— Vai, sunt sigură că asta i-ar plictisi de moarte pe domni.

Jeremy Brett zâmbi.

— Ba dimpotrivă! Mi-ar creşte acţiunile faţă de surorile mele dacă le-aş putea egală cu povestea unei vizite la Worth, zise el. Moda este respiraţia vitală pentru ele.

Sarah se reculese.

— Păi, Monsieur Worth a binevoit să mă vadă în persoană, deşi înţeleg că majoritatea clienţilor sunt primiţi de asistenţii lui. Nu mă aşteptam totuşi, la o astfel de apariţie. El nu stă niciodată în picioare, aşa că m-a primit întins pe un divan cu ţigara între buze şi îmbrăcat în

pantaloni şi o jachetă de catifea cum nu mai văzusem niciodată pe un bărbat.

— Ce ciudat, rosti soţia maestro-ului.

— E limpede că şi cei mai exaltaţi acceptă acest tratament din partea lui doar ca să poată merge acasă şi să spună că au fost primiţi de Monsieur Worth în persoană. M-a întrebat de cine am fost prezentată pentru că obiceiul lui este să nu accepte clienţi noi decât dacă sunt recomandaţi de clienţi deja aprobaţi. Slavă Domnului, domnul von Keppel a spus numele altui patron cunoscut de dânsul şi aşa am fost acceptată.

— Fiecare cu prietenii lui, zise von Keppel cu modestie. Ţin să subliniez că l-am mai informat şi de faptul că erai, cu siguranţă, cea mai mare senzaţie a operei de la Jenny Lind încoace.

Sarah râse.

— Judecând după expresia lui, cred că nu multe persoane îndrăznesc să-i vorbească cum ai făcut dumneata. Dumneata l-ai egalat în aroganţă. Se întoarseră către ceilalţi. Şi atunci, Monsenieur Worth mi-a zis: A bun. Acum mergi! Întoarce-te! Bun! Să vii peste o săptămână. Voi concepe pentru dumneata o toaletă care să ţi se potrivească şi dădu din mână că pot să plec. A fost atât de grosolan încât m-am gândit o clipă să-i cânt un bemol care să-l deranjeze.

— Îmi pare bine că n-ai făcut-o! exclamă von Rappel, cu o expresie de spaimă. Nu cred că s-ar fi răzgândit să-ţi lucreze hainele, dar ar fi adăugat, cu siguranţă, încă zece la sută la notă dacă ai fi îndrăznit să-i faci o scenă.

Soţia lui maestro suspină.

— Aş fi atât de fericită dacă aş avea o rochie purtând eticheta cu numele” Worth” încât aş îndura oricâte grosolănii fără să mă plâng.

— Am auzit că a trebuit ca unor americance bogate să li se interzică să poarte hainele lui pe dos ca să-i facă reclamă că se îmbracă la el, remarcă von Keppel.

Râseră cu toţii, iar Sarah constată, spre surprinderea ei, că se distra într-adevăr. Vicontele o potopise cu

complimente în tot timpul mesei, iar ea îl găsi la fel de fermecător ca la prima lor întâlnire. El comandă o prăjitură napolitană à la Chentilly şi cafeaua să fie servită cu porto, dar chiar când Sarah începuse să se îngrijoreze la gândul că el va dori s-o conducă acasă, von Keppel scoase ceasul din buzunar.

— Cred că trebuie să vă cer scuze, viconte, zise el afabil, domnişoara Rappaport are mâine o probă de perucă şi nu prea i-a mai rămas timp să doarmă.

Dezamăgirea lui Jeremy Brett era evidentă, dar el era mult prea manierat ca să încerce să o reţină pe Sarah.

— Poate că veţi fi de acord să cinaţi din nou cu mine în curând, riscă el, poate sâmbătă?

Îi aruncă o privire înflăcărată. Sarah se uită în jos, stomacul ei se zbătea în panică. Sâmbătă, singura ei bucurie era să plece după matineu la Denham Green să stea cu fetele ei până când trebuia să se întoarcă pentru viitorul spectacol, luni seara.

— Vom vedea la timpul potrivit, nu-i aşa? zise liniştit Emil von Keppel. Domnişoara Rappaport poate fi prea obosită la sfârşitul săptămânii. Sunt sigur că nu i-ar plăcea să fie de acord acum, ci când va veni timpul să vă dezamăgească.

— Nu, zise Sarah, complet deblocată, asta-i adevărat, sunt atât de obosită. Dacă vreţi să mă scuzaţi…

— Desigur, domnişoară Rappaport, replică Jeremy Brett, ridicându-se. Von Keppel trase scaunul Lui Sarah. Aţi fost mai mult decât minunată astă seară pe scenă. Nu mă mir că sunteţi obosită. Vă sunt profund recunoscător că aţi consimţit să veniţi. Se aplecă deasupra mâinii ei şi când se îndreptă, se opri cu minunaţii lui ochi albaştri la acelaşi nivel cu ai ei. Ştiu că nu trebuie să fiu plicticos, zise el liniştit, dar aş dori să putem cina împreună după fiecare spectacol.

Sarah îşi retrase cât putu de delicat mâna dintr-a lui, inima bătându-i cu putere. Expresia lui îi spunea clar cât de mult ar fi dorit să fie singur cu ea şi să o sărute.

— Bu… bună seara, viconte Deerhurst şi… şi

mulţumesc pentru această seară plăcută. Sarah se întoarse şi îşi îndreptă mâna către braţul lui Emil von Keppel sperând că nu observase nimeni cât de tare tremura. Sarah şi von Keppel, odată instalaţi într-o birjă, impresarul comunică adresa, pe care i-o dăduse Sarah birjarului şi se aşează la loc.

— Ei, zise el pe când pornea birja prin noaptea ceţoasă, cred că nu găsiţi că a fost prea îngrozitor.

— Nu, admise Sarah, simţindu-se întru totul liniştită acum că se terminase. E băiat încântător.

— Puţin zis băiat, domnişoară Rappaport. Depăşeşte uşor cu cinci şase centimetri un metru optzeci şi cinci şi e foarte lat" în spate. Încă tânăr şi are un fel de frumuseţe diabolică pe care femeile o găsesc irezistibilă. Mi-ar plăcea dacă ar cânta ar fi un minunat protagonist.

Sarah zâmbi:

— Pentru dumneata, tot ce este important trebuie să se refere la operă.

— Nu totul, zise von Keppel. Mă gândesc şi la alte lucruri. Astă seară mă gândeam, de pildă, ce căsătorie avantajoasă ai putea face, doar dacă l-ai încuraja puţin pe viconte.

— Niciodată, zise Sarah fără să ezite. Nu doresc să mă căsătoresc nici cu vicontele, nici cu alt bărbat.

Impresarul tăcu. De cum trecură de Covent Garden şi traversară străzile din St. Giles, expresia lui se schimbă, treceau pe lângă cârciumi cu bărbaţi şi femei întinşi pe caldarâm şi pe lângă alei întunecate unde cerşetorii dormeau pe grămezi de ziare şi pături vechi. Chiar şi la adăpostul trăsurii, Sarah era speriată de străzile pe care era forţată să le parcurgă spre casă în fiecare noapte când venea de la teatru.

Când birja se opri, von Keppel privi înspăimântat la faţada ruinată a pensiunii doamnei Applegate. Prin ceaţă şi în licărirea lămpii de gaz din colţ, arăta şi mai jalnică decât ziua.

— Nu se poate să locuieşti aici exclamă el.

— Ba da, zise Sarah. N-am încotro. Deschise singură

portiera. Îşi strânse delicata eşarfă de mohair în jurul umerilor şi aşteptă ca el să ocolească trăsura ca să-i întindă mâna să coboare.

— Dar îţi plătesc douăzeci şi cinci de lire pe săptămână! Cum zici că eşti silită să locuieşti în... în şandramaua asta?

Sarah simţi că i se aprind obrajii.

— Am motivele mele personale. Domnule von Keppel. Te rog, vrei să mă ajuţi să cobor? Impresarul păşi în stradă cu o mină de dezgust.

— Dacă ar fi existat o doamnă Keppel, aş fi insistat să vii cu mine chiar acum la mine acasă. Să nu mai petreci nicio noapte în această casă respingătoare, declară el. Dar, aşa cum stau lucrurile, nu-i posibil, te asigur însă că mâine voi încheia alt contract pentru locuinţa dumitale. Nicio primadonă care lucrează cu mine nu poate locui la mahala.

Peste două zile, von Keppel o convocă pe Sarah după repetiţii şi-i înmâna contractul de închiriere pentru o casă mobilată pe strada Claverton din Pimlico. O conduse acolo personal, dând indicaţii birjarului să oprească la pensiune ca să-i ia bagajele de acolo. Sarah fu uluită de graba impresarului de a o muta în altă parte.

Casa era eleganţa întruchipată, cu mobilă cu reminiscenţe de stil Régence, simplă, frumoasă şi delicată. Totul era minunat, începând cu tapetul din vestibul, de culoarea palidă a lişiţei punctată cu fleur-de-lis aurii. Baia era din porţelan ca şi bolul Wc-ului de patent Lambeth, cu mâner de tras apa. Când Sarah îngenunche să admire designul artistic al bolului toaletei, albastru în exterior, administratoarea de la care închiriase von Keppel casa se uită lung, dar nu zise nimic. Sarah intră în dormitor beată de fericire. Pereţii aveau o nuanţă plăcută ocru închis şi încăpătorul pat de alamă o îmbia – cum nil făcuse niciodată salteaua veche cu gloduri de la doamna Applegate.

În prima săptămână de locuit, Sarah îşi petrecu ore întregi admirând casă, pipăind draperiile şi admirând pânza de in din care erau făcute, stând când pe un scaun când pe sofaua crem-cenuşiu după care se ridica pentru a

se prăbuşi din nou pe salteaua de puf. Chiar şi micul apartament al administratoarei era atrăgător, deşi Sarah nu-şi permisese să intre acolo decât o singură dată. Doamna Roberts îşi îndeplinea destul de bine serviciul, dar era atât de nesociabilă încât încercările lui Sarah de a stabili legături de prietenie cu ea fuseseră întâmpinate cu nişte chicoteli nervoase. Sarah n-a insistat, pentru că era atât de evident că o stânjenea pe doamna Roberts.

Jeremy Brett continua să-i trimită flori extraordinare în cabină înainte de fiecare spectacol, iar ea îi acceptase invitaţiile la cină în mai multe rânduri însoţită de Emil von Keppel. Treptat, a început să se simtă destul de bine cu el în public încât să-i poată accepta invitaţiile chiar şi atunci când treburile de la compania de operă nu-i permiteau lui von Keppel să-i însoţească. Tânărul viconte era cel mai lipsit de spirit critic şi cel mai entuziast admirator al ei, foarte bun partener al ei, pentru conversaţie. De fiecare dată când o aducea acasă pe strada Claverton, se mulţumea să o vadă ajunsă cu bine la uşă, dar Sarah ştia că el abia aştepta ziua când va fi invitat înăuntru – şi mai ştia că avea tot dreptul să se aştepte ca ea să o facă în curând.

Numai gândul la modul cum va trebui să procedeze cu el când va veni ziua aceea era suficient ca s-o facă pe Sarah să nu se simtă la îndemână. E drept că începuse să ţină la el, iar el nu avusese nicio comportare nepotrivită faţă de ea, dar totuşi… totuşi nu se putea gândi să rămână singură cu el fără să fie cuprinsă de o mare anxietate. Aşa că, fără motiv, răspunsul la dilemă îi veni pe cea mai neaşteptată cale.

Viaţa ei se desfăşura după un program fix spectacole luni, miercuri şi vineri seara cu un matineu sâmbătă şi cina cu Jeremy Brett luni şi miercuri. Apoi, sâmbătă, se urca în tren la Padington către Denham Green, unde îşi petrecea fiecare clip cu Liza şi Lillibet până luni după masă, când lua trenul de patru şi paisprezece minute înapoi către Londra.

Cea mai mare parte din călătoria de întoarcere şi-o

petrecea în încercarea de a-şi reveni după scena de rămas bun cu cele două fetiţe care-i făceau cu mâna cu disperare în timp ce trenul părăsea peronul.

În alte privinţe viaţa era mai uşoară. Von Keppel n-o mai asalta să se ducă la cină cu admiratorii, mulţumit evident că ieşea cu unul singur, vicontele Deerhurst. Darurile de flori din partea lui Jeremy lăsară locul albumelor de fotografii, înlocuite şi ele de sticlele de cristal cu parfum şi apoi de mici giuvaieruri. Pe acestea din urmă, refuzându-le, cuprinsă de o panică oarbă, temându-se că acceptarea lor ar implica acceptarea unei relaţii mai intime.

Într-o seară, pe când se aflau la Herick Club şi tocmai terminaseră o cină uşoară cu plăcintă Strasbourg şi şarlotă de mere, Sarah observă că domnişoara Isabella Dare traversează sala urmată de un mare alai de petrecere. Capetele se întorceau ca de obicei ca să-i admire profilul, strălucirea părului şi impecabilul rafinament al ţinutei. Sarah observase subtilul mod în care actriţa o privise, în diferite ocazii, dar în seara aceasta domnişoară Isabella Dare se opri în faţa mesei la care era aşezată Sarah. Jeremy sări în picioare în timp ce actriţa o examina cu atenţie pe Sarah.

— Domnişoară Rappaport, zise ea cu glasul ei suav pentru care era vestită, vreau să te felicit pentru presa recentului dumitale succes din La Traviata. Ţi se potriveşte în mod deosebit când joci roluri de femeie capricioasă.

Vocea era suavă, dar intenţia implicită de a insulta era destul de evidentă. Sarah luă masca primadonei, sigură de ea şi plină de încredere faţă de tot ce era în jurul ei, hotărâtă să nu coboare la nivelul celeilalte.

— Mulţumesc, răspunse ea. Şi eu am citit cu plăcere multe cronici care v-au fost consacrate. Şi nu-i nicio îndoială pentru mine că le meritaţi.

Umerii Isabellei Dare se lăsară puţin şi Sarah descoperi o licărire de surpriză în ochii ei. Aşa că, sunt sigură că şi dumneata ai avea acelaşi succes, replică Sarah, privind-o cu intensitate.

După cum era de aşteptat, toţi cei din club erau curioşi să vadă dacă vreuna dintre ele îşi va înfige ghiarele în rivală. Sarah deschise repede geanta ei de seară, din mărgele şi-i întinse Isabellei Dare o carte de vizită. Poate îmi faceţi o vizită, domnişoară Dare. Putem continua discuţia fără să stânjenim petrecerea.

Apoi, ca şi cum ar fi primit o mulţime de musafiri, pentru care ar fi avut oră fixă, adăugă cu dezinvoltură: Sunt acasă, în general, miercuri după-masă.

Isabella Dare se uită la cartea de vizită pe care o ţinea în frumoasele ei mâini manichiurate.

— Plăcerea va fi de partea mea, zise ea cu o privire cântăritoare. Miercurea viitoare" vă convine?

Sarah înclină capul.

— Va fi foarte bine. Vă voi aştepta cu plăcere. Când actriţa se îndepărtă, cu trena, ei de admiratori, Sarah scoase un suspin de uşurare. Probabil că nu avea suflet de divă, după cum îi zicea adesea cabiniera ei, Alice Grey, cu un pufnit dezaprobator, dar cel puţin se comporta ca o lady – şi, dacă domnişoara Isabella Dare dorea să se evidenţieze cu încă o înţepătură plină de pizmă, cel puţin să se petreacă acolo unde să nu o prindă şi să o reproducă ziarele din zilele următoare.

Sarah îşi frământa mâinile cu o batistă de in timp ce Roberts aranja serviciul de ceai pe care von Keppel avusese grijă să-i fie trimis când aflase că Isabella Dare venea să ia ceaiul în strada Claverton. Era aproape tot atât de interesat de impresia pe care o va face Sarah asupra actriţei despre care ştia din criticile din noaptea respectivă.

— Poate să-ţi facă mult rău dacă vrea, zise el cu o încruntătură. Poate să strecoare poveşti dezgustătoare şi înţepături la adresa dumitale în toată presa coruptă pe care o cultivă de ani.

La neliniştea lui Sarah se mai adăuga şi faptul că trecuse de ora trei. În cele din urmă o cabrioletă opri în faţa casei. Birjarul sări pe trotuar şi bătu imediat la uşă, înainte de a se repezi ca să lase în jos scara pe care să

coboare pajul de pe stinghia lui din spate. Pajul era copia fidelă în miniatură a birjarului, cu pălăria lui înaltă şi strălucitoare şi cu cizmele, scânteietoare, până la genunchi. Un câine dalmaţian, cu o zgardă frumoasă de alamă, completa impresionantul echipaj, stând cuminte în stradă, la spatele cabrioletei, gata să pornească din nou la trap la perfect unison cu caii când porneau. Sarah strigă după Roberts să alerge să deschidă uşa, dar, când văzu că menajera nu apare, Sarah cu nervii întinşi la maximum, se duse ea însăşi la uşă.

— Vai Domnişoară Isabella Dare, exclamă ea. Nu credeam… Obrajii i se îmbujorară. Marile vedete nu deschid niciodată uşa personal. Vă rog să intraţi, zise, încercând să dreagă gafa făcută. N-am vrut să vă las să aşteptaţi în prag. Briza care bate dinspre Tamisa îl poate îngheţa pe cel ce aşteaptă. Roberts apăru în sfârşit să ia pelerina actriţei, pe care Sarah o conduse în salon, începură o conversaţie politicoasă, dacă nu chiar caldă, în timp ce băură un ceai şi serviră câteva sandvişuri şi prăjituri. Baza discuţiei lor dezlânate se învârti în jurul aprecierilor despre alte spectacole, periodice, producţii amânate numai subiecte demne de atenţia publică. Când terminară ceaiul, Sarah sună după Roberts să ia tava.

— Mai ai vreo vizită de făcut astăzi, domnişoară Dare? N-aş vrea să te reţin, dacă mai ai vreuna.

Isabella Dare se uită în jur să vadă dacă uşa de la salon era închisă:

— Poţi să renunţi la limbajul ales când suntem numai noi două, Ducesă.

Sarah se uită la musafiră:

— Dar aşa vorbesc eu de obicei!

— Şi biştarii de la unchiul tău, zise Isabella ironic. Trăsura aia din stradă nu-i a mea şi casa nu-i a ta, zise ea fluturând mâna înjur prin salon.

— Da, e adevărat, admise Sarah, străduindu-se să ascundă uimirea faţă de greşelile ei din modul de exprimare, este doar închiriată şi nici măcar nu am ales-o eu însămi, deşi îmi place foarte mult. Domnul von Keppel a

contractat-o. Eu locuiam la pensiunea doamnei Applegate, Casa corpului din teatru dar el nu a fost de acord cu asta.

— La Applegante? exclamă Isabella Dare. Acolo am stat şi eu când am venit prima dată la Londra. Paturile sunt tot atât de îngrozitoare?

Sarah nu putu să nu zâmbească.

— Chiar mai rele după câte bănuiesc. Isabella o cercetă pe Sarah cu grijă.

— Eşti chiar o lady, nu-i aşa? Sarah negă din cap.

— N-am titlu, zise ea.

— Vreau să zic că eşti bine crescută, zise Isabella. Mă şi întrebam după seara de la Herick, cum de eşti atât de îngăduitoare. Era evident că eu doream să ne certăm; dar dumneata n-ai vrut să accepţi aşa ceva în public.

— Da, în parte cam aşa m-am gândit, admise Sarah cu tristeţe.

Isabella Dare râse, calm şi fără afectare. Tot atât de drăguţă cum era în public, relaxată şi râzând, în particular părea chiar şi mai atrăgătoare.

— Păi, eu nu-s o lady, declară Isabella. Eu am luat lecţii pentru toate cum să merg, cum să vorbesc – şi doar aşa pot să fac faţă tuturor sclifosiţilor. Citesc orice-mi cade în mână.

Neîncurcată de modul greu în care a trebuit să muncească Isabella Dare ca să ajungă ceea ce era, Sarah întrebă politicos.

— Şi ce fel de material citit crezi că-ţi este mai de folos în acest sens?

— Periodicele, zise Isabella Dare fără să ezite, chiar şi cele pe care nu le înţeleg decât pe jumătate, ca Fortnightly Review. Ziarele nu pot fi crezute. Nimeni nu ştie ce-i mai bun pentru mine. Ei tipăresc ce le spun oamenii cinstiţi şi, când acest izvor seacă, ei tipăresc ce le spun cei interesaţi. Ca mine, zise ea cu o notă de mândrie, interesant.

— Sunt plină de respect pentru stăpânirea e… elementelor necesare parvenirii, zise Sarah cu absolută sinceritate. Dar mă tem că mie mi-ar lua foarte mult timp

înainte de a putea să obţin banii dumitale…

— Dacă eşti destul de bună să fii pe scenă, îi vei avea, răspunse veselă Isabella Dare. Trebuie să te comporţi tot aşa şi când nu eşti pe scenă. Şi adică de ce nu am putea noi să ne ajutăm una pe alta? Am putea să pretindem că ne înfruntăm ori de câte ori ne întâlnim în public, încât numele să ocupe ziarele – nimic nu-i place mai mult publicului decât să asiste la o luptă dreaptă. În vreme ce în particular putem să fim cât se poate de drăguţe una cu alta. Nimeni nu ne poate cere să ne scoatem ochii tot timpul!

— Ce idee extraordinară! zise Sarah cu uimire.

— Ah, da, zise Isabella mândră. Nu există şmecherie pe care să n-o ştiu. Se uită la gâtul lui Sarah. De exemplu, magneziul e cel mai bun pentru albirea gâtului şi a mâinilor. N-am putut să nu observ noaptea trecută că erai dată doar cu pudră. Se aşează mai confortabil în scaun, renunţând la grija de a-şi rearanja combinezonul care-i ieşise de sub fustă, n-am zis că-l folosesc şi eu, bagă de seamă, adăugă cu un zâmbet, dar bărbaţilor cu siguranţă că le place să vadă nişte umeri albi.

— Magneziul, zici? repetă ca un ecou Sarah. Eu am fost crescută… foarte liniştit la ţară şi nu ştiu aproape nimic despre genul ăsta de lucruri.

— Întâmplător îmi placi, zise Isabella Dare, sec. Sigur că nu eşti o snoabă. Dacă ai fi fost, m-ai fi trimis imediat la plimbare. S-ar putea să vreau să te învăţ cum merg lucrurile.

— Ai vrea? zise Sarah, impresionată de această posibilitate. Există o serie de… de probleme, în care nu sunt pregătită. Isabella Dare se întinse înainte.

— Spune-mi, zise ea cu aviditate.

— Păi, în ceea ce priveşte admiratorii – Sarah încurcată începu să frământe batista.

— Ca tipul ăla înalt, frumosul viconte Deerhurst? Ce-i cu el? Nu pică cu cadouri şi chestii d-astea?

— Vai, nu, zise cu grabă Sarah, nu-i vorba de asta. Îmi trimite mereu flori frumoase.

— Flori! pufni pe nas actriţa. Oricărui bărbat care mi-ar trimite numai flori, i-aş râde în nas. Şi-i întinse încheietura mâinii, arătându-i o brăţară. Diamante şi safire şi rubine – astea durează, nu flori. Văzu expresia de pe faţa lui Sarah şi râse. Bijuterii pe care poţi să le porţi sau să le transformi în bani gheaţă, dacă vrei. N-o să fim veşnic tinere şi frumoase. Trebuie să ne facem planuri pentru cazul în care nu vom avea norocul să se căsătorească vreun bărbat cu noi. Asta-i problema! rosti ea brusc. Ce zice vicontele tău? Văzând confuzia lui Sarah, Isabella clarifică:

— N-a făcut-o? Vreau să zic – nu face dragoste cu tine?

Pe Sarah o trecură fiorii.

— Nu, nu asta-i problema.

— Corner, exclamă admirativ Isabella, eşti chiar ca o ducesă, atât de rafinată. Bun, atunci ai nevoie să te ajut să-l ţii în lesă, nu?

Sarah îşi ţinu respiraţia şi dădu din cap. Isabella râse din nou, acest râs grosolan al ei atât de contrastant cu faţa ei delicată şi rochia elegantă. Nimic mai simplu, dragă, mai ales cu un tânăr manierat ca el. Asta ţine întotdeauna la mine. Îl inviţi la ceai, zise ea şi adăugă: întotdeauna, treaba se face cel mai bine în cursul zilei. Unii bărbaţi parcă îl au pe dracu-n ei când răsare luna şi unii chiar îl au. Oricum, îi serveşti ceaiul, de calitate, cât de bun poate să fie şi, când încearcă să se apropie şi să se aşeze pe sofa lângă tine, îl laşi să te prindă de mână şi să-ţi declare despre dinţii tăi că sunt ca perlele şi altele asemenea, să-ţi atingă puţin părul şi când începe să te sărute, suspini şi gemi puţin, ca şi cum ai fi copleşită de pasiune, apoi dai un strigăt şi leşini şi-i cazi moale ca o cârpă-n braţe!

Sarah cu greu izbutea să-şi imagineze că ar putea să-i permită atât de mult fiinţei iubite, cât pretindea Isabella, bar, când aceasta mai adăugă şi partea cu leşinul, i se păru că nu auzise bine.

— Dar… dar cu siguranţă că asta ar înrăutăţi situaţia, protestă ea. Atunci gentlemanul ar crede că are carte

blanche să continue.

Isabella ridică obrazul:

— Nu, dacă este un adevărat gentleman! Atunci nu se va înrăutăţi, declară ea cu o sclipire-n ochi, doar dacă nu greşesc eu şi tânărul tău viconte n-ar fi un adevărat gentleman.

— Dar nu pot să rămân leşinată pe vecie, zise Sarah, confuză încă. O să trebuiască să-mi revin, iar el atunci o va lua de la început, încercând să facă dragoste cu mine!

— A, nu, el te va îngriji şi te va şterge cu batista pe frunte, întrebându-se dacă este cazul să apeleze la fecioria ta, dar bineînţeles că va fi atât de încurcat, încât probabil că nu o va face: După puţin timp, te vei preface că ţi-ai revenit, dar „când îl vei privi în ochi, vei leşina din nou pe jumătate, scoţând nu sunt slab. Şi scoase un scâncet jalnic, punându-şi dosul palmei pe frunte: Cam aşa. Atunci el te va întinde pe sofa şi va îngenunchea lângă tine şi tu vei îngăima abia şoptind: Sunt copleşită de pasiunea ta, vezi, sărutul tău mă face să mă simt atât de slăbită, cred că o să mor din cauza lui sau altă prostie de genul ăsta care-ţi va trece prin cap. Dacă vei simula bine leşinul, el se va scuza pentru josnicia lui, că te-a adus în starea aceea jalnică Sarah, fascinată, sorbea fiecare cuvânt, liniştită de duplicitatea inerentă a schemei ce-i fusese zugrăvită. Şi… şi…

— O să fie perfect! zise Isabella. De aici încolo, luni de zile, ştiindu-te atât de delicată, rafinată şi toate celelalte, nu-ţi va mai atinge decât mâna.

— Dar… nu-i o înşelătorie? Adică, să-l fac să creadă că-i primesc atenţiile cu plăcere şi să înscenez aşa ceva?

— Sigur că e o înşelătorie, zise Isabella. Dar asta-i poanta!

— Dar eu nu intenţionez să-i permit să împingă prietenia noastră atât de departe, zise Sarah cu vinovăţie.

— Urmăreşti un peşte mai mare, ai? zise Isabella. Ai o minte ascuţită, n-am ce zice.

— Nu, nu-i asta, zise Sarah alarmată de ceea ce i sugerase actriţei, nu-i deloc aşa. Doar că mi se pare…

cumva necinstit.

Faţa drăguţă a Isabellei Dare deveni dintr-odată, din amuzată, serioasă.

— Acum stai puţin, doar n-o să-i permiţi unui gentleman numai pentru că-ţi plăteşte cina şi îţi oferă nişte diamante, să se poarte aşa cu tine. Dacă vrea asta, n-are decât să se ducă la Leicester Square şi să-i plătească lu' madam Kate Hamilton pentru serviciile uneia dintre fetele ei.

Sarah habar n-avea cine putea să fie Kate Hamilton dar îşi închipui imediat cam ce servicii făceau" fetele" ei.

— Cu siguranţă că el nu pretinde aşa ceva de la mine, dar să-l înşel…

— Nu va fi înşelat, zise Izabella pe un ton tranşant „dacă e gentleman, nu le va povesti prietenilor, dar ia seama la ce-ţi spun, va fi încântat ori de câte ori îşi va aminti că te-a făcut să leşini doar dintr-un sărut. Şi, afară de asta, gentlemanii care profită de noi primesc destul pentru banii lor. Tânărul tău viconte îşi aduce prietenii la teatru ca să vadă cu toţii că tu trăieşti cu el, tu, această frumoasă care cântă ca un înger. Asta se spune în ziare: „Vicontele D… a fost văzut supând, lunea trecută, cu incomparabilă domnişoară Rappaport de la Compania de operă Drury Lane" Eşti o pană la pălăria lui! Eu nu greşesc. Şi, dacă vrea să te păstreze, ştie că nu va fi ieftin şi nici n-ar putea să dorească asta, pentru că oamenii îl privesc după banii lui.

— Eu… eu nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, zise Sarah complet năucită.

— Pe viitor ar fi bine s-o faci, zise Isabella Dare şi nu uita, tu eşti o stea. Comportă-te ca o stea! Primeşte-le darurile şi lasă-i să se afişeze cu tine, dar economiseşte-ţi banii. Şi ia seama, doar nu vrei să te întorci la pensiunea Applegate – sau poate mai rău.

— Vai, nu. Nu, nu vreau! Sarah se uită o clipă pe fereastră, în gol. Nu faptul că ar fi locuit la d-na Applegate îi strecurase această teamă mută în suflet, ci gândul de a pierde casa din Denham Green şi poneii fetelor şi… şi…

— Mulţumesc, zise ea deodată. Mulţumesc pentru toate sfaturile. Îi rămân veşnic îndatorată, domnişoară Dare.

— Şi, ţine minte, zise Isabella Dare, eşti o Ducesă şi nu trebuie să laşi pe nimeni să profite deţine!”

IV

Henry Arthur Brett, al şaptelea duce de Ormond, îi scrută pe cei doi tineri din faţa lui cu profundă neplăcere. Erau costelivi şi palizi, ca mulţi arabi de pe stradă, cerşetori care se târâie în căutarea unui adăpost, pentru o noapte strecurându-se în vreun grajd unde, suprema autoritate, soţia birjarului, îi dă azil pentru o noapte. Un muşchi de pe obrazul ducelui se încorda. Soţia lui Grimes n-are pentru ce să-i primească pe ăştia doi înăuntru, dacă asta ar tulbura funcţionarea eficientă a gospodăriei ei.

— Care dintre voi a dus mesajul valetului ca să aducă trăsura astăzi de dimineaţă? întrebă el.

— Eu, domnule! rosti piţigăiat cel mai mic.

— Nu, nu-i adevărat! Eu l-am dus, duce! Grimes îi pocni simultan pe amândoi, cu mâna lui ca o labă de urs.

— Ţine, asta, zise el, ca să înveţi să te adresezi corect ducelui. Trebuie să-i spui Înălţimea Voastră.

— Ba eu, Înălţimea Voastră, zise băiatul mai mic, cu ochii lăcrimând din cauza palmei birjarului. Îşi suflă nasul zgomotos şi se şterse cu mâneca murdară.

— Nu, Înălţimea Voastră, eu am fo’, zise al doilea băiat, aruncând o privire furioasă spre rivalul său.

— Aşa n-ajungem la niciun rezultat, zise ducele brusc, scoţând un ceas din buzunar. Eu cer eficienţă de la cei pe care-i angajez în serviciul meu. Vreau să am o trăsură în faţa uşii în cincisprezece minute, dar voi doi trebuie să luptaţi pentru a doua oară care ajunge primul cu mesajul la Grimes, pe care l-am aşteptat zadarnic astăzi de dimineaţă. Această intolerabilă atitudine nu mai poate continua. Cunoaşteţi asta? Şi le flutură prin faţa ochilor cronometrul, iar ei se traseră înapoi.

— E ultima investiţie pentru măsurarea timpului, până la secundă. La semnalul meu veţi alerga către

grajduri, dincolo de apartamentul lui Grimes, luaţi un cui de la doamna Grimes şi vă întoarceţi aici. Cel care va fugi mai repede poate să rămână, cel care pierde va trebui să-şi caute de lucru în altă parte. Nu accept să vă mai certaţi ca să-mi mai răpiţi din nou din timpul meu preţios.

Ducele ridică mâna şi apoi o lăsă, în jos, aranjând totodată mecanismul cronometrului. Cei doi băieţi alergară pe pavajul curţii. Băieţii de la grajduri, rândaşul şi lacheul îi îndemnau cu fluierături şi strigăte. La porţile din zidul înalt de piatră care separa grajdurile de alee se strânseră mulţi spectatori, servitori de la alte gospodării din Parklane.

Băieţii intrară pe uşa ce ducea la apartamentul birjarului şi la grajduri. Se lăsă tăcerea, toţi fiind curioşi să vadă care dintre băieţi va ajunge primul. O clipă mai târziu, un trup mic dar viguros ţâşni pe uşă intrând în grajd. Era cel mai mic dintre cei doi băieţi şi suporterii lui îşi reluară strigătele de încurajare. Bătând din picioare, culese un cui, îl ridică în sus şi se grăbi fugind de-a lungul grajdurilor şi aproape se prăbuşi în împrejmuirea de sârmă lângă care aştepta ducele.

Ducele de Ormond privi cronometrul.

— Douăzeci şi patru de secunde. Sper că te vei mişca tot atât de repede şi pe viitor. Grimes, vezi ca celălalt băiat să părăsească proprietatea pe seară.

Ducele se răsuci pe călcâie şi intră în casă pe uşa servitorilor, potrivind în acest timp cronometrul. Când ajunse la uşa biroului, controla cronometrul.

— Meekyn!

Înălţimea Voastră, răspunse imediat majordomul, răsărind ca din pământ. În ciuda părului său alb şi al fălcilor lăsate, cel mai bătrân dintre servitorii ducelui avea o misterioasă abilitate de a se mişca aproape tot atât de repede ca şi ducele – ca să nu zic dibăcie – şi de a se afla unde era nevoie de el oricând.

— Am observat că mie nu mi-au trebuit decât douăzeci şi trei de secunde ca să traversez casa de la uşa din spate, pentru ce atunci, trebuie să treacă în mod

regulat trei-patru minute până să-mi aducă trăsura de la grajduri la uşa din faţă dacă este pregătită, ca să fiu obligat să intru în aglomeraţie în Park Lane? Informează-l pe Grimes că pentru a economisi timpul, voi lua trăsura pe viitor la uşa din spate.

— Da, Înălţimea Voastră, acceptă această neaşteptată hotărâre Meekyn cu deosebit calm, prima emoţie îi trecuse şi lăsase loc disperării. Cum putea să-i treacă prin cap stăpânului să intre şi să iasă pe aceeaşi uşă pe care o foloseau slugile şi negustorii? Chiar atunci, ducele adăugă ceva care reduse la jumătate lovitura.

— Voi continua totuşi să cobor la uşa din faţă, ca să nu-mi răpească prea mult timp – cred că îmi ia mai puţin – decât să înconjur grajdurile. A sosit fratele meu?

— Vă aşteaptă în birou, Înălţimea Voastră.

— Jeremy! remarcă ducele, de cum păşi în cameră, prezenţa fratelui său în încăpere.

Jeremy Brert stătea în picioare într-o atitudine de pauză de paradă, în faţa biroului fratelui său. O tratare la birou, înainte de masă, cu altceva decât cu un pahar de băutură ca stimulent, nu era indicată. El îşi înclină capul spre fratele său, Harry.

— Arăţi bine, remarcă fratele lui. Eşti bine sănătos?

— Foarte bine, mulţumesc. Ducele căută repede printre hârtiile de pe biroul său.

— Am observat că ai încărcat cheltuielile din ultimele trei luni, cu mai multe sute de lire date pe bijuterii. Cum datele de cumpărare nu corespund cu zilele de naştere nici ale mamei, nici ale surorilor noastre, bănuiesc că ţi-ai făcut nişte legături care presupun cheltuieli mult mai mari decât îţi permit veniturile tale.

Jeremy sta drept ca un stâlp, un turn muşchiulos învăluit în roşu şi în alamă. O roşeală îi coloră obrajii prelungi, identici cu ai fratelui său.

— Aveam impresia că atunci când nu-mi ajung veniturile de la regiment, eşti pregătit să suporţi unele cheltuieli pe care le-aş face în plus.

— Cheltuieli rezonabile, Jeremy. Cred că ţi-am spus

că pot suporta unele cheltuieli rezonabile. Ponei pentru polo, şampanie, unele haine, notele de la club, datoriile de la joc: acestea sunt cheltuielile care consider că sunt rezonabile pentru un tânăr în situaţia ta. Ducele, cu câţiva centimetri mai scund decât fratele lui, îşi puse mâinile la spate şi începu să se plimbe în jurul biroului…

— N-am contestat primele sume cheltuite pe câteva bijuterii, pentru că erau mici şi pentru că mi s-a părut firesc ca un bărbat să aibă unele relaţii în tinereţe. Dar când astfel de relaţii ameninţă să devină ruinătoare, trebuie să intervin. Or, afecţiunea asta a ta pentru cântăreaţa de operă, Ducesa aceea. Se pare că asta face.

Ducele se plimba prin spatele fratelui său într-un mod atât de neobişnuit, încât Jeremy pricepu că acesta făcea parte dintr-o încercare calculată de a-l intimida. Hotărât să nu cedeze la o asemenea tactică vădită, Jeremy înţelese că era aproape clar că trebuia să-i ţină piept fratelui său.

— Nu cred că suma de bani pe care am cheltuit-o este exagerată, zise Jeremy rigid, dar, dacă te necăjeşti atât din cauza acestor bani, pe aceia folosiţi pentru cheltuielile speciale ţi-i voi înapoia când voi împlini 25 de ani şi voi putea apela la drepturile testamentare ale bunicii.

— Nu-i vorba de bani, Jeremy. Suma nu este ameţitoare. Doar că mă tem că aceste cheltuieli reprezintă un prim pas. El îşi drese glasul şi Jeremy se înfiora. Vocea ducelui, când vorbi din nou, era hotărât moale şi scăzută, plină de semnificaţie. Şi n-am atins încă problema notorietăţii pe care a început să o aibă această încurcătură. Făcu o pauză. Aş dori să rupi imediat această legătură.

Jeremy uită de problema sa şi încercă să-i facă faţă fratelui.

— Cum? Dar o iubesc!

— Iubire? Henry Arthur Brett, al şaptelea Duce de Ormond, râse, deşi ceea ce-i auziseră urechile nu era de râs.

— Da, iubire, îi răspunse Jeremy cu înverşunare, Consider că sunt norocos să-mi petrec timpul în compania ei. Este frumoasă şi talentată şi rafinată şi modestă şi… şi era dispus să înşire şi calităţile ei cele mai neînsemnate. Uite, săptămâna trecută a dat un concert de caritate ca să vină în Ajutorul Spitalului Brompton pentru ftizie şi boli de plămâni. Dacă ai fi putut s-o vezi în ziua aceea! A cântat pentru bolnavi şi a mers printre ei, împărţindu-le flori şi vorbe bune fără să se gândească la propria ei sănătate. Este un înger pe pământ!

Ducele. Râse zgomotos. Întruchiparea virtuţii. Ia, spune-mi, dacă este un asemenea înger, pentru ce foloseşte lucruri atât de lumeşti ca bijuteriile?

Jeremy îşi îngustă ochii şi bărbia i se ridică puţin.

— Asta nu merită un răspuns.

— Eu am totuşi unul, replică ducele.

Faţa lui Jeremy se încorda. O iubesc pe domnişoara Rappaport şi asta-i tot ce trebuie să ştii.

Cei doi fraţi se priviră cumplit. Henry Arthur Brett turnă un strop de whisky într-un pahar şi se opri cu sticla deasupra celui de-al doilea pahar.

— Whisky?

— Vreau, mulţumesc, răspunse cu răceală Jeremy.

— Băiatul meu, îmi pare rău că trebuie să te informez că nu există dragoste. Ducele dădu pe gât băutura dintr-o înghiţitură. Observării iveală faptul că există pasiuni emoţionale şi pasiuni carnale, ambele sunt adesea greşit descrise ca iubire. Din când în când, nişte amărâţi pot cădea pradă simultan amândurora, în care caz e clar că se cred îndrăgostiţi şi cred că sunt îndrăgostiţi tot timpul cât sunt obiectul acestei pasiuni. Oamenii inteligenţi nu se îndrăgostesc, Jeremy. Ei îşi fac relaţii pe baze raţionale, în interesul reciproc şi al mediului, interes necesar pentru susţinerea acestui fundament, nu dragoste. Problema care se pune în cazul nostru, băiete dragă, este că eu n-o să-ţi neg deocamdată posibilitatea de a-ţi potoli pasiunea cu o femeie măritată de teapa noastră, sau o femeie bună şi curată, aleasă cu grijă, dar în niciun caz domnişoara

Rappaport. Preţul unei încurcături cu ea este prea scump, sau ar deveni în curând şi ţi-ar periclita cariera dacă s-ar răspândi prea tare zvonul în aşa fel încât să nu rămână necunoscut de superiorii tăi. Ea este o cântăreaţă de operă, băiete dragă şi ca atare, nepotrivită pentru altceva decât legăturile întâmplătoare. Dacă numele tău va apărea în presa de scandal, chiar şi indirect, ca de exemplu Vicontele D… mi-a sugerat că e timpul să pui capăt acestei legături.

— Încetează să-mi mai spui băiatule\exclamă Jeremy, indignarea lui oprindu-se asupra celui mai neînsemnat motiv de obiectat dintre atâtea lucruri discutabile pe care le spusese fratele său. E insuportabilă această tutelare din partea ta. Nu eşti decât cu zece ani mai mare decât mine!

— Treizeci şi unu este cu totul altceva decât douăzeci şi unu de ani, zise Harry afabil. Tu eşti în pragul vieţii pe când eu în vâltoarea ei. Crede-mă când îţi spun că decada următoare îţi va aduce transformări remarcabile în multe din idealurile îndrăgite de tine acum. Aşa se întâmplă cu toţi tinerii. Îşi scoase ceasul şi se uită la el în timp ce undeva, în casă, o pendulă bătea sfertul de oră. Am o întâlnire cu Lord Escher. Nu vreau să întârzii. Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi vezi dacă nu găseşti pe cineva spre care să ţi se îndrepte, afecţiunea care să nu pretindă daruri extravagante şi bani şi bijuterii, pe lângă faptul că-ţi târăşte numele în presa de scandal.

— Dar ea nu cere bijuterii şi bani, protestă Jeremy. Eu sunt cel care doresc să i le dau! Dar fratele lui era deja lângă uşă.

— Nu vreau să renunţ la ea! Declară plin de pasiune Jeremy în urma ducelui.

Ducele se opri şi se întoarse. Îşi fixă fratele cu o privire pătrunzătoare.

— Ai împărţit din întâmplare patul cu această femeie? întrebă el cu o voce decepţionam de liniştită.

Jeremy roşi.

— Da, zise el sfidător, într-adevăr, am făcut-o, aşa că n-are niciun rost să încerci să mă faci să-i pun capăt.

— Ba, dimpotrivă, băiete dragă, asta face şi mai imperioasă nevoia de a termina fără întârziere, înainte de a se pune problema de a avea vreun bastard cu ea, după care suma de bani pe care ar încerca s-o extorcheze domnişoara Rappaport de la noi ar depăşi cu mult nenorocita sumă pe care ai cheltuit-o deja cu ea şi care ar face pe un om cinstit să se cutremure.

Culoarea obrajilor lui Jeremy rivaliza acum cu roşul redingotei sale.

— Cum îndrăzneşti? zise el. Ca şi cum nu m-aş căsători cu ea în această situaţie! Ducele îşi privi fratele cu o privire de nepătruns.

— Cu siguranţă, băiete dragă, cu siguranţă.

Nu mai aşteptă să adauge ceva şi ieşi din birou parcurgând holul central. Aici primi mănuşile şi bastonul de la lacheu cu rapiditatea obişnuită. Făcu semn cu mâna şi porni spre uşă. Lacheul apucă pardesiul înălţimii sale şi fugi după el, fiind ştiut de toţi lacheii că trebuie să fie la mai puţin de cinci paşi de stăpân şi să fie lângă umărul lui înainte de a ieşi pe uşă.

Majordomul lui, mai ales, o lua foarte în serios – şi concedia salariaţii – ceea ce-i punea zilnic pe servitorii casei în primejdia de a-l trimite pe duce afară în stradă pe jumătate îmbrăcat. Meekyn era însărcinat cu alegerea pentru angajare de lachei excepţional de înalţi, care puteau pune pardesiul pe umerii înălţimii sale din mers, act care nu însemna o aruncare la întâmplare ci o aranjare controlată.

Ducele nu a fost prea surprins să afle, când s-a întors târziu în acea zi, că Jeremy l-a informat pe Meekyn că intenţiona să cineze la Clubul Gărzii în loc de a lua masa cu fratele său la Park Lane. Erau deocamdată doi burlaci, mama lui fiind plecată cu cele două surori la conac, unde urma să-şi petreacă timpul ce mai rămăsese până la începerea sezonului de petreceri.

Cu toate acestea, Harry se schimbă pentru cină şi coborî pentru cocteil, singura deosebire fiind că ordonase să i se aducă tava cu băuturi în biroul lui, în loc să fie dusă

în salonul verde unde se aduna de obicei familia înainte de masa de seară, îşi pregăti singur un coniac cu sifon şi privi pe fereastră afară în întunericul serii, care era numai puţin diminuat de lămpile cu gaz care mărgineau Park Line.

Ducele era lipsit de frumuseţea impresionantă a fratelui său, deşi nimeni nu se putea îndoi că erau rude. Pielea deschisă şi părul negru, vestiţii pometi ai familiei Ormond îi caracteriza pe amândoi, dar, în timp ce pielea lui Jeremy era fină, cea a ducelui era banală şi barba lui deasă făcea ca obrajii să pară uşor cenuşii chiar dacă era proaspăt bărbierit. Bogata mustaţă a lui Jeremy tăinuia o gură frumos modelată, pe când cea a ducelui era şocantă. Şi a lui era frumos modelată, dar plină, insinuând puternic natura lui impetuoasă şi virilă. Sprâncenele lui erau uimitor de negre şi de groase, faţa-i mobilă fiindu-i traversată de cute de nerăbdare, iar nasul subţire nu avea aspectul patrician al fratelui mai tânăr.

De fapt, lui Henry Arthur Brett, al Şaptelea Duce de Ormond, nu-i trebuia decât puţin pentru a fi considerat urât, dar oamenii nu prea observau asta. Avea un aer autoritar şi o inteligenţă ageră, care-l făcea să pară atrăgător atât pentru femei cât şi pentru bărbaţi, deşi numai femeile erau moarte după farmecul lui viril. Nu puţine cărucioare de copii erau pline de bebeluşi binecuvântaţi cu strălucirea de safir a ochilor caracteristici ai celui de-al Şaptelea Duce. Din fericire pentru duce şi pentru nenumăratele femei măritate care găsiseră irezistibilă combinaţia dintre intelectul şi firea lui năvalnică, politeţea societăţii nu permitea să se facă niciodată comentarii de acest gen.

E de la sine înţeles că soţii binecrescuţi care erau dăruiţi cu mai mulţi moştenitori, ocupaţi cu afacerile lor proprii acceptau adăugirile târzii ale familiei, fără să numere lunile în care împărţiseră patul cu soţiile lor.

Deşi una era ca Harry să procreeze copii cu femei măritate respectabile şi altceva ca Jeremy să se lase de bunăvoie şantajat în încheierea celei mai nepotrivite căsătorii. Harry puse jos cu zgomot paharul. Nebunul ăsta

tânăr habar n-are cât sunt de îndemânatice aceste actriţe şi cântăreţe să prindă în mrejele lor cu favoruri sexuale, victimele. Fir-ar să fie, pentru ce nu pot vedea bărbaţii ăştia că nu sunt bune decât de prostituate, dar de două ori mai periculoase, pentru că posedă frumuseţe, creier şi farmec? Harry cunoştea nenumărate cazuri în care bărbaţi cu poziţie socială şi bogaţi sucombaseră în faţa vicleşugurilor unor asemenea femei şi aproape că fuseseră ruinaţi de slăbiciunea lor.

Cină singur, mâncând mecanic în timp ce se gândea ce ar fi mai bine să facă pentru Jeremy. Înainte de toate, purta pentru fratele lui o autentică afecţiune şi voia să se asigure că viitorul lui foarte promiţător nu era periclitat în niciun fel de domnişoara Sarah Rappaport. Jeremy putea să conducă alţi oameni cu îndemânare şi cu buna lui dispoziţie şi cu intelectul lui, deşi nu chiar de mâna întâia, ceea ce ar fi fost suficient. Ar fi putut sui în grad în armată dacă voia, sau să intre în serviciul civil, sau chiar să intre în Parlament, într-o bună zi, dacă ar fi crezut de cuviinţă, fiindcă titlul lui ar fi fost doar de complezenţă, în timp ce Harry avea locul lui în Camera Lorzilor.

Fără îndoială, dacă ar fi izbucnit un scandal spectaculos, ar fi putut distruge aceste opţiuni şi ceea ce era. Mai bine pentru Jeremy. Harry trebuia să ţină seama şi, de restul familiei. Surorile lui abia ieşiseră în societate şi mama lor era ocupată cu nesfârşitele serate, sindrofii şi baluri care se ţineau în timpul sezonului. Chiar şi un exil cât de mic din sânul societăţii ar fi fost privit de toţi trei ca o încercare foarte grea.

Cu timpul a fost ridicat şi al treilea fel de mâncare şi ducele îşi imaginase un plan. Se sculă de la masă, aruncând şervetul de o parte. Deşi stăpânul lui nu plecase niciodată atât de brusc fără a-şi termina masa, Meekyn izbuti să fie la uşa sufrageriei la timp ca s-o deschidă fără ca stăpânul său să încetinească măcar paşii.

Secretarul ducelui lăsă din mână obiectul de scris şi Harry scrise repede o notă către Prinţul de Wales. Îl propunea pe fratele său ca membru al partidului regal,

ceea ce însemna că trebuia să plece pe mare pe coasta Dalmaţiei şi de acolo în Corfu, pentru unele explorări. Niciun alt om din Anglia nu ar fi îndrăznit să adreseze o asemenea cerere netă înălţimii sale regale, dar Harry nu se îndoia că va fi satisfăcut, pe când sigila nota într-un plic pe care Bertie îi făcuse favoarea să i-l dea.

Prinţul îi va trimite o invitaţie lui Jeremy la plăcuta lui petrecere, pe care Jeremy nu va îndrăzni s-o refuze, având în vedere de unde provenea şi adjutantul regimentului lui Jeremy va declara, fără îndoială, că tânărul Brett va putea petrece oricât va dori înălţimea sa regală că are nevoie de compania lui. Harry aplică sigiliul pe bagheta de ceară roşie şi se aşează liniştit la birou, chibzuind. Expediţia va fi o minunată aventură pentru fratele său şi, în acelaşi timp, un balsam pentru inima lui zdrobită.

Bertie fusese înştiinţat de creşterea potenţială a scandalului, despre devotamentul tânărului Jeremy Brett faţă de o anumită cântăreaţă de operă. În acelaşi timp, Înălţimea Sa regală aştepta cu înfrigurare să o vadă pe noua cântăreaţă care se bucurase de asemenea critici în ziare şi-şi manifestase intenţia de a trece s-o vadă înainte de a se îmbarca pe iahtul regal pentru Dalmaţia. Va trebui să-i trimită domnişoarei Sarah Rappaport o dovadă în plus, pe care ducele o va avea imediat şi nu va ajunge la ea, Harry ştia că el nu va îndrăzni să-i ceară prinţului să treacă prin Londra s-o vadă pe noua vedetă, mai ales având în vedere că Înălţimea Sa regală avea o puternică şi persistentă înclinaţie pentru frumuseţea feminină şi orice s-ar zice, domnişoara Rappaport o deţinea cu prisosinţă. Acum, tot ceea ce-i rămăsese de făcut lui Harry era să stabilească ce atitudine să ia faţă de domnişoara Rappaport, blândă dau dură. S-o facă să plângă, informând-o că Jeremy nu va avea banii lui proprii până nu va împlini douăzeci şi cinci de ani – sau să o seducă el personal, ca să-i dovedească lui Jeremy că Sarah Rappaport nu-l iubeşte pe el, ci aleargă după cine licitează mai mult?

Putea să-l zdrobească atât de uşor cu aceasta din urmă. Încât se hotărî s-o încerce întâi pe cealaltă. Îi va da dis-de-dimineaţă unuia dintre membrii corpului său de funcţionari sarcina să descopere damurile domnişoarei Rappaport. Harry se reaşeză să citească un tratat despre igiena publică, satisfăcut că mult înainte de a se întoarce fratele său, el va dispune de la belle Rappaport.

V

Ducele bătu încetişor la uşa din strada Claverton. Aceasta fu deschisă de o fiinţă care făcu un pas înapoi, scoţând un sunet de surpriză când dădu cu ochii de el în prag, ca şi cum ar fi deschis uşa din capriciu şi nu ca răspuns la bătaia lui. Îl introduse în salon şi o şterse, lăsându-l încărcat cu haina, pălăria, mănuşile şi bastonul pe care le ţinea în braţe. Plictisit la culme, Harry aşeză pardesiul pe speteaza unui scaun şi trânti restul pe măsuţa elegantă de lângă fereastră.

Ce dezordine în casa asta? Femeia nici nu-l întrebase cum îl cheamă, pe cine anunţa pe stăpâna ei că o caută. Concluzia evidentă era că aici nu se făcea nicio discriminare şi că domnişoara Sarah Rappaport era acasă pentru orice bărbat care părea suficient de avut. Aşa se şi aşteptase.

Irascibil, Harry examina camera. Simplitatea ei îl surprinse. Absentau mărunţişurile de pe poliţă, atât de îndrăgite de cei din clasa mijlocie, numeroasele fotografii şi zorzoane care se înghesuie pe poliţe şi umplu fiece suprafaţă în cele mai multe case. O canapea simplă se afla de o parte a căminului, iar de cealaltă două scaune capitonate, niciunul dintre” ele neavând obişnuiţii ciucuri sau carpete pe ele. Pe eleganta carpetă înflorată se afla o masă joasă, pe care stătea un album de fotografii care semăna izbitor cu unul pe care-l văzuse în camera mamei lui.

Fără nicio remuşcare sau alt sentiment de genul acesta, Harry deschise coperta albumului şi văzu că în interior era o dedicaţie scrisă cu mâzgăleala mare a lui Jeremy: – Dragei mele domnişoare Rappaport, datată

ianuarie 1869. Judecând după dată şi după adresarea rezervată, probabil că era unul din primele cadouri pe care i le oferise Jeremy. Harry se simţi ofensat că fratele lui făcuse acelaşi dar atât mamei cât şi amantei. Aceasta indica lipsa oricărei delicateţi din partea lui. Harry închise albumul cu o plesnitură.

Când Sarah Rappaport deschise uşa, el mai era încă încruntat. Ea se opri în prag şi-l privi cu precauţie, cu fruntea sus, fără să rostească niciun cuvânt, privindu-l doar îndelung. Harry se simţi încurcat că venise pe neaşteptate şi neanunţat. Ea îl pusese în încurcătură, stând acolo nemişcată şi fără să vorbească. Atunci el se hotărî să preia iniţiativa şi se prezentă, remarcând cu un sentiment neplăcut că nu se mai recomandase niciodată, până acum, singur. Întotdeauna existase cineva care făcuse prezentările – Henry Arthur Brett, înălţimea sa, al Şaptelea duce de Ormond.

— Sau o gazdă, care să-l prezinte celorlalţi musafiri:

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe bunul nostru prieten, Harry Brett. Ticlui în pripă o formulare între cele două.

— Sunt Harry Brett, duce de Ormond, domnişoară Rappaport, zise el. Ea nu înclină capul, ci doar îl fixă cu ochii ei căprui. Spre surprinderea lui, Harry se simţi obligat să adauge: Vă rog să mă scuzaţi e am venit neinvitat.

— Chiar?

Care ar fi putut să semnifice o sumedenie de lucruri, dar Harry nu era sigur ce vrusese să spună ea cu asta. Multe femei ar fi spus-o ca pe o mustrare drăgălaşă pentru faptul că-şi cerea scuze, atât de încântate ar fi fost să-l vadă. Harry bănuia totuşi că domnişoara Rappaport îşi manifestase, în mod subtil, dubiu în privinţa sincerităţii declaraţiei lui.

Sarah intră încet în salon, în modesta ei rochie neagră. Chiar şi pentru ochiul lui neexperimentat era evident că rochia fusese modificată de mai multe ori şi spălată atât de des încât, deşi era imaculată, avea porţiuni

unde prinsese lustru, Sarah se opri în spatele canapelei vărgate, care rămase între ei ca o baricadă.

— Presupun că sunteţi fratele vicontelui Deerhurst.

— Da.

Din motive inexplicabile, Harry nu putu să continue discuţia în stilul lui franc, obişnuit. Trebuia să facă ceva care să contrabalanseze modul solemn în care-l privea ea. Nu prea era cum se aşteptase el. Era extraordinar de frumoasă – se aşteptase să aibă o oarecare drăgălăşenie, completată de o comportare vioaie, care să-i sporească frumuseţea. Şi, în loc de asta, descoperea că era gravă şi nicidecum veselă sau gata să flirteze, vulnerabilă în vreun fel. Îşi dădea seama ce devastatoare putea să fie această combinaţie pentru un tânăr ca Jeremy. Îşi drese vocea, conştient că el era acela care-i călcase pragul şi era obligat să-şi expună motivul.

— Am venit să vă văd în legătură cu fratele meu. Cred că ştiţi pentru ce.

— Nu cred că ştiu şi clătină din cap, într-o atitudine de aşteptare, dar nu făcu niciun semn sau gest cu care să-l invite să ia loc, lăsându-l aşa, în mijlocul camerei.

— Fratele meu este un tânăr impresionabil, zise el cu fermitate, înainte ca delicata femeie din spatele canapelei să fi luat vreo iniţiativă. Vreau să ştiţi, indiferent de promisiunile pe care vi le-a făcut, că nu i se va permite să vă ia în căsătorie. Şi continuă: Este de neconceput ca un ofiţer din Gardă să la în căsătorie o actriţă – sau o cântăreaţă de operă oricât de respectabilă ar fi ea, adăugă el, în timp ce Sarah Rappaport continua să-l privească cu sobrietate. Dacă ar face acest lucru, ar trebui să-şi dea demisia din Gardă. Cred că nici intervenţia personală a prinţului Albert n-ar putea convinge Brigada Gărzii în acest sens.

Harry se opri, mulţumit de triumf”.

— Nu-i nevoie să demisioneze, zise calm Sarah Rappaport. Nu intenţionez să mă căsătoresc.

Pronunţă acest lucru atât de convingător încât Harry 6 crezu pentru moment. Însă după o clipă, o întrebă cu

răceală:

— Dar ce intenţionaţi dumneavoastră, domnişoară Rappaport? Ea ridică sprâncenele arcuite care descriau două aripi delicate deasupra ochilor.

— Nu intenţionez nimic, Înălţimea Voastră. Harry era pregătit să accepte că era o actriţă bună.

— Asta-i bine, zise el, măsurând-o din privire, pentru că, singurul lui venit până va împlini douăzeci şi cinci deni este doar micul salariu de la Gardă. Eu îi suplimentez acest venit, vă asigur însă că-l voi lăsa fără nicio lescaie în cazul în care s-ar căsători fără aprobarea mea. În calitatea mea de cap de familie, consider aceasta ca o datorie.

— Mie mi-e indiferent, Înălţimea Voastră. Eu surii bucuroasă să-l număr pe fratele dumneavoastră printre prietenii mei. Nu-i nimic altceva între noi. Aţi alergat nebuneşte să rupeţi o pasiune care nu există. Iar acum, vă rog, să mă scuzaţi, menajera o să vă conducă la uşă. Bună ziua, Înălţimea Voastră.

Harry se uita la ea cum se retrăgea”. Am alergat nebuneşte?” Nici măcar oamenii care se bucurau de influenţa guvernului şi-l învinuiau de intrigi nu îndrăzniseră să-i sugereze că ar fi nebun!

Menajera, care semăna cu un şoricel, apăru şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el, Arthur Brett, al Şaptelea duce de Ormond, se trezi din nou pe trotuar, cu bastonul, pălăria şi mănuşile în braţe. Se simţea confuz, ca un om care a pus piciorul pe o treaptă inexistentă.

În următoarele câteva zile, Harry nu ştiu dacă să continue să o tracaseze pe domnişoara Sarah Rappaport şi ajunse la concluzia că, de fapt, ea lansase asupra lui o serie de înţepături: încercă să tragă o concluzie definitivă cu care ocazie îşi aminti că poseda un creier excelent şi că nu trebuia să-i fie atât de greu să analizeze o situaţie atât de simplă. Luase toate premiile la Eton şi Oxford şi fusese ales chiar membru al All Souls la vârsta de douăzeci şi patru de ani; dar scăpărarea de inteligenţă care-l ajutase să obţină toate acestea părea să nu servească la nimic în cazul de faţă.

Imaginea lui Sarah Rappaport aşa cum stătea ea în salon îl bântuia în anumite momente: atât de solemnă şi totuşi atât de frumoasă, pielea ei palidă îi amintea de zorile din Green Park, Ochii calzi, cafenii, plini de lumina asemenea primei licăriri de salut a soarelui mijind la orizont, o talie pe care o putea cuprinde cu palmele şi firele de păr auriu care-i încadrau faţa împrumutându-i o strălucire angelică. De mai multe ori pe zi sta înlemnit şi umilit la gândul că putuse măcar să gândească asemenea prostii de student, atât de puţin plăcute.

Ţinând seama de asta – şi pregătindu-se pentru cea de a doua întâlnire – îşi repeta unul sau două puncte pe care nu trebuia să le scape la prima lor discuţie. Ce era cu bijuteriile pe care i le dăruise Jeremy? Ea spusese că nu aşteaptă nimic. Ce fel de nimic? spusese că erau numai prieteni. Acceptarea bijuteriilor însemna că erau mult mai mult decât prieteni!

Singura consolare a lui Harry era că Jeremy primise şi acceptase invitaţia Prinţului şi nu mai avusese timp să se ocupe de domnişoara Rappaport în zilele care-i rămăseseră până la plecare. Fiecare clipă în care nu era îmbrăcat în haina militară şi-o petrecea pentru întocmirea raniţei tropicale, căci Prinţul îşi declarase intenţia de a merge de la Corfu în India la o vânătoare de tigri. Şeful paznicilor de Vânătoare ai ducelui a venit de la ţară de la Buekingamshire cu un set de puşti de vânătoare dintre care tânărul viconte o să-şi aleagă pe cele de care avea nevoie. Aceasta mi mai răpit lui Jeremy o după-amiază pe care şi-ar fi putut-o petrece cu iubita lui cu păr de aur. Gândul că zădărnicise astfel o asemenea întâlnire îl bucurase grozav pe Harry”.

Jeremy, sportiv pasionat dintotdeauna şi unul dintre cei mai buni trăgători din ară, nu era prea entuziasmat de peripluri marine, de explorări şi de vânători de tigri, încât Harry ştia că tânărului său frate nu-i surâdea nicidecum despărţirea silită de pasărea lui cântătoare. Pe Jeremy îl plictiseau întrebările” nu prea politicoase ale lui. Harry în legătură cu stadiul pregătirilor de plecare. Harry ştia că

fratele său avea unele bănuieli în legătură cu persoana căreia trebuia să-i mulţumească pentru invitaţia de ultimă clipă a Maiestăţii Sale regale.

Fuseseră aduse cuferele din boxă şi pregătite cu cele necesare pentru o călătorie care, cu trei luni mai înainte, l-ar fi bucurat pe Jeremy, Acum Jeremy dacă se bucura în vreun fel, îşi ascundea bucuria în mod admirabil. O dată sau de două. Ori, trecând pe la el neanunţat, Harry observase suferinţa întipărită pe faţa fratelui său atunci când se credea singur.

Aceasta contribuia la întărirea convingerii lui Harry că Jeremy fusese nevoit să rupă complet cu Londra şi cu domnişoara Rappaport, înlesnindu-i tinerei sale inimi, să plesnească de durere ca să poată începe apoi procesul de vindecare. Iar Harry considera ca o sacră datorie să se asigure că domnişoara. Sarah Rappaport nu-l va aştepta pe Jeremy cu braţele deschise atunci când se va întoarce. Rămăsese ca el să aranjeze lucrurile în aşa fel încât domnişoara Sarah Rappaport să fie eliminată din viaţa lui Jeremy. Se va duce din nou la ea, numai că vă fi mai precaut. Această" Ducesă" nu va stârni niciun fel de necaz familiei atâta timp cât el, Harry, trăieşte.

Singură în salonul ei, Sarah se concentra ca să atace încă o dată aria care trebuia să fie punctul cheie al spectacolului ei cu Favst. Nu mai era decât o săptămână până la premieră şi îşi consacra fiecare moment de lucru ca să stăpânească bine textul şi muzica. Ridică din umeri şi cântă pentru singurul public care n-o speria: pereţii goi.

Ah! *Comme u-ne de-moi-selle*. *Linte trou-ve-rail bel-le*. Se întrerupse brusc: Nu, nu strigă ea în camera goală.

— Nu merge! Nu pot să potrivesc cuvintele astea pe muzică! Ce să mă fac?" Trânti notele pe sofa şi făcu un tur prin cameră, agitată, îi era mai greu să cânte în franceză decât în italiană, în care îi era, de altfel, destul de greu! Vai! De ce nu m-am născut în Franţa! zise ea, calmându-se. Apoi, cum făcea de obicei, strânse paginile împrăştiate ca să mai încerce o dată. Din nou, de la început! îşi zise flegmatic cum făcea întotdeauna Grey. *Ah*! *Je râs de me*

voir şi bel-le en se mi-roir. *Ah*! Dar fa întreruptă de zarva care se auzea dinspre intrarea din hol.

Se strădui să-şi păstreze calmul – Alice Grey îi spusese de atâtea ori că nicio adevărată nu trebuie să se tulbure.

— Pasiunea trebuie s-o păstrezi pentru operă! Ar fi zis cabiniera. Deşi Sarah era mânioasă că trebuia să deschidă uşa noaptea, se vedea nevoită să-i amintească îngrijitoarei să nu-i tulbure exerciţiile făcând zgomot când făcea curăţenie. Dar până ce Sarah să ajungă la uşa salonului, Roberts se năpusti înăuntru.

— Iar a venit ducele ăla! şuieră ea, cu ochii bulbucaţi. Cică trebuie să vă vadă!

Sarah se uită o clipă la menajeră, apoi se repezi la fereastră. Trebui să se sprijine de pervazul ferestrei ca să-şi potolească tremurai mâinilor când văzu caleaşca ducelui trasă la rigolă şi panaşul lui fluturând la uşă. Prima întâlnire cu ei o tulburase profund. După cum gândea ea, discuţia de atunci fusese lămuritoare pentru Înălţimea Sa. Amintirea privirii lui mohorâte şi ochii lui irezistibili o obsedaseră multă vreme după aceea. Nu-i era greu să creadă tot ce-i spusese von Keppel despre el şi mai mult: îi era limpede că ducele putea schimba guverne, să îngrozească pe copiii mici şi să seducă jumătate din populaţia feminină şi toate astea înainte de a-şi lua micul dejun.

Nu voia să aibă absolut deloc de a face cu el. Îi mulţumise providenţei când primise notiţa de la Jeremy prin care îi spunea că va fi plecat un timp nedefinit. La dracu’ cu planul lui von Keppel de a-i atrage atenţia ducelui şi prin el, Prinţului! Nu voia ca ducele de Ormond să mai aibă vreun motiv să-i facă vreo vizită şi acum uite-l aici! Se întoarse, sprijinindu-se de perete.

— Trebuie să-i spui că nu sunt acasă, Roberts! zise ea cu răsuflarea tăiată…

Dar domnişoară, ştie că sunteţi aici! Mi-a şi spus că ce frumos se aude cântecul dumneavoastră din stradă. Şi smucind din cap către holul din spatele ei, îi arată că

ducele se şi afla în casă.

Sarah se strădui să rămână calmă.

— Da, bineînţeles eu sunt acasă, dar nu sunt acasă pentru nimeni, şopti ea. Ducele va înţelege deosebirea.

Roberts, cuprinsă de panică se sprijini de spatele canapelei.

— Vrea să vă vadă, domnişoară. Şi-a şi pus pălăria, bastonul şi mănuşile pe scaunul de lângă uşă şi-şi scotea pardesiul când am venit încoace!

— Aha, domnişoara Rappaport… zise o voce calmă.

Sarah scoase o exclamaţie în timp ce se răsuci. Ducele sta în uşa salonului, cu o urmă de zâmbet pe faţa lui severă.

Îmi cer scuze, zise el. N-a fost în intenţia mea să te sperii!

Sarah se gândi la o expresie pe care o auzise odată la grădinarul din Denham Green când îşi prinsese degetul în poarta grădinii. El ar fi exprimat exact sentimentul ei din acest moment dar, în nici. Un caz nu era o expresie pe care ar fi putut s-o pronunţe cu glas tare. Rămase demnă străduindu-se să găsească un răspuns care să nu implice înjurături.

— O ezitare, Înălţimea Voastră, fu cel mai bun lucru pe care-l găsi.

— Permite-mi, te rog, să-ţi prezint complimentele mele, domnişoară Rappaport. Aria pe care o cântai suna minunat. Faust, nu-i aşa?

— Da, zise ea cu buzele tremurătoare.

— *Ah*! *Je râs de me voir şi belle en ce miroir*. Râd când mă văd atât de frumoasă în această oglindă, traduse el uşor. Dacă-mi amintesc bine scena, biata fată, Margareta, tocmai încerca bijuteria din caseta pe care i-o dăruise diavolul.

Sarah înghiţi în sec:

— Memoria dumneavoastră este exactă. Făcu un gest către foaia cu note de pe masă. Ştiţi, ştiţi, vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, dar dar astăzi nu sunt acasă pentru musafiri. Trase aer în piept ca să-şi întărească, vocea. Ştiţi,

repet şi nu pot să-mi pierd timpul.

— Dar nu poţi să cânţi ore întregi fără sfârşit. O să-ţi distrugi vocea. Când faci o mică pauză, putem sta de vorbă. Îşi îndreptă privirea către Roberts, care sta îngheţată în uşă, ca o căprioară încolţită de o haită de câini. Îi întinse pardesiul şi Roberts îl luă ca sub o vrajă.

— O ceaşcă proaspătă de ceai fierbinte, nu ţi-ar desfăta gâtul, domnişoară Rappaport?

Ceva nu-i în regulă, se gândi Sarah înnebunită, ceva nu-i în regulă. Încercă să fie fermecătoare, dar în spatele acestei atitudini se ascundea altceva decât farmec. Aluzia lui la Margareta, care acceptase bijuteriile diavolului se referea clar la Venalitatea oricărei femei care acceptă bijuterii de la un bărbat care nu este soţul ei. La venalitatea ei, de fapt, că primise daruri de la Jeremy. Şi, dacă i-ar înapoia brăţările şi broşele şi colierele de la Jeremy, n-ar mai putea să plătească datoria pentru casa din Donham Green şi asta nu şi-ar ierta-o sub niciun cuvânt! Şi-n afară de aceasta, Isabella avea dreptate: Jeremy profitase destul de pe urma faptului că-i era beau. El acceptase de bunăvoie chiar şi condiţia să nu aibă niciun fel de legătură fizică între ei decât să rişte s-o piardă. Fusese o soluţie perfectă din punctul de vedere al lui Sarah, care, zicându-şi că Jeremy fusese răsplătit integral pentru valoarea banilor cheltuiţi, îşi împăca şi conştiinţa, numai că acum Jeremy era plecat iar fratele lui se afla aici în salon – şi fratele lui nu era uşor de dus de nas cum era Jeremy!

Ar fi vrut să protesteze pentru modul în care pătrunsese la ea în casă şi începuse să-i dea ordine menajerei, dar se simţea absolut incapabilă să opună vreo rezistenţă prezenţei lui impunătoare. Ducele se întoarse către Roberts…

— Ceai, zise el şi miere şi lămâie! Îndreptă apoi o privire întrebătoare către Sarah. După câte ştiu, sunt socotite ca binefăcătoare pentru voce.

Sarah aruncă o privire către Roberts. Lămâie! Nu vreau lămâie, nu aveau niciodată lămâie. Era mult prea

scumpă. În ciuda casei sale elegante din Pimlico şi a hainelor scumpe şi a salariului mare, Sarah trăia tot ca femeie săracă, economisind şi iar economisind, pentru că nu va rămâne veşnic pe scenă şi trebuia să fie sigură că ea şi fetele ei nu vor mai înfrunta niciodată foamea.

Roberts mormăi, ceva vag şi a şterse din cameră ca glonţul. Sarah îşi muşcă buza în timp ce ducele se aşează pe sofa fără să mai aştepte să fie invitat şi puse picior peste picior. Făcea impresia că se simte bine ca şi cum ar fi fost la el acasă.

— Mă tem că am greşit când am venit să te văd atât de dimineaţă, zise el, fixându-şi asupra ei ochii lui albaştri magnetici. Dar mi-am amintit ce-mi spusese fratele meu, că intenţionează să se căsătorească numaidecât cu dumneata.

Sarah îşi înfipse unghiile. În palmă ca să se stăpânească.

— Poate… poate că el intenţionează să „se căsătorească numaidecât, dar cu mine nu a atins acest subiect şi, dacă ar fi făcut-o, n-aş fi acceptat.

— Mărturisesc, că mă bucur din inimă să aud asta, pentru că înseamnă că nu există niciun impediment ca să te vizitez din când în când, sau poate să te iau câteodată la cină după spectacol.

Sarah înţepeni cu gândurile Scăpate de sub control. Doar nu vrea să spună că ar dori să-l înlocuiască pe Jeremy! Nu se poate să se gândească la aşa ceva! Acest bărbat întunecat şi profund nu s-ar putea supune niciodată regulilor pe care i le impusese ea lui Jeremy. Trebuie să fie foarte, foarte atentă la ce face.

Eu… eu aş prefera… să nu, zise că Sunt flatată firește de interesul pe care mi-l arătaţi, dar… dar mă tem că voi fi foarte ocupată în perioada care urmează, adăugă ea într-un moment de inspiraţie, cred că munca nu-mi va permite să accept niciun fel de invitaţie, aşa că plecarea fratelui dumneavoastră a survenit într-un moment favorabil pentru mine!

— Crezi? întrebă ducele, ridicând din sprâncene. Şi

eu care credeam că-mi este favorabil mie.

Sarah simţi că i se usucă gura. Nu putea fi nicio îndoială, intenţiona să-l înlocuiască pe Jeremy!

Ducele se ridică de pe sofa şi străbătu agale salonul. Sunt obişnuit să fiu privit ca un vânat de soi. E stupid să spun. Asta, desigur, dar asta este.

Sarah ocoli prin spatele scaunului.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, Înălţimea Voastră…

— O, sunt sigur că înţelegi, domnişoară Rappaport. Ştii tot atât de bine că e preferabil, să ai ca admirator un duce decât un viconte.

Sta nemişcat, privind-o cu ochii lui ce străluceau de un albastru aproape nepământean de sub sprâncenele întunecate.

— Până mai zilele trecute nu înţelesesem cum de se… îndrăgostise fratele meu atât de repede de dumneata, zise ducele. Şi începu să se plimbe din nou în jurul scaunului şi al ei. Când te-am văzut pentru prima dată, am înţeles imediat că avea dreptate să te păstreze doar pentru el, frumuseţea dumitale m-a copleşit. Orice bărbat care are ochi ar gândi la fel, far Jeremy şi-a dat seama, cu siguranţă, că un bărbat mai în vârstă, cu mai multă experienţă, ar putea să-ţi ofere mult mai mult decât el şi de aceea s-a ferit să te descopăr.

Sarah simţi că-i îngheaţă mima. Rămase înţepenită privind cu un ochi către duce.

— N-am dorit să-mi ofere nimeni mai mult, zise ea, cu vocea sugrumată de spaimă continuând să spere că-l va descuraja cu limpezimea cuvintelor ei. V-am spus că suntem prieteni, doar prieteni. Nu vreau să fiu în termeni mai intimi cu niciun bărbat, Înălţimea Voastră. Eu pun cariera mea mai presus de orice!

— Nu e nevoie să te prefaci cu mine, domnişoară Rappaport. Nicio femeie cu temperamentul şi cu frumuseţea dumitale nu poate fi satisfăcută doar cu aplauzele anonime ale publicului. Dumneata meriţi şi trebuie să te bucuri de fidelitatea unui bărbat care să te pună mai presus de toate! O femeie ca dumneata trebuie

să-şi exprime în întregime pasiunea sau se ofileşte. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa din plin, eşti însă prea bună încât să-ţi fie milă de un tânăr înnebunit de farmecul dumitale. Permite-mi doar să-ţi dovedesc ce diferenţă poate să aducă experienţa unui om stăpânit de pasiuni tot atât de puternice ca şi… ale dumitale, zise el convingător, apropiindu-se de ea. De ce refuzi plăcerile iubirii, ale extazului la atingerea omului potrivit? Îţi jur, că te voi face să trăieşti cum n-ai mai trăit niciodată până acum!

Sarah se sprijini de sofa, crinolina strângându-se în jurul genunchilor.

— Înălţimea Voastră, opriţi-vă! Nu veniţi mai aproape! V-am spus că nu am nevoie de atenţia dumneavoastră. El întinse mâna, iar ea se feri. Nu pot să cred că mă agresaţi în propria mea casă! strigă ea. Trebuie să mă lăsaţi în pace chiar acum, Înălţimea Voastră şi să plecaţi!

— Prietenii îmi spun Harry. Poţi şi dumneata să-mi spui la fel. Spune-mi, vrei? Vreau să aud cuvântul de pe buzele dumitale! zise el înfierbântat.

— Nu, n-o să-l auziţi! Sarah îşi puse o mână pe piept. Inima-i bătea atât de tare încât o durea. De ce, de ce nu se iveşte Roberts cu tava cu ceai? Acum el era chiar în faţa ei, picioarele lui scurte se împiedicară în fusta de la picioarele ei…

— Înainte se a pleca de aici astăzi, îmi voi auzi numele rostit de buzele dumitale, zise el liniştit şi mă voi strădui cu timpul să te fac să-ţi fie clar ce ai pierdut în domnişoară Rappaport îndreptându-ţi atenţia spre un băiat fără experienţă ca Jeremy.

— Dar îmi place Jeremy! zise Sarah cu vehemenţă. Ducele clipi ca „un om care a fost plesnit, dar nu e încă sigur că s-a întâmplat cu adevărat. Sarah continuă; Jeremy e drăguţ şi generos şi…

Ducele păru că-şi regăseşte aplombul.

— Te mulţumeşti cu cidrul, dar numai pentru că nu ştii ce gust are nectarul. Bijuteriile pe care ţi le-a dăruit el sunt nimic pe lângă cele pe care le vei primi de la mine –

iar mângâierile şi ele, sunt nimic pe lângă cele pe care ţi le pot. Da eu. Privirea lui aluneca lacomă spre gura ei.

— Toate instinctele mele îmi spun că vom găsi fericirea unul în braţele celuilalt. Lasă-mă să-ţi dau o dovadă chiar acum, draga mea!

Înainte ca Sarah să se poată gândi cum să-i oprească, ducele o prinse în braţe şi-şi apăsă buzele pe tâmpla ei. Pereţii casei se strângeau parcă, venind peste ea.

— Nu! zise slab Sarah”.

— Când aud protestul ăsta slab, mă simt înfiorat peste măsură, murmură el, pentru că ştiu că simţi ceea ce simt şi eu!

O sărută pe colţul ochiului şi-şi lăsă buzele să alunece pe obrazul ei. Sarah simţi cum i se face greaţă. Împinse cu mâinile în pieptul lui şi simţi strânsoarea hotărâtă cu care o ţinea. Buzele lui îi atinseră gura, obrazul lui aspru din cauza bărbii îi zgâria obrazul fin. Răsuflarea ducelui se precipită apăsându-şi buzele calde şi uscate de ale ei. Panica începuse să pună stăpânire pe raţiunea lui Sarah, Trebuia totuşi să-şi păstreze judecata şi încercă partea a doua a sfaturilor Isabellei. Dacă ar fi mers cu Jeremy trebuia să meargă şi cu fratele lui!

Îşi lăsă dec» capul să cadă pe spate şi pleoapele să se zbată.

— Vai, Înălţimea Voastră! Sunt… sunt atât de copleşită de pasiunea dumneavoastră! Spaima care nu o părăsise făcu să-i tremure vocea convingător. Îşi lăsă genunchii moi şi ridică o mână la frunte, în timp ce ducele se grăbi să-şi răsucească picioarele aşa încât să poată menţine greutatea ei. Privi în jos către ea consternat.

Sarah, profitând de îmbujorarea de pe faţa ei, scoase un sunet slab, demn de milă.

În momentul acela uşa de la salon se deschise şi intră Roberts cu tava cu ceai. Scena o impresiona atât de puternic încât scăpă tava, cu un zgomot îngrozitor. Sarah privi îngrozită cum. Splendidul serviciu de ceai, pe care von Keppel îl închinase pentru ea, lovind podeaua se transformă în cioburi. Apa clocotită şi zahărul şi frunzele

de ceai se împrăştiară peste tot. Tivul rochiei lui Sarah fu împroşcat cu smântână groasă.

Ducele avu suficientă prezenţă de spirit încât s-o ridice în picioare pe Sarah înainte de a o abandona, dar expresia de pe faţa lui era îngrozitoare. Genunchii lui Sarah se înmuiaseră de data asta fără voia ei. Se prăbuşi pe sofa într-o atitudine lipsită de eleganţă, cu calmul mai sfărâmat decât serviciul de ceai.

— Acum va trebui să-l plătesc! ţipă ea. Faţa i se încreţi şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Roberts se hotărî să iasă. Cei doi rămaseră singuri unul lângă altul privind resturile sparte ale tăvii de ceai. Suspinele lui Sarah tulburau liniştea.

Henry Arthur Brett. Gândi că săvârşise destule. Sarah Rappaport îşi îngropase faţa în palme iar umerii ei firavi se scuturau de plâns. Ducele se opri în uşă. Suspinele ei fără sfârşit îl urmăreau. Rămase cu mâna pe clanţă. N-avea importanţă cât de viclean fusese pus totul în scenă, n-avea importanţă cât de transparentă era încercarea de a fi extorcat, el nu putea reacţiona decât ca un gentleman.

— Îmi cer scuze pentru dezastrul pe care l-am produs, zise el sec. Trimite-mi o notă cu toate pierderile şi îţi voi achita pagubele.

Tot drumul până la ministerul de război, Harry se luptă cu demonul umilinţei. Amintirea expresiei de pe faţa lui Sarah Rappaport, pe când el se apleca s-o sărute, îi întorcea maţele pe dos şi încerca în zadar să-şi alunge din minte imaginea aceea. Nu putea să nu cugete că Sarah nu era inocenta sfioasă care părea – după vorbele lui Jeremy, Doamne!

— Ci o seducătoare rutinată, o actriţă prin excelenţă. Se aşteptase ca ea să se înduplece la dezmierdările lui şi să arate cel puţin o înclinaţie către el şi în loc de asta, îi respinsese totul de la bun început.

Nu era un Adonis, desigur”, ca Jeremy, dar era un duce, la naiba şi ea o aventurieră! Nu avea niciun motiv să respingă cu atâta dârzenie un om cu bani, rang şi putere.

Aceste lucruri, chiar unul sau două dintre ele – ar fi fost suficient, în general, să înfrângă o femeie, dar domnişoara Rappaport îl respinsese.

Privi posomorât la Tamisa, trecând cu caleaşca spre nord, de-a lungul Millbankului. Probabil că e o actriţă destul de bună de vreme ce poate să mimeze faţă de el un asemenea dezastru, fără să-l simtă într-adevăr, fu singura lui consolare privind cum apărea la orizont Whitehall-ul.

VI

Singurul lucru care ar fi putut s-o convingă pe Emma Hollister să calce pe caldarâmul metropolei londoneze sosise prin poştă vinerea trecută dimineaţa. I-a trebuit ceva timp până să poată descifra conţinutul scrisorii, nu numai pentru că aceasta fusese udată cu lacrimi, dar şi pentru că menajera nu era o cititoare prea strălucită. Rar şi cu indignare sporită a buchisit ştirile de la Sarah Rappaport.

— Ştiam eu că aşa are să se întâmple, mârâi ea întunecată. E proastă dacă e blândă ca un miel şi cine ştie asta mai bine ca mine? De ce o fi leşinat că un bărbat a încercat…?

— Tăcu brusc când o văzu pe slujnicuţa care venea de trei ori pe săptămână s-o ajute la treburile casei – privind-o cu mare interes.

— Despre cine vorbiţi, doamnă Hollister?

— Nu te priveşte, copila mea! răspunse ea cu asprime. Mai bine vezi-ţi de treburile tale.

Emma Hollister se aşeză la biroul stăpânei sale şi începu să cugete la ce avea de făcut. Numai ideea că un agresor puternic aproape că o zdrobise pe stăpâna ei în propriu-i salon o făcea pe Emma Hollister să fiarbă ca un ibric uitat pe plită. N-avea nicio îndoială în sinea ei că prefăcuta aceea, doamna Roberts, n-ar fi chiar slujnica diavolului. Cum lăsase ea să intre un bărbat în casă, când stăpâna casei spusese atât de categoric că nu vrea să-l vadă? Şi cum să fie atât de proastă şi de neîndemânatecă să spargă un serviciu de ceai care ar fi costat-o pe biata ei oiţă peste patruzeci şi cinci de lire ca să-l înlocuiască?…

Cu toată truda penibilă de a scrie inteligibil, Emma Hollister îi trimise stăpânei sale o scrisoare prin care-i cerea s-o dea. Afară pe ticăloasa de Roberts, fără să-i dea referinţe şi d fină uşa bine încuiată până va sosi ea, doamna Hollister personal, cu mintea ei clară. Apoi îi scrisese surorii ei în Godalming, folosind termeni cu mult mai deocheaţi decât folosise în scrisoarea către stăpână-sa, jupuindu-i de vii atât pe doamna Roberts cât şi pe duce.

Îi comunica soră-sii că purtarea ducelui de Ormond era caracteristică – iar ţara se poate socoti norocoasă că nu are decât douăzeci şi şapte de duci în viaţă, pentru că e clar că ducii se cred deasupra legilor care guvernează restul societăţii civilizate.

Sarah Rappaport s-a simţit într-adevăr uşurată când, câteva zile mai târziu, deschizând uşa de intrare a casei de la numărul cincisprezece de pe strada Claverton, a descoperit-o pe Emma Hollister în prag.

— Vai, doamnă Hollister, mă simt mai puternică văzându-te aici. Intră! Hai să-ţi arăt unde să-ţi pui lucrurile.

Apoi se apucă să facă o ceaşcă de cafea cu care s-o întărească pe Emma după atâta drum şi zise: Nu pot să-ţi spun cât regret că am fost atât de egoistă încât să plâng atâta în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o. Făcusem un legământ solemn că Liza şi Liflibet nu vor mai suferi nicio privaţiune, atâta timp cât voi fi în stare să le ajut şi iată, că le-am lăsat fără dumneata, pe care te cunosc de când s-au născut. Ele de dumneata au nevoie nu de mine.

— Liza şi Lillibet se vor simţi foarte bine cu sora mea, zise Emma Hollister cu fermitate. Iar fata aceea din sat o va ajuta şi ea – îmi pare foarte bine că ai stăruit s-o iau de îndată ce am ceva mai mulţi bani. Abbie ştie tot ce are de făcut, ea scoate fetele la plimbare în fiecare zi. Ele s-au obişnuit acum să meargă cu noi amândouă în weekend-uri la plimbare.

— Poate ai dreptate, zise Sarah, răsucindu-şi colţul şalului. Bărbatul ăsta, ducele Ormond. Abia mă părăsise când ţi-am scris, deşi, dacă mă gândesc bine, poate că aş fi

putut să mă descurc şi fără dumneata.

— Dacă vrei să te scuzi faţă de mine spunând asta, greşeşti, zise doamna Hollister. Iar un gentleman adevărat era dator să se întoarcă la dumneata cu un cuvânt bun, nu numai cu vorbe rele. Dar dacă dumneata crezi că scapi de el numai cu un cuvânt, îţi spun eu că nu l-ai văzut pentru ultima dată pe acest duce de Ormond! Ar face însă mai bine să ia seama că data viitoare când va mai îndrăzni să-şi arate faţa pe aici, are să dea ochii cu mine!

Premiera operei Faust se apropia, iar nervii sensibilei Sarah erau la limită. Aşa cum ar fi fost, după câte se pare, la oricine altcineva. Într-o după-amiază când ajunsese la teatru, îl văzu pe von Keppel alergând agitat în sus şi-n jos.pe scări şi trăgând cu putere de cortină iar tâmplarul şi ajutorul lui aşteptând să vadă dacă lucrarea lor rezistă la un asemenea tratament. În timp ce impresarul le prezenta celor doi o listă de obiecţii, Sarah ajunsese în faţa scenei.

Cum are să se prezinte ea pe scena aceasta vineri seara şi să interpreteze o operă nouă de o calitate atât de înaltă în limba franceză, cu care chiar şi acum, la numai câteva zile înainte de premieră, încă mai face eforturi ca s-o înveţe? Nu va avea niciodată succes cu ea!

— Domnişoară Rappaport eşti albă ca o coală de hârtie, zise von Keppel venind lângă ea. Nu ţie rău nu-i aşa?

Sarah se scutură şi se întoarse.

— Vai! Nu, sunt bine, zise ea, sufocată de surpriză. Mă întrebam doar cum Dumnezeu am să cânt eu rolul Margaretei corect şi cum am să umplu teatrul cu vocea mea!

Von Keppel o conduse în Avanscenă, gesticulând larg către rândurile goale din sală.

— Trebuie să mă crezi. Domnişoară Rappaport, că am examinat în mod exhaustiv toate teatrele de operă de la Milano la Berlin şi la St. Petersburg înainte de a da semnalul pentru prima lopată de pământ de la fundaţia acestui teatru. Îţi voi spune un secret pe care nu ai de unde să-l ştii; a cânta pe scena acestui teatru, în luminile

rampei înseamnă că va lucra cu dumneata orice operă din lume.

Spaima care o cuprinsese pe Sarah se estompă întrucâtva.

— Voi face tot ce pot, domnule von Keppel, ca de obicei.

— Vei fi strălucitoare, domnişoară Rappaport. Sunt sigur! Şi ca să fie şi mai emoţionant, vei cânta pentru alteţi! Prinţul a reţinut o lojă la spectacolul de vineri seara.

— Este un semn de onoare, domnişoară Rappaport!

Sarah se pierdu cu totul.

— P… prinţul?

— Da! Nu ţi-am spus eu că dacă-l cultivăm pe tânărul viconte, vom ajunge la ziua asta? Mărturisesc, nu mă aşteptam ca asta să se petreacă atât de repede, dar acum vom ajunge pe culmi! Cererea de locuri va creşte rapid. Mă bate gândul chiar să mai dau un spectacol sâmbăta seara.

Sarah se uită la el năpădită de panică.

— Dar… dar nu pot! Nu putea să lipsească de la Denham Green şi de la copii până duminică dimineaţa, dacă mai avea un spectacol sâmbătă seara! Dar von Keppel nu ştia nimic despre copii. Nimeni din Londra nu ştia, în afară de Emma Hollister, iar această femeie inimoasă tăcuse ca mormântul în această privinţă.

Von Keppel îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Te temi că vocea nu va face faţă la două spectacole în douăzeci şi patru de ore?

— Da! Sunt sigură că nu ar face faţă efortului, zise Sarah. Dacă vreţi să adăugaţi un al doilea spectacol sâmbătă, va trebui să găsiţi altă soprană.

Von Keppel o privi speriat:

— A! Nu! Nu! Nu va fi nevoie! Mă gândeam doar. Totuşi, cu siguranţă că trebuie să umplem mai bine sala la spectacolele pe care le-am programat deja.

Chiar atunci, apăru şi Alice Grey din culise. Sarah surprinse parcă o undă de respect în ochii cabinierei. Evident se comportase şi ea ca o divă. Lasă-i să gândească

ce vor atâta timp cât va putea, să-şi vadă fetele în fiecare sâmbătă seara.

— Scuzaţi-mă, Herr von Keppel, dar maestro vrea să veniţi să-l vedeţi în camera de repetiţii. A sosit signor Campanari.

Cabiniera se întoarse către Sarah.

— Băiatul de la peruchier tocmai ne-a adus postişele necesare pentru coafura Margaretei. Dacă aţi fi de acord, aş vrea să încerc să vi le potrivesc în păr înainte de repetiţia generală.

Undeva în fundul scenei o parte din decor căzuse şi zgomotul ciocanelor fusese înlocuit acum de înjurăturile tâmplarului şef Amintindu-şi de sfaturile Isabellei Dare de a fi – Ducesă, Sarah se făcu că nu aude nimic. Ea ridică în sus bărbia şi aruncă o privire circulară dincolo de scenă. La urma urmei", Ducesa" era o divă.

Harry, care trebuia să facă parte din suita prinţului în seara premierei cu Faust, se simţea teribil de frustrat. Gorgona care păzea acum uşa domnişoarei Sarah Rappaport refuzase energic să-i anunţe măcar numele lui stăpânei sale, de cele trei dăţi când fusese în strada Cleverton după dezastruoasa întâlnire. Nota de plată pentru serviciul de ceai nu sosise nici până acum, lucru care-l făcea să se simtă prost. Dorea foarte mult să lichideze socotelile cu domnişoara Sarah Rappaport.

Harry se răzgândise să încerce să o mai vadă la teatru. Ştia că, după spectacol, la uşa cabinei ei se înghesuiau tot soiul de admiratori servili gata să cadă în genunchi. Şi, oricum, nu se putea aştepta să poată schimba în particular cu ea două cuvinte în prezenţa prinţului, aşa că şi-a rezervat un loc miercuri seara, înainte de spectacolul la care venea cu Alteţa sa regală. Îi prezentă cartea sa de vizită impresarului, Emil von Keppel, după căderea ultimei cortine. Impresarul înţelesese valoarea pe care o reprezenta faptul că persoane importante îi admirau vedeta şi Harry fu asigurat că va fi introdus la Sarah Rappaport.

Von Keppel primi cartea de vizită cu o plecăciune.

— Înălţimea Voastră.

Asta era spre binele lor. Omul ştia cine era, chiar înainte de a se uita la cartea de vizită.

— Spune-i domnişoarei Rappaport că doresc să-i prezint complimentele mele.

Impresarul îşi drese vocea.

— Nu obişnuieşte să primească admiratori după spectacol, zise el, scuzându-se.

— N-are obiceiul să primească admiratorii după spectacol? Prostii, omule. Doar asta-i pâinea ei, nu?

Von Keppel clătină din cap.

— Credeţi-mă, când vă spun, Înălţimea Voastră, că nu primeşte pe nimeni în cabină. Poate doriţi o fotografie cu autograf. Pot să-i cer să vă scrie unul.

— Nu mă face să-mi pierd timpul cu asemenea prostii, trânti Harry. Nu vreau nicio fotografie. Vreau să vorbesc cu ea. Du-te şi anunţă-mă.

Impresarul se înclină din nou.

— Sigur că da, Înălţimea Voastră.

În timp ce aştepta, Harry se plimba neliniştit, toată energia lui obişnuită clocotea acum. Nu avea obiceiul să stea nemişcat ore în şir, iar în seara as” ta stătuse absolut nemişcat în timpul spectacolului. Sarah Rappaport putea fi o aventurieră, dar un lucru era incontestabil: avea o voce de înger. Fusese magnifică, nu, mai mult decât magnifică, îşi zisese el – a fost copleşitoare.

Publicul aruncase o grămadă de flori pe scenă, când ieşise la bisările şi la strigătele de – Bravo! Care umpluseră sala. Fusese atât de transportat de admiraţia faţă de ea cântând, încât era gata să li se alăture. Îşi aminti însă la timp că fiinţa aurie din faţa lui îi sedusese fratele şi chiar şi acum ar fi putut să ducă familia, al cărei cap era el, pe marginea catastrofei sociale.

Emil von Keppel reapăru şi se aplecă adânc din nou cu masca regretului afişată pe faţă.

— M-a însărcinat să vă spun că domnişoara Rappaport este prea obosită ca să vă poată primi, îmi pare extraordinar de rău, Înălţimea Voastră.

Harry îşi apăsă pălăria de mătase pe cap.

— Cred că nu va fi prea obosită să o primească pe Alteţa sa Regală vineri după spectacol, zise el glacial.

Călători până acasă furios, bătând într-una cu bastonul în podeaua caleştii. Meekyn înţelese imediat că stăpânul său e prost dispus. Şi lui Meekin îi plăcuse foarte mult Faust şi nu-şi putea imagina ce se întâmplase cu ducele de se afla într-o asemenea stare.

Sarah putuse să-şi dea seama de pulsul sălii prin catifeaua grea a cortinei. Teatrul era arhiplin, spectatorii bine dispuşi înainte de sosirea suitei regale. Întreaga companie era adunată pe scenă, aşteptând sosirea Alteţei sale regale. Din cuşeta orchestrei se auzeau acorduri de coarde pentru încălzire, în vederea imnului de „care von Keppel era convins că-i place Prinţului de Wales.

Alice Grey potrivise pentru ultima dată buclele ce-i cădeau lui Sarah pe frunte şi care apoi erau strânse pe urechi. La un semnal al lui Emil von Keppel, luminile rampei s-au aprins şi s-a ridicat cortina. Sarah a respirat adânc, slavă Domnului că pentru spectacol Alice Grey îi strângea şireturile corsetului mai strâns decât atunci când o ajuta să-şi pună rochia de stradă. Şi-a şters pe urmă palmele pe un petec de cârpă pe care cabiniera avea grijă să-l pună într-un pliu al mânecii. Sarah se hotărâse deodată să plece la Denham Green imediat, dis-de-dimineaţă, dacă se va face de râs în seara asta – să dispară pur şi simplu, să nu se mai arate şi să nu se mai audă de ea niciodată. Numai de-ar veni odată Prinţul ca să poată începe şi să afle dacă seara asta va fi un Triumf sau ultima ei apariţie pe scenă!

În cele din urmă suita regală sosise. Aplauzele începuseră din fundul teatrului, când cineva strigase că trăsura Alteţei sale trăsese la rigolă. Apoi Prinţul luase – loc în loja centrală, înveşmântat în stofă datinată roşie pentru ocazie.

Prinţul, bine dispus, făcuse semn cu mâna către publicul din sală, primind adulaţia tuturor cu farmecul şi calmul care-l deosebeau de aspra lui mamă. Sarah, la

momentul potrivit, făcuse reverenţa de rigoare şi când se ridicase, observase în loja regală o faţă care o făcuse să şovăie. Henry Brett, Duce de Ormond, sta în picioare în spatele Alteţei sale regale! Era deosebit de distins în hainele de seară, părul lui negru strălucea în lumina puternică a masivului candelabru iar figura lui părea binevoitoare, serioasă şi puternică. Dar expresia lui o făcuse pe Sarah să-şi simtă genunchii ca de cauciuc şi, cum se uita în jos la ea, i se păru că scântei albastre încep să-i joace prin faţa ochilor.

Sarah se întorsese şi fugise când von Keppel dăduse semnalul.

Aproape că, se împiedicase de Signor Campanari, venit tocmai de la Milano ca să cânte partea lui Mephisto.

— Vă rog să mă scuzaţi, zisese ea înăbuşită. Toată săptămâna el îi demonstrase care este genul de stăpânire de sine ce face minuni, iar acum iat-o iar terorizată.

Campanari îi luase mâinile într-ale lui ca s-o liniştească şi îi spusese ceva în italiană care suna vag încurajator. Sarah aproape că se liniştise. Dacă s-ar fi panicat el, ea n-ar fi ştiut să facă ceva asemănător. Cortina se lăsase iar ei îşi luaseră locurile în culise. Peste o clipă, trebuia să cânte o operă nouă în limba franceză în faţa unui public printre care se aflau Prinţul şi ducele de Ormond, Numai unul dintre ei şi ar fi fost suficient ca s-o îmbolnăvească; prezenţa amândurora o făcea să tremure. Apucase petecul de cârpă şi îşi ştersese sprâncenele ca să împiedice să-i alunece machiajul, dar mâna îi tremura atât de tare încât atunci când încercase să-şi netezească părul pentru ultima oară, dislocase o postişă încât Alice Grey sărise să i-o aranjeze în grabă.

— Te temi să mergi în bocea al lupo, ai? zisese signor Campanari.

Era prima remarcă pe care i-o adresase baritonul, deşi repetaseră o săptămână împreună. Ea nici nu ştiuse până în clipa asta dacă el vorbeşte englezeşte. Se uitase la el albă ca varul, încremenită de frică”. În bocea al ce?” şoptise ea.

El începuse să râdă, un sunet exploziv care atrăsese atenţia unui om de serviciu care tocmai trecea pe acolo. Sarah se dăduse înapoi.

— Chiar nu ştii ce înseamnă? Nu ţi-a spus nimeni niciodată asta?

Sarah clătinase din cap.

— *Cara mia*, nu l-am crezut pe Herr von Keppel când mi-a pus că el te-a descoperit. Îmi ziceam în sinea mea: de unde a luat-o? De la ce impresar a momit-o, cu promisiunea unui salariu mai bun? Dar acum…

Când zâmbise, dinţii lui luciseră alb în lumina voalată. *În bocca al lupo* înseamnă în gura lupului, pentru că scena este ascuţită ca gura unui lup, iar şirurile de loji par dinţii lui. Ari zice în bocea al lupo unei cântăreţe de operă e ca şi cum ai zice – cum se zice la asta? – sicces unui actor. Persoana îţi urează să ai baftă, pentru că mergi în cel mai periculos loc imaginabil, în gura lupului şi în faţa publicului.

Sarah înghiţise în sec”. Scuzaţi-mă” scheunase ea. Fugise în culise, unde, lângă un stâlp, găsise tocmai la timp o găleată.

Oricum, îşi găsise curajul necesar ca să intre în scenă când cortina se ridicase.

Orchestra cântă aria de deschidere. Sarah îl auzi pe sufleor şoptind primele cuvinte din deschidere. Teatrul strălucea de diamantele purtate de femeile bogate şi licărirea şatenului roşu făcea un fundal orbitor. În seara asta, Drury Lane Opera Company dădea un spectacol pentru un prinţ, dar ea era regina acestui teatru!

Un sentiment ciudat puse stăpânire pe ea. Îşi umflă pieptul şi îşi îndreptă spatele cu mândrie, începu a cânta cu absolută încredere. Ştia toată această muzică! Nu mai era muzica lui Gounod era a ei. În pofida replicilor suflate de sufleor, se simţea ca şi cum ea însăşi născocea cuvintele pe măsură ce le spunea şi ca şi cum ea compunea muzica pe care o cânta. Scenă după scenă, simţământul acesta fabulos persista.

Nici măcar haosul şi zgomotul îndelungatelor

schimburi de decoruri dintre actul al treilea şi al patrulea care l-au dus pe signor Campanari la exasperare şi făcându-l să ia cu asalt pe un cărător de la decoruri, n-a reuşit să-i diminueze seninătatea: Cu capul sus, plutea din cabină către scenă după ce-şi schimbase costumul. S-a oprit doar atât cât să smulgă un ciocan din mâna baritonului, în trecere.

— Lasă-l să trăiască, a zis ea graţios, arătând către cărător. Triumful dumitale va fi şi mai mare dacă-l vei realiza lucrând cu asemenea nătărăi.

Italianul o privi lung:

— Nătărăi?

— Nebuni.

— Aha! Campanari păru să se gândească la asta în timp ce mâna îi mai era încă înfiptă în gâtul cărătorului. Deodată zâmbi. Sigur! Ai dreptate! Trebuie să fiu un geniu dacă reuşesc să interpretez atât de strălucit eu acest... acest... Şi-i dădu, dispreţuitor, drumul cărătorului... cu acest!

Sarah îi acordă un zâmbet de regină şi trecu mai departe.

Harry lupta – vai, cum mai lupta – să nu mai cadă din nou sub vraja cântecului ei, dar fără să reuşească. Oricum fusese şi mai minunată în această seară decât miercuri. Ducele sta lângă prinţ, vrăjit de modul în care Sarah părea iluminată din interior atunci când cânta. Radia din ea bucuria însăşi.

Cântecul o transfigura într-o femeie uluitor de frumoasă, în ceva aproape eteric, într-o zeiţă, într-o fiinţă atât de răpitoare încât părea venită de pe altă lume. Încântarea ei faţă de muzică intra în comunicare cu Harry cu o asemenea intensitate încât el îşi dădu seama surprins că era invidios, nu pe capacitatea ei de a se bucura de muzică şi a se aprinde ca o flacără pentru ea, ci de muzica în sine. Părea că muzica ar fi avut puterea să-i ridice spiritul şi să o facă să strălucească extaziată, pe câtă vreme el... Mânios, îşi alungă gândurile acestea. Nu era o zeiţă. Era doar o aventurieră şi nu o dorea, cel puţin nu cu

adevărat. Ar fi vrut doar să facă dragoste cu ea, tot aşa cum făcuse ea cu Jeremy. Fiece răspuns al ei era calculat, de asta era aproape sigur, de la protestele ei de repulsie până la leşinul artistic. Era suficient de îndemânatică pentru a-şi da seama că, dacă s-ar fi dat prea uşor, i-ar fi trezit suspiciuni – dacă s-ar fi supus prea uşor, el ar fi putut să se întrebe dacă afecţiunea ei pentru el era autentică; dacă ar fi lăsat-o, l-ar fi jucat ca pe un păstrăv în undiţă. Dar curând ea va mărturisi că s-a trezit şi probabil va declara că niciun alt bărbat dinaintea lui nu i-a produs asemenea simţăminte. Harry nu avea nicio îndoială că era suficient de lacomă încât să capituleze totuşi, chiar mai curând decât ar crede. Marea cantitate de bijuterii pe care o acceptase de la Jeremy într-un timp atât de scurt, era proba clară a acestui fapt. Ochii lui se îngustară privind la ea cum primea ovaţiile publicului de la sfârşitul spectacolului. Costumul simplu de ţărăncuţă, pe care-l purta, ti sublinia trăsăturile feţei şi-i scotea în evidenţă talia elegantă şi bogăţia şoldurilor şi a pieptului. Părul ei mătăsos de culoarea porumbului strălucea sub lumina miilor de lumânări şi lămpi şi obrajii ei frumoşi prinseseră o tentă roz datorită pasiunii ce o punea în interpretare. Zău că era frumoasă! Oricare bărbat din teatru ar fi fost fericit ca zâmbetul ei să se îndrepte către el. Oricare, în afară de el.

Harry privi împietrit cum ea îşi îndrepta cel mai frumos zâmbet, ceva mai la stânga lui, către Prinţ.

— Uite, într-adevăr, n-au exagerat deloc filfizonii ăia de la ziar.

— Exclamă Prinţul, întorcându-se spre Harry, de cum se lăsă cortina în final. Este exact cum au zis că e!

— Da, mârâi Harry şi chiar şi mai şi. Sprâncenele Prinţului se încruntară: Cum? Ce-i asta? Iar m-ai întrecut, Harry.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fac asta, sire, zise Harry.

— Nu, sigur că nu – niciodată nu vrei, zise Prinţul destinzându-şi sprâncenele. Trebuie s-o cunosc! E o

minunăţie, nu crezi? Poftim, unde-i comişelul? Trebuie să-l trimitem în culise să-i spună că vrem nu doar s-o cunoaştem, ci să o şi invităm la cină.

Harry nu zise nimic în ciuda senzaţiei neplăcute pe care i-o producea un atare proiect. Va fi nevoit să stea alături de el în timp ce domnişoara Rappaport va face mofturi cu Prinţul şi fără îndoială că îl va fermeca. Şi o să fie iadul de pe lume dacă Alteţa sa va vrea să facă din ea amanta lui! Harry, voia să-l descotorosească pe Jeremy de ea, dar nu voia ca din maşinaţiile acestei femei să iasă un scandal şi mai mare. Afară de asta, se gândea cu înverşunare la satisfacţia de a o seduce el personal şi asta numai pentru satisfacţia şi mai mare de a-i da cu piciorul, hotărât şi fără înconjur, chiar a doua zi după ce în fine ar consimţi să împartă patul cu el.

Nu mersese mai departe cu gândul, când veni momentul prezentărilor. Ducele sta încă lângă uşa cabinei când alţi membri din suita Prinţului deja fuseseră primiţi de Sarah Rappaport. Aici părea atât de mică faţă. De aceea care apărea pe scenă, iar ochii îi erau umbriţi. Primea cu un aer bucuros complimentele Prinţului pentru felul cum cântase, înclină chiar sfioasă din cap când Alteţa sa făcu o remarcă extravagantă referitoare la frumuseţea ei.

— Harry? Unde eşti? Vino să te prezint, insistă Prinţul. Domnişoară Rappaport îmi permiţi să-ţi prezint pe cel mai bun prieten, Harry Brett, duce de Ormond?

Sarah Rappaport îl privi drept în ochi fără să dea nici cel mai mic semn că l-ar mai fi văzut vreodată.

— Înălţimea Voastră, zise ea, înclinându-se cu modestie.

Obrajii! Blestemaţii de obraji! Harry simţi cum i se înfierbântă faţa. Sarah acceptase prezentarea, pentru că o făcuse Prinţul, dar nega că îl cunoscuse!

— Fără îndoială că domnişoara Rappaport a făcut atâtea cuceriri încât m-a uitat, zise el distant, dar ne-am mai întâlnit.

— Fericitule! exclamă Prinţul, cu un zâmbet larg, ţinând-o de mâna pe care o ridică din nou ca s-o sărute.

Cunoaşte toată lumea bună, zise el, cu un semn din cap către Harry. Ai fost splendidă în seara asta, draga mea. Putem continua minunata seară la o cină?

— Alteţa voastră este prea bună, replică slab Sarah Rappaport, lăsând ochii în jos părând a vrea să spună că este copleşită de onoarea de a fi invitată să cineze cu un membru al familiei regale.

— Prostii! zise Prinţul cordial. Spune da, dragă doamnă şi-ţi voi fi veşnic recunoscător.

„E omul care adoră femeile", gândi nervos Harry, femeile deosebit de frumoase şi femeile care cântă, iar Sarah Rappaport este amândouă. Dacă prinţul şi-ar restrânge admiraţia numai la seara aceasta, faptul i-ar face lui Harry viaţa mult mai uşoară.

— Poate că domnişoara Rappaport este prea obosită, Alteţa voastră, zise calm Harry. Ştiu din surse sigure că de obicei nici nu are puterea să-şi primească admiratorii în cabină după spectacol. Şi ducele ridică dintr-o sprânceană, căutând privirea lui Sarah Rappaport. Ea îşi întoarse repede atenţia către Prinţ.

— Dar uite, zise Prinţul jovial, domnişoara Rappaport mi se pare într-o stare excelentă! Nu mă dezamăgi, draga mea – zi că mergi!

Harry făcu o strâmbătură. Vederea viitorului rege al Angliei milogindu-se pentru favoarea acestei femei îl dezgustă. Cum nu poate vedea Bertie că este o jucărie în mâinile ei?

— Bineînţeles că voi cina cu dumneavoastră, răspunse Sarah, numai zâmbet, cum privea către Prinţ. Va fi cea mai mare bucurie pentru mine.

Deşi nu era sigur, Harry avu impresia că Sarah îi aruncase o privire triumfătoare. Blestemată femeie!

— Unde să mergem? întrebă Prinţul. Ochii lui albaştri-cenuşii, atât de vestiţi pentru efectul devastator asupra femeilor, scăpărau de plăcere. La Rules? La Cafe Royal?

— Unde preferă Alteţa voastră regală, zise Sarah.

— Nu prea cred că e bine, totuşi, să mergeţi cu o

ţărăncuţă la masă, Alteţă, zise Harry iritat. Îşi dădu seama după sclipirea din ochii căprii şi luminoşi că Sarah Rappaport sesizase insulta implicată în cuvintele sale.

— Da, ai dreptate, Ormond! Declară Prinţul vioi, neştiind nimic despre tensiunea dintre cântăreaţă şi duce. Fericit, o mângâie uşor pe mână. Trebuie să te lăsăm să te schimbi, nu-i aşa? Ce trişti am fi, eu şi Ormond, fără societatea dumitale.

— Aşa, acum ia să vedem dacă aceşti critici ştiu despre ce este vorba, zise Prinţul. Luă câteva ziare de la comişelul său, făcând cu ochiul către Sarah. E un privilegiu să-ţi curgă sânge regal prin vine. Le-am spus flăcăilor de la presă că vreau să văd cronicile lor chiar în clipa în care au terminat să le scrie. Ridică o foaie şi începu să citească.

— Cronicarul de la The Illustrated London News zice despre dumneata: „Mesa di voce a ei este unică, fără rival în pasajele sale de triluri, legato şi staccato, a atras admiraţia tuturor celor de faţă. Este evident că ea dă fiecărei părţi pe care o interpretează o notă distinctivă, făcând-o să-i fie proprie. Iar dacă un pasaj a fost interpretat de altcineva mai înainte, ea îi imprimă o notă pe care nu a mai avut-oniciodată”.

Lectura fu primită cu un ropot de aplauze. Sarah Rappaport păru încântată, dar zise:

— Dacă fac asta, o fac numai pentru că nu ştiu să fac altfel!

Râseră cu toţii la auzul acestei sentinţe, iar Prinţul îi mângâie drăgăstos mâna.

— Modestia dumitale este foarte potrivită, draga mea. Harry fierbea.

Prinţul luă o a doua foaie şi chicoti încântat citind apoi cu glas tare: Cronicarul de la The Times zice: „Domnişoara Rappaport este încântător de proaspătă, uluitor de frumoasă, iar prestaţia vocii ei este mai naturală decât a tuturor sopranelor care au deţinut standardele bel cantoului din lumea întreagă”.

A urmat o nouă rundă de aplauze şi de strigăte” Aşa

e, aşa e”. Sarah Rappaport îi aruncă Prinţului un zâmbet atât de magnific încât îl făcu pe Harry să scrâşnească din dinţi.

— Chiar numai să te bucuri de o presă atât de laudativă şi ar fi măgulitor, dar este şi mai minunat să le auzi citite de Alteţa voastră! Mulţumesc, milord, vai, mulţumesc!

Harry era exasperat de ora târzie şi de impozitul pe care trebuia să-l pretindă în interesul lui a doua zi la Whitehall, dar ştia că interpretarea naturală şi încântătoare a domnişoarei Sarah Rappaport îl înflăcăraseră atât încât numai mânia mai putea să-l ţină treaz.

— Eşti foarte tăcut în seara asta, Harry, remarcă Prinţul. N-ai de spus nimic despre cronici?

Harry trebui mai întâi să-şi descleştеze fălcile ca să poată vorbi.

— Mă gândeam tocmai că aceşti cronicari, oricât sunt ei de generoşi cu laudele, n-au făcut destul. Sunt sigur că este aproape imposibil să aduci laudele cuvenite abilităţii artistice a domnişoarei Rappaport.

— Bine zis! strigă Prinţul. Pentru domnişoara Rappaport! Pentru divă!

Paharele se mai ridicară o dată de jur-împrejur. Părea că seara asta nu se mai termină. Harry făcea ici şi colo câte o remarcă, pentru a semnala faptul că este şi el acolo, în cele din urmă, când zorile se iţiră prin draperiile de la Cafe Royal, se sparse şi petrecerea. Harry îl preveni pe Prinţ că diva trebuia condusă acasă.

— În niciun caz nu trebuie să faceţi dumneavoastră acest lucru, zise Harry pe un ton reţinut. S-ar putea isca vorbe, dacă trăsura princiară ar fi văzută la uşa ei la ora asta matinală.

— Da, ai dreptate, Harry – ca de obicei, zise Prinţul cu tristeţe în glas. Apanajele regale îşi au avantajele lor, ar trebui să recunosc, au şi neajunsuri. Condu-o acasă în locul meu, vrei?

— Cu plăcere.

Prinţul o însoţi până la trăsura lui Harry apoi se întoarse suindu-se în caleaşca lui princiară. Harry se înclină şi se întoarse furios la caleaşca lui. La diva, la dracu'! La viperă!

Ducele se aşează în faţa ei, prea furios ca s-o mai curteze. Poate altă dată. Ceea ce avea el de spus acum era mult mai important.

— Nu trebuie să-l încurajezi pe Prinţ în atenţia pe care ţi-o acordă, zise Harry fără alt preambul. Nu-i căsătorit decât de şase ani. Prinţesa este tânără şi frumoasă şi te asigur, publicul n-ar tolera nicio jignire la adresa ei, iar dumneata ai fi percepută cu siguranţă ca o jignire.

— Zău? Căscă ea. Eu m-am bucurat doar de compania lui, după cum bine ştii. Ar fi greu să interpretezi aceasta ca o încurajare de a fi necredincios soţiei sale. Căscă din nou, acoperindu-şi gura deschisă cu dosul mâinii sale delicate. Te rog să mă scuzi. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de obosită.

El se uită încruntat la ea, dar ea se uita pe fereastră cu ochii îngreunaţi de somn, cu capul clătinându-se de oboseală.

— Vreau să te previn că sunt foarte sincer în această privinţă, zise Harry.

— Da, bine, murmură Sarah. Nicio prădare a regalităţii. Arh luat notă. Ochii i se închiseră, genele ei blonde atingându-i pometii obrajilor. Nu sunt o femeie de petrecere, vezi acum, zise ea aproape adormită.

— Nu? Harry se uită la buzele ei. Gura ei era mică şi arcuită, buza de sus mai cărnoasă decât cea de jos – numai bună pentru a seduce.

— Nu, respiră ea adânc. Mmmm. Primăvara e pe aproape se simte, îngână ea.

— Ascultă, zise Harry cu severitate şi apoi se opri. Sarah nu mai putea să audă nimic din ceea ce ar fi zis el. Capul divei căzuse în jos şi se odihnea pe pernele caleştii. Un ac de păr se desprinsese din plete iar violetele pe care cabiniera i le prinsese în coc păliseră şi se striviseră, cum

se putea observa la lumina slabă a lămpiţei din caleaşca. O violetă zăcea în poala ei, purpură pe mătase. La lumina slabă a zorilor, faţa ei delicată părea de ceară.

Când Grimes opri pe strada Claverton la numărul cincisprezece, Harry încercă s-o trezească.

— Domnişoară Rappaport, am ajuns la dumneata acasă.

Sarah Rappaport mormăi ceva şi alunecă şi mai mult pe pernele îmbrăcate în piele ale trăsurii. Mica ei geantă îi alunecă din mână şi dispăru în pliurile rochiei. Un picior subţire încălţat într-un condur de şevro, se ivise de sub tivul fustei. Harry se aplecă spre Sarah.

— Domnişoară Rappaport!

Niciun răspuns. Harry înjură încet.

Grimes coborâse şi aştepta pe trotuar, bătuse deja la uşă, iar pajul veni către cai să-i ţină. Femeia înaltă, încăpăţânată, cea care nu-i dăduse voie lui Harry să intre ori de câte ori apăruse la uşă în această săptămână, când văzu şalul lui Sarah atârnând afară din trăsură scoase un strigăt.

— Ce i-aţi făcut, dumneata şi blestemaţii dumitale de colegi? strigă menajera.

Harry ştia că orice reporter trimis să „spioneze activităţile Alteţei sale regale plecase acasă atunci când Prinţul se întoarse la Meriborough House, dar dacă din întâmplare i-ar fi urmărit vreunul ca să vadă unde se duce – Ducesa şi cu cine, ar avea acum o poveste bună de povestit. Încercând să-l scape pe prinţ de încurcătură, Harry intrase el însuşi întruna. Se afla aici, cu o femeie adormită în caleaşca lui, în zori, amândoi în haine de seară, iar semnele heraldice ducale de pe portieră puteau fi uşor recunoscute.

Harry se hotărî numaidecât. Îşi strecură mâinile sub trupul moale al lui Sarah Rappaport, în timp ce gorgona Hollister lovea cu mânie în trăsură. Cu oarecare dificultate, ducele scoase bogata crinolină a ducesei prin uşa caleştii fără să dezgolească decât două glezne fine şi o bucată de pantof, realizare extraordinară, având în vedere

împrejurările în care o făcea, lucru neadecvat după părerea menajerei, cum reieşea din ţipetele şi zarva pe care le făcea. Pălăria lui prinsă în tocul uşii, zăcea acum pe caldarâm. Harry nu dădu atenţie încercărilor lui Grimes de a i-o pune din nou pe cap şi se îndreptă direct spre uşă.

— Las-o jos, fiară ticăloasă! strigă menajera, alergând după el.

Harry se opri şi capul divei pendulă lin pe pieptul lui.

— Vrei s-o las să doarmă pe stradă? întrebă el Pentru că asta se va întâmpla dacă o las jos. Te asigur că nu se poate scula singură. A petrecut cu Prinţul de Wales la un club toată noaptea.

— Doamne, iartă-mă! exclamă Emma Hollister. Talentul pe care i l-a dat Dumnezeu ne-a scăpat de sărăcie, dar ia te uită ce se întâmplă cu ea!

Deşi era mică şi avea oasele fine, Sarah Rappaport era al dracului de grea acum. Harry o răsuci ca să-şi uşureze povara.

— Dă-te la o parte! zise el poruncitor. Menajera îl urmă în casă şi începu să suie scările.

— Nu-i voie să intri aici! strigă ea.

Pe Harry începură să-l doară mâinile. Deşi era destul de viguros, totuşi Jeremy era cel mai muşchiulos din familie, nu el.

— S-o las pe podea, atunci, ce zici? se răsti el, înaintând în căutarea unui pat pe care să-şi întindă povara.

— La dreapta! zise menajera, optând imediat pentru latura practică în locul certitudinii. Vai, biata domnişoară Rappaport! Ea uneori abia mai putea să stea să se dezbrace după spectacol şi acum, iată de ieri dimineaţă! Vai mieluşica mea!

Harry coti spre dreapta şi găsi dormitorul.

O puse pe Sarah pe pat şi îşi masă mâinile, în timp ce menajera îşi examina stăpâna. Dormitorul cântăreţei era ciudat de cast: un pat de blană cu o cuvertură de dantelă colorată într-un ocru slab, ca şi pereţii, un şezlong simplu într-un colţ şi o noptieră pe care nu se afla decât o Biblie şi un ceas micuţ.

— Vai, i-e rău, ţi-am spus eu! Se văicări Emma Hollister. Nu mai are pic de culoare!

— Şi cum are să-şi revină la timp pentru matineul de astăzi, asta vreau să ştiu! Menajera îşi scoase batista şi începu să înlăture machiajul care mai rămăsese pe faţa lui Sarah.

— Se poate amâna, zise Harry exasperat.

De fapt, fără îndoială, asta ar fi exact ceea ce le trebuie. Von Keppel ar fi încântat să spună la toată lumea că prima donna lui nu poate să joace pentru că este obosită în urma cinei cu marele ei admirator.

Menajera o freca pe Sarah pe mâini.

— Biata mieluşea! Cu ce drept a ţinut-o Prinţul până s-o aducă în halul ăsta? Hai; domniţă, nu se poate să dormi îmbrăcată. Trezeşte-te!

Trase de panglica neagră de catifea din jurul gâtului delicat al lui Sarah Rappaport. Capătul panglicii atârna peste pieptul rochiei decoltate. Privind corbul înveşmântat în negru care se aplecase deasupra ei, Harry se gândi că tabloul acesta al cântăreţei ar fi demn de un Coubert sau de un Rubens. Asemenea impresie stârnea Sarah Rappaport chiar şi în mrejele somnului!

Juponul era întins în jurul ei. Frumoasele picioare, în ciorapi de mătase albi strălucitori, erau dezgolite până la genunchi. Harry se simţi străfulgerat de un fior.

Sarah se întoarse, băgându-ţi nasul în pernă în timp ce menajera îi scoase acele din păr.

— Mmmm, lasă-le – sunt prea obosită. Şi zâmbi. Hollister, Prinţul m-a luat, să cinez cu el. E un gentleman, murmură ea – şi frumos. Respiră adânc şi suspină. Ce păcat că nu era şi Alfred acolo.

Faţa împietrită a Emmei se îndulci. Menajera se opri din strădania de a-i scoate acele din păr, ca să mângâie mâna lui Sarah.

— Ştiu, iubito, ştiu. Se întoarse apoi către Harry şi trăsăturile i se înăspriră din nou. Ai târât-o destul în mocirlă! Ieşi acum din camera asta şi din casa asta, numaidecât şi să nu-ţi mai calce pe aici niciodată

picioarele!

Pentru un om deprins să se plece toţi în faţa lui, era ceva intolerabil. Harry o fulgeră cu privirea şi ieşi. Iar când caleaşca îl purta pe străzile liniştite din Pimlico, spre activitatea crescândă din jurul Victoriei Station şi pe Belgravia, gândurile i se întorceau mereu la două amănunte. Era aproape sigur că menajera adresându-se stăpânei sale, cel puţin o dată îi zisese doamnă. Era deci căsătorită? Şi cine naiba este Alfred?

VII

În ciuda ocheadelor aruncate spre budoarul domnişoarei Sarah Rappaport, Harry n-a mai avut prilejul în săptămânile următoare să treacă pragul casei de la numărul cincisprezece de pe strada Claverton... Când nu se afla la uşa ei, încercând să fie primit, avea o grămadă de alte ocupaţii care-i răpeau timpul. Jeremy plecase cu o strângere de mână destul de politicoasă, la glasul său se simţise o răceală când îşi informase fratele că, după reîntoarcere, avea de gând să-şi reia viaţa de unde o lăsase, aşa că, deşi plecarea lui Jeremy îl uşurase pe Harry de graba de a o seduce imediat pe Sarah Rappaport, acum era mai convins ca niciodată de necesitatea de a o face. Un bărbat poate să-i ierte iubitei sale multe lucruri, dar că s-a culcat chiar cu fratele lui nu poate să ierte. Orice supărare temporară pe care ar fi provocat-o o astfel de trădare n-ar fi fost un preţ prea mare pentru despărţirea fratelui său de cocheta domnişoară Sarah Rappaport.

Munca asiduă asociată cu întoarcerea mamei şi a surorilor sale de la ţară au contribuit la distragerea lui Harry de la campania de seducere, dar la ultima întâlnire cu Sarah Rappaport apăruseră câteva nedumeriri şi intenţiona să le găsească un răspuns. Îi dăduse secretarei sale, Syon, delicata sarcină de a tatona detectivii particulari până va găsi unul suficient de discret şi de competent. Odată acest lucru îndeplinit, ducele l-a examinat pe cel recomandat de Syon şi a conchis că era bun. Timp de zece minute i-a expus apoi tot ce ştia sau presupunea că ştie despre domnişoara Sarah Rappaport

omiţând numai faptul că avea gleznele nemaipomenite şi! A angajat să supravegheze cine intră şi cine iese de la casa cu numărul cincisprezece.

Informaţiile care i-au parvenit au fost dezgustător de: neinteresante. Domnişoara Isabella Dare, pe care cântăreaţa se zvonea că o jignise cu brutalitate într-o seară la Rules, venise de două ori şi, deşi era surprinzător, fusese primită de fiecare dată. Detectivul a raportat că frumoasa trăsură a domnişoarei Dare a atras atenţia câtorva reprezentanţi ai presei care au speculat ulterior în articole că fie se producea o reapropiere între cele două celebre frumuseţi, fie se întâlniseră doar pentru a împărţi Londra în două sfere de influenţă.

Singurul vizitator în afară de aceasta a fost un signor Antoni Bertinelli care, după cercetările ulterioare, s-a dovedit a fi unul din maeştrii cântăreţei de frunte din Londra. În timpul vizitei lui signor Bertinelli s-a auzit cântând aproape tot timpul şi pentru justificarea restului timpului, capetele lor au putut fi văzute clar prin fereastra salonului în timp ce au băut ceaiul şi au mâncat sandvişuri. Prin urmare şi-a dat cu părerea detectivul – cu permisiunea Alteţei Sale, bineînţeles – că deşi signor Bertinelli era un bărbat atrăgător, nu există nimic suspect între maestru şi elevă.

Niciun bărbat cu numele de Alfred n-a venit în vizită – niciun gentleman, admirator sau pretendent corespunzând descrierii respective. Harry se întrebă dacă Sarah Rappaport n-ar fi putut cumva să-şi detecteze urmăritorul şi să-şi schimbe comportamentul. O instrui pe Syon să-l contacteze pe detectiv cu intenţia de a o urmări pe domnişoara Rappaport în ceasurile ieşirilor ei zilnice. Dar şi asta se dovedi o strădanie fără rost. Sarah se ducea direct la teatru şi apoi s-a întors direct acasă, iar supravegherea aceea a fost suprimată – la sfârşitul săptămânii ca fiind nefolositoare. Astfel, Harry se îngrijoră şi mai mult deoarece toate astea îi îndreptăţeau temerea crescândă că sentimentele domnişoarei Sarah Rappaport pentru fratele său erau trainice şi sincere.

Eforturile detectivului creau măcar iluzia că făceau progrese, pe când Harry era obligat să-şi îndrepte atenţia în altă părţi. Maiestatea Sa, regina Victoria, îi transmisese că dorea ca ducele de Ormond să-i întocmească o analiză exactă despre necesitatea reorganizării forţelor armate. Războiul din Crimeea fusese un şir de umiliri pentru britanici, Harry se pronunţase cu tărie pentru schimbări în cadrul armatei. Stilul său, de obicei direct şi intransigent, fusese foarte sibilinic din motive diplomatice. A trudit mult, nopţi în şir, pentru a obţine tonul potrivit şi să indice corect ce mersese prost, fără să-i denigreze pe cei care o serviseră cinstit pe Maiestatea Sa, deşi de cele mai multe ori în mod incompetent.

Mama sa remarcă, în treacăt, că arăta puţin cam tras la faţă şi că poate ar fi mai bine să nu mai guste din elixirul de la Godfrey, de la Cardinal sau de la Daffy. Harry îi respinsese şi se avântă spre Brook's Club, luându-şi pentru o seară o pauză de la scris. Acolo, discuţiile despre discursul catastrofal din Parlament al unui nou membru şi prilejul de a împărtăşi puncte de vedere pe tema legislaţiei comerţului, cu secretarul personal al Reginei, îl răpiră într-atât încât îşi petrecu aproape toată seara fără să se mai gândească măcar la imbecilii cu ranguri înalte sau la Sarah Rappaport. Pentru aceasta nu prea mai avea timp.

Asculta zilnic raportul detectivului asupra activităţii ei, până şi ce culoare de rochie purta totdeauna neagră – dar era foarte dornic să stea el însuşi de vorbă cu ea. Când se oprea din studiile sale asupra rapoartelor financiare sau despre întărirea trupelor, se uita pe fereastră şi ceea ce vedea nu erau pomii de pe Park Lane, ci Sarah Rappaport: ochii ei căprui şi serioşi, punctaţi de lumini adânci, gura arcuită care se ridica atât de încântător când zâmbea, gâtul alb şi neted, profilul ireproşabil.

Într-o miercuri dimineaţa, Harry dădu reginei raportul cu privire la reorganizarea forţelor armate şi. Răspunse la întrebările încâlcite despre alte chestiuni guvernamentale, stând în tot acest timp în picioare, acesta fiind modul reginei de a-şi determina miniştrii şi raportorii

să fie concişi. Ajunse înapoi în Park Lane sigur că reuşise să facă o impresie favorabilă.

Plin de o neobosită energie, el dictă Syonei câteva corespondenţe, dar când la poşta de după-amiază sosi o scrisoare de la Jeremy, profită de acest prilej care i se oferise ca s-o viziteze pe Sarah Rappaport. Ştia din rapoartele detectivului că obiceiul ei era să stea acasă miercurea după-amiaza. Trimise vorbă la grajduri să i se pregătească trăsura şi se duse s-o aştepte la intrarea din spate.

Cât timp muncise la raportul pentru regină, primăvara izbucnise, dar pe nesimţite, în forţă, fără ca el să observe. Respiră adânc, în timp ce trăsura trecea de colţul Hyde Parkului pentru a doua oară în acea zi. Obţinuse deja o victorie remarcabilă astăzi – acum putea să încerce o alta.

Harry sărise din trăsură chiar înainte ca aceasta să se oprească la numărul cincisprezece de pe strada Claverton. Bătu la uşă cu bastonul său cu mâner de aur, fără să mai aştepte ca Grimes să-l ajungă din urmă. Scorpia de Hollister răspunse somărilor şi-l anunţă pe un ton ferm că nu era mai binevenit astăzi decât în celelalte daţi când nu fusese primit. Harry îi spuse menajerei să-i transmită domnişoarei Rappaport că venise cu veşti de la vicontele Deerhurst şi că nu va pleca până. Nu i le va împărtăşi. Doamna Hollister pufni cu îndoială, dar duse stăpânei sale mesajul.

Sarah Rappaport îl primi cu o expresie rezervată şi cu spatele ţeapăn de parcă ar fi purtat o proteză. Era îmbrăcată cu acelaşi costum negru de stradă pe care părea să-l poarte mereu iar părul îi era pieptănat sever şi strâns cu ace într-un coc. Toată ţinuta ei era ordonată, cu excepţia zulufilor ce-i căzeau pe tâmple şi pe ceafă. Harry privi lung această mică dovadă de fidelitate excesivă şi se gândi la poemul despre dezordinea unei rochii care – ar putea fermeca mai mult decât însăşi perfecţiunea artei. Cât de adevărat!

Sarah se aşeză pe marginea unuia din scaunele de

lângă şemineul gol şi-i făcu semn spre celălalt. Harry, a cărui minte în ultima vreme fusese ocupată mai mult cu strategia militară, observă că în acest fel Sarah evitase limpede sofaua vărgată care fusese locul ultimei lor întâlniri dezastruoase din această cameră. Aştepta nemişcată, în felul ei măsurat, cu mâinile strânse sfios în poală.

Harry scoase scrisoarea lui Jeremy din buzunarul interior de la piept.

— Am primit misiva lui Jeremy şi m-am gândit că te-ar putea interesa să auzi veşti de la el.

Sarah Rappaport ridică sprâncenele, care formară o cută delicată dasupra rădăcinii nasului.

— El este… este bine, deci?

— Absolut în regulă şi pare că se distrează, zise Harry vesel. Ca s-o facă să înţeleagă că fratele lui nu tânjeşte de dorul ei, se gândi el.

Sarah înghiţi în sec şi clipi, lăsând să-i scape o lacrimă strălucitoare pe vârful genelor.

— Iartă-mă, zise ea întorcând capul. Am crezut… adică, am presupus că… Arătă spre o scrisoare pusă pe pian. Şi eu am primit o scrisoare de la fratele dumneavoastră, explică ea. M-am gândit că vă veţi da seama că-mi va scrie şi mie, aşa că, atunci când i-aţi spus doamnei Hollister că aveţi veşti de Iad, mi-am închipuit că trebuie să fi primit ceva mai recent, poate o telegramă în care să spună că a fost rănit sau… îşi tampona ochii înainte de a-şi vâri batista înapoi în mânecă. Am fost o proastă, presupun când m-am grăbit cu concluziile, dar, desigur, făcând parte din familia lui, dumneavoastră veţi primi veşti despre orice nenorocire, pe când eu nu. Îl privi cu sinceritate, o umbră de tristeţe zăbovindu-i în jurul ochilor. Mă veţi anunţa, Alteţă, nu-i aşa, dacă Jeremy va… dacă i se va întâmpla ceva?

Harry tocmai voia să spună” nu”, când înţelese însă că se află într-o poziţie imposibil de apărat. Folosise scrisoarea lui Jeremy ca pretext pentru a veni şi, făcând astfel, admisese tacit dreptul ei de a fi informată asupra

fratelui său.

— Îţi voi trimite vorbă, da, zise el fără tragere de inimă.

— Vă mulţumesc. N-aş vrea să aflu din ziare de vreo nenorocire.

Harry încercă să găsească şi altceva de spus, pretextul venirii sale evaporându-se odată cu înştiinţarea că Jeremy îi scrisese şi ei. Observă bucăţile de partitură împrăştiate pe pian, despre care ştia din raportul amănunţit al detectivului că Emil von Keppel dispusese să-i fie aduse pe strada Claverton.

— Repeţi ceva nou? Ea îi urmări privirea.

— A, da! Stagiunea se deschide pe şaisprezece cu Bărbierul din Sevilla.

— Nu-i prea dificil să treci de la o operă la alta?

Îl privi cu atenţie un moment – încercând să cântărească sinceritatea întrebării, după cum presupusese el.

— Ei bine, mie aşa mi se pare, deşi bănuiesc că pentru dumneavoastră e o nimica toată, angajat cum sunteţi în treburi mult mai complicate în guvernarea ţării.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că sunt. De ce bănuieşti că sunt angajat în astfel de muncă? zise Harry tăios.

— Domnul von Keppel m-a informat şi n-am niciun motiv să mă îndoiesc. Nu-mi păreţi genul de duce care-şi împarte timpul între Myfair şi teatrul de vânătoare sau cabana de vânătoare şi continent.

Harry se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace. Sarah Rappaport aruncă o privire rapidă spre uşă ca şi când s-ar fi pregătit s-o cheme pe menajeră în apărare. Harry se sili să stea liniştit în faţa şemineului iar ea păru să se relaxeze din nou.

— Mă tem că mă consideri neobişnuit de devotat serviciului public şi insuficient interesat de modul în care îşi petrec timpul cei de rangul meu, zise el. Recunosc că distracţiile oamenilor obişnuiţi nu prea mă atrag, dar nu sunt indiferent la amuzamente, doar la trivialităţi. Mă

plictisesc uşor.

— Ca în acest moment.

Harry realiză spre surprinderea lui că nu era plictisit. Sarah Rappaport nu abuzase de conversaţie, dar ce spusese fusese inteligent şi la obiect.

— Nu domnişoară Rappaport, dumneata nu mă plictiseşti, deşi admit că mă pui în încurcătură. De ce nu renunţi la fratele mei? Sunt pregătit să fiu mult mai generos cu dumneata ca amantă a mea decât ar putea să fie el vreodată.

Ea îşi înclină uşor capul. Un cârlionţ de păr auriu fu prins în lumina unei raze de soare care se reflecta prin oglinda de lângă fereastră. Îi lumină toată faţa şi el trebui să se concentreze pentru a fi atent la ce spune ea.

— Crezi că femeile sunt inferioare bărbaţilor?

— Cum? Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Am spus, crezi că femeile sunt inferioare bărbaţilor? Dacă da, atunci înţeleg întrebarea dumneavoastră pentru ce nu renunţ la Jeremy.

— Luminează-mă, domnişoară Rappaport, zise el, vizibil intrigat de perspectiva unei argumentaţii filosofice cu ea.

— Sunt oameni care susţin că femeile sunt nestatornice din fire, incapabile de genul de loialitate pe care bărbaţii şi-o demonstrează între ei, zise ea.

— La donna e mobile, asta e?

— Poftim?

— Desigur că o recunoşti… Putu vedea din nedumerirea de pe faţa ei că nu o recunoscuse. Femeia e capricioasă, totdeauna schimbătoare, etcetera? murmură el primele note din vestita arie de tenor.

— A! Faţa i se lumină puternic. Am auzit ana aceea, dar n-am ştiut ce înseamnă cuvintele!

Îl uimi din nou.

— Desigur că vorbeşti italiana.

Ea scutură din cap, zâmbetul dispărându-i la fel de repede cum apăruse. Pentru Harry fu ca şi cum soarele intrase după un nor.

— Nu şi nici franceza, replică ea, adăugând: spre regretul meu.

— Dar… dar pronunţia dumitale e fără cusur când cânţi în aceste limbi!

— Pentru asta trebuie să-i mulţumesc maestrului meu, zise ea.

— El m-a învăţat să pronunţ frazele perfect şi să le explic sensul şi după aceea punea cuvintele pe note. Aceste cuvinte pe care le-am învăţat atunci reprezintă tot ceea ce ştiu din franceză şi italiană.

Harry se aşezase din nou. Şi se uita lung la ea.

— Asta-i absolut extraordinar. Mărturisesc, totuşi, că nu înţeleg de ce n-ai învăţat măcar franceza, pentru că este clar că provii dintr-o familie bună.

Roşi dar nu-şi întoarse privirea, cu toate că făcea în mod vizibil un efort ca să n-o facă.

— Din diverse motive, n-am primit o educaţie pe care cineva s-ar aştepta s-o fi primit. Dacă aş fi început pregătirea pentru operă mai devreme m-aş fi străduit să-mi însuşesc cunoştinţele necesare de limbă pentru a-mi îmbunătăţi atât vorbirea cât şi interpretările, dar am început primele pregătiri acum trei ani.

— Măiestria dumitale este cu atât mai remarcabilă, zise el cu admiraţie în glas. Pronunţia dumitale nu se deosebeşte cu nimic de a unui vorbitor al limbii italiene sau franceze autentic.

— Vă sunt recunoscătoare pentru aceste vorbe, întrucât sunteţi în mod sigur un bun cunoscător. Să înţeleg, deci, că vorbiţi şi franceza şi italiana?

— Franceza ceva mai bine decât italiana, zise el, dar asta pentru că am avut adeseori ocazia s-o vorbesc în cursul muncii mele.

— A, da, munca dumneavoastră, zise ea cu un zâmbet vag, pe care n-o faceţi şi despre care am observat că aţi evitat să discutaţi în mod inteligent. Avea dreptate domnul von Keppel.

— În ce privinţă? întrebă el, a cărui atenţie era distrasă acum de modul în care reflectarea unei raze de

soare lumina vârfurile aurii ale părului care-i mărgineau conturul urechii dând lobului o strălucire rozalie.

— Zicea că vă place puterea, dar că ţineţi acest lucru în taină.

— Domnul von Keppel e un om foarte perspicace.

— Da, este, în multe privinţe, spuse Sarah. A spus că nimeni nu va citi în ziar vreodată despre activităţile dumneavoastră, dar că dumneavoastră faceţi o treabă mult mai importantă decât mulţi bărbaţi care sunt la putere.

— Duşmanii mei mă acuză că refuz 6 funcţie înaltă ca să evit să fiu tras la răspundere pentru ticăloşiile mele, zise Harry zâmbind.

— Nu cred. Asta, spuse Sarah grav, nerăspunzând încercării lui de frivolitate.

— Nu? Şi de ce?

— Cred că vă eschivaţi de la serviciul public pentru că asta ar atrage după sine o serie de neplăceri care v-ar răpi din timpul pe care vi l-aţi putea dedica unei munci mai importante.

Harry zâmbi fără să vrea.

— Bravo, zise el. Cu creierul dumitale cred că ai putea să înveţi franceza şi italiana foarte repede, dacă ai vrea.

— Poate într-o zi voi face efortul, replică ea, puţin încântată. Dar, spuneţi-mi înainte de a auzi din altă parte, cu ce vă ocupaţi în mod obişnuit de-i faceţi pe duşmanii dumneavoastră să şuşotească?

Lui Harry nu-i venea să creadă că voia într-adevăr să ştie, dar ea aştepta cu o expresie de interes vădit până când el trase concluzia că dorea sincer un răspuns. Îi povesti că scrisese raportul în vederea retrogradării forţelor armate, fără să-i specifice cui i-l dăduse. Ea părea complet absorbită, încât îi schiţă pe scurt care era poziţia sa în problema respectivă. Neîncrezându-se complet în semnele evidente – figura concentrată şi tăcerea ei întrebă:

— Eşti sigură că nu te plictiseşte? Ochii ei se dilatară.

— Să mă plictisească cele mai importante probleme ale zilei? Dimpotrivă, sunt extrem de interesată.

Era foarte agreabil să descopere că ea, ca şi el, considera politica fascinantă. Dădu mai multe amănunte, împărtăşindu-i sentimente pe care nu le dezvăluise în faţa reginei şi chiar menţionând lucru foarte neobişnuit pentru el – că făcuse raportul pentru suverană. Văzu cu uimire că Sarah Rappaport nu numai că înţelegea ce spunea el, dar părea cu adevărat fascinată de detaliile pe care mulţi dintre colegii lui le-ar fi privit ca pe ceva într-adevăr plictisitor.

Sarah îi presără povestirea cu întrebări ca: „Şi ce-a zis regina când i-aţi spus asta”, sau” Ce aer avea regina când i-aţi expus această problemă?”. Harry era suficient de detaşat cât să-şi dea seama ce extraordinare erau reacţiile ei. Majoritatea femeilor ar fi întrebat cum arăta regina sau dacă era într-adevăr atât de mică şi de antipatică pe cât se spune, sau ar fi cerut descrieri detaliate ale interiorului palatului.

Când termină, Sarah Rappaport trase aer în piept şi exclamă:

— Cum vi se poate opune cineva, când rezolvaţi problemele atât de bine şi convingător?

— Din păcate, mi se vor opune unii şi vor lăsa chiar în instrucţiunile testamentare ca şi urmaşii lor să mi se opună, dacă va fi nevoie. Ca şi generalii şi amiralii, ei consideră însăşi schimbarea ca un sacrilegiu.

Ochii cântăreţei străluceau şi obrajii îi erau împurpuraţi de însufleţire.

— Atunci guvernul este extrem de norocos să aibă oameni ca dumneavoastră! Şi ce îngrozitor e că acei tineri viteji şi-au pierdut vieţile datorită deciziilor necorespunzătoare ale generalilor şi amiralilor. Sunt sigură, că mamele din toată Britania v-ar mulţumi numai dacă ar şti că fiii lor pot fi scutiţi de o soartă asemănătoare, datorită influenţei dumneavoastră. Harry simţi cum creşte în el ceva ce rar îl încercase. Era vorba de mândrie. De obicei, îi era suficient până atunci să

analizeze, să dea sfaturi şi să-şi vadă deciziile adoptate, indiferent dacă i se da crezare sau nu, dar laudele entuziaste rostite de Sarah Rappaport îl impresionară puternic. Se înclină.

— Fac tot ce pot, spuse cu modestie. Era absolut nepotrivit pentru experienţa sa ca o femeie necăsătorită să manifeste un interes sincer în probleme nelegate de casă şi familie; o visare fermecătoare şi o delicateţe exagerată a sentimentelor era comportarea naturală şi corectă a fetelor care căutau să-i atragă pe bărbaţi. Era unul din motivele pentru care n-a fost niciodată în stare să se combine cu vreuna „din fetele de măritat care îi fuseseră aduse spre examinare şi pentru care se comporta bine cu femeile căsătorite pe care priceperea dobândită în creşterea copiilor le convertise, pe cea mai mare parte dintre ele, la atitudini nelipsite de sens. Simţea o licărire de satisfacţie, O… O intimitate pe care n-o mai simţise înainte cu nicio femeie îmbrăcată sau dezbrăcată. Reflectă dacă ar putea să-i atragă atenţia lui Sarah Rappaport cu discuţiile mai mult despre politică decât despre dragostea lui. Asta i-a amintit că se afla aici pentru ceva mai mult decât o discuţie stimulatoare. Îşi drese glasul…

— Ştii, m-ai învinuit mai devreme că am schimbat subiectul când era ceva ce nu doream să discut, dar îmi dau seama că şi dumneata ai făcut la fel. Ea îşi ridică sprâncenele.

— Oare?

— Da, cu privire la Jeremy. Nu mi-ai spus niciodată pentru ce ai refuzat să rupi legătura cu el în afară de faptul că eşti loială.

— Ţin foarte mult la el, zise Sarah Rappaport. Este fermecător, politicos şi amuzant. Cred că l-ar răni foarte mult să stric prietenia noastră pentru singurul motiv că aşa vreţi dumneavoastră. Este prietenul meu şi eu sunt loială prietenilor mei. N-am mulţi şi pentru aceştia pe care-i am, nici naş visa să-l constrâng pe vreunul să renunţe. I-am spus până să plece că, în orice caz, voi înţelege perfect dacă va alege să întrerupă prietenia noastră din cauza

efectelor ei asupra reputaţiei sau carierei sale.

— I-ai spus? Şi ce ţi-a răspuns?

— Asta ne priveşte pe mine şi pe fratele dumneavoastră.

— Faptul că îţi scrie pare a fi într-un fel sau altul un răspuns.

— Desigur, sunteţi liber să trageţi orice concluzie vreţi.

— Sigur că da, domnişoară Rappaport. Trag concluzia că o femeie care acceptă bijuterii scumpe de la un bărbat nu poate fi prietena lui cu adevărat. Nu contează ce-şi spune ea, lumea o va considera altfel. Există o diferenţă între femeile care acceptă astfel de daruri şi cele care nu acceptă.

— Doresc să plecaţi din casa mea chiar acum, Alteţă. Doamnă Hollister! Femeia apăru atât de repede încât Harry îşi dădu seama că trebuie să fi stat lângă uşă tot timpul. Doamnă Hollister, Alteţa sa pleacă.

— Da, zise femeia cea înaltă privindu-l duşmănos, fapt din care Harry deduse că ea chiar stătuse lângă uşă şi ascultase tot. Roşi. Era ca şi când o numise pe Sarah Rappaport târfă. Venise aici s-o ia de la început cu o altă strategie, mai subtilă, s-o facă amanta lui, dar sfârşise prin a o insulta. Putea să manipuleze o regină, dar această creatură cu înfăţişare delicată izbutea să-l întreacă în tactică.

— Sarah ieşi în strada Glaverton şi se îndreptă spre teatru. Ziua era grozav de frumoasă pentru aprilie iar ea era bucuroasă să evite omnibuzul, de vreme ce aceste mijloace de locomoţie roşii şi galbene trase de cai erau puţin recomandate în afară de cazul că cineva ar fi vrut să se trezească cu pălăria turtită sau călcat pe picioare. Ştia că Alfred nu i-ar fi permis niciodată să pună piciorul într-unul, de vreme ce femeile mondene nu mergeau cu aşa ceva, dar o birjă elegantă costa mai mult de un şiling pentru aceeaşi cursă pentru care un omnibus nu costa decât doi penny. Numai când se întoarce acasă noaptea ia o birjă şi numai pentru că omnibuzele nu mai circulă la ora

la care termina ea spectacolul. Regreta întotdeauna banii daţi pentru o cursă, dar Alfred ar fi fost la fel de îngrozit ia gândul că ea lua neînsoţită o birjă în timpul nopţii ca şi de folosirea unui omnibus în timpul zilei.

Alfred se strecurase în mintea ei în mod ciudat. Se mai gândea la el destul de des, dar durerea ce o resimţea scădea pe zi ce trecea. Liza şi Lillebet crescuseră atât de mult în cele şase luni de când murise. El! Timpul continua să sg scurgă rapid şi ea regreta fiecare zi în care nu era cu ele, chiar dacă se înţelegeau atât de bine cu sora Emmei, Abbie Duncan. În fiecare luni înainte de a pleca, Sarah lucra cu ele, de la pictură şi literatură până la interpretarea la pian pe care doamna Duncan a avut grijă, ferm dar cu blândeţe, ca ele s-o execute.

Liza era de-a dreptul mândră de faptul că începuse să fie profesoara Lillibetei în folosirea Alfabetului florilor pentru a-i arăta surorii sale mai mici literele şi pronunţia lor, dar Sarah conta mult pe Emil Von Keppel să închidă teatrul în august, când nimeni dintre cei care reprezentau ceva n-ar fi rămas în niciun caz în Londra. Atunci ar putea petrece în mod fericit fiecare zi cu fetele în Denham Green şi le-ar învăţa chiar ea. Întreaga companie lucra din greu, dar Sarah ştia că nimeni de acolo nu suferea din cauza despărţirii de familie ca ea. Totuşi nu regreta că le lăsase pe fete în Denham Green, deoarece era aproape sigură, dintr-un punct de vedere, că îi era îngrijită casa. Era un succes, dar fără îndoială era nevoie de mai multă îngrijire.

Pe când depăşea la un colţ o femeie ce vindea primele primule de primăvară, Sarah se gândi pentru un moment să cumpere câteva, apoi se răzgândi. Isabella o sfătuise – să-şi drămuiască cu multă grijă, dar, totodată, să nu fie nici prea zgârcită, ca nu cumva să creeze, fără să-şi dea seama, impresia că nu este o mare vedetă. Sarah înţelesese punctul ei de vedere şi îşi mai slăbise puţin gura pungii, dar un buchet de flori, când ea primea atâtea pe gratis, i se părea o îngăduinţă prea mare. Isabella fusese îngrozită când o auzise că folosea omnibuzul şi o săpunise zdravăn în legătură cu consecinţele posibile de a fi

recunoscută de vreun pasager.

— Gândeşte-te numai ce-ar scoate presa din asta dacă i-ar ajunge la ureche! Declară Isabela. Mă îngrozesc numai când mă gândesc!

— Da, dar cum ar putea cineva care îşi permite să dea douăzeci şi cinci de şilingi sau mai mult pentru un bilet la operă să meargă cu omnibuzul? întrebă Sarah.

— Nu-ţi bate joc de succes; dragă, o sfătui Isabella ameninţător.

— La urma urmei, amândouă ştim cum o să fii la strâmtoare.

Şi această teroare, în mod ironic, o făcu pe Sarah să continue să ia omnibuzul. Frica ei de sărăcie era adânc înrădăcinată, o groază înăbuşitoare, iritantă, care uneori îi tulbura somnul. Să economisească de ori unde putea, să cheltuiască numai unde trebuia – acesta era principiul ei.

Ajunse la Ştrand bucurându-se de dimineaţa neobişnuit de răcoroasă. Aerul Londrei era cu mult mai poluat decât cel de la ţară şi doamna Hollister făcuse tot ce putuse ca să menţină hainele curate. Din fericire, măturătorul de la intersecţie se afla deja la treabă, drept pentru care colţul era curăţat de baligă şi noroi. Un omnibus care trecea purta o reclamă pentru Fry Cocoa care-i aduse aminte lui Sarah că fetele nu mai consumaseră cacao de luni de zile. Îşi propuse să le cumpere nişte cacao de poftă din aceea ambalată în cutia cu poza reginei într-un vagon de tren, numai dacă va găsi la Cadbury.

Când ajunse la teatru, repetiţia abia începuse. Severa Alice Grey era acolo ca de obicei, deşi cabiniera n-avea nimic de făcut în afară de a finisa tivul rochiei lui Sarah şi de a-i duce mantia sus în cabină. Sarah luă partitura ce i se oferi.

— Mulţumesc, Grey, zise ea.

Cabiniera nu făcu decât să dea din cap. Sarah ştia că ea se va întoarce şi va sta în sală de unde va urmări întreaga repetiţie, amintindu-i mai târziu lui Sarah fiecare indicaţie a maestro-ului pe care o uitase ea sau

corectându-i fraza vocală când Sarah ar fi devenit confuză. Sarah ştia că ar fi apreciat-o mult mai mult pe cabiniera dacă n-ar fi fost atât de ursuză.

— Doamnelor şi domnilor, trecem la lucru, îi anunţă maestro văzându-i pe cântăreţi adunaţi la un loc. Să începem în dimineaţa aceasta cu actul întâi, scena a doua. Domnişoară Rappaport, cum rolul Rosalinei solicită atât de mult vocea în această seară, Herr Von Keppel cere să punctezi doar pe măsură ce repetăm, ca să-ţi cruţi coardele vocale de o încordare excesivă.

Sarah tocmai voia să întrebe ce înseamnă să puncteze deşi cu cea mai mare neplăcere, pentru că o primă donna se presupunea că ştie totul – când simţi pe cineva lângă umărul ei.

— Să cânţi doar la jumătate de volum, îi şopti la ureche signor Campanari şi să nu dai prea multă expresivitate notelor.

Sarah se întoarse şi-i zâmbi.

— Mulţumesc! Baritonul îi era un prieten statornic încă din seara în care se îmbolnăvise înaintea spectacolului dat în onoarea prinţului. Observă o figură necunoscută…

— Cine e acolo?

Campanari îşi roti ochii.

— Felice Varesi, tenorul. A sosit la Londra aseară. Ai grijă, este agasant şi prost, dar asta nu-l ajută la nimic. Ca orice tenor, rezonanţa sa vine din cavitatea unde ar trebui să fie creierul.

Sarah se strădui să nu zâmbească şi încercă din răsputeri să pară că îl ascultă pe maestro, care acum se adresa întregii companii.

„Sunteţi foarte rău”, şopti ea în spate.

După cinci ore, Sarah se simţea gata să se prăbuşească şi îi părea rău numai pentru că dimineaţa mersese două mile pe jos până la teatru ca să economisească doi penny. Înfruntă omnibuzul pentru drumul spre casă, de vreme ce încă nu se întunecase şi primi numai o împunsătură două de la umbrela unui pasager neatent. În strada Claverton o aşteptau o

scrisoare de la Jeremy şi o ceaşcă de ceai fierbinte, iar povestirea lui amuzantă despre o zi petrecută escaladând o stâncă în timp ce Prinţul, mai sedentar, bea vin şi-l îndemna de jos să înainteze, o reînvioră. Scrise fetelor o scrisoare descriindu-le boboceii de gâscă pe care-i văzuse de-a lungul digului cu o zi mai înainte şi le interzise să o tachineze prea rău pe slujnicuţa când le lua la plimbare, un obicei pe care îl căpătaseră de când fata era mică şi naivă.

Henry Brett, duce de Ormond, nu-i ocupa gândurile – sau numai puţin. Sprintenul şi întunecatul duce putea să rămână în lumea lui şi ea într-a ei, dacă. N-ar fi văzut în ziarul de dimineaţă al domnului Keppel, ştirile despre votul din parlament în legătură cu reorganizarea militară care o interesau. El nu se mai prezentase în strada Claverton ceea ce n-o surprinse, după ce aproape că îl dăduse afară ultima dată, dar începuse să vină la teatru în mod regulat.

În fiecare miercuri sosea cu promptitudine, îşi ocupa locul şi se uita la ea pur şi simplu. Devenise o prezenţă atât de bătătoare la ochi încât signor Varesi jură că el nu mai putea să cânte miercurea dacă nu-l mutau pe ferocele gentleman din rândul trei într-un loc în care luminile rampei să nu mai cadă pe el. Von Keppel ameninţă că-l angajează pe cel mai mare rival al lui Varesi de la opera din Florenţa şi numai aşa s-a rezolvat problema.

Sarah cânta de obicei uitându-se către şirul de loje din mijloc pentru că această poziţie o avantaja, făcând ca publicul să se găsească în raza ei vizuală, dar descoperi că privirea ei se oprea acum pe chipul ducelui. Era imposibil s-o evite, cu faţa lui prelungă, cu pomeţi proeminenţi care prindeau lumina, cu nasul subţire, cu părul lui negru şi strălucitor tuns impecabil în aşa fel încât abia atingea gulerul scrobit al cămăşii sale de seară. El reprezenta lumina şi întunericul deopotrivă cu faţa albă şi păru! Negru, necruţându-şi eforturile pentru aplauze, dar cu privirea lui strălucitoare de Safir rece cum urmărea fiecare mişcare a ei.

Implacabila virilitate a ducelui o tulbură pe Sarah. Jeremy era un turn de frumuseţe masculină, cu faţa

proaspătă şi vocea gravă, curtenitor şi zâmbăreţ, cu dinţii albi strălucind sub mustaţa de actor, însă Harry Brett, duce de Ormond, nu era nici frumos, nici degajat, nici cu voce gravă, nici curtenitor. Era uscăţiv şi vânos, nerăbdător şi impulsiv, strălucitor şi dispreţuitor şi o descuraja în mod sigur mai mult decât oricare bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Încă mai rău, începu să-i trimită flori. Alice Grey cum era inteligentă şi versată în modul în care curtau gentlemanii cântăreţele, căută printre ele după cum descoperi Sarah spre marea ei surprindere că făcea de obicei şi descoperi mici fleacuri cuibărite printre flori. O pereche de cercei de perle o fost primul aranjat în aşa fel încât să arate ca două petale în plus la o *scabiosa blanca* înconjurată de strălucitoare lalele roz şi purpurii.

Sarah se uita cuprinsă de panică la cercei când cabiniera i le puse în mână.

— Dar cine?

— Ducele acela, zise Alice Grey şi-i arătă o carte de vizită cu însemnul ducal şi semnătura" Ormond" într-un scris delicat şi ordonat.

— Cum îndrăzneşte? Trimite-le înapoi!

Dar până să coboare Grey scările ducele plecase. Perlele erau mult prea preţioase ca să fie încredinţate unui mesager şi Sarah n-avea absolut nicio intenţie să-l cheme ea însăşi pe duce pentru a i le înapoia. I le dădu lui Emil von Keppel să le pună în safe-ul biroului cu instrucţiunea de a i le returna când va sosi la spectacolul de miercurea viitoare.

Impresarul fu de acord, dar când Sarah se întoarse în cabina ei după spectacolul din seara aceea descoperi că ducele mai trimisese alt cadou între timp, de data aceasta o vază plină de narcise împodobită cu o frumoasă picătură de smaralde. Atinse în treacăt nestematele şi mângâie suprafaţa polizată cu o admiraţie plină de părere de rău înainte de a le înmâna lui Grey pentru a le duce jos la von Keppel.

— Spune-i domnului von Keppel să returneze acestea

şi, Grey, mă bizui pe tine că n-ai să mai permiţi să fie primite alte flori din partea ducelui.

— Voi face tot ce voi putea, domnişoară, dar, după cum ştiţi, sunt la fel de ocupată ca dumneata în timpul spectacolelor. Probabil va trebui să încui uşa când mă voi afla jos, zise cabiniera cu o expresie plină de mâhnire.

Miercurea următoare uşa cabinei era bine încuiată, dar când Sarah urcă, după ultima căderea cortinei, obosită şi nerăbdătoare să iasă din costumul greoi, descoperi un lacheu îmbrăcat în livreaua maron şi verde de culoarea sticlei, a casei ducelui care, o aştepta în coridor. Lacheul se înclină şi îi oferi un copac miniatural, care-ţi tăia respiraţia. În ramurile sale se afla un cuib ţesut din fire de iarbă şi înăuntru era aşezat un frumos inel în granate. Dedesubt se afla binecunoscuta carte de vizită semnată – Ormond, cu scrisul lui strâns şi bine conturat.

— Du asta înapoi, zise Sarah…

Alice Grey apăru la uşă:

— Băiatul are instrucţiuni să o dea sau îşi va pierde slujba, zise ea încrucişându-şi mâinile. I-am spus să te aştepte şi să te lase să decizi dumneata.

— Categoric nu, privi Sarah de la cabinieră către lacheu şi înapoi. Ea citi răspunsul pe feţele lor. Ar fi făcut-o. Ducele ar fi fost în stare să înlăture intransigenţa ei cu preţul acestui tânăr. Îşi ridică mâinile. Sunt prea obosită ca să mă cert.

Cu o expresie de uşurare, lacheul cel înalt şi arătos depuse aranjamentul în cabina ei.

— Dacă nu vă supăraţi, domnişoară… începu el şovăind.

— Da?

— Ei bine, v-am putut auzi cântând de aici de sus şi, domnişoară, voiam să vă spun că sunteţi minunată! Cred că, dacă ar fi trebuit să-mi pierd slujba după ce aş fi venit aici nu m-ar fi deranjat.

— Eşti foarte amabil să-mi spui asta, zise Sarah domolindu-se. Ştia ce înseamnă să ai nevoie disperată de slujbă. Uite, lasă-mă să-ţi dau un autograf pe o fotografie.

Cum te cheamă?

Când plecă, lacheul avea o expresie fericită şi neîndoielnic că, mâine, fotografia ei avea să fie arătată în jurul scării de jos din casa ducelui. Sarah înmâna inelul Alicei Grey şi se aşează la masa de toaletă.

— Du-l domnului von Keppel cum termini aici. Trebuie să-l înapoieze la fel ca pe celelalte lucruri. Probabil că tânărul nu-şi va pierde slujba dacă îl înapoiez, ci numai dacă n-ar fi reuşit să-l transmită.

— Hm, zise Alice Grey în timp ce scotea meşele de păr din coafura lui Sarah. O privi cu reproş pe Sarah prin oglindă. L-ai tratat pe servitor mai bine decât pe stăpân. Mi-ar plăcea să ştiu ce va urma.

— Păi, probabil că stăpânul îşi va da seama că avansurile lui nu sunt binevenite şi va înceta, replică Sarah cu fermitate. Îi permitea Alicei Grey că aibă ultimul cuvânt în chestiuni legate de operă, dar nu şi de duce.

Săptămâna următoare a dovedit că orice slăbiciune din partea ei va fi exploatată fără milă.

— Acelaşi lacheu a aşteptat-o, după ce s-a lăsat cortina la spectacolul de miercuri seara. De această dată a venit purtând un aranjament floral cum nu mai văzuse niciodată, ceva ce lacheul spuse că erau noi, se numeau – *dali* – şi pe care ducele poruncise să-i fie aduse de la serele sale din Buckinghamshire. În jurul lujerilor lor era încolăcită o brăţară nemaipomenită acoperită de diamante şi safire. Ducele nu exagerase când spusese că-şi permitea să fie cu mult mai generos decât Jeremy; numai brăţara aceea ar fi fost destul pentru a plăti ratele creditorilor din-Denham Green pentru câteva luni!

Sarah îl convocă pe Emil Keppel şi îi învârti coşul cu flori pe sub nas.

— Uită-te şi vezi ce a făcut săptămâna asta! Declară ea furioasă. Adu-l la mine!

— Pe duce? Întreba impresarul, nevenindu-i să creadă într-adevăr că blânda lui soprană îi cerea să-l aducă pe ducele de Ormond la ea ca şi când n-ar fi fost altceva decât un vânzător sau un ucenic de grăjdar.

— Da, bineînţeles că pe duce! Mi-am pierdut toată răbdarea cu el. E timpul să cădem la o înţelegere în legătură cu bijuteriile pe care mi le trimite. Sunt convinsă că o face cu intenţia de a mă insulta.

Ducele sosi zâmbind uşor, cu un aer de indiferenta care aproape o înnebuni.

— Întindeţi-vă mâna, porunci ea.

Zâmbetul lui se lărgi şi sprâncenele i se ridicară în aşteptare. Ţineţi! Lăsă să cadă brăţara în palma lui deschisă.

— Păcat, zise el aruncându-i o privire. Chiar dacă celelalte piese nu te-au încântat m-am gândit că aceasta ar putea să-ţi placă. E destul de drăguţă, nu crezi? O ridică şi o lăsă să se legene. O răsuci încet prinzând lumina din numeroasele lămpi montate în cabina ei. Îndreptă apoi spre Sarah un zâmbet tainic, privind-o lung, aproape hipnotizant. Aceasta o făcu să vrea să dea un pas înapoi, dar rezistă. N-am făcut niciun progres cu dumneata?

— Niciunul, îl informă ea rece. De fapt, dacă aş fi ştiut de unde provin toate aceste bijuterii, le-aş fi restituit direct bijutierului.

— Hunt and Roskill, Piccadilly nr. 140, spuse el voios. Bijutierii curţii şi ai majorităţii nobilimii.

— Chiar aşa? întrebă Sarah îngustându-şi ochii. Ei bine, sper să n-am nevoie să folosesc informaţia. Poate acum sunteţi convins că a-mi trimite bijuterii n-o să vă servească la nimic.

El dădu drumul brăţării în buzunar şi gesticula cu bastonul. Nu se ştie cum, dintr-odată, se pomeniră singuri. Un fior o străbătu pe Sarah.

— Ce mi-ar servi mai bine? O discuţie pe tema afacerilor publice? Străbătu liniştit cabina şi-şi puse jobenul de mătase pe masa ei de toaletă.

— Aş putea să-ţi spun că propunerea mea pentru reformă în cadrul armatei a fost respinsă?

— A, nu! zise Sarah, uitând pentru moment de exasperarea sa la adresa bijuteriilor. Asta e mai supărător.

— Mărturisesc, sunt. Dezamăgit. Este una din rarele

mele înfrângeri. Oricum, sunt un om perseverent. Pur şi simplu voi pune problema încă o dată şi încă o dată până când va fi rezolvată aşa cum doresc.

— Perseverenţa aduce victoria? întrebă Sarah, supărarea revenindu-i când îşi aminti că el folosea şi faţă de Ea aceeaşi strategie.

Ducele îşi îngădui un zâmbet mic şi crispat.

— Uneori, asta e singura armă pe care o ai. Îmi acorzi privilegiul să te conduc astă seară acasă, domnişoară Rappaport?

Ea se ridică.

— Nu.

— Regret să-ţi spun că vremea s-a cam înrăutăţit în ultimele ore. Vei sta mult mai confortabil într-o trăsură personală decât într-una angajată. Îţi promit o cărămidă fierbinte care să-ţi încălzească picioarele, o pătură din blană de samur şi o trăsură cu arcuri bune, nu una din rablele de pe afară. Cu toate astea, cu vremea asta aspră, e posibil ca toate birjele să fie deja angajate când vei coborî în stradă.

— Adică le-aţi plătit pe toate să plece şi să mă lase aici, la discreţia dumneavoastră?

El ridică din umeri cu o figură care reuşi să exprime atât îndoiala, cât şi inocenţa.

— Într-adevăr, ai fi un general mai bun ca mine. Eu nici măcar nu m-am gândit să fac aşa ceva.

— Indiferent că l-aţi făcut sau nu, răspunsul meu rămâne nu. Unele lucruri au valoare mai mare pentru mine decât confortul.

— Ca de exemplu?

— Modestia şi calităţile personale. Sarah îl înfruntă cu o privire ce denigra aceste calităţi. Simţi o durere în şale şi stomacul i se strânse de tensiune în timp ce aştepta ca el să vină spre ea. Nu veni. Doar zâmbi în felul acela al lui superior, care te scoate din sărite.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am hotărât acum să adopt un mod nou, mai prozaic, de a mă purta cu dumneata? Unul în care încetez de a-ţi mai trimite

diamante şi, în loc de asta, să te conduc acasă cu o decenţă ireproşabilă? Ţi-am specificat că am în trăsură pentru dumneata un termos cu ceai deja îndulcit chiar cu cantitatea de zahăr despre care mi-a spus cabiniera ta că-ţi place? Trădătoarea aia! Sarah reţinu că va trebui s-o pună la punct pe Grey. Sub niciun motiv nu trebuia să răspândească informaţii despre preferinţele ei – şi mai ales ducelui. Dar problema de moment era cum va ajunge acasă. Era absolut sigură că ducele, pentru care banii nu însemnau nimic, plătise într-adevăr toate birjele disponibile, dar să plece pe jos acasă, atât de departe şi pe o vreme ca asta, era în afară de orice discuţie. Îi studie faţa uscăţivă şi concentrată. Albastru nepământesc al ochilor săi o orbi când o privi cu intensitate.

Orice altceva ar fi zis cineva despre el – şi ea putea spune o grămadă: – a fost forţată să tragă concluzia că era, probabil, un om de cuvânt. Dacă a spus că o va duce acasă în mod decent, atunci o va duce, deşi nu i-ar fi păsat să meargă cu el fără o astfel de promisiune din partea lui. De asemenea, poate că s-ar fi putut folosi de ocazia aceasta pentru a-i demonstra o dată pentru totdeauna că, indiferent de provocare, era o femeie virtuoasă şi că nicio tentaţie din partea lui n-ar îndupleca-o.

— Direct acasă, zise ea. Cu nicio oprire.

— Nici n-o să-mi treacă prin cap, zise el cu blândeţe. Voi călători chiar pe locul celălalt, ca nu cumva să te supere apropierea mea. Preferi să mergi cu faţa sau cu spatele înainte?

— Cu faţa, mulţumesc, zise ea în cel mai bun stil de prima donna. Acum vă rog să mă scuzaţi.

El se înclină şi plecă. Când ajunse în foaier, Sarah constată cu amărăciune că trei sau patru birje încă zăboveau afară la bordură, deşi birjarii îşi ridicaseră gulerele ca să împiedice ploaia ca să se scurgă. Desigur că un om care n-ar fi şovăit să-i plătească pe toţi ca să plece ar fi putut să fie şi suficient de deştept ca să fi plătit câţiva să se întoarcă pentru a-i acoperi urmele o dată ce-şi va fi atins scopul.

Trebui să lase de o parte concluziile sale cu privire la probabilitatea implicării ducelui în asemenea manevre lipsite de scrupule pentru a accepta felicitări din partea unor admiratori hotărâţi s-o vadă. Îşi puse răbdătoare, semnături pe fotografiile pe care ei le cumpăraseră dinainte de acest moment precum şi pe programele lor. Îl putea vedea pe duce încruntându-se şi bătând din picior în timp ce aştepta. Acceptă câteva bucheţele de flori şi se angaja în conversaţii politicoase cu admiratorii, unii din ei femei, până când Alteţa Sa se năpusti asupra lor energic, făcând-o pe Sarah să-l ia de braţ aproape cu forţa şi informând admiratorii că trebuie s-o scuze pentru că era obosită.

Vizitiul ducelui îi adăposti pe amândoi sub o umbrelă largă, în timp ce ei veneau spre bordură. Sub protecţia umbrelei, Sarah aruncă o privire iscoditoare înspre duce, mai întrebându-se încă dacă plătise birjele să plece şi apoi să se întoarcă, dar el era întruchiparea inocenţei. Îşi putea imagina perfect frustrarea duşmanilor săi politici când tratau cu el.

— Domnişoară Rappaport, zise el oferindu-i o mână castă, în mănuşă albă, să se sprijine când păşi în trăsură. Nu era o mână atât de mare ca a fratelui său, dar o simţi foarte puternică, fermă şi caldă. O urmă în trăsură cu o mişcare zveltă şi se instala în colţul opus, cât de departe îi permiteau limitele trăsurii. Nici măcar nu încercă să-i aranjeze blana de samur pe picioare, ci o lăsă pe ea s-o facă. Ceai? zise el ţinând un termos şi o ceaşcă de porţelan.

Sarah aproape zâmbind se stăpâni să o înlăture. El turnă iar ea luă ceaşca oferită din mâna lui. Ducele bătu tare în tavan cu bastonul cu mâner de aur şi caii porniră uşor. Sarah realiză că se simte liniştită. Ducele de Ormond putea să şi copleşească tot aşa cum putea să se stăpânească atunci când considera că aşa era mai bine. Începu să se simtă ca un cal ţinut în frâu de un dresor cu instincte extraordinar de subtile.

El rămase nemişcat. Ea se pomeni studiindu-l în timp

ce-şi sorbea ceaiul. O mică lampă lăcuită lumina uşor interiorul trăsurii. Datorită poziţiei în care stătea ducele, putea fi remarcată expresia lui, gura relaxată bine conturată, sprâncenele negre şi stufoase umbrindu-i ochii. Şi dacă ar fi privit o statuie, tot atât ar fi putut să observe din starea ei sufletească cât îi releva chipul lui.

— Am omis, oare, să te complimentez pentru spectacolul din seara aceasta? întrebă el dintr-odată. Aş fi dat dovadă de neglijenţă dacă n-aş fi făcut-o. Ai fost splendidă!

— Mulţumesc. Curios cum vocea i se putea schimba din superficiala şi indiferentă, când exprima banalităţi, în vibrantă şi tulburătoare, când spunea cu sinceritate «va.

— Ce veţi face acum, după ce reforma dumneavoastră militară a fost respinsă? întrebă ea.

— Îmi voi îndrepta pentru o vreme atenţia în altă parte, zise el. Există un om pentru care n-am niciun respect. Cred că trebuie doborât.

— Înţeleg. Trăsura cu arcuri înainta. Părea că banii chiar puteau netezi străzile Londrei. Pot cunoaşte numele acestei persoane vrednice de dispreţ sau măcar natura crimei sale? Gura bine conturată se strânse un moment, apoi spuse:

— Dacă voi spune că este genul de om care încă mai crede că mahalalele sunt un mediu natural şi obişnuit pentru săraci, crezi că e suficient ca să fie ponegrit?

— Cred, zise Sarah gândindu-se la Sf. Giles şi la cerşetorii dormind pe alei, la beţivanii căzuţi în nesimţire la Blue Ruin, zăcând pe caldarâm. Şi menajera mea ar fi de acord din toată inima pentru că ea a crescut într-una dintre ele. Săracii nu sunt nici slabi nici leneşi, ci lipsiţi de speranţă într-un viitor mai bun care-i face să înceteze să nu mai lupte.

— Exact! Sarah văzu în umbră strălucirea dinţilor lui albi şi puternici când zâmbi. Voi introduce exact aşa această idee în argumentaţia mea, cu permisiunea dumitale.

— Desigur, zise Sarah, amuzată să-l audă scoţând o

foaie de hârtie şi un stilou pentru a nota cuvintele ei. După ce înfăşură hârtia şi o puse bine începu să vorbească despre necesitatea unui plan cuprinzător pentru îmbunătăţirea sorţii săracilor, de la lumina de pe străzi şi până la casele pe care să şi le permită în funcţie de slujbă.

— Şi transportul, adăugă Sarah. Nu trebuie să uitaţi că, dacă nu pot ajunge ieftin şi în siguranţă la locurile de muncă nu pot să aibă succes în meserie.

— Absolut corect. Altceva?

— Învăţământul, adăugă Sarah. Ce poate să spere că va face un om fără o calificare sau o profesie?

— Da, chiar aşa şi, la fel de important, ce poate să spere un popor fără o reţea de canalizase? zise el. Bătu cu bastonul în podeaua trăsurii ca să întărească cele spuse. Când consoarta prinţului moare de tifos contactat de la surorile de la Palatul Buckingham, îşi poate imagina oricine ce condiţii nenorocite sunt în mahalale, unde nu există niciun sistem sanitar în adevăratul înţeles al cuvântului.

Sarah îl ascultă vorbind despre schema de reforme pe care avea de gând s-o propună şi se gândi încă o dată cât de fermecător era când se angaja în discuţia unor probleme controversate care-l interesau. Era cu siguranţă o afirmaţie modestă din partea lui să se declare plictisit de trivialitate, deoarece era un om care gândea în cei mai grandioşi termeni posibili la ridicarea în tot oraşul de blocuri şi la construirea de sisteme sanitare de care să beneficieze mii şi mii de oameni.

Sarah tocmai îşi terminase ceaiul când trăsura opri în strada Claverton. După ce vizitiul coborî cu umbrela şi lăsă în jos treptele acoperite cu covor, ducele păşi afară şi o sprijini pe Sarah cu o mână caldă şi sigură cum cobora. În refugiul uşii ducele se înclină.

— Domnişoară Rappaport, mi-a făcut o deosebită plăcere să te conduc până acasă. Sper că-mi vei permite s-o mai fac şi pe viitor.

De la o sărutare forţată la asta! Ei bine, comportarea ei sobră avusese efectul scontat.

— Dacă se va ivi ocazia voi lua în considerare dorinţa dumneavoastră, Alteţă.

Fără veste el îi ridică mâna şi-şi atinse buzele de ea, fixând-o pe pe Sarah cu o privire enigmatică.

— Poate m-ai judecat greşit şi poate şi eu te-am judecat greşit. Eşti foarte înţeleaptă, domnişoară Rappaport.

Sarah privi trăsura cum se îndepărta în timp ce Emma Hollister aştepta în uşa deschisă. Ce bizar este acest duce de Ormond, se gândi Sarah.

VIII

Harry se agăţă de braţul de catifea al fotoliului, complet absorbit de drama ce se desfăşura sub ochii lui. Tânăra şi încântătoarea Rosalina îi cânta frumosului ei admirator despre flacăra ce-i aprinsese în inimă atunci când o privise la Prado, în Madrid. Muzica înaripată şi emoţia puternică din vocea ei îl transportară pe Harry, făcându-l să participe la plăcuta ei încurcătură aşa cum şi-ar fi dorit ea să se întâmple cu admiratorul ei dacă o iubea cu adevărat.

Cântecul ei povestea cum fuseseră ei forţaţi să comunice doar prin scris datorită faptului că erau supravegheaţi mereu de tutorele ei, bătrânul şi urâtul doctor, Bartolo, care voia să se căsătorească el însuşi cu tânăra lui captivă. Dar deşi era tânără, Rosalina era înţeleaptă şi îşi declarase intenţia de a se opune tutorelui său, toată pasiunea şi înflăcărarea dragostei tinerei fete vibrându-i în glas. Henry abia îşi putea lua ochii de la Sarah Rappaport a cărei frumuseţe strălucea pe scenă iar vocea ei cucerise întreaga audienţă la logodna Rosalinei. Era greu să împaci înflăcărată femeie de pe scenă cu mofturoasa şi casta care stătea în faţa lui în trăsură miercurea seara, sorbind ceai şi vorbind foarte puţin.

Ea purta, pentru rolul Rosalinei, o perucă, ale cărei bucle negre îi mângâiau lungul gât, care contrasta puternic cu pielea ei deschisă. Era fascinantă ca Rosalina, atât de vie şi plină de viaţă şi pasionată! Ochii ei căprui străluceau de hotărâre în timp ce îi scria iubitului ei un

nou bilet. Harry cunoştea bine povestea, mai văzuse Bărbierul din Sevilla de trei ori şi ştia că Sarah Rappaport interpretase acest rol cel puţin de cincisprezece ori până atunci, dar de fiecare dată îl făcuse să se simtă ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Iluzia era atât de puternică încât ar fi vrut ca de data aceasta lucrurile să se prefacă altfel.

Dar nu – ea a fost din nou descoperită de unul din servitorii tutorelui său în timp ce tânărul conte Almaviva o curta de sub balcon. Când a fost smulsă din faţa iubitului ei, Harry a simţit că-i plesneşte inima din cauza nedreptăţii. Când a fost confruntată cu tutorele ei, el s-a înfundat adânc în scaun, tensionat şi urându-l pe doctorul Bartolo pentru planul lui diabolic. Lui Harry îi venea să sară de pe scaun şi să-l trântească la pământ pe impostor.

Harry avu un şoc când îşi dădu seama că se vedea în rolul de admirator al ei şi îl dispreţuia pe doctorul Bartolo că voia să se căsătorească cu Rosalina. El dispreţuia din toată inima pe orice bărbat care era pe scenă alături de ea şi pe orice bărbat care-i trimitea flori şi-i făcea propuneri de căsătorie şi bătea trotuarul din faţa teatrului în fiecare seară pentru privilegiul de a o vedea când ieşea de la spectacol. Ar fi vrut să cumpere toate fotografiile ei, din toate magazinele din Londra, pentru ca niciun bărbat să nu mai aibă privilegiul de a se uita la ea de câte ori îl plăcea şi să-şi facă, Dumnezeu ştie ce vise în legătură cu ea.

Harry a fost cuprins de groază la gândul că putuse ceda unui asemenea atac iraţional. Nu-i plăceau obscuritatea şi ambiguitatea, avea un mare respect pentru disciplină şi implicit pentru matematică şi-şi cultivase atitudinea rece şi detaşată. Dar opera era opusul tuturor acestora: în ea se găsea totul despre dragoste şi sex şi mea. Le şi despre furia beţiei şi despre crimă. Opera exista, fără îndoială, pentru glorificarea celor mai extravagante emoţii ale omenirii. Harry era epuizat la sfârşitul unei seri şi nu-i era greu să înţeleagă scuza lui Sarah Rappaport că e obosită atunci când declina o invitaţie la cină. Sentiment pe care l-a resimţit şi ceva mai

târziu când şi-a pus întrebarea dacă îşi dorea să-i fie amantă. Când a acceptat propunerea lui de a o conduce acasă, s-a lăsat ademenită de discuţiile despre reformă şi propuneri legislative, el spera însă să discute cu ea subiecte mult mai personale. Dar nu voia să meargă mai departe până când nu afla mai multe amănunte din viaţa ei. Despre familia din care provenea, despre hainele ei de doliu; după ţinuta ei demnă, era uşor să ţi-o imaginezi pe Sarah Rappaport ca fiind soţia unui avocat sau a vreunui bancher decât uluitoarea creatură care devenea pe scena de la Drury Lane Theatre. Viaţa ei părea atât de prozaică, atât de limitată, în afara magnificelor momente de pe scenă, când strălucea în cele mai luminoase culori şi costume care-ţi luau ochii şi când muzica îţi încânta sufletul.

El avusese şansa să o întâlnească pe această dimensiune, deşi era surprinzătoare. Ducele avea obiceiul să dăruiască mici fleacuri progeniturilor lui, deşi bineînţeles, numai el şi mama lui ştiau căi erau moştenitori. Şi îi plăcea să se intereseze îndeaproape de ei, să fie ţinut la curent cu realizările lor în mod discret şi să lase de înţeles că era oricând gata să-i ajute la nevoie, să le asigure un loc la Etom să zicem, sau să obţină recomandări pentru Almak, era capabil chiar să intervină personal în favoarea lor. Şi găsea că este destul de potrivit să fie naşul unora dintre ei, iar tatăl lor legal era întotdeauna plăcut impresionat, ca în cazul micuţului William căruia Ormond a fost tentat să-i cumpere un ponei care-i plăcea! Niciun alt naş nu se interesa de finii lui cum o făcea el, căruia mama copilului îi răspunsese odată afirmativ, era chiar uimitor cum un celibatar convins ca ducele se interesa de copii şi era cea mai fericită alegere când era adus ca naş.

În această calitate de prieten cu mână spartă al familiei, s-a dus într-o zi la Morel, cel mai vestit magazin de jucării din Londra, aşa s-a întâmplat s-o vadă pe domnişoara Sarah Rappaport într-o altă lumină. Grimes rămăsese afară la Burlimgton Arcad şi-şi revendica o parte din rigolă prin forţa blazonului ducal, nebăgând în seamă

privirile furioase ale celorlalţi birjari înghiontindu-se pentru poziţia pe care aşteptau s-o obţină pentru comoditatea bogaţilor lor patroni. Harry intră la Morel şi alese trei miniaturi şi două modele, pe care le avea Morel la vânzare şi tot felul de alte nimicuri care-i plăceau lui când era mic. Ducele îi spusese vânzătorului să treacă nota în contul său şi se întoarse să plece, cu lacheul ţinându-se după el, când o văzu pe domnişoara Sarah Rappaport. Harry îl lăsă pe lacheu să înainteze fără el. Ca orice lacheu, Meekyn era deprins şi nu manifestă nicio surpriză atunci când înălţimea sa o luă înapoi atât de brusc cu scopul evident şi surprinzător de a spiona un alt client al magazinului. Harry o urmări cu privirea pe Sarah Rappaport cum înainta. Ea purta una dintre cele mai magnifice rochii de oraş cu care o văzuse el îmbrăcată în afara teatrului afară de obişnuita ei rochie neagră pe care o purta zilnic. Pălăria ei în gen Dolly Varden, era aşezată peste o masă de bucle artistic aranjate care-i încadrau perfect faţa delicată cu gură mică şi cărnoasă şi nasul lung şi drept. Deşi părea îngrijorată, spectacolul magic pe care-l oferea sortimentul de jucării de la Morel avea şi asupra ei acelaşi efect ca şi asupra altora. Ea se minuna trecând de la un galantar la altul, cu faţa luminată de plăcere, deşi ea însăşi era mai strălucitoare decât cele mai minunate jucării de acolo. Vânzătorul de la Morel atent ca totdeauna, era atras de ea ca o bucată de oţel de un magnet. A urmat o discuţie însufleţită după cum reieşea din gesturile ei, care făceau să-i fluture panglicile de la mănuşi şi au fost plătite şi împachetate două păpuşi. Harry se apropie tăindu-i calea în timp ce Sarah se îndrepta către uşă.

— Bună ziua, domnişoară Rappaport. Ea păru speriată pentru o clipă, dar apoi îşi recapătă sângele rece.

— Bună ziua, Înălţimea Voastră.

— Văd că găseşti irezistibile jucăriile lui Morel. Ea mişcă pachetul din braţe” şi obrajii prinseră a i se înroşi uşor.

— M-a… m-a rugat domnul von Keppel să-i cumpăr nişte păpuşi. Vrea… vrea să le dea nepoatelor lui şi şi-a

închipuit că eu aş putea aprecia mai bine ce le-ar plăcea.

— Înţeleg. Era clar că nu era adevărat dar într-adevăr se dovedea o actriţă destul de bună ca să poată broda rapid o asemenea poveste cu atâtea amănunte convingătoare. Pot să te conduc undeva? Poate la teatru?

Nu! Nu, mulţumesc. Mai am şi alte drumuri desfăcut înainte de a merge acolo.

— Atunci îngăduie-i măcar lacheului meu să te uşureze de pachet. Vizitiul meu ar putea să le ducă din partea dumitale ca să nu-l mai cari. Ziceai că sunt pentru domnul von Keppel, nu? Buzele ei se albiră.

— Nu – da! E drept… sunteţi foarte amabil că vă oferiţi să… dar o să le duc totuşi personal. Harry se înclină.

— Cum doreşti. Eschivarea ei scotea în evidenţă şi mai clar neadevărul: von Keppel nu i-ar fi cerut niciodată prima donnei sale să alerge pentru el. Aşa că drăguţa domnişoară Rappaport cumpărase jucării, dar pentru cine? Întrebarea aceasta îi aţâţa curiozitatea. Nu ştia exact ce vârstă avea ea, dar îşi închipuia că avea cam douăzeci şi cinci de ani. Surori mai mici? Poate. Nepoate? Şi asta se putea. Singura ei referinţă din discuţiile anterioare la familia ei era că o educaseră incomparabil cu situaţia pe care o avea. Era clar că domnişoara Rappaport voia să tăinuiască ceea ce nu dorea să se ştie despre ea şi problema familiei sale făcea parte din acest gen de lucruri.

— Trebuie să plec acum, zise ea, aruncând o privire dincolo de el care sugera recunoştinţă – şi zâmbi. Harry se uită în jur. Lacheul îl aştepta pe trotuar, către acesta îşi îndreptase Sarah Rappaport zâmbetul. Meekyn corespundea cu stricteţe zicalei că un lacheu trebuie să aibă cel puţin un metru optzeci şi trei de centimetri înălţime – chiar şi mai mult – dar prefera să-şi ascundă calităţile de tânăr bine înzestrat. Harry ştia că asta adăuga strălucire şi mai mare casei lui. Acest lacheu stilat era tipul agil pe care prefera Grimes să-l ia cu el când era plecat ducele în locuri îndepărtate, era bun să fie trimis pentru diverse comisioane din trăsură şi extrem de

prezentabil la cumpărături. Harry îşi aminti că pe el îl trimisese să ducă florile la teatru. Era oare Sarah Rappaport captivată de toţi tinerii înalţi şi frumoşi? S-ar fi explicat pentru ce-i rămăsese credincioasă lui Jeremy şi pentru ce părea să-i placă de lacheul lui. Şi s-ar explica şi pentru ce-l ţinea pe el la distanţă, pentru că nu era nici înalt nici frumos – deşi nu fusese considerat lipsit de atracţie de sexul frumos până nu apăruse domnişoara Sarah Rappaport în viaţa lui.

— Pot să te însoţesc? zise Harry întinzând mâna către pachetul ei. Strici tot efectul aspectului dumitale cărând un pachet. Femeile elegant îmbrăcate trebuie să fie mai atente cu aspectul lor. Harry îşi fixă acea penetrantă privire asupra ei. Sarah lăsă ochii în jos, încremenită şi întinse încet mâna. Harry luă pachetul şi aruncă o privire insinuantă către tânărul lacheu care păşi luându-i-l din mână. Deşi omul nu dăduse niciun semn de emoţie faţă de Sarah Rappaport, Harry descoperi deodată că teribil ce-i displăcea să aibă un lacheu frumos, mai cu seamă că acest lacheu îl depăşea în înălţime. Îl lăsase întotdeauna pe Meekyn să-i aleagă lacheii. Dar acum se gândi să nu-l mai lase pe viitor.

— Permite-mi să-ţi ofer un ceai, domnişoară Rappaport.

— Nu… nu pot, zise ea neliniştită. Trebuie neapărat să plec. Din ce în ce mai bine, se gândi Harry. Se poartă ca o femeie care are ceva de ascuns – şi de altfel nici nu avusese vreodată vreo îndoială în mintea lui că ea avea nişte secrete. Se întâlneşte cu un admirator? Poate prima dată simţea că era pe cale să pătrundă dincolo de faţada construită cu grijă a domnişoarei Sarah Rappaport.

— Eşti sigură că nu vrei să mai zăboveşti puţin? zise el cu suavitate. Dacă mai ai ceva de luat, lacheul meu ar putea să-ţi cumpere cât am sta noi să ne bucurăm de un întăritor.

— Ceea ce am de făcut nu poate fi făcut de nimeni altcineva decât de mine personal, zise ea.

— Servitorii mei sunt extraordinar de bine instruiţi,

te asigur. Eşti sigură că nu poţi încredinţa altcuiva măcar una sau două din comisioanele dumitale? Încep să cred că este cineva sau ceva care reclamă prezenţa dumitale în altă parte. Asta a părut să o determine să accepte.

— O ceaşcă de ceai, declară ea şi am nevoie de o sticlă mare de antiseptic Dalby. Se găseşte la orice mare farmacie. Şi începu să scotocească în poşetă după bani. Nu cred să coste mai mult de patru sau şase şilingi o sticlă. El făcu semn să nu mai caute banii. Te asigur că birjarul meu are o grămadă la el – doar dacă nu te simţi compromisă să-mi permiţi să-ţi cumpăr o sticlă mare de antiseptic Dalby? Cu această remarcă spera să o facă să zâmbească, dar n-a făcut-o. În ochii ei mai stăruia încă o spaimă.

— Nu, deşi mi-ar mai trebui şi nişte salep. El ridică ochii întrebător. Praf de rădăcină de dafin, îi explică ea. Farmaciştii obişnuiesc să-i spună salep. Harry îl chemă pe lacheu.

— Vreau să găseşti cel mai apropiat farmacist, Watson şi să cumperi un pachet de salep şi o sticlă mare de antiseptic Dalby.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Şi acum suntem liberi să ne bucurăm de această frumoasă zi, zise Harry, întorcându-se către Sarah. Oricum, a lua o ceaşcă cu ceai cu domnişoara Rappaport s-a dovedit a fi un eveniment teribil de încordat. Ea stătea rigidă în faţa lui. Nu l-a întrebat nimic şi nici nu a făcut vreo remarcă personală. De câteva ori i s-a adresat şi n-a primit niciun răspuns până când nu şi-a dres glasul şi a întrebat-o pentru a doua oară. Părea neatentă şi nerăbdătoare să plece, ceea ce i-a şi permis, cu părere de rău Harry, când s-a întors Watson cu medicamentele. Sarah a refuzat cu încăpăţânare oferta lui de a o lua în caleaşca, dar a consimţit ca Watson să-i aducă o trăsură de piaţă. Graba de a-l părăsi aproape în mod nepoliticos, era atât de nepotrivită, pentru ea, care chiar şi când era constrânsă, era nedezminţit de politicoasă. Harry nu mai avusese niciodată o asemenea experienţă cu o femeie căreia îi arăta interes, indiferent dacă era sincer sau

nesincer. Era clar ca lumina zilei că domnişoara Sarah Rapapport avea ceva în minte şi orice ar fi fost, nu îl privea pe el.

Când s-a întors pe strada Claverton, Sarah abia a avut timp să scrie răspunsul la telegrama Abbiei Duncan şi să o trimită pe doamna Hollister la oficiul telegrafic cu ea înainte de a pleca la teatru.

Liza şi Lillibet avuseseră febră şi aceasta se înrăutăţise în timpul săptămânii. Sora Hollister nu se grăbise s-o informeze despre starea lor în speranţa că îşi vor reveni şi ca să nu creeze inutil panică, dar se înşelase amarnic, aşa încât acum credea că nu mai e cazul să întârzie să o informeze, fetele dintr-o stare subfebrilă deveniseră pur şi simplu bolnave. Sarah a izbucnit în lacrimi când a primit telegrama cu ştirea respectivă vineri de dimineaţă. Fetele ei rareori se îmbolnăveau şi când o făceau, după o noapte de odihnă îşi reveneau, dar acum erau bolnave aproape de o săptămână!

Era aproape imposibil să-şi amâne două spectacole şi Sarah vărsa lacrimi amare că nu se putea duce direct acasă. Nu putea să spere să ajungă la Denham Green nicio clipă mai devreme de sâmbătă seara la ora şase, dar le transmisese fetelor printr-o telegramă toată dragostea ei şi-i dăduse instrucţiuni Abbiei Duncan să aducă doctorul de cel puţin două ori pe zi şi să-i telegrafieze din nou sâmbătă dimineaţă pentru a o pune la curent cu starea bolnavelor.

Sarah fusese îngrijorată încât nu dăduse atenţie unei note pe care o cântase cam fals. Aproape că se aştepta ca publicul select de vineri seara, ceară banii înapoi. Dar n-a făcut-o, deşi ea ştia că trebuie să fi fost nemulţumit de lipsa preciziei care-i caracteriza de obicei vocea. Şi la matineul de duminică a avut o contribuţie tot atât de lipsită de strălucire, dar publicul fusese la fel de amabil ca şi vineri seara, aplaudând-o şi chemând-o la rampă de două ori. Alice Grey mârâia şoptit, în timp ce se ţinea după Sarah către cabină şi Sarah a prins deiatribele pe *sotto voce* când cabiniera o ajuta să se schimbe, ce aveau drept

sursă motivul pentru care *divele* astea nu pot scăpa de publicul care le adoră să le aducă de trei ori înapoi pe scenă.

Sarah îşi perie uşor părul din coc şi îşi legă pălăria de stradă fără să mai aştepte ca să i-o asigure cu acele cabiniera. Ea trebuia să nu piardă trenul.

— Gata, Grey. Ne vedem luni seara, zise ea privind peste umăr, când ieşea din cabină.

Sarah s-a necăjit tot drumul către Padington Station, unde o aştepta doamna Hollister ca să meargă împreună la Denham Green, răsucindu-şi batista pe care o transformase într-un ghemotoc nefolositor şi îndemnându-l pe birjarul jalnicei trăsuri de piaţă să se grăbească. Bolile copilăriei sunt atât de imprevizibile! Pentru ce a trebuit să se întâmple totul în dimineaţa asta, când i-a telegrafiat Abbie Duncan ca să-i spună că starea nu s-a îmbunătăţit peste noapte.

Doctorul le aştepta, dar nu cu expresia îngrozită care să le sugereze că au venit prea târziu… Fetele răciseră zdravăn, le-a informat el, mai curând din cauza schimbării vremii decât din cauza lipsei de atenţie în alimentaţie sau îmbrăcăminte. El le-a recomandat să se frece cu şervetul uscat pe spate până când se înfierbântau şi să le administreze unele întăritoare ca de exemplu piftia de porc după reţeta dr. Rateliff, de preferinţă cu o băutură fierbinte făcută fie cu salep fie cu antiseptic Dalby pe care le adusese Sarah cu ea.

Liza şi Lillibet întindeau mâinile strigând” Mama!” când a intrat ea în camera bolnavelor, dar erau prea slăbite ca să se poată ridica. Ea le îmbrăţişa vărsând câteva lacrimi, văzându-le atât de palide şi leşinate şi apoi îşi şterse pe furiş lacrimile ca să nu le înspăimânte. Le-a dat păpuşile pe care le cumpărase, dar niciuna dintre ele nu putea face mai mult decât să pună mâna pe păpuşă şi să o tragă de păr. Sarah era foarte tulburată de această situaţie care dovedea cât erau de bolnave, pentru că de obicei ele ar fi dansat în jurul camerei la un dar atât de minunat şi neaşteptat.

Epuizată, Abbie Duncan fusese trimisă să se odihnească în timp ce doamna Hollister se apucase să facă piftia. Sarah îngrijea bolnavele în camera lor, ştergându-le cu buretele şi cântându-le cântece şi supraveghindu-le somnul neliniştit. Lumina miji în dimineaţa de duminică, îmbibată în mirosul picioarelor de porc care fierbeau în bucătăria de dedesubt. La prânz piftia era clocotită, scăzută, întărită, răcită şi adusă sus. Fetiţele au făcut un efort plin de vitejie «consume, dar imediat ce au înghiţit-o au şi dat-o afară. Au fost schimbate aşternuturile, au fost spălate fetiţele cu buretele şi Sarah a făcut două ceşti de lapte cu cacao Cadbury pe care o cumpărase mai înainte, pe când nu erau bolnave. Aceasta au mâncat-o, cu nişte pâine prăjită. A doua porţie de piftie întremătoare a fost servită spre seară, dar fără să aibă un rezultat mai bun decât prima.

Doamna Hollister se învinovăţi că probabil nu pusese nucşoară în cantitatea potrivită sau că nu fiersese lichidul ca să scadă de la doisprezece litri la unul. Sarah, istovită din cauza oboselii, se gândi că piftia mirosea îngrozitor şi înclina să creadă, după cum arăta în găleata cu zoaie, că era bine, probabil, că fetele o dădusem afară. Emma Hollister puse apă fierbinte în cadă ca să spele lenjurile şi să le întindă la uscat cât mai strălucea soarele de după-amiază. Sarah le citi fetiţelor o poveste şi ele adormiră la jumătatea ei ca să nu se mai trezească decât a doua zi de dimineaţă cerând să le mai dea cacao. În ciuda dezaprobării doctorului de a le da cacao, pe motivul că stimula sistemul nervos al bolnavelor, Sarah consimţi, neputând să le refuze nimic fetelor în starea nenorocită în care se aflau.

Pe când răsărea soarele luni dimineaţă, Sarah nici nu-şi mai dădea seama ce zi era. Ochii îi ardeau de oboseală şi fredona uşor în speranţa că aceasta le va face pe fetiţe să stea liniştite şi să se odihnească. Le ţinuse când pe una când pe cealaltă până când adormiseră şi se trezea cu o tresărire de fiecare dată când vreuna dintre ele scâncea sau se mişca. Doctorul a venit pe la amiază şi a

asigurat-o că fetele erau mult mai bine şi a complimentat-o pentru îndemânarea ei de infirmieră.

Lui Sarah nu-i făcea plăcere să plece la Londra, dar nu avea încotro. Hotărâseră ca Emma Hollister să rămână să o ajute pe sora ei, pentru că fetele dădeau dovada că se însănătoşeau şi deveniseră mai certăreţe decât atunci când febra era în creştere.

Sarah îşi luă un rămas bun înlăcrimat de la fete, promiţând să se întoarcă săptămâna viitoare şi până atunci să le scrie în fiecare zi. Liza promisese şi ea că îi va scrie în fiecare zi, ca să-i spună Mamei cum se simt şi Sarah îndesase în mod solemn cinci mărci poştale roşii de un peny în mânuţa ei caldă, câte una pentru fiecare zi în care vor sta departe unele de altele şi le spusese din nou înainte de a se îndepărta cât de mult le iubeşte.

Sarah a făcut drumul de întoarcere la Londra plictisită, ducându-se de la Padington Station de unde luase ultimul tren posibil direct la teatru. Alice n-o întrebă nimic, dar se uită la ea şi-l trimise pe curierul de scenă să cumpere un elixir despre care a declarat ea că o va pune pe Sarah pe picioare cât va da reprezentaţia. Deşi incredibil, aşa a fost. Acesta avea încorporat în el coniac, zahăr, căţei de usturoi şi alte numeroase ingrediente încălzite la o lampă în cabină, chiar dacă Sarah nu arăta aşa de bine ca şi cum ar fi băut o piftie de porc.

Ajunsese acasă la miezul nopţii şi se răsucise şi se învârtise până la ivirea zorilor, neputându-se opri să se gândească la felul în care arătau fetele la cearcănele adânci din jurul ochilor lor, la faţa lor lividă. Îngrozitor de obosită, se forţă totuşi să ajungă la repetiţia programată marţi după amiază, ştiind că dacă ar fi lipsit ea l-ar fi pus pe Signor Varesi într-o situaţie îngrozitoare. A fost bucuroasă că venise la repetiţie şi Alice Grey, pentru că punerea în scenă a viitorului ei spectacol era destul de complicată şi ea era prea obosită ca să asimileze prea mult din ceea ce zicea maestro. Îi mulţumi cabinierei că luase notiţe pe Larg, care i-au fost de o inestimabilă valoare pe viitor şi luă o trăsură de piaţă ca să se întoarcă în strada

Claverton.

Casa era cufundată în întuneric, fără Emma Hollister care aprindea luminile pe scări şi jos şi rece deşi era luna iunie. Sarah abia îşi putea ţine ochii deschişi, dar ştia că trebuia să mănânce ceva înainte de a se duce la culcare. Tremura în timp ce se străduia să întreţină focul din soba de la bucătărie şi-şi puse câteva ouă la fiert. Nu s-a aşezat jos pentru că ştia că dacă ar fi adormit ar fi putut da foc la casă.

Se auzi o bătaie la uşa din faţă. Sperând că era o telegramă de la Denham Green cu veşti bune, Sarah se grăbi să coboare în hol. În locul unui mesager de la telegraf, în livrea, îl văzu pe ducele de Ormond.

— Bună seara, domnişoară Rappaport. Îmi pare bine i că te găsesc acasă. M-am străduit să aflu pe unde ai fost de câteva zile, dar am dedus că ai fost plecată din oraş. Aruncă o privire examinatoare către geanta care mai zăcea încă, la capătul scărilor pentru că nu mai avusese puterea, noaptea trecută, să o care cu ea pe scări.

Sarah îi urmări privirea, dar mintea ei confuză n-a putut să născocească nicio explicaţie banală în legătură cu plecarea ei. Se agăţă de tocul uşii ca să se sprijine, gândind cu greu.

— Te simţi bine? o întrebă el privind-o cu intensitate.

Sarah trase puternic aer în piept, încercând să nu cadă din picioare.

— Da, mă simt bine, Doar că sunt cam obosită acum. Am avut o… o repetiţie astăzi, ştiţi.

— Da. El privea în hol dincolo de ea simţind cât de nefiresc de întuneric şi de rece era. Pentru ce mi-ai deschis personal uşa? Doamna Hollister nu este aici?

— A. Nu, ea… ea… Sarah se lupta să găsească o explicaţie plauzibilă pentru absenţa menajerei. Cu greu putea să-şi adune gândurile… Şi-a luat jumătate de zi liberă astăzi.

Ducele o privi sceptic Dar Sarah nu înţelegea pentru ce. Toate servitoarele îşi iau cel puţin o jumătate de zi liberă pe săptămână.

— Cred că arde ceva, anunţă ducele. Pot să intru să te ajut să te descurci?

Sarah îşi îndreptă privirea către scara care ducea jos spre bucătărie. Ei nu-i mirosea nimic. Se ardea ceva, sau asta era doar o viclenie a ducelui să profite de ea pentru că era singură? Frica îi tăie oboseala.

— Nu! Doamna Hollister se va întoarce curând. S-a dus doar la o prietenă care este bolnavi, să stea puţin cu ea. Până când se întoarce mă voi simţi bine.

— Ziceai că şi-a luat jumătate de zi.

Of, pentru ce nu pleacă? Acum simţi şi ea un miros de ars. Aşa e, zise ea nerăbdătoare. Doamna Hollister obişnuieşte să se ducă să stea cu prietena ei bolnavă, dar va veni la cinci.

— Dar este aproape şapte Sarah nu mai putu să suporte.

— Vă rog să mă scuzaţi, astăzi nu pot participa la neînduplecata dumneavoastră campanie de seducţie sau de încercare de a dovedi că sunt inaptă sau imorală sau pentru orice scop aţi venit aici, zise ea, încercând să închidă uşa.

El îi întinse un pacheţel.

— L-am rugat pe secretarul meu să caute aceste două dicţionare, unul de franceză, celălalt de italiană. Am crezut că-ţi pot fi de folos.

Sarah se uită la dicţionare prin uşa pe jumătate deschisă. Era atât de obosită încât abia mai putea să gândească. Nu avea timp să studieze franceza sau italiana. Pentru ce îi adusese cărţile astea?

— Mai târziu nu putea să-şi amintească dacă a încheiat discuţia cu ducele spunându-i” la revedere” său” mulţumesc” sau dacă îi închisese pur şi simplu uşa în nas. Ea se gândea că era târziu, dar asta nu o ajuta cu nimic. Alergă jos în bucătărie unde descoperi că apa scăzuse de tot şi ouăle explodaseră pe toată soba. Văzând vasul înnegrit, prea descurajată ca să mai încerce din nou, Sarah fiersese apă în ibric pentru o ceaşcă de Borvil şi mâncă o felie de pâine cu unt.

În noaptea aceea, deşi o dureau toate mădularele reclamând nevoia de a se odihni, ea din nou nu putu să doarmă. Liza nu-i scrisese aşa cum promisese şi Sarah era sigură că boala recidivase şi nu era atât de bine cât o asigurase telegrama de azi dimineaţă a doamnei Hollister. Se simţea ca şi cum ar fi alergat toată noaptea în sus şi în jos şi îngrozitoarea frământare care nu o lăsase să doarmă o dusese aproape în pragul nebuniei. De dimineaţă se îmbrăcă şi coborî scările ca să aştepte poşta, în speranţa că va primi 3 scrisoare de la Liza.

N-a sosit nicio scrisoare. Nici vreo telegramă, are să o liniştească asupra faptului că nu survenise nicio criză peste noapte, dar lipsa unei scrisori o tortura. Liza promisese! În cele din armă, pe la ora trei după masă a sosit poşta şi eu să o scrisoare care o liniştea complet. Liza scria: à la vizitaseră de dimineaţă vicarul şi întrebase facă se vor putea duce şi ele la biserică la sărbătoarea care se apropie, după cum le spusese el, cu jocuri şi cu invocarea spiritelor şi nuci de cocos şi ceai servite într-un cort. Ce uşurare să vezi scrisul de mână al Lizei, chiar dacă era puţin cam tremurat şi să-i auzi stilul ei obişnuit de a face propuneri încât Sarah se apucă imediat să scrie o scrisoare în care le spunea că bineînţeles că se puteau duce numai dacă se vor simţi bine.

După ce făcu asta, ea se lungi pe sofaua din salon cu aer obosit, simţindu-se liniştită pentru prima dată după atâtea zile. Şi-ar fi dorit foarte mult o ceaşcă cu ceai, dar perspectiva aprinderii focului de la bucătărie o speria prea tare. Se simţea slăbită şi era transpirată toată. Închise ochii. Trebuia, trebuia neapărat să se odihnească puţin. Dacă nu va dormi cel puţin câteva ore, nu va fi capabilă nici măcar să stea în picioare pe scenă trei ore în seara asta, dar să mai şi cânte.

Harry se aşează în scaunul obişnuit, pe care i-l luase Meekyn şi privi în jur. Intrigat cum putea cineva să folosească ani de zile un om fără să-i cunoască gusturile. Faptul că majordomul lui manifestase un puternic interes faţă de opera *bouffe* în locul operei serioase fi surprindea

pe Harry. El îl informase cu atenţie pe Meekyn în mod amănunţit pe teme teatrale şi-i cumpărase chiar şi o carte de istoria artei în aşa fel încât să poată vorbi în mod inteligent cu domnişoara Rappaport. Prima lege a războiului este să-ţi cunoşti inamicul.

Se aşează pe scaun. Lui îi plăcea enorm opera, chiar şi înainte ca domnişoara Rappaport să facă parte din distribuţie. Neîndoielnic că un mare număr de oameni simţeau la fel, pentru că sala era plină – Sarah putea să cânte astăzi altfel. Când orchestra a început să-şi acorde instrumentele, Harry a simţit cum i se înteţeşte pulsul. Curând, Sarah Rappaport va apărea pe scenă şi-i va transporta pe toţi cei dintre cei patru pereţi de la Drury Lane Theatre pe meleaguri vrăjite.

Dar, un minut mai târziu, imposibilul s-a petrecut. Emil von Keppel veni pe scenă şi anunţă că ea nu va cânta.

— Doamnelor şi domnilor, cu regret vă informez că domnişoara Sarah Rappaport nu va juca astă-seară. În locul ei, rolul Rosalinei va fi interpretat de dublura ei, domnişoara…

Dar nefericitul nume al dublurei s-a pierdut în murmurul general de insatisfacţie şi chiar al câtorva înjurături pur şi simplu. Harry şi-a părăsit scaunul, cum au mai făcut-o mulţi alţii, dar nu ca să-şi ceară banii înapoi. El voia să afle de la von Keppel motivul exact pentru care nu cânta Sarah Rappaport şi unde era ea.

Impresarul a ridicat din umeri.

— Sunt la fel de surprins ca şi Înălţimea Voastră de lipsa domnişoarei Rappaport. De fapt, am fost foarte tulburat pentru că nici măcar nu mi-a trimis vorbă că nu vine astă seară. Am trimis directorul de scenă acum o oră la ea acasă, imediat ce cabiniera m-a informat că nu venise la ora la care venea de obicei. Directorul de scenă mi-a spus că toată casa e cufundată în întuneric şi că nu a răspuns nimeni când a bătut la uşă. Am tras concluzia că nu este acasă şi habar nu am unde aş putea s-o caut.

Harry se gândi la întâmplarea din ajun şi la geanta care se afla în hol. Părea atât de nerăbdătoare să-l vadă

plecat. Era oare tocmai pe cale să plece când bătuse el? Era vorba de infernalul acela de Alfred? Dacă Emil von Keppel ştia ceva în acest sens, fără îndoială că voia să păstreze discreţia şi nu dorea să intervină nicio încurcătură.

— Şi dacă mă minţi, von Keppel… zise Harry. Von Keppel îl privi pe Harry cu surprindere.

— Ce motiv aş avea, Înălţimea Voastră, să vă mint? Nu ştiu nimic mai mult decât dumneavoastră! M-am gândit să chem poliţia metropolitană să descopere unde este. Asta este… este absolut neobişnuit pentru comportarea domnişoarei Rappaport! Harry era ferm convins că orice persoană care avea de-a face cu teatrul putea să se prefacă, dar fără îndoială că impresarul părea a fi sincer. Şi îngrijorarea lui faţă de starea vedetei sale era autentică. Gândindu-se bine, Harry realiză că probabil că El ştia mai mult decât Emil von Keppel. În afară de flecăreala ei despre prietene bolnave şi jumătatea de zi liberă a menajerei, Sarah Rappaport părea îngrozitor de epuizată. Se petrecuse ceva îngrozitor.

— Mă duc eu la ea acasă, declară Harry. Trimite-mi vorbă dacă afli ceva între timp. Dacă trebuie să se amestece poliţia, îl pot solicita pe şeful Scotland Yard-ului.

Harry ieşi repede din teatru, făcându-şi loc printre cei care stăteau la rând la casa de bilete ca să-şi recupereze banii. Sări în caleaşca şi-i dădu ordin lui Grimes să meargă în cea mai mare grabă în strada Claverton. Ceea ce a văzut când a ajuns acolo confirma spusele directorului de scenă al lui von Keppel. La numărul cincisprezece nu era nicio fereastră luminată nici măcar lumina de la intrare nu era aprinsă în aşteptarea întoarcerii stăpânilor casei. Harry sări din caleaşca.

Ciocăni tare şi cu forţă:

Domnişoară Rappaport! Tăcere. Domnişoară Rappaport! Din nou, niciun răspuns.

— Grimes! Adu-mi lanterna.

— Imediat, Înălţimea Voastră. Birjarul apucă lanterna care atârna de stinghia pe care stătea cocoţat pajul.

Harry o ţinu în sus şi încercă să se uite printre traversele uşii din faţă dar erau prea sus. Încercă apoi la fereastra salonului. Era deasupra nivelului străzii, dar se putu înălţa suficient ca să poată vedea înăuntru. Acolo a zărit clar picioarele lui Sarah Rappaport atârnând fără vlagă pe marginea sofalei. Inima începu să-i bată cu putere:

— Domnişoară Rappaport! Niciun răspuns. Harry îşi înăbuşi panica, ştiind cum putea interveni ca să obţină un răspuns. El bătu cu bastonul în cercevea: Domnişoară Rappaport! Ea tot nu se mişca. O fi grav bolnavă? Dar dacă o fi căzut victima unor admiratori depravaţi?

— Inima-i bătea cu putere în coaste: Grimes! Adu poliţia! Trebuie forţată uşa!

Grimea întoarse caii şi caleaşca porni cu zgomot în josul străzii. Harry ridică lanterna şi bătu în repetate rânduri în geam, strigând până când auzi ridicându-se cu putere obloanele din vecini. La uşile din apropiere apărură feţele unor curioşi. Lui Harry nu-i păsa. Nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi apărut Belzebut în persoană, doar să o vadă pe ea mişcându-se. Îşi curmă bătăile şi încercă să se repeadă cu toată forţa corpului în uşa din faţă de mai multe ori dar fără niciun efect. Ar fi fost necesar un om mai puternic decât el ca să o forţeze.

Părea că au trecut ore în şir până când s-a întors Grimes, dar Harry ştia că nu trecuseră decât vreo câteva minute. El luase repede agenţii de poliţie cu care se întorsese în caleaşca.

— Sunt ducele de Ormond şi am motive să cred că femeia care locuieşte în această casă este moartă sau pe moarte! Vreau să spargeţi imediat uşa!

Grimes era pregătit s-o facă fără ajutorul cuiva dacă i-ar fi spus stăpânul. Se postase în faţa uşii, cu înfăţişarea lui jalnică în mantaua de vizitiu.

— Domnule, începu unul dintre agenţii de poliţie, Înălţimea Voastră! Aveţi ceva deosebit? Să forţaţi o uşă este o acţiune serioasă. Trebuie să-l consultăm pe comandant înainte de a lua asemenea măsuri.

— Ţi-am spus, femeia care locuieşte aici, zace pe sofa şi nu se poate ridica. E bolnavă foarte grav sau… Harry nu putu să-şi continue gândul. Sparge uşa sau te asigur că, voi face o anchetă în legătură cu calităţile voastre de poliţişti!

— Dacă Înălţimea Voastră îşi asumă responsabilitatea distrugerii uşii… riscă cel mai înalt dintre cei doi poliţişti.

— Fiţi-ar ochii ai dracului! exclamă Harry.

— Nu ţi-am spus destul? Nu-ţi ajunge, omule! Cei doi agenţi de poliţie schimbară priviri între ei şi porniră spre uşă Harry îi urmă nerăbdător. El stătea în spate în timp ce agenţii se prinseră de mâini cu Grimes şi se repeziră toţi trei spre uşă. Aceasta cedă şi se prăvăli spre interior. Harry dându-i la o parte pătrunse în vestibulul rece şi întunecat al casei lui Sarah Rappaport.

IX

Oamenii se distrau la acareturi, era un zgomot deosebit în seara asta. Chiar şi prin somnul ei adânc, Sarah auzise zgomotul, voci aspre de bărbaţi şi apoi trântituri şi bufnituri urmate de zgomotul de lemne despicate. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare şi mâini se agăţau de ea prin întuneric: Doamne sfinte, au intrat în dormitorul ei”. Nu!”

— Domnişoară Rappaport!

Sarah se ridică din greu şi văzu trei bărbaţi uriaşi uitându-se la ea la lumina unei lanterne care se legăna încoace şi încolo.

Ei o priveau cu mare intensitate. Îi îngheţă inima. Vor s-o ia cu asalt! Cu trei ca ei aşezaţi în linie de bătaie în faţa ei, nu avea nicio şansă! Sarah începu să geamă în timp ce se lupta să se elibereze de mâna care o strângea de umăr. Ea se dădu înapoi şi căzu pe pernele de pe sofa. Pernele de pe sofa? Nu putea înţelege pentru ce nu era în patul ei.

— Domnişoara Rappaport! îi vorbea cel de-al patrulea bărbat care stătea îngenuncheat lângă sofa.

Sarah se uită la el. El întinse mâna către ea. Sarah se smulse, ghemuindu-se în perne”. Nu”. Şi aruncă o privire sălbatică către primii trei ca să se asigure că nu se

apropiau de ea.

— A căzut înapoi! Vorbea din nou bărbatul de pe podea. Grimes! Caută menajera şi spune-i să ne dea nişte săruri! Domnişoară Rappaport calmează-te. Nu-ţi facem niciun rău. Te simţi bine?

Ea dorea cu disperare să scape de ei, de toţi. Omul de pe podea nu dădea niciun semn că s-ar apropia de ea, dar situaţia se putea schimba dintr-o clipă într-alta. El s-ar putea năpusti asupra ei şi… gâfâind din greu, Sarah se ridică pe marginea sofalei şi căzu pe podea într-o învălmăşeală de fuste şi jupoane, văzându-i-se căptuşeala de flanel roşu a crinolinei. Ea se ridică pe picioare.

Doi dintre bărbaţi se îndreptară către ea.

— Domnişoară…

— Nu! Se ghemui Sarah lângă perete, simţind că-i plesneşte inima de frică.

— Opreşte-te, dracu’ să te ia! zise bărbatul de pe podea. Nu vezi că o sperii? Cei doi se opriră. Domnişoară Rappaport?

Sarah se uită rătăcită în jur. Bărbatul care stătuse îngenuncheat era acum în picioare.

— Domnişoară Rappaport, sunt eu Harry Brett!

— Nu te apropia! Ea se retrase în umbră şi se lipi din nou de perete. Genunchii i se muiară şi alunecă slăbită pe podea.

— Harry Brett, fratele lui Jeremy, zise el cu o urmă de disperare.

— Jeremy?

— Nu Jeremy – fratele lui, Harry zise bărbatul, în lumina nesigură a lanternei, nu-l putea recunoaşte.

— Scoate-ţi pălăria, zise ea cu buzele tremurătoare.

El îşi aruncă pălăria departe cu nerăbdare.

Sarah se uită la el, cu ochii înfierbântaţi şi înceţoşaţi de oboseală. Se mai străduia încă să treacă din starea de somn la trezie. Bărbaţii păreau foarte familiari.

Unul dintre ei în uniformă vorbi – ea începu să se întrebe dacă sunt poliţişti, dar ce fac… unde? La ea în salon?

— Înălţimea Voastră, poate că ar trebui să ne retragem un timp ca să o lăsăm pe doamnă să-şi revină.

— Aiurea! zise bărbatul care-şi zicea Harry, neobosindu-se să-i arunce nici măcar o privire peste umăr celui care i se adresase. Am speriat-o, asta e. Nu-i aşa Sarah? N-ai observat la început că eram eu, nu-i aşa? Vezi? El îşi întoarse faţa în aşa fel încât lumina să cadă mai direct pe ea. Sunt eu, Harry Brett.

— Harry?

Cineva îşi drese glasul discret la uşă, ca şi cum un servitor bine instruit voia să spună ceva. Înălţimea Voastră?

— Da?

— Înălţimea Voastră, nu-i nimeni acolo. Am fost în camera menajerei dar nu-i nimeni acolo.

— Sarah, unde este doamna Hollister? întrebă Harry cu blândeţe. Sarah clătină din cap.

— Nu-i aici – e la… la prietenele bolnave.

— Grimes, pune un ibric de ceai pe foc.

— Nu-i foc în sobă, zise Sarah.

— Nu, dar Grimes îl va aprinde, zise el. El se învârti în jurul sofalei. Ai văzut că este şi vizitiul meu Grimes?

— Da. Da. Văd că e el, zise ea ezitant. Încetul cu încetul groaza începuse să-i dispară.

— Gardianule, poate că ai tu grijă să aprinzi o lampă sau două, sugeră Harry, dându-se mai aproape de Sarah. El îi întinse mâna. Îmi permiţi să te ajut să te ridici, zise linguşitor. Cred că ţi-am produs un şoc dezgustător.

— Da, zise ea şi suspină adânc.

— Arăţi complet sfârşită. Ce-ai zice de puţin coniac?

Sarah clătină din cap. El întinse mâna.

— Hai, atunci, o să bei măcar puţin ceai.

Ea încercă să se ridice dar cum se îndrepta, genunchii i se muiară. Harry micşoră încet distanţa dintre ei şi o prinse în braţe.

— Domnişoară Rappaport, nu ţi-e bine. O să te duc în pat.

— Pe sofa… murmură ea.

— Nu este un loc unde să te poţi odihni bine noaptea, declară el. Şi se îndreptă spre uşă. Grimes, vino după noi pe scări şi aprinde o lampă în dormitorul domnişoarei Rappaport. E prima uşă la dreapta când ajungi sus.

Vai, se gândi Sarah, nu e bine deloc că ştie unde este camera ei şi ce jenant să audă toţi oamenii ăştia cum indică locul cu atâta hotărâre ca şi cum ar fi un vizitator obişnuit al camerei!

— Gardieni, vă mulţumesc pentru ajutor, zise Harry cum se îndepărta:

— Dar, Înălţimea Voastră, protestă unul dintre ei, ce-i spunem comandantului nostru?

— Puteţi să-i spuneţi superiorului vostru că mă poate căuta acasă în Park Lane mâine, dacă vrea şi-i voi răspunde la unele întrebări, dacă voi crede de cuviinţă.

Sarah închise ochii şi-şi lăsă obrazul să se odihnească pe mantaua de operă a ducelui. Capul ei se zdruncină puţin în timp ce el suia scările.

— Harry, zise ea încetişor.

— Da?

Răspunse repede, vocea lui venind chiar de deasupra capului ei.

— Nimic, zise că adormită. Doar că uitasem că-ţi zice Harry. El o întinse pe pat. Orice urmă de frică îi dispăruse, lăsând-o chiar mai epuizată decât atunci când căzuse adormită după-amiază. Sarah simţi o lumină puternică pe faţa ei şi apoi un sâsâit uşor pe măsură ce flacăra descrescu şi lumina se atenua.

— O să-ţi scot hainele, domnişoară Rappaport.

— Nu! Nu trebuie! strigă ea trezindu-se brusc.

— Doar nu-ţi închipui că te vei putea odihni având corsetul pe dumneata. Dacă ţi-ar apăsa ficatul toată noaptea chiar că ţi-ar produce cloroză.

Sarah îi simţi mâinile pe gulerul rochiei.

— Te rog, nu, zise ea.

— Dacă nu te îngrijeşti cum trebuie, ai să te îmbolnăveşti de-a binelea şi o să lipseşti la mai multe spectacole, zise el, aproape binevoitor. Nu vrei să se

întâmple asta, nu?

— Să lipsesc la mai multe spectacole? Sarah se strădui să se aşeze. Cât e ceasul?

— Nouă şi jumătate, cel puţin, zise el, dar nu te teme – ti trimit pe Grimes la teatru ca să-l asigure pe Von Keppel că mai respiri încă.

— Nu! îi împinse ea mâinile la o parte. Grimes trebuie să mă ducă la teatru! Camera se învârtea nebuneşte în jurul ei. Se agăţă de rama de alamă a patului. Nu e încă prea târziu!

— Prostii! Oricine poate vedea că eşti complet incapabilă să joci. Eşti albă ca varul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Trebuie să mă duc! Trebuie! insistă ea. El o reţinu uşor doar cu o mână.

— Şi eu zic că nu trebuie!

— Dar domnul Keppel o să mă înlocuiască şi ce mă fac eu atunci? îl întrebă ea înlăcrimată. El zâmbi uşor.

— Te temi că ai putea fi aşa de uşor înlocuită?

— Dar pot să fiu! Ah, lasă-mă să mă scol! mai am timp să termin spectacolul de astă-seară în locul dublurii, altfel domnul Von Keppel va hotărî că dublura este la fel de bună ca şi mine şi mă va da afară!

— Ştii, chiar exagerezi cu discuţia asta, zise ducele, încruntându-se. Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva – aha! Da, mulţumesc, Grimes. Lasă tava aici. Du-te la teatru şi informează-i că am găsit-o pe domnişoara Rappaport. Spune-le că nu se simte prea bine şi roag-o pe cabinieră să vină aici. Domnişoara Rappaport nu poate rămâne singură în noaptea asta.

— Da, Înălţimea Voastră şi dacă vreţi, pot să vă aduc înainte de a pleca coniacul pe care-l păstrez întotdeauna în burduful de la trăsură.

— Tovarăş de nădejde! Uitasem de el şi ducele se întoarse către Sarah. Şi acum, cât despre dublura dumitale poţi fi sigură că nu te va înlocui. Când am plecat eu de la teatru, mai mult de o jumătate din public cerea banii înapoi pentru că nu cântai dumneata.

— Aşa au făcut? Şi îl lăsă să o împingă înapoi în pat. Era atât de obosită.

— Da, zise el în timp ce îi descheia calm rochia. Sarah se simţi uşurată pe măsură ce el îi desfăcea corsetul, Nu putea nici măcar să-şi ţină ochii deschişi, simţindu-se ca o păpuşă de cârpă în mâinile lui cum o ridica şi-i trăgea ba una ba alta de pe ea. Ar fi vrut să-i spună să plece de acolo şi s-o lase să se dezbrace singură, dar nu putea – pur şi simplu nu putea. El îi scoase rochia de seară şi crinolina şi juponul, în afară de unul vechi pe care-l purta direct pe piele. Îi desfăcu copcile de la corset şi i-l scoase, lăsând-o doar în cămaşă şi în juponul cel vechi.

— Să nu te uiţi, zise ea şoptit.

— Nu mă uit, domnişoară Rappaport.

Ce glas frumos are! Pluti Sarah pe marginea somnului. De atunci n-a mai putut să închidă ochii şi să audă glasul fără să-l aibă şi pe el în faţa ochilor. Cum o fi să stai alături de el, în întuneric şi să te gândeşti la ceva – la unul din fleacurile pe care le spune o soţie bărbatului ei: şi să-l auzi pe el răspunzând în intimitatea camerei în întuneric cu această voce intensă?

— Poftim, Sarah, trebuie să iei puţin. El îşi strecură o mână în jurul umerilor ei şi o ridică în aşa fel încât să rămână rezemată de perne. Îi mirosi a ceai şi mai era o aromă puternică ce-i plutea pe la nas.

— Vai! E coniac, zise ea, trezindu-se complet. Nu beau niciodată băuturi alcoolice!

— Sunt ocazii în care trebuie să bei o băutură spirtoasă din motive medicale.

Fusese foarte categoric. El ştia multe despre o grămadă de lucruri. Poate că în privinţa asta avea dreptate. Şi decoctul Alicei Grey conţinea coniac şi fusese de mare folos, remontând-o. Sarah luă o înghiţitură şi încă una. Avea un gust ciudat. Ducele o privea, cu ochi de safir strălucitori. După ce bău el îi zise:

— N-a fost chiar aşa de îngrozitor nu-i aşa?

— Mmmm mă simt cam… cam aprinsă, ca o casă de

Crăciun, cu lumini la toate ferestrele. Ochii i se închiseră irezistibil.

— Mai bine aşa decât cum erai mai înainte, zise el şi i se păru că simte simpatie în glasul lui. Hai, întinde-te pe spate. Poftim şi cealaltă pernă. Şi acum o să-ţi scot jartierele ca să nu-ţi împiedice circulaţia. Dar o să-ţi las ciorapii pe loc.

Simţea cum patul se ridica uşor cu ea.

— Mă legăn.

— Da. Liniştitor, nu-i aşa?

— Cam. Ea-i simţi mâna alunecându-i sub jupon către genunchi. Se gândi o clipă.

— Asta-i juponul meu cel vechi. Nu trebuia să-l vezi.

— Dacă-ţi aminteşti, am spus că nu mă uit.

— Dar trebuie, nu-i aşa, ca să găseşti jartierele? Aha – nu mai dacă nu eşti obişnuit să faci asta pe întuneric?

— Oricum n-aş discuta cu dumneata chiar dacă aş face-o zise el cu asprime. Un gentleman nu discută asemenea lucruri nici cu alt gentleman darămite cu o doamnă.

— Doamna Hollister zice că nu crede că sunteţi un gentleman în ciuda tuturor… banilor dumneavoastră şi a titlurilor şi a strălucirii, murmură Sarah.

— Am bănuit eu că menajera dumitale are e părere destul de proastă despre mine, zise ducele, dar nu părea mânios. Mâna lui se îndrepta spre celălalt picior şi începu să scoată a doua jartieră. Valetul meu este total abstinent. Îi place însă să atragă atenţia asupra acestui lichior care-i face pe oameni să se poarte diferit şi de obicei nu în bine. Dumneata, domnişoară Rappaport eşti o excepţie. Lui Sarah îi păru neliniştitor gândul. Se forţă să ţină ochii deschişi.

— Dar n-o să-i spui, nu-i aşa? Şi nici despre juponul meu?

El se uită în sus. Colţurile gurii se lăsară uşor.

— Nici nu mă gândesc la asta.

— Există un motiv logic pentru care-l port. El scoase cea de a doua jartieră.

— Sunt sigur că există. Un ciuf de păr negru întunecat îi căzuse pe frunte după toate eforturile din seara asta. El îi mai îndulcea puţin trăsăturile aspre ale feţei.

— Pentru că dacă aş călca într-o băltoacă şi m-aş stropi pe glezne, noroiul ar ajunge la jupon.

— Da, natural aşa e. Întoarce-te puţin, vrei? Vezi că trag pătura pe dumneata.

Sarah era gata să spună că ea le pune întotdeauna pe fete să poarte jupoanele lor vechi pe piele, când şi-a dat seama că el nu ştia – nu trebuia să ştie – despre ele. Deşi devenise din ce în ce mai greu. Ea simţi cum era trasă cuvertura peste ea şi cum îi erau scoase acele din păr. Dorinţa de a dormi fu mai puternică decât ea şi se cufundă în ceaţa cenuşie din capul ei.

— Da, e-n regulă atunci.

Sarah se străduia să iasă la suprafaţă. Lampa fusese dusă mai departe şi putea auzi vocea liniştită a ducelui prin uşă. Poate că a venit o telegramă cu veştile fetei! Se mişcă şi atunci ducele veni lângă ea.

— Domnişoară Rappaport?

Nu putea scoate niciun sunet…

— Sarah?

Îi plăcea cum suna numele pe buzele lui.

— Sarah? De data asta fu mai insistent. Ea nu putu scoate decât un sunet gutural.

— Spectacolul de astă seară a fost amânat datorită absenţei dumitale – prea mulţi oameni ceruseră banii înapoi. Sarah zâmbi adormită. Ştrengăriţă îngâmfată! zise el, părând amuzat. Cabiniera dumitale plecase deja de la teatru când a ajuns Grimes aşa că o să rămân eu aici cu dumneata.

„Probabil că nu ar trebui”, se gândi Sarah. Nu, categoric nu trebuia. Dar nu-şi putea aduna forţele să pronunţe cuvintele.

— Sunt aici, pe scaun, dacă vei avea nevoie de mine.

Putea să-i urmărească profilul slab şi întunecat cum se desprindea după scaunul înflorat şi picioarele suite pe

canapea. Da, e bine că este acolo, dar, vai, ce ar fi zis Alfred?

Harry îşi azvârli apă rece pe faţă şi observă cu interes că arăta ca dracu'. Lumina din spălătorul lui Sarah Rappaport era puternică – multe femei ar fi pus draperii grele la fereşti.ca să filtreze necruţătorul soare de dimineaţă, dar ea nu părea niciodată interesată de cum arată. El înclina să creadă că aceasta era chiar o viclenie de a ei, pentru că această impresie pe care o lăsa că n-ar fi conştientă de frumuseţea ei, îl făcea pe el să fie şi mai conştient de ea. Ducele inspecta conţinutul cabinetului de alături după vreo urmă de obiecte bărbăteşti de toaletă. În loc de ele găsi un Kalydor.

— Fard alb. Pentru Dumnezeu, se gândi el, asta-i prea mult – măcar să aibă puţin orgoliu.

Îşi scoase cămaşa şi se rase singur cu mica trusă pe care i-o adusese Grimes de la Park Lane. Pe uşă pătrundea mirosul unei gustări decente. Grimes era priceput în ale bucătăriei, apreciat de oaspeţii pe care-i invita Harry la vânătoare. Fără îndoială că fusese bucuros să se ducă în bucătăria din Park Lane astăzi dimineaţă ca să anunţe că va pregăti în altă parte gustarea de dimineaţă pentru duce şi să ceară cele necesare pentru pregătire.

Schimbarea lenjeriei putea aştepta până când ajungea acasă – prevăzuse că ar fi produs neplăceri dacă Grimes ar fi fost văzut intrând în casa domnişoarei Sarah Rappaport cu haine bărbăteşti de schimb. Deşi, a fi obligat să plece în hainele de seară nu era mai puţin incriminatoriu.

Se frecă să-i treacă înţepeneala gâtului şi se gândi la scaunul din budoarul lui. Dacă trebuie să stea cineva cu un bolnav, nu ăsta-i scaunul care ar trebui ales. Se simţea ca şi cum n-ar fi dormit deloc. Dumnezeule! Se înspăimântă cu adevărat dacă greşise, acum se gândi la asta, aşa cum arăta Sarah Rappaport când o văzuse el marţi seara. Ea fusese să stea cu un bolnav şi nu doamna Hollister? Şi cine putea să fie bolnavul? Gândul îi produse un neplăcut sentiment de gelozie, o emoţie că e un străin care nu-i bine

venit.

Harry coborî la micul dejun şi se aşează la masă în mica sufragerie decorată cu reproduceri din Canaletto. Asta dovedea o oarecare sensibilitate. Fusese invitat odată la Windsor Castle pentru un lung weekend, pe când mai trăia încă Prinţul Consort şi acolo în bibliotecă văzuse un portofoliu cu Lucrări de artişti primite de George al III-lea de la consulul britanic din Veneţia. Artiştii sunt, în general – ca şi cântăreţii şi actorii, presupunea el – înclinaţi să se lase furaţi de fantezie, dar fusese izbit de exactitatea reproducerii lui Canaletti a ceea ce vedea în faţa ochilor.

Harry se aşează, înviorat de evidenţa caracterului practic al pereţilor din jurul lui. El deschise The Morning Post, în timp ce urmărea aspectul gustării de dimineaţă ce-i era adusă, care era asemănătoare cu aceea din cutia lui de vânătoare pe care o lua cu el când era însoţit numai de bărbaţi, un număr suficient de ouă, numeroase bucăţi de şuncă, pâine prăjită şi păsat de ovăz aburind. Eticheta strictă interzicea ca un bărbat să mănânce porridge în timp ce stătea jos dar exista o dispoziţie a lui Harry de a nu se ţine seama de etichetă când era în particular şi Grimes îi pusese un al doilea bol cu păsat în faţă tocmai când găsise un articol despre cum fusese amânat, miercuri seara, spectacolul cu Bărbierul din Sevilla de la teatrul Drury Lane.

Articolul includea şi informaţia că în ultimele câteva săptămâni, iubitorii de operă putuseră observa un membru al nobilimii nelipsit la fiecare spectacol de miercuri seara. Acesta este omul, continua articolul, cu care plecase domnişoara Sarah Rappaport în mai multe rânduri de la teatru. Reporterul insinua că probabil că „Ducesa” îşi găsise un duce adevărat. Harry observă cu sarcasm că păsatul de ovăz pe care uitase să-l înghită începuse să-i picure pe gât. Cum îndrăzneau să-l lege atât de deschis de Sarah Rappaport!

Articolul mai făcea, destul de şiret, observaţia că acelaşi pair era fratele altui admirator al domnişoarei Rappaport care se afla acum într-o călătorie de durată în

străinătate cu Prinţul. Păi, era clar ca lumina zilei! Niciun membru al acestei coterii nu va avea nicio îndoială la cine se referă reporterul cu această informaţie adăugată la rest. Harry împinse vasul cu păsat de ovăz de o parte.

Putea să intenteze o acţiune împotriva ziarului Post sau… un plan diabolic începu să se înfiripe în mintea lui. Dacă nu o putea determina pe Sarah Rappaport să renunţe la Jeremy, se putea servi de grosolanele tendinţe ale presei ca să-i, debaraseze pe Jeremy de Sarah Rappaport. În acest scop, încerca să o facă amanta lui, aceasta ar fi fost suficient până azi, dacă i s-ar fi putut dovedi lui Jeremy în exclusivitate – şi în particular.

Dar depindea, desigur, de aranjamentul cu un număr de cavaleri pe care nu-i privea propria lor reputaţie, ca să accepte să se facă astfel de referinţe în presă şi el ar fi putut chiar să încurajeze totul, trăind cu Sarah Rappaport. El era la o vârstă – nici prea bătrân nici prea tânăr ca să-şi poată permite să-şi facă amantă dintr-o frumuseţe celebră tară să fie considerat un găgăuţă şi fără să rişte să piardă nici rangul nici puterea drept rezultat, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu Jeremy.

Scopul lui de a şi-o face pe Sarah Rappaport metresă, cu adevărat, bineînţeles că era pentru ca ea să nu poată zbura din nou în braţele lui Jeremy când acesta se va întoarce. Nepăsător faţă de adevăr, referinţe ca aceea din The morning Post ar fi putut contribui la determinarea lui Jeremy de a nu-şi deschide braţele ca s-o primească la întoarcere. Era sigur că Jeremy va vedea ziarele, pentru că Prinţul primea toate ziarele când era plecat şi desigur că el le împărţea cu ceilalţi din suită.

Harry aruncă şerveţelul. Da, pe Dumnezeu, că o să facă asta! îl sună pe Grimes şi-i ordonă să ia tava cu micul dejun. Sarah Rappaport mai răsufla încă zgomotos când intră el în dormitor. Ce încântătoare era *en deshabillé*. Avea sâni frumoşi, perfect rotunzi şi ridicaţi, care împungeau cămăşuţa ei sobră din bumbac alb virginal, într-un fel provocator. Un picior cu ciorap de mătase îşi făcea drum afară de sub pătură şi el admiră eleganta lui

arcuire, delicata linie a gleznei. Reunea în ea calităţile celei mai provocatoare femei: încântător de serioasă, profund onestă, pasională pe scenă şi frumoasă – foarte frumoasă.

El puse tava pe noptieră. Sarah părea să fi prins culoare în lumina zorilor care se filtrau prin draperiile de la fereastră. Ducele îi atinse uşor obrajii, întrebându-se dacă să o scoale ca să-şi poată lua rămas bun. De la ea înainte de a pleca. Avea sarcina să se întâlnească, la ora zece, cu nişte tineri ofiţeri din al treilea batalion al Gărzii de Grenadien. Însărcinarea fusese a lui Jeremy înainte de a pleca, dar ea îi permitea lui Harry să audă despre modul în care nesocoteau ofiţerii din conducere nevoile şi bunăstarea oamenilor din subordinea lor. Era o chestiune foarte delicată şi confidenţială şi lui Harry nu-i plăcea să lipsească de la întâlniri. I se păru că Sarah era cam fierbinte. Genele ei palpitau, dar ea suspină şi continuă să doarmă. El trase cuvertura peste umerii albi şi netezi. Fără ace, părul ei se desfăcuse din aranjament şi era împrăştiat pe pernă, într-un evantai strălucitor de aur în lumina dimineţii. Un parfum de violete se ridica din pielea ei. El frecă uşor o şuviţă de păr între degetul arătător şi cel mare. N-ar fi fost greu să o atingă şi să-i spună lucruri pe care orice femeie vrea să le audă de la un bărbat şi să-i scoată lucrurile de pe ea, bucată cu bucată şi să o ameţească sărutând-o şi mângâind-o până când singură s-ar fi dăruit, cu respiraţia tăiată şi fără încetare.

Harry se simţi înfiorat. Respiraţia i se acceleră. Nu, ar fi nedrept. O fi ca femeile acelea măritate? Care au experienţa actului, dar în care nu s-a trezit încă dorinţa? Sau cu simţurile treze şi dorind tot ceea ce-şi poate dori o femeie pasionată? Să o ia de la capăt iarăşi? Harry îşi arcui mâna imaginându-şi asta şi sunetul geamătului ei ajunse până la el.

Fratele lui auzise acest geamăt. Jeremy se tăvălise cu ea chiar în acest pat. Gândul făcu să-i treacă lui Harry un fior de gheaţă prin vine. Ea s-a folosit de Jeremy. S-a folosit de naivitatea lui şi i-a luat cantităţi de bijuterii în schimbul

plăcerii de a-i simţi pielea lângă a lui. Dacă oricine altcineva i-ar fi dat o asemenea bogăţie de daruri în schimbul trupului ei, el ar fi gândit că bărbatul a făcut un schimb echitabil, dar dacă acest bărbat era fratele lui…

Harry se uită în jos către ea, urând-o pentru că profitase de fratele lui. Se întoarse şi părăsi camera. Şi mai petrecu o oră de nelinişte plimbându-se prin salon, aşteptând să se trezească Sarah Rappaport. Îl izbi faptul că dacă îşi petrecea ore în şir în casa ei ca să dea impresia că este implicat din punct de vedere sentimental ar fi dorit ca orele acestea să şi le petreacă în mod folositor. Ar fi trebuit să-i ceară lui Syon să strângă la un loc ziarele şi cărţile necesare pentru munca lui pe care ar fi putut s-o facă aici. Era de neconceput să piardă atâta timp de pomană.

Aruncă o privire spre unul din scaunele albe din salon. Văzu o scrisoare, sigilată încă netimbrată adresată domnişoarelor Liza şi Lillibet Rappaport din Denham Green. Descoperi că, deşi nutrea sentimente de neiertat faţă de domnişoara Sarah Rappaport, nu putea săvârşi păcatul capital de a deschide corespondenţa ei. Poate că sunt cele două surori mai mici cărora le-a trimis păpuşile când o văzuse el cumpărându-le de la Morel. Memora adresa. Îşi cunoştea acum un duşman.

Reveni la ora nouă, aducând o ceaşcă de ceai proaspăt. Sarah Rappaport se ridică şi el îi întinse fruntea…

— Bună dimineaţa, domnişoară Rappaport. Am încercat să văd dacă nu cumva ai febră.

— Cum… cum se face că…

Ea se retrase privindu-l cu nesiguranţă.

— Dumneavoastră… dumneavoastră m-aţi dezbrăcat aseară! Privi în jos la gâtul şi pieptul ei dezgolite, cu o indignare consternată şi-şi trase pătura până sub bărbie.

— M-a îngrijorat sănătatea dumitale, mi-a fost teamă să nu-ţi facă rău dacă nu erai îmbrăcată corespunzător. Schiţă un zâmbet politicos la care cele mai multe femei nu puteau rezista.

— Şi mi-aţi spus Sarah.

El scutură cu tristeţe din cap.

— Eşti nerecunoscătoare, domnişoară Rappaport. Nu voiam decât să-ţi câştig încrederea aşa că ai putea să te porţi cum se cuvine. N-am făcut-o decât spre binele dumitale. Spune-mi că mi-ai iertat îndrăzneala.

— Plecaţi… plecaţi imediat din camera mea, spuse ea cu nervozitate. Asta e o indecenţă.

— Asta te-ar face să te simţi mai bine? întrebă el, scoţând un capot de mătase galbenă din dulap. Se ridică luând pătura cu ea şi întinzându-se după capot. El se aşează pe marginea patului. Te simţi mai bine după o noapte bună de somn?

— Nu, adică da. Dar vă rog, trebuie să plecaţi acum.

— Nu ţi-a fost rău astă-noapte? Te simţi mai bine acum?

— Eram… eram numai obosită, spuse ea cu nervozitate. Mi-e bine De fapt, trebuie să mănânc ceva apoi să dorm mai mult timp.

— Grozavă idee. Vin să te văd mai târziu. Grimes a angajat un om să repare uşa din faţă. Voi avea grijă să lucreze cât se poate. De silenţios.

— Uşa mea? Când am auzit eu zgomot de lemne sparte. De ce aţi spart uşa?

— Sarah, Sarah, spuse el.

— Toţi eram îngrijoraţi în privinţa dumitale, inclusiv eu. Îi luă mâna într-a sa frecându-i uşor încheieturile cu degetul mare. S-ar fi putut să fi căzut, ai fi putut fi grav bolnavă. Câte lucruri nu se pot întâmpla şi nu puteam avea pace până nu te ştiam în siguranţă.

— Asta aţi făcut-o pentru Jeremy, presupun?

— Jeremy nu are nicio legătură. Trebuie să fii. De acord că mă interesează personal bunăstarea dumitale.

— Trebuie?

— Da, trebuie. Mă încânţi, domnişoară Rappaport, spuse el. Şi-i întoarse palma şi începu să-i mângâie uşor partea interioară a încheieturii. Simţi înfiorarea care-i trecu prin mână în timp ceri mângâia uşor pielea cu vârful

degetelor.

— Înălţimea Voastră, urmă ea. Ochii îi erau larg deschişi, pupilele întunecate în timp ce el plimba un deget pe pielea braţului ei.

— Nu vrei totuşi să-mi spui Harry? întrebă el. Nu insist să-mi permiţi să-ţi spun Sarah, dar mi-ar plăcea foarte mult să aud numele meu pe buzele dumitale.

— Dar… dar numele dumneavoastră este Henry spuse ea, înghiţind în sec.

— Da, dar cei care îmi sunt apropiaţi îmi spun Harry.

— Dar noi nu suntem apropiaţi, spuse ea, înăbuşit.

— Poate că nu încă, dar eu tot mai sper, spuse el.

— Am descoperit că nu pot să nu mă gândesc la dumneata. Mă frământă.

— Domnişoară Rappaport? strigă tare un glas de bărbat. Sarah, care privea în ochii lui plini de reproş, se înfiora. Tresări şi Harry şi realiză că bufniturile înăbuşite pe care le auzise cu câteva minute în urmă probabil că veneau de la bărbatul care ciocănea la uşa spartă din faţă.

— Poftim! strigă Sarah cu o urmă de panică în glas.

— Slavă Domnului! Sunteţi bine? strigă bărbatul în timp ce alerga pe scări.

Harry privi către uşă. Nu numai că nepoftitul acesta sosise într-un moment nepotrivit, dar Sarah Rappaport îi şi permitea să intre în dormitorul ei!

— Mă simt foarte bine, strigă ea repede.

Pare foarte îngrijorată să-l liniştească pe omul acesta, gândi Harry cu indignare. Cine era el? Acesta era misteriosul Alfred?

— Domnul…

— Signor Bertinelli! strigă ea. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Înălţimea Sa, Ducele de Ormond!

Bărbatul în ţinută impecabilă se opri brusc în pragul dormitorului. Se uită la Harry neplăcut surprins. Şi… şi… Înălţimea Voastră! Acesta este maestrul meu de muzică, Signor Bertinelli!

Sfidător, Harry ţinu mai departe mâna lui Sarah, gest care nu scapă atenţiei maestrului de muzică. Detectivul îi

semnalase vizitele acestui bărbat pe strada Claverton la numărul cincisprezece, dar el îşi zisese cu mâhnire că relaţia era platonică. Harry spera sincer cu adevărat, pentru că dacă nu era, era pregătit să-l arunce pe italian în jos pe scări.

Italianul, pironindu-şi privirea pe mâinile lor înlănţuite, se înclină scurt.

— Înălţimea Voastră, spuse el cu rigiditate.

— Signor Bertinelli, replică Harry cu aceeaşi răceală. După cum puteţi vedea, domnişoară Rappaport este bine îngrijită.

Italianul nu-i dădu atenţie.

— Vocea dumneavoastră? Nu vocea este cea care v-a determinat să anulaţi spectacolul din seara trecută?

— Nu, nu, nicidecum, spuse Sarah. Liniştiţi-vă! Italianul merse cu paşi nesiguri până la şezlongul înflorat şi se aşeză. Scoase o batistă şi îşi şterse fruntea.

— M-am gândit… că, n-am ştiut ce să cred când am văzut articolul în ziarul de dimineaţă. Am venit cât am putut de repede.

Sarah îi zâmbi.

— V-aş fi chemat imediat dacă aveam vreo problemă, să ştiţi că aş fi făcut-o!

— Dar dumneavoastră sunteţi acum artistă, o divă) Mă gândeam că dacă aţi fi avut vreo problemă cu vocea v-aţi fi aflat într-o stare atât de îngrozitoare încât v-aţi fi încuiat plângând şi tânguindu-vă…

— După cum vedeţi, nu face nicio scenă de teatru, spuse Harry fără ocolişuri. Şi-a petrecut timpul altfel.

Italianul îl privi întunecat. Era evident că bănuia cum îşi petrecuse ea timpul. Harry se surprinse sperând ca maestrul de muzică să fie destul de indiscret. Cu puţin noroc, putea răspândi în toată Londra ştirea că ducele de Ormond îşi petrecuse noaptea sub acoperişul domnişoarei Sarah Rappaport. Aceasta îl făcu pe Harry să se simtă generos. Se ridică.

— Signor Bertinelli, eu tocmai plecam. Permiteţi-mi să vă conduc. Pot să vă las undeva? Trăsura mea este trasă

la scară.

— Mai stau, mulţumesc, declară. Bertinelli, ridicându-şi bărbia.

— Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe domnişoara Rappaport să se odihnească, spuse Harry implacabil. Este destul de obosită, nu-i aşa draga mea? Sarah era aşa de încurcată de evidenta lui familiaritate încât nu ştiu cum să răspundă. Domnişoară Rappaport tocmai mă informase înainte de sosirea dumitale că intenţionează să-şi petreacă dimineaţa în pat pentru a se odihni. Sugerez să o lăsăm să facă asta.

Cu spatele la Sarah, Harry putea să imprime expresiei sale o asemenea înfăţişare pe care celălalt era sigur c-o vedea şi-o interpreta cum trebuia.

Italianul se ridică.

— Elevii mei de dimineaţă probabil că întreabă unde sunt, zise el, cu o fulgerare în ochi. Poate se cade să plec acum.

Harry se înclină, ca un rival învingător.

— Îi voi spune birjarului să vă ducă oriunde doriţi să mergeţi. Se întoarse către Sarah, îmblânzindu-şi expresia. Draga mea, mă voi întoarce pentru a lua cina mai devreme, să spunem în jurul orei şapte? Nu e nevoie să te îmbraci, pentru că vom fi numai noi amândoi.

Îi ridică mâna – care zăcea pe pătură exact acolo unde i-o lăsase el – şi o sărută repede înainte ca ea să poată obiecta. Signor Bertinelli îşi vârî batista în buzunar cu o demnitate măsurată şi îşi luă rămas bun de la SaraH Rappaport. Era un joc care nu impresiona pe nimeni altcineva, în afară de ducele de Ormond.

X

Sarah se agita nervoasă prin salon. Ducele putea să se întoarcă din clipă în clipă – dacă nu cumva intenţia pe care şi-o declarase de a se întoarce să ia cina cu ea, nu va fi făcând parte din îngrozitorul. Război al nervilor îndreptat împotriva lui signor Bertinelli. Bietul signor! El, cel atât de respectuos faţă de ea, să vină acum şi s-o găsească într-o situaţie atât de şocanta, ca pe o

curtezană…!

Era de neconceput! Sarah renunţase la ideea de a trimite o scrisoare explicativă, temându-se că acesta ar contribui la exagerarea incidentului şi, în afară de asta, cum să explice aşa ceva? Nici ea nu înţelegea cum s-a putut întâmpla…

Ultimele raze ale soarelui agonizant dispăruseră din cameră. Sarah aprinse o lampă… Pe stradă se auzeau întruna trecând trăsuri, iar ea trăgea mereu cu urechea încercând să distingă huruitul trăsurii ducelui. Mireasma dulce a unei seri timpurii de vară se îmbina cu mirosul de vopsea proaspătă de pe uşa ei. Cu toată schimbarea aerului, nu izbutea să-şi alunge frica. Modul în care o privise ducele astăzi de dimineaţă şi în care-i ţinuse mâna şi atingerea lui îi provocaseră senzaţia clară de gol în stomac, senzaţie cu totul nouă, ceva ce nu mai simţise până atunci şi care părea să fie un semnal evident că s-a schimbat ceva între ei – sau cel puţin în ea.

Îşi trase un scaun lângă fereastră şi se aşeză să privească afară aşteptându-l. Cum să procedeze oare cu el? Fără doamna Hollister alături, se simţea căzută în capcană şi ca o frunză luată de puhoiul apelor. Dar care era capcana? Ducele o privise cu atâta tandreţe, cu atâta tulburare şi mărturisise că-l obsedează. Nu-i spusese că ar fi o minunată mamă pentru copiii lui nici nu-i lăudase talentul de a cânta, adresându-se femeii din ea şi nu înzestratei cântăreţe.

Pe strada Claverton lampagii aprindeau lămpile de gaz. Se întuneca iar ea aştepta un bărbat să vină dintr-o clipă în alta, să bată la uşa casei în care ea era singură – şi în care îl va lăsa să intre. Simţea că o trec fiorii. Frica însă, cea care de obicei îi întuneca judecata, nu mai era decât o parte infimă din potpuriul de sentimente ce o copleşeau acum. Ducele nu semăna cu niciun bărbat pe care îl cunoscuse mai înainte. Nici nu fuma, nici nu bea excesiv, ca bărbaţii pe care-i cunoscuse sub acoperişul tatălui ei, nu era nici generos şi drăguţ şi plin de înţelegere cum fusese Alfred, nici fermecător, dar gata să dea înapoi, ca

Jeremy. Nu, el era un bărbat cu o virilitate intensă şi strălucitoare care ardea în străfundurile lui şi lăsa să se înţeleagă tot ceea ce făcea.

Zări trăsura cunoscută, trasă de cei doi cai al căror păr strălucea la fel de negru ca şi al ducelui.

Sarah se ridică tremurând. Picioarele o purtau parcă fără voia ei, parcă bărbatul care sărise din trăsură, până ce aceasta să se oprească de-a binelea, i-ar fi impus eu toată puterea personalităţii lui să-i iasă în întâmpinare.

— Bună seara domnişoară Rappaport.

— Înălţimea Voastră, zise ea jenată. Se întoarse în coridor urmată de el. Ducele era mai înalt decât ea, însă nu prea înalt ca bărbat. Dar energia şi vigoarea din mişcările sale îl făceau să pară mult mai înalt şi mai impunător.

— Grimes ne va servi cina ca să mâncăm en familie, spuse ducele, punându-şi sprinten pălăria şi bastonul de o parte. Mergem în salon să bem ceva? Îmi place să beau ceva seara. Ştiind că nu ai nimic de băut în casă, i-am poruncit majordomului să-mi pregătească şi să aducă aici ceva potrivit.

Grimes despacheta dintr-o cutie din piele pentru călători câteva sticle cu capătul învelite în poleială argintie şi le puse pe capătul mesei din salon. Harry aruncă o mapă de piele pe un scaun.

— Ce ai? întrebă el.

— Nu vreau să mă încurc cu dumneavoastră, răspunse Sarah.

— Nu? Atunci nu te încurca zise el. Observând un buchet de flori pe poliţă se încruntă. Ai primit flori? De la cine?

Întrebarea lui fusese aspră ca şi cum nimeni n-ar fi avut voie să-i trimită flori.

— De la domnul von Keppel. El se mai înmuie.

— A! Cred că l-ai cam speriat ieri seară.

— Poate, se gândi Sarah, dar nu el a adus trei oameni ca să-i spargă uşa, ci ducele.

— Ai mai putut să dormi astăzi de dimineaţă, sau

tâmplarii au făcut prea mare zarvă? întrebă ducele, uitându-se peste umăr în timp îşi amesteca băutura.

— Nu-mi amintesc. Sarah privea hipnotizată mâinile lui puternice cu degete subţiri.

— Vivat, zise el, ridicând paharul. Sorbi o înghiţitură şi privi împrejur. Nu-i cam întuneric aici?

Fără să aştepte răspunsul, scapără un băţ de chibrit şi aprinse câteva lumânări şi lămpi până când camera se umplu de lumină. Sarah tresări. Obiceiul de a face economie se înrădăcinase în ea. Acum zise ducele, e mult mai bine. Mi-am adus nişte hârtii şi aş vrea să mă uit peste ele. Te supără? întrebă el, deschizând imediat mapa de piele pe care erau imprimate însemnele casei regale cu un chenar de jur-împrejur.

— Nu, răspunse Sarah, dar fu uimită. Orice s-ar fi aşteptat în seara asta, numai aşa ceva nu. Ducele se aşează pe scaun şi aproape imediat se cufundă în lectură, răsfoind atât de repede teancul subţire de hârtii încât cu greu putea crede că făcea altceva decât să le examineze. Ea se îndreptă către pian, încet, ca să nu-l tulbure, dar ducele părea că nici nu mai lua în seamă prezenţa ei în cameră.

Toată ziua se temuse de venirea lui. Cu o oarecare intenţie de provocare, îşi puse costumul negru de stradă, hotărâtă să nu dea impresia că s-ar fi străduit să pară drăguţă pentru că venea el. Şi acum? Din partea lui ar fi putut foarte bine să fie îmbrăcată tot în cămaşă şi cu vechiul ei jupon.

Nu avea nicio suspiciune faţă de el. Constată însă că nu ştia ce să facă. Se aşează la pian şi se afundă şi ea în textul şi partitura viitoarei opere pe care urma s-o susţină la Drury Lane Theatre. Compozitorul venise să repete personal cu actorii şi adusese cu el şi o orchestră selecţionată. Opera aceea reprezenta examenul ei suprem ca artistă şi cântăreaţă, pentru că era prima care interpreta personajul respectiv.

Înainte de venirea ducelui, ea se cufundase în studierea partiturii. O asemenea concentrare o ajutase să nu se mai alarmeze de venirea lui Henry – Harry – Brett,

dar acum era ca şi cum îşi deschidea sufletul în faţa notelor de pe pagină, începu să fredoneze încet, apoi să cânte uşor, punctând notele, recitând frazele, simţind cum începe să capete formă rolul, imaginându-şi cum se va mişca pe scenă, improvizând mişcările care-i însoţeau cuvintele.

— E drăguţ.

— Poftim? Sarah uitase de ducele de Ormond, dar el era în cameră şi zâmbea privind-o cu ochii lui de safir arzători. Sub luminile pe care le aprinsese, se distingea uşor culoarea sprâncenelor lui groase strălucind din umbră. Cântecul…

— Este foarte, foarte drăguţ. Ducele puse hârtiile deoparte. Continuă!

Îşi dădu seama că era intimidată de intensitatea privirilor lui.

— N… n-am observat că mă ascultaţi.

El se îndreptă spre pian, luându-şi băutura.

— Ce partitură este asta la care lucrezi? Sarah strânse repede foile partiturii.

— Maestro ne-a cerut să nu dăm în vileag niciuna dintre operele sale, până când nu e definitivată.

— Atunci cântă altceva, zise el.

— E greu să cânţi neacompaniat, îngăimă ea. El se aşează lângă ea la pian, cu totul pe neaşteptate.

— Ai o altă muzică?

— Cântaţi dumneavoastră?

El zâmbi uşor, uitându-se la o foaie de partitură rezemată de clape. Atinse, în fugă, uşor, cu degetele clapele, începând să interpreteze piesa cu precizie, deşi era dintr-o operă nouă pe care nu o văzuse niciodată până atunci. Părea că orice făcea el reuşea. Sarah încercă să cânte, dar nu izbuti. Între ea şi duce se înfiripă o intimitate mai puternică decât dacă el ar fi văzut-o numai în cămaşă şi jupon, sau dacă ar fi ţinut-o doar în braţe. Vocea îi deveni spartă şi stridentă, în timp ce el se uita la ea, cu colţurile gurii ridicându-se în aşteptare. Harry se opri.

— Acompaniamentul meu e de vină? Cânt chiar atât

de îngrozitor?

— Ba nu, nicidecum, se bâlbâi Sarah, Nu ştiu încă prea bine cuvintele textului. Spuneţi-mi ce citeaţi, spuse ea, în disperare de cauză.

— Propunerea unui membru al Camerei Comunelor către Domeniile Coroanei. Am cerut să văd şi eu propunerea, ca să-mi dau seama dacă poate fi admisă.

— Nu prea cred că înţeleg, zise Sarah, complet uşurată că reuşise să-i sustragă atenţia de la persoana ei.

Vrea să se retragă din Camera Comunelor. Or, o asemenea retragere e interzisă printr-o lege parlamentară, aşa încât petentul trebuie să se adreseze mai întâi Domeniilor Coroanei. E o funcţie creată nu de mult dar, de când există, e o slujbă rentabilă, pe care nu o poate deţine un membru al Parlamentului. Respectivul i se adresa lui, exprimându-şi dorinţa de a se retrage din Parlament.

Studiindu-i figura, Sarah se străduia să întreţină conversaţia.

— Nu cumva de obicei la astfel de serviciu se reped mai ales cei dornici de privilegii?

— Nu, dacă respectivul abuzează de privilegiile acestui serviciu, este supus unui control sever şi i se oferă un motiv onorabil să părăsească funcţia.

— Ce interesant. Îşi înclină apoi capul către mapă. Şi ce aveţi acolo despre acel om?

— A, este un caz aparte, zise ducele, ridicându-se de la pian şi începând să se plimbe în timp ce rezuma cariera membrului. Povestea era la fel de fascinantă ca atunci când îi vorbise despre cartierele sărace şi despre reformele militare. Ducele cel rece şi aspru şi plin de orgolii dispărea, în locul lui apărând un om atrăgător prin inteligenţa şi prin pasiunea judecăţilor sale. Discuţia continuă şi în timpul cinei, el răspunzând la întrebările ei, perorând pătimaş trecând de la un subiect la altul, de la creşterea porcilor la comerţul exterior. Sarah aproape că uitase să mănânce Sultanne de filet de calcan şi claponul à la Godard pe care i le oferea el pe farfurie. Salata verde şi o porţie de piftie aranjată în Aşa fel încât să semene cu un

castel de nisip făcut de un copil le-a mâncat numai pentru că el se uitase la porţiile nemâncate şi o întrebase dacă avea ceva împotriva lor. Când au terminat cina, s-au retras în salon, unde Grimes le aduse o tavă cu cafea.

Sarah îşi dădu seama că se făcuse târziu. Se gândi că ducele va trebui să plece curând.

— Ai căzut pe gânduri, zise el.

Sarah tresări. Se uită la el, fără să-l audă.

— Po… poftim? întrebă ea.

El îşi scoase ceasul.

— E târziu. Trebuie să plec.

Sarah încercă să nu-şi arate uşurarea.

— A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să-mi aduceţi cina. Nu trebuia.

El se ridică în picioare.

— Am observat că menajera dumitale nu s-a întors încă – sau ai dat-o afară?

— A doamna Hollister? O, nu! răspunse Sarah.

— Doar că… a contractat boala prietenei ei! Am primit o telegramă de la ea astăzi de dimineaţă. Crede că se va simţi destul de bine ca să se întoarcă luni, după weekend. El îşi aplecă capul într-o parte şi o privea cu intensitate.

— Crezi că e înţelept să te lase aici singură încă trei zile?

— Vai, dar mă simt foarte bine, adăugă Sarah repede. Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza mea. Ar fi prea mult! Şi pot să primesc mâncare de la teatru, dacă doresc, încât să nu fiu nevoită să gătesc eu. Îşi dădu seama că începuse să flecărească.

Ajunseseră în hol. Cele două lămpi mici de pe perete aruncau doar o lumină slabă, făcând ca auriile fleurs-de-lis de pe tapet să pară nişte stele pe un cer de vară. Ducele se uită la ea plin de curiozitate.

— Multe femei s-ar teme să petreacă şi o noapte singure, darmite trei.

Inima lui Sarah începu să bată puternic. Ducele nu trebuia să rămână aici peste noapte, sub niciun cuvânt!

— Vă asigur că eu nu mă tem.

El îi luă mâna şi-şi apăsă buzele.

— Eşti fermecătoare, ştii asta, nu? N-am mai întâlnit pe nimeni care să asculte cu atâta atenţie ca dumneata. Mă sorbeai din ochi, de parcă aş fi scos la iveală pepite de înţelepciune, nu nişte lucruri banale lipsite de orice interes în lumea asta pieritoare.

— Dar ceea ce spuneaţi mă interesează extraordinar! Respiraţia ei deveni grea „sub privirea cu care o fixa ducele.

— Atunci mă voi strădui să fiu la fel de captivant şi mâine.

— Mă… mâine?

Faţa lui se apropie de a ei în timp ce o strângea de mână, făcând imposibilă orice retragere. O va săruta oare? Sarah se simţi cuprinsă de fiori. Se clătină, închise ochii şi un potop de stele aurii începură să se rotească în jurul ei. Capul se lăsă pe spate, exact în clipa când gura lui o întâlni pe a ei. Sarah încercă să scoată un sunet, să spună că nu trebuie… nu trebuie… dar nu putu să vorbească nimic sub buzele calde lipite de ale ei. Se produsese un fel de fulgerare fierbinte ce-i şerpuia prin corp, topind-o într-o flacără ameţitoare.

Apoi totul se încheie. El se retrase îndărăt iar ea scoase un strigăt sufocat. Ducele se uita în jos către ea, cu faţa liniştită – foarte liniştită – cu excepţia nărilor care fremătau.

— Fermecător, spuse el încet. Absolut fermecător.

Sarah se uita la el. Nu fusese deloc îngrozitor! Doamne, chiar nu fusese îngrozitor! O sărutase un bărbat şi nu leşinase, nici nu-i venise să vomite. Era… nu, nu era posibil! Era de neînchipuit să poată să-i placă aşa ceva.

El îşi retrase încet mâna din mâna ei. Scântei aurii clipiră în părul lui pe când îşi lua pălăria şi bastonul cu o mişcare rapidă. Sarah rămăsese înţepenită, uluită încă de descoperirea că atingerea lui nu o revoltase.

— Domnişoară Rappaport, zise ducele. Eu iau micul dejun la ora opt. L-am putea servi pe o tavă în budoarul

dumitale dacă nu vrei să părăseşti budoarul aşa de devreme.

— Poftim? zise Sarah. Fiecare bătaie a inimii ei era un strigăt de alarmă. Ducele o privea dar genele lui negre îi ascundeau expresia din ochi.

— Atunci, rămâne la ora opt, zise el calm şi ieşi grăbit suindu-se dintr-o săritură în trăsura care-l aştepta la rigolă.

Sarah se trezi în zori şi aşteptă nervoasă sosirea lui. Se gândise îndelung şi plină de furie să nu-i permită îndrăzneala de a veni la ea atât de devreme, la micul dejun – masă pe care nicio femeie decentă nu o ia cu un bărbat cu care nu are relaţii. Sarah era sigură că el va bate la uşă sau poate că-l va pune pe Grimes să facă asta până când va răspunde, chiar dacă toţi locatarii din strada Claverton ar ieşi să se holbeze. Îşi dădu însă seama că de fapt nici nu depindea de ea dacă să-l primească sau nu, pesemne că el avea o cheie de la noua broască. I se tăie respiraţia. Cu ultima fărâmă de demnitate, când se ivi ducele, îi ceru întinzând mâna să-i dea cheia. Harry o privi o clipă îngheţat apoi îi înmâna cheia.

Grimes, trecând pe lângă ea prin hol, îşi scoase pălăria în faţa ei. Puse pe masă un coş şi un vraf de ziare printre care şi câteva în italiană, în franceză şi în germană. Ducele le parcurse şi începu să le sorteze. Bărbatul care-i spusese că era încântătoare dispăruse în dimineaţa aceea. Ziua făgăduia să fie frumoasă şi caldă, aşa că ducele nu-şi îmbrăcase pardesiul: Acum cu un gest brusc îşi scoase şi tunica neagră, pe care o puse pe marginea altui scaun, înainte de a se aşeza jos să mănânce.

Sarah îşi împreună mâinile a dezaprobare, dar gândi că nu avea cum să nu fie de acord cu mânecile cămăşii lui când îi permisese – da, îi permisese s-o sărute aseară.

Toată îmbrăcămintea lui era conservatoare faţă de moda zilei, de la tunica dezbrăcată temporar, până la pantalonii de buret şi gulerul tare şi înalt care-i înconjura gâtul lung şi subţire. Avea o cravată din satin negru uni, legată într-un mod perfect. Exactitatea era considerată ca

învechită de către cei în pas cu moda, dar ea se potrivea de minune cu înfăţişarea întunecată şi cu ţinuta mândră a ducelui. Ea ajunse la concluzia că în asemenea ţinută se putea prezenta el la Whitehall sau la palat. Părul lui întunecat şi strălucitor era periat cu grijă iar obrajii foarte luminoşi, uşor adânciţi sub pometii prelungi până spre fălcile ascuţite, lăsau să se bănuiască doar o umbră de barbă proaspăt rasă, răspândind o aromă discretă, ca o mireasmă subtilă de after shave. Desfăcu grăbit un ziar şi începu să citească, butonii de la manşetă şi ceasul de aur din buzunarul de la vestă reflectau soarele de dimineaţă răspândind raze roz-portocalii de culoarea somonului pe pereţii sufrageriei, când întorcea paginile. Deodată îi aruncă o privire peste marginea ziarului, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc că era şi ea în cameră.

— Te interesează să citeşti vreunul din ziare? întrebă el.

— Nu, zise ea. De fapt nu-şi putea închipui că ar vrea să se uite la nimic altceva decât la el.

El se înfăţişa întreg dar detaşat alături de coşul plin cu de toate. Erau recipiente cu ceai, cafea şi lapte, farfurii cu ouă, slănină, cârnaţi, rinichi, pâine prăjită, borcane cu marmeladă şi pastă de anşoa, o tăviţă cu şuncă rece şi o plăcintă cu muşchi de vacă. Sarah era surprinsă că el nu cere să-i toarne cafeaua, să-şi îndulcească după gustul lui şi să-şi pregătească farfuria şi aştepta să-l audă exprimându-şi dorinţa aceasta. Părea să nu-l intereseze însă aşa ceva, dăduse la o parte mâncare atunci când luase cu asalt presa. Aceasta era expresia cea mai potrivită pentru modul lui de a citi total şi repede fiecare ziar. În tăcerea întreruptă doar de foşnetul ziarelor şi de clinchetul argintiu al porţelanurilor de China, conversaţia de dimineaţă părea sacrificată zeului informării.

Sarah privea şi se minuna de Apetitul lui vorace, atât pentru informare cât şi pentru alimente. Era clar că avea nevoie de o mare cantitate din amândouă ca să se susţină de-a lungul zilei. Ea, dimpotrivă, ciugulea ici şi colo, fără să mănânce prea mult. Când ducele lăsă de-o parte ultimul

ziar, se ridică şi-şi puse din nou tunica. Sarah încercă fără a reuşi să se opună ordinului lui de a nu lăsa pentru mai târziu fructele şi neatinsă plăcinta de carne. Grimes strânse toate resturile înapoi în uriaşul coş laolaltă cu farfuriile murdare. Sarah constată că era o situaţie neobişnuită să spele chiar ea vasele.

Încă năucă de faptul că ducele îşi adusese micul dejun la ea şi că apoi mâncase abia schimbând câte o vorbă, Sarah îl urmări în vestibul. Ducele îşi culese bastonul, mănuşile cenuşii şi pălăria înaltă pe care şi le lăsase pe masa de lângă uşă.

— Domnişoara Rappaport, zise el.

— Înălţimea Voastră.

— Ne vedem diseară la teatru.

Şi plecă. Ce mod extraordinar de a începe o zi – şi ce dracu' o fi fost asta? Abia vorbise cu ea. Sarah îşi petrecu dimineaţa studiind noua operă, dar nu izbuti să-l alunge din minte pe duce.

Evident, Harry Brett abandonase planul de a o tulbura oferindu-i prietenia lui în locul celei a fratelui său. Ceea ce hotărâse să facă însă era neclar. Sosirea trăsurii Isabellei Dare, care pe la mijlocul zilei trase la rigolă, fu o bucurie binevenită pentru Sarah.

— Ştiu că nu este ziua ta obişnuită de primire dar m-am întors aseară în oraş şi iată am avut noroc să fii acasă, zise Isabella scoţându-şi veselă pălăria cu pene şi ciupind-o de obraz cu afecţiune pe Sarah.

— Mă bucur că te-ai gândit să treci pe la mine, zise Sarah. De fapt, îmi ziceam că erai exact persoana cu care aveam nevoie să vorbesc acum.

— O fi vreo taină, baremi să-mi fac şi eu cel puţin o idee despre cum merge lumea zise Isabella, cu ochii strălucind de curiozitate. Îmi pare bine că vrei să-mi spui mie ceva pe care n-ai putea să-l spui altcuiva.

„Nu pot s-o dezamăgesc", se gândi Sarah. De fapt, socotea că asta era clar dilema ei. Cum să-i împărtăşească Emmei Hollister faptul că-l lăsase pe duce s-o sărute şi că, de necrezut, ei nici nu-i displăcuse. Şi cum să-şi facă o

confidentă din Alice Grey care o socotea pe Sarah prea moale şi nepotrivită să fie o divă şi să-i spună că doar atingerea plăcută a unui bărbat o zdruncinase din temelii?

Sarah se scuză că trebuie să se ducă la bucătărie să facă ceai, explicându-i că Emma Hollister nu era acolo, dar Isabella nu vru s-o lase să plece.

— Vai, nu, nu trebuie! După cele ce am văzut în ziar, mai bine începi să-mi spui şi să-mi spui acum tot, exclamă Isabella. Şi nu se mai dezlipi de Sarah, coborând cu ea scările spre bucătărie. Un oarecare duce îi ţine companie unei oarecari ducese, zic ziarele. Păi, pentru mine e clar ca lumina zilei ce înseamnă asta şi mi-am zis, o şmecheră dac-a făcut aşa ceva. Acum zi-i Isabellei ce să facă.

Sarah termină ceaiul, gândindu-se cu ce să înceapă. N-o mai văzuse pe actriţă de câteva săptămâni şi trebuia s-o pună la curent cu ce se întâmplase. La urmă ajunse şi la cele petrecute în seara din ajun.

— Înţelegi? Nu numai că mi-a trimis bijuterii şi m-a condus mereu acasă, dar… dar, aseară, m-a şi sărutat, încheie Sarah cu oarecare greutate.

Isabella îşi înclină capul într-o parte.

— Te-a şi sărutat? Părea mai mult nedumerită decât şocată.

— Da, răspunse Sarah, simţind cum îi ard obrajii.

— Nu pricep ce te-a supărat, spuse Isabella. Unde te-a sărutat?

— Aici, în casă când eram numai noi doi, bâigui Sarah.

— No zise Isabella dând din cap cu ciudă. Vreau să zic, unde pe tine? Pe buze, pe gât, în părţile de jos unde?

Sarah se uită la Isabella. Simţi că i se suie sângele la cap.

— În părţile de jos?

— Daaa”. Nu de asta te-ai supărat? Că a mers prea departe cu avansurile? Sau pentru că erai în amor cu fratele lui? Nu-i aşa?

Sarah se aşează, brusc neluându-şi ochii de pe Isabella.

— El… el… ducele m-a sărutat pe buze. Doar nu vrei să sugerezi că un bărbat poate… poate să atingă cu buzele şi alte părţi ale trupului unei femei?

— O, ba da scumpo, peste tot, îi aruncă Isabella un zâmbet moale, senzual. Şi foarte plăcut. Te face să simţi că înnebuneşti dacă se face cum trebuie şi de către bărbatul de care-ţi place.

— Peste tot? Se împurpura Sarah toată. Isabella o privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Pari uluită. Pesemne că nu ai găsit încă bărbatul acela. Când îl vei găsi, va fi exact ceea ce vei dori de la el.

— N-am găsit niciun bărbat încă protestă Sarah.

— Niciun bărbat? Adică, vrei, vrei să spui că n-ai fost niciodată cu un bărbat până acum?

Sarah dădu din cap cu vehemenţă.

— Sigur că nu!

— Trebuie să-ţi spun că nu e de mirare pentru mine, declară Isabella. O fată uneori trebuie să se bage în patul vreunui bărbat şi mi se pare că tu te porţi cam urât cu ducele ăsta, dornic să-şi petreacă timpul cu tine, când atâtea fete s-ar culca numaidecât cu el.

— Dar nu eu, spuse Sarah cu fermitate.

— Haida de zise Isabella privind-o chiorâş, ia spune-ne tu nouă adevărul – cum a fost cu sărutul lui?

Sarah deschise gura şi apoi o închise înciudată. Se gândi o clipă şi în cele din urmă spuse:

— N-a fost groaznic.

— N-a fost groaznic? izbucni în râs Isabella. Na… n-a fost groaznic? Râsul dezlănţuit al actriţei începu să-şi facă efectul. E caraghios să caracterizezi sărutul unui bărbat ca nefiind groaznic, se gând; Sarah şi zâmbi şi ea.

— N-ai decât să râzi, spuse, dar asta-i! Isabella îşi şterse lacrimile de râs.

— Depinde, dragă, de ceea ce simţi pentru el, spuse ea, încercând să-şi reprime şi ultima urmă de veselie din consideraţie pentru Sarah. Ţi-ar plăcea să te mai sărute? Sarah simţi în stomac o senzaţie pe care dintru-ntâi o crezu pricinuită de teamă. Dar nu era asta.

— Cred… cred că mi-ar plăcea. Senzaţia putu să fie identificată ca o ciudată undă de căldură exact cum simţise Sarah când o sărutase ducele.

Isabella zâmbi cu subînţeles. Păi ar fi mai bine să-l mai laşi, zise ea.

— Ai fost minunată în seara asta.

Harry o privea pe Sarah Rappaport cum stătea la toaletă din cabină şi îşi ştergea machiajul. N-ar fi admis niciodată, mai înainte, ca el să intre în cabină după reprezentaţie, în seara asta însă se petrecea cu ea ceva deosebit. În seara asta ea îl trimisese pe comisionarul de scenă să-l cheme, de îndată ce-şi schimbase hainele.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut, spuse Sarah privindu-l în oglindă. Ochii ei străluceau.

El se gândi s-o ducă acasă cu trăsura şi apoi să rămână singur cu ea în casa din strada Claverton. Ar fi vrut ca ea să fie gata cât mai repede. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, când Alice Grey ridică peria, Sarah îi făcu semn cu mâna.

— Nu te mai necăji, spuse ea. O să-l perii eu acasă. Harry privea din spate la minunatul ei păr. Era o masă magică de aur, vălurind în bucle îngrămădite pe creştet, şuviţe grele de păr blond strălucitor care se încolăceau. Ele făceau ca gâtul ei subţire, să pară şi mai fragil, ceea ce-l determinase pe duce s-o privească adesea, când trecea prin cameră sau când sta la pian şi să se întrebe cum poate acest gât delicat să susţină atâta podoabă de păr.

După ce o ajută să se suie în trăsură, se aşeză şi el pe scaunul din faţa ei, ca de obicei şi începu s-o studieze cu intensitate.

Lumina lămpii era mică – ducele îl instruise să facă aşa, întrucât uneori ea era atât de obosită încât adormea până acasă. Dar nu şi în seara asta. În seara asta o nelinişte stăruia în Sarah. Ochii ei, acei ochi mari şi luminoşi, păreau că licăresc în semiîntunericul din trăsură şi se uita la el tot atât de ferm cum se uita şi el la ea.

— Sarah? spuse el încetişor, întrebându-se dacă cumva îşi închipuia doar că ea se uită la el.

Sarah tresări de parcă vocea lui ar fi atins-o pipăind-o. Buzele se întredeschiseră, cea de sus fiind atât de arcuită încât semăna cu firul încordat al unui arc. Harry îi simţi trupul fremătând lângă al lui. Ar fi vrut s-o ia în braţe, dar îi promisese că o va conduce acasă fără a încerca vreodată să depăşească limitele bunei cuviinţe. Se hotărî să aştepte până vor ajunge la ea în strada Glaverton. Pentru acolo nu promisese nimic şi putea să devină insistent. Lăsându-l să intre, ea îi deschidea uşa în mai multe sensuri. La numărul cincisprezece când să coboare din trăsură, Sarah îi întinse mâna fără nicio urmă de emoţie. Odată intraţi, el îi luă pelerina şi o atârnă împreună cu a lui în hol. Gând veni în salon, ea stătea la pian fără să cânte sau măcar să se uite la partiturile care abia se vedeau la lumina slabă a singurei lumânări pe care o aprinsese. Ducele îşi turnă de băut şi trase draperia. În tăcerea adâncă din cameră părea să plutească un mesaj. Harry simţea ca o ghiară în gât.

— Te simţi destul de bine? întrebă el. Nu eşti prea obosită după spectacolul de astă seară?

— Nu, nu sunt prea obosită, fu răspunsul slab, abia audibil şi ea nu se întoarse să se uite la el. Harry străbătu camera şi se opri în picioare la spatele ei. Ea se îndreptă uşor, arcuindu-şi spinarea. Cositele de păr care-i alunecaseră pe gât tremurau. Harry îşi puse paharul cu băutură pe pian. Sarah tresări uşor când el puse mâna pe umerii ei, ca şi cum ar fi ştiut că asta va urma. Ducele o masă încet pe umeri. Ce firavă era! Era sub mâinile lui tot atât de insubstanţială ca un fluture, deşi, muşchii gâtului mai erau puţin încordaţi. Harry simţi sub palme căldura trupului ei. Îşi trecu degetul mare de-a lungul gâtului, luând pe dosul palmei şuviţele de păr. Sarah simţi cum i se strânge stomacul, dar se stăpâni, mângâierea rămânând uşoară. Nu protestă, dar nici nu păru a-l încuraja ca o femeie dornică să facă dragoste. Vai, Doamne, se gândea el simţind cum i se înmoaie genunchii – o, dorea atât de mult! Dacă i-ar fi dat şi ea un semn printr-un cuvânt sau printr-un gest că-l doreşte şi ea… Sarah suspină şi îşi înclină uşor

capul pe spate. El îşi înteţi pipăirea cu degetele pe gâtul ei, către urechi, prin masa luminoasă de păr.

— Nu… şopti ea, trăgându-se înapoi, calmul protestului făcând însă neconvingătoare respingerea. El îi scoase un ac din păr şi-l lăsă; a cadă pe podea şi apoi altul. Ea îşi lăsase capul spre el, făcându-l să simtă cum îi fierbe sângele.

— Am să-ţi perii părul, zise el încet. Ea scoase un scâncet uşor când el îi mai scoase un ac din părul pe care îl desfăşură în valuri. I-l desfăcu şuviţă cu şuviţă, încetişor şi cu o grijă nemărginită.

— Nu… nu, zise ea, dar el aplecat deasupra ei, abia-i putea auzi cuvintele şi putea să vadă că stătea cu ochii aproape închişi.

— Mă întorc imediat. Se repezi pe scară, suind câte două trepte deodată. Luă din dormitorul ei o perie cu mânerul argintat. Când se întoarse, Sarah stătea nemişcată la pian. El puse peria pe banchetă lângă ea şi Sarah se înfiora. Simţea pe gât şi pe umeri tremurul uşor din mâinile lui, în timp ce-i răsfira părul cu degetele ca să-l netezească. Pletele desfăcute se revărsară pe coapse şi atinseră banca. Inima lui bătea în piept cu putere. Începu să-i perie părul, pornind de la rădăcină şi progresând încet. Ea scâncea uşor, ca şi cum plăcerea se transforma în durere. Când termină cu pieptănatul ducele îşi dădu seama, după mişcările pieptului respirând întretăiat că ea ar accepta şi mai mult. Puse peria de o parte şi se aşeză lângă ea, cu spatele spre pian. Îi luă faţa în mâini şi o sărută. Ea scoase un sunet de împotrivire care-l făcu să o sărute şi mai pătimaş. Ar fi vrut să-i smulgă hainele şi s-o vadă goală în lumina slabă din salon pe pledul înflorat. Îşi afundă mâinile în părul ei, gândindu-se la rotunjimile de statuie ale braţelor şi ale picioarelor ei. Ar fi vrut să o vadă încolăcită în jurul lui, iar el să se afunde în adâncimile calde ale trupului ei.

— Vai, Sarah, murmură el şi fu uimit când constată că nu i se păreau deloc lubrice aceste gânduri care-i treceau prin cap. Sarah se arcui iar ducele se strădui să nu

bruscheze sărutul, pentru că ea era atât de sensibilă şi pentru că ştia că ea mai degrabă s-ar fi smuls de lângă el decât să se lase pradă pasiunii. Îşi lipi nasul de tâmpla ei şi o sărută, delicat şi prelung până când simţi că începe să transpire pe şale. O dorea cu patimă. O trase spre el şi îşi atinse buzele de gâtul ei cât putu de uşor şi de dulce. Ea se înmuie în strânsoarea braţelor lui.

— Sarah, îngăimă el răguşit. Îi găsi mâna dreaptă şi-şi petrecu degetele printre ale ei, sărutându-i încheieturile una câte una, exact atât de drăguţ, exact atât de gingaş, cât trebuia să se poarte cu ea. Iar ea era atât de mică, atât de minunată şi atât de ispititoare încât ducele cu greu izbuti să se stăpânească să nu se prăvălească peste ea ca un animal, aşa cum îl îndemna fiecare fibră a firii lui carnale. O dezmierda, coborând cu buzele pe gât în jos. Pielea îi era caldă şi mirosea a Sarah şi a violete. Cordonul de satin al rochiei de seara luneca peste încheieturile mâinii, aşa că el îl smulse cu degetele înfrigurate. Pieptul lui se ridică şi se lăsa cu repeziciune iar ea îşi lăsase capul pe spate. Harry o susţinea cu mâna stângă în timp ce degetele celeilalte mâini se strângeau pe frumoşii ei sâni rotunzi.

— Sarah, mă înnebuneşti, şopti el şi îşi aplecă în aşa fel capul încât să poată mângâia cu buzele sfârcul sânilor ei. Iar ea se cutremură convulsiv când el o săruta pe sfârcurile lor, prin satinul rochiei de seară, împungând şi reliefându-se prin pânza subţire tari şi umflaţi.

Ducele simţi pe spate un val de sudoare şi o violentă şi persistentă dorinţă în vine. A fost vreodată un bărbat atât de tentat? Era peste puterile omeneşti să nu o strângă doar în braţe, ci să o aibă acum, dar nu era absolut sigur că şi ea dorea asta. În loc s-o înnebunească aşa cum şi-ar fi dorit cu patimă, el îşi desprinse mâna dintr-a ei şi-i cuprinse pieptul cu ea, împingându-l în aşa fel încât carnea moale să ajungă între buzele lui Ea suspină.

— Harry… Harry. Vocea ei era slabă şi sugrumată. Noi… nu trebuie.

Harry tresări ca sub un duş de apă ca gheaţa. Să mă

opresc? Să nu continue? Ar fi murit. O strânsese şi mai aprig lângă el.

— Sarah, Sarah, voi fi cât se poate de delicat, şopti el printre săruturi.

— Opreşte-te, spuse ea, glasul tremurându-i acum şi el o simţi cum tremura toată.

Ducele se uită la ea. Stătea cu ochii larg deschişi, cu pupilele imense şi întunecate.

— Dar…

— Nu trebuie să mă atingi… în felul acesta.

În tăcerea din cameră, ducele îşi auzea propria respiraţie accelerată. Obrajii ei păliră şi, deşi buzele erau umede şi roşii, tremurau Bănuia ea oare ce visa el să facă? El o strânse la piept.

— Draga mea, tremuri? Te temi de mine? Eu nu… nu pot să-ţi pricinuiesc vreo durere.

Ea scutură din cap fără să spună nimic şi încercă să se elibereze din braţele lui. El o strânsese şi mai tare. Ea se zbătu să scape din strânsoare. Era ca un copil speriat de tunet. Stai liniştită, spusese el cu gingăşie. Ce se întâmplă? Spune-mi?

— Trebuie să pleci. Acum. Şi începu să lupte din nou împotriva îmbrăţişării lui. Te rog. În vocea ei răzbătea disperarea.

Harry se posomorî.

— De ce? Ce am greşit? Ar fi putut să-şi slăbească îmbrăţişarea, astfel încât ea să i se elibereze fără niciun efort. Era însă hotărât să capete un răspuns. Sarah e speriată, dar de ce?

Ea îl împingea cu putere. Ochii îi erau adânci şi întunecaţi.

— Lasă-mă!

Nu era niciun dubiu – era foarte speriată, aproape cuprinsă de panică. Harry o privea cum se zbătea în braţele lui. Pentru ce dacă nu pentru Jeremy dacă Jeremy nu a împărţit plăcerea carnală cu domnişoara Sarah Rappaport? se întrebă dacă nu cumva era virgină. Nimic altceva după experienţa lui n-ar fi putut să explice

comportamentul ei. Cu mare regret, Harry îi dădu drumul.

Ea se ridică şi făcu un pas înapoi. Părul ei era răspândit în jurul feţei şi se revărsa în cascade peste frumosu-i piept. Strălucea la lumina lumânării.

— Mai bine ai pleca acum.

El îşi dădu seama deodată cât de mult îşi dorea să nu plece. Dorea să rămână aici.

Ar fi dorit să fie sus cu ea în dormitorul acela cast şi s-o aibă cu patimă. Dorea să rămână chiar aflase, cu un şoc, că nu putea să facă dragoste cu ea. Pornirea de a face dragoste cu ea era încă prezentă, fierbinte, dar sugrumată de frica interzicerii totale. Voia doar să stea cu ea şi s-o privească şi doar s-o ţină în braţe şi să facă orice era acceptabil între ei. Dar atitudinea înţepenită în care stătea ea şi modul în care-l privea erau dovada clară că el era cauza fără leac – a nefericirii ei din acest moment. Harry se ridică încet, dorinţa lui dispărând rapid.

— Nu mă goni, Sarah. Nu mai spusese niciodată aşa ceva unei femei. Nu se rugase niciodată de o femeie. Întinse către ea o mână a rugă, neînstare să se stăpânească.

Sarah se uită în jos către degetele întinse şi-şi ascunse mâna la spate.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca, spuse ea. Vocea îi suna mai puternic decât cu o clipă mai înainte dar tot părea dureros de prudentă. Eu… eu nu pot să spun că ai abuzat de încrederea mea, pentru că nu ar fi adevărat, dar ceea ce s-a întâmplat este… nu este în regulă şi vreau să pleci acum.

Harry dădu din cap.

— Nu, Sarah, nu.

Ea se retrăsese în aşa fel încât ajunsese la celălalt capăt al banchetei pianului.

— Ba da, Înălţimea Voastră.

— La dracu’, Sarah! Înconjură bancheta, hotărât s-o ia în braţe şi să-i calmeze teama pe care i-o vedea în ochi.

Sarah se dădu înapoi, punând pianul între ei.

— Nu!

Frica din ochii ei era şi mai îngrozitoare acum. Ce Doamne iartă-mă, îşi închipuie că vrea să-i facă? Se opri. Da, desigur, asta este frică, se gândi el, dar mai este şi altceva. Vinovăţie? Pentru că-l dorise pe el? Pentru că dorise. Ştia că-l dorise, chiar dacă asta durase doar o clipă fugară.

Ea trase puternic aer în piept ca şi cum aşa ar fi devenit mai convingătoare.

— Înălţimea Voastră, un gentleman pleacă atunci când i se cere, iar eu v-am cerut-o – vă rog să plecaţi.

Da, se gândi el, e drept că un gentleman pleacă atunci când i se cere, dar asta nu înseamnă că-i şi face plăcere.

— Pentru ce, Sarah, spune-mi doar pentru ce şi voi pleca.

— Un gentleman nu pune condiţii ca să facă ceea ce este corect, spuse ea, ridicându-şi bărbia mai în sus.

Dracu' s-o ia! Harry se întoarse şi porni spre uşă, plin de furie şi resentimente. Se opri o clipă şi privi înapoi către ea, care rămăsese lângă pian, o apariţie de aur strălucitor şi de şaten roz.

— Nu vreau să te părăsesc, Sarah. Mă auzi? Nu vreau să renunţ la tine.

XI

Harry Brett, înălţimea sa ducele de Ormond, nu pricepea nimic. Sarah strânse din dinţi, cu o ciudă stăpânită în vreme ce trenul se îndrepta spre sud către Londra. El venea la ea, îi făcea curte şi nu pricepea nimic. Nu înţelegea, nu putea să înţeleagă temerile pe care le stârneau el şi sărutările lui în mintea ei.

El nu trăise într-o casă în care mobila şi vesela şi toate lucrurile plăcute fuseseră vândute sau jucate la jocurile de noroc, până când nu mai rămăseseră decât pereţii goi şi mobila stricată şi desperecheată. El nu fusese niciodată nevoit să scotocească prin buzunarele tatălui său beat, căutând câţiva bănuţi cu care să mai poţi cumpăra pâine pentru încă o zi. Harry nu cunoscuse niciodată acest gen de privaţiune şi nesiguranţă, dorinţa ca să vină cineva

care să aducă o binevenită amânare a zilei nefericite şi cum acel înspăimântător cineva venea, pentru că ei vedeau care era realitate, familia ei trăia numai puţin mai bine decât un animal. Harry Brett habar n-avea ce înseamnă să duci o asemenea existenţă, de care ea scăpase numai cu ajutorul lui Alfred Rappaport.

Acel timp întunecat nu fusese încă uitat. Privaţiunile şi-au arătat din nou colţii după moartea lui şi numai printr-un mare noroc şi cu eforturi grele a reuşit să le facă faţă. Noua ei viaţă îi salvase – pe ea, pe copiii ei şi pe Emma Hollister – muncind din greu, ca să nu piardă totul. Teama că dacă nu va fi foarte, foarte atentă, ar putea să piardă totul şi să ajungă pe drumuri, era permanentă.

Sarah strânsese pumnul şi-şi puse dosul mâinii înmănuşate pe gură. Verdele puternic al verii engleze defila prin faţa ferestrei trenului, luxuriant şi plin de culoare, dar ea abia îi dădea atenţie.

Sentimentele ei pentru Harry Brett erau amestecate, de teamă şi îndoială. Mintea lui înflăcărată o seducea prin strălucirea ei, iar spiritul pasionat o împingea spre noi orizonturi, dar farmecul cald şi strălucitor cu care o atrăgea Harry Brett, de care era pătrunsă prin sărutările lui era blocat de amintirile din trecut şi de spaima în faţa altor atingeri.

Să fii îngrozit că eşti dorit – aceasta era încă un lucru pe care Harry Brett nu-l putea înţelege.

Sarah cântase şi în această seară cu energia-i obişnuită, dar, când totul s-a terminat, a simţit că e gata să leşine. Ducele nu asistase la spectacol şi nici nu o aşteptase la sfârşit s-o ducă acasă. Îşi puse semnătura pe câteva programe, pentru nişte admiratori care o aşteptaseră pe trotuarul din faţa teatrului, cu un amestec de mângâiere şi dezamăgire. Se tot uita să-l vadă, simţind dureros lipsa modului simplu şi imperativ de a-i înlătura pe cei nedoriţi numai printr-o mişcare a bastonului. Dar nu era nici urmă de duce. Îl ofensase cu încăpăţânarea cu care-l alungase vineri seara? Drumul către casă parcurs într-o birjă de piaţă, singură i s-a părut extraordinar de

lung şi neplăcut în seara aceea.

Marţi dis-de-dimineaţă, Sarah auzi ciocănitul nerăbdător al mânerului aurit al bastonului la uşa din faţă. Trase cu urechea, ca să audă dacă Emma Hollister se va duce să deschidă. Bătăile inimii lui Sarah se accelerară, imaginându-şi-l pe duce în pragul uşii, cu ochii lui de safir strălucind sub sprâncenele grele, cu gura plină şi senzuală ce-şi transmitea nerăbdarea în discuţia aprinsă cu Emma Hollister". Grozavă idee! O auzi ea pe menajeră. Ca şi cum stăpâna mea ar avea nevoie să se întreţină cu un bărbat la micul dejun. Fugi de aici cu darul dumitale cu tot".

— Doamnă Hollister, numai o clipă, te rog. Am adunat informaţii despre toate cartierele sărace din Londra şi vreau să mă folosesc de influenţa pe care o am ca să văd dacă pot să fac vreo îmbunătăţire.

Sarah întinse gâtul ca să audă mai bine.

— Şi ce-mi spui mie asta? întrebă suspicioasă menajera.

— Cred că dumneata cunoşti mai bine condiţiile în care trăiesc cei săraci, replică ducele. Trebuie să profit de experienţa unei persoane ca dumneata, dacă vreau nişte reforme eficiente cu adevărat.

Sarah se strecură în coridor. Harry Brett apela la ceea ce spera să fie punctul slab al Emmei Hollister. Ipocritul! urmă o lungă clipă de tăcere în care Sarah nu auzi decât reflecţia doamnei Hollister, apoi ducele fu poftit înăuntru. Vocea lui răsunătoare se auzi de pe scară, cum îi mulţumea menajerei pentru amabilitate. Ea îi luă bastonul şi pălăria, iar el o întrebă binevoitor de sănătate. Vocea lui deveni mai scăzută când ajunse în faţa sufrageriei, urmat de Grimes cu uriaşul coş plin cu îmbelşugata gustare de dimineaţă adusă din bucătăria de la Park Lane. Sarah, tensionată, îl auzi pe duce cum se scuză, că nu ar vrea ca menajera să se simtă ofensată pentru aceste mici daruri, pe care le-a adus numai fiindcă ştia că ea are de făcut treburi mult mai urgente decât să gătească pentru un străin.

„Greu de crezut, Înălţimea Voastră" o auzi pe Emma

Hollister replicând copilăreşte, apoi vocile lor nu se mai auziră. Sarah nu putu să nu zâmbească. Mincinosul versat! Era evident că zeul informării fusese îngenuncheat în dimineaţa aceea de zeul farmecului, dacă trebuise el să intre în graţiile doamnei Hollister – şi al uşii de la numărul cincisprezece de pe strada Claverton.

Dar nu era numai calcul versatil. Pentru că atunci când Sarah coborî în sufragerie, ziarele şi gustarea erau neatinse iar Harry Brett, cel mai Nobil duce de Ormond, chiar îi lua conştiincios un interviu menajerei despre modul cum ar putea să fie lichidate cocioabele şi supraaglomeraţia din cartierele cele mai mizere din Londra. Emma Hollister, la rândul ei, era şi ea la fel de conştiincioasă expunând pentru înălţimea sa necazurile înspăimântătoare ce se abat asupra celor nevoiaşi.

— Să luăm de pildă epidemia de holeră din ’48, spuse ea. Un asemenea prăpăd n-ar mai trebui lăsat să se petreacă niciodată, înălţimea-voastră, pentru că familii întregi au fost distruse şi copii lăsaţi să ajungă vagabonzi şi prunci morţi şi din lipsa unei îngrijiri şi datorită bolii. Tatăl meu a pierit atunci şi ne-a lăsat, pe mine şi pe sora mea, pe marginea prăpastiei şi nu pentru că n-ar fi ştiut ce e de făcut, ci pentru că nu putea. Să facă nimic.

Ochii ducelui se îngustară.

— Sănătatea publică este punctul de bază al planului meu. E nevoie de conducte care să transporte apa curată în tot oraşul şi de conducte care să o scoată pe cea murdară, dar şi populaţia trebuie să înveţe regulile igienei de zi cu zi. Mi-ai face o mare favoare, doamnă Hollister, dacă te-ai gândi cum ar putea rezolva cineva această problemă. A! Bună dimineaţa, domnişoară Rappaport.

Harry Brett se ridică şi o sărută pe Sarah neglijent pe obraz înainte de a-i împinge scaunul ca să stea, spre surprinderea atât a lui Sarah cât şi a doamnei Hollister. Sarah îşi plecă privirea, incapabilă să întâlnească ochii menajerei, îi făcea plăcere că ducele e curtenitor şi atent şi i-ar fi displăcut o politeţe afectată, chiar dacă se simţea oarecum stânjenită faţă de Emma Hollister. Se mai simţea

stânjenită şi că nu apucase încă s-o prevină pe menajeră să i se adreseze din nou cu domnişoară în loc de – doamnă.

— Da, doamnă Hollister, spuse Harry, cu siguranţă că dumneata îmi poţi arăta un mijloc prin care săracii să poată fi învăţaţi să ducă o viaţă mai bună printr-o curăţenie mai mare.

Emma ezită puţin înainte de a-şi întoarce capul de la examinarea plină de suspiciune a feţei lui Sarah.

— Da, Înălţimea Voastră. Am nişte păreri în această privinţă. Am văzut în The Ilustrated London News ce activitate de infirmieră a avut în timpul războiului domnişoara Nightingale, Înălţimea Voastră. Cred că de o domnişoară Nightingale avem şi noi nevoie ea să-i ajutăm pe oameni să nu mai moară. Infirmierele pot să meargă printre cei săraci, să-i înveţe chiar la faţa locului. Femeile care au fost în război n-o să-şi întoarcă nasul în faţa mizeriei şi şase ţină măreţe faţă de oamenii din popor săraci care nu ştie să trăiască mai bine decât o fac, zise ea, cu un accent londonez devenit mai puternic.

— Interesantă idee, doamnă Hollister. O să mă mai consult cu dumneata şi pe viitor, ca să vedem cum am putea să realizăm aşa ceva. Harry aruncă spre Sarah o privire scrutătoare, o săgeată albastră plină de strălucirea satisfacţiei. Cum ar îndrăzni ea să-l izgonească acum când a primit ştampila de aprobare a Emmei Hollister. Era impresionat de ideea menajerei, Sarah putea să vadă acest lucru. Pe Harry Brett nimic nu-l ilumina mai mult decât o idee bună.

— I-am spus doamnei Hollister cât sunt de bucuros că s-a întors şi că pot să te vizitez acum fără a da ocazia la clevetiri, spuse el.

Ticălosul, se gândi ea, stăpânindu-se cu greu să nu râdă. Ce patentat el l-ar fi aranjat mult mai bine dacă nu era doamna Hollister aici şi ea ştia foarte bine asta şi ceea ce era şi mai rău, ştia şi că ea ştia asta. O putea vedea din sclipirea şireată din ochii lui şi după colţurile gurii lui frumos modelate.

Sarah adoptă o înfăţişare gravă şi se servi fără niciun

cuvânt. Luă The Morning Post şi nu-l băgă în seamă pe duce în timp ce începu să mănânce. Putea să fie şi ea ironici nu numai el. Ducelui i se cam tăie pofta de mâncare vizând că ea nu-l ia în seamă. Sarah descoperi o ştire în ziarul din faţa ei despre o petrecere de la un conac la care participaseră mai multe notabilităţi, printre care şi ducele. Deci, pentru asta lipsise el sâmbătă şi luni, nu pentru că îl jignise ea punându-l la punct vineri seara! se gândea cât de lipsit de caracter este perfidul Henrry Brett, căutându-şi pacea într-un loc atât de frivol. Sarah îi aruncă o privire, dar, cum era el absorbit de citit, capul cu păr negru se cufundase complet în pagina tipărită, obrajii proaspăt bărbieriţi strălucind sub pometii ascuţiţi.

Din dimineaţa aceea a venit în fiecare zi ta, micul dejun. Se aşeza în celălalt capăt al mesei, ca şi cum ar fi fost soţ şi soţie, bând cafea, ceaşcă după ceaşcă de cafea şi citindu-şi ziarele. Pe măsură ce se scurgeau zilele, Sarah se simţea tot mai bucuroasă în preajma lui. Ducele era tot atât de sprinten şi de plin de nerăbdare ca totdeauna, dar găsea mereu o amabilitate pe care s-o strecoare la momentul potrivit, în modul în care se uita la ea când îi spunea cât este de frumoasă când o lua de la teatru – deşi ea îi respingea toate complimentele cu o scurtă mişcare din cap, de teamă să nu fie false – sau în modul în care îi atingea în treacăt mâna când cinau în public.

Într-o dimineaţă, coborând la micul dejun, îi observă mănuşile puse alături de pălărie pe masa din hol. Le privi cum zăceau aşa, pielea de căprioară păstrând imprimată în ea nenumăratele mişcări grăbite ale degetelor lui subţiri şi puternice. Traversă încet holul, cu inima plină de gingăşie, întinse o mână şi le netezi uşor, mângâind pielea cenuşiu-albăstrie. Cu mărunţişuri dintr-acestea începe dragostea.

Sarah găsea întotdeauna o posibilitate de a-l studia când luau micul dejun şi era absorbit în lectură. Faptul că-şi punea tunica de-o parte înainte de a se aşeza, era o excentricitate care în curând încetă să o mai jeneze chiar şi pe doamna Hollister. În cămaşă şi cu vesta neagră impecabilă strânsă pe tors, părea că este acolo

dintotdeauna, că-i aparţine ei, confortabil prin caracterul neprotocolar al micii ei sufragerii. Sarah descoperi că era fascinată de cele mai mici detalii ale aspectului său, de modul în care se mula bumbacul fin şi alb al cămăşii pe muşchii şi oasele umerilor lui când îndoia braţul şi de modal în care se întindea strâns mâneca de la cot până la încheietura mâinii când dădea pagina la ziar.

Şi Hollister îl aştepta acum fără rezerve, discutând adesea cu el diverse amănunte de perfectare a ideilor în legătură cu îmbunătăţirea situaţiei săracilor. Harry asculta şi făcea observaţii, iar Sarah putea să vadă cât de satisfăcută era menajera ei că participa la ceva atât de important. Sarah dorea cu sinceritate să facă într-adevăr parte din ceva important. Dar dacă Harry Brett nu era cu adevărat interesat de idee, dacă era atât de cinic încât doar să profite de dorinţa ei de a fi de folos, ca să o folosească pentru un scop ascuns? Sarah ştia că nu i-ar fi iertat niciodată o asemenea ipocrizie.

Ziarele începuseră să facă tot mai dese referiri la – ducesă şi la ducele ei, deşi relatările erau scurte, fără să pomenească numele lui Harry. Apăruseră şi descrieri entuziaste despre concertele de caritate susţinute de Sarah, despre rochiile ei de la Worth, despre frumuseţea ei, despre amabilitatea ei faţă de admiratori, chiar şi despre culoarea ei preferată, care se ştia că era galbenul, oricât de neadevărat era. Niciun amănunt nu părea prea banal ca să nu ocupe un spaţiu de ziar. Cererea de locuri la teatrul Drury Lane ajunsese la culme, în parte şi datorită prezenţei ducelui, care o urmărea atât de evident pe domnişoara Sarah Rappaport de pe locul său din rândul al treilea, în fiecare miercuri seara, cu o neşovăitoare intensitate în fiecare fibră a lui.

Privirea sa de safir numai întâmplător îndreptându-se în altă parte în afară de domnişoara Rappaport.

Emil von Keppel era încântat de publicitate şi Sarah înţelegea pentru ce. Dar nu putea să înţeleagă de ce Harry Brett părea mulţumit de o notorietate pe care o recuzare hotărât pentru Jeremy.

Harry stătea lungit în trăsură. Trei săptămâni de neîntreruptă atenţie acordată asiduu domnişoarei Sarah Rappaport îi acumulaseră mai multe referinţe indirecte la numele său legat de al ei decât şi-ar fi închipuit. Fără îndoială că Jeremy văzuse cel puţin o parte dintre ele şi începuse să fie mai puţin sigur de sentimentele pe care i le purta preţioasa lui domnişoară Rappaport, decât fusese mai înainte – şi asta nu era încă destul. Nu numai Jeremy ci şi întreaga Londră, chiar întreaga ţară, ştia cu siguranţă că ducele de Ormond intră şi iese cum îi place în casă la domnişoara Sarah Rappaport. Şi nici asta încă nu era totul.

Reporterii îi descriau trăsura şi birjarul şi caii, vestiţii bidivii de Buckinghamshire care fuseseră crescuţi şi cărora de trei generaţii li se îmbunătăţise rasa în hergheliile Ormond, o încercare începută de străbunicul lui Harry ca să vadă daci poate izbândi cai cu părul de o culoare cât mai asemănătoare cu a părului iubitei sale soţii. Harry găsise povestea romantică şi o preluase cu sârg, dar timpul îl mai dezabuzase, timpul şi dragostea nebună pentru drăguţa Louisa Cosgrove, care se lăsase curtată de el în toată tinereţea lui ca apoi, brusc, să accepte căsătoria cu unul dintre statornicii pretendenţi la mâna ei. Abia după aceea a aflat că ea rămăsese însărcinată cu un alt curtezan care nu voia sau nu putea să se căsătorească cu ea. Harry n-a mai vrut să ştie nici cu cine şi nici când survenise situaţia critică. Nu-i mai păsa. Şi-a trimis avocatul să trateze ruperea logodnei cu Cosgrove şi când Louisa a murit la naştere şi copilul împreună cu ea, el a considerat încheiat definitiv acest capitol din viaţa sa, l-a încuiat într-un sertar al minţii şi a aruncat cheia. Sentimentalismul e pentru nebuni, iar ducele era hotărât să nu mai aibă de a face cu aşa ceva. Plăceri carnale, desigur şi o oarecare afecţiune reţinută şi respect, da, dar niciodată dăruirea aceea iraţională.

Citind relatările despre Sarah Rappaport, multe dintre cunoştinţele lui credeau că-şi găsise în fine adevărata dragoste şi poate, amintindu-şi de sofisticata Louisa Cosgrove, aprobau tacit relaţia, pentru că nu ţinea

cont de regulile sociale bătându-şi joc de ele şi pentru că el n-ar fi putut-o face niciodată ducesa lui. Surprindea uneori privirile iscoditoare ale vreunui subaltern de la Ministerul de război, sau zâmbetul atotştiutor al vreunui coleg din Camera Lorzilor. Dar se înşelau. Ducele nu era iubitul domnişoarei Sarah Rappaport.

Era bucuros de succesul repurtat în campania lui socială, de cât de bine îi reuşise ceea ce intenţionase, dar nu se simţea fericit. Prezenţa Emmei Hollister la numărul cincisprezece îi transformase, viaţa într-un iad. Acestei femei virtuoase nu-i slăbise deloc vigilenţa în ceea ce o privea pe stăpâna ei numai pentru că el o făcuse părtaşă la proiectul de reformă pentru îmbunătăţirea stării săracilor. Se bucura de privilegiul de a o conduce pe Sarah acasă după spectacol, dar, odată ajuns în strada Claverton, rigida moralitate a clasei de mijloc îşi ridica mândră capul pentru a rămâne necompromisă. După un pahar sorbit în grabă şi câteva cuvinte schimbate de convenienţă în salon, cu doamna Hollister stând ţeapănă în uşă şi aşteptându-l să plece, era nevoit să-şi ia la revedere.

Asemenea situaţie putea să-l facă pe un bărbat să plângă. A convins-o, de câteva ori, pe Sarah să ia cina cu el, ca să mai poată prelungi timpul petrecut cu ea şi să dea apă la moară tinerilor de la ziar pentru ediţia de dimineaţă, dar nici vorbă de vreun argument cum ar fi fost folosirea unei camere particulare în alt scop. Harry nu depăşea o anumită limită în public, iar dacă el ar fi făcut-o în era sigur că nu şi domnişoara Sarah Rappaport.

Ca să mai atenueze ciuda pricinuită de obstacole, a început să accepte invitaţiile ce i se făceau la sfârşit de săptămână, pe care până aici le refuzase. Trebuind să o conducă pe Sarah vinerea seara de la spectacol, nu ajungea la întâlniri decât sâmbăta dimineaţa, în loc să plece ca şi ceilalţi oaspeţi cu trenul de vineri după-amiază, dar asta-i convenea mai bine. Păcatul şi lumina soarelui fiind incompatibile, ducele se scuza că nu poate s-o ia pe Sarah după matineul de sâmbătă, iar ea îi dăduse să înţeleagă că renunţase să se mai ducă duminica la

biserică.

Cu cât avea mai puţine ocazii să rămână singur cu ea, cu atât mai mare devenea dorinţa lor. Conform promisiunii, el nu îndrăznea mai mult decât să o atingă în drum către casă când o conducea de la teatru, dar aceste momente petrecute cu ea în trăsură erau efectiv singurele pe care le împărţeau neobservaţi. A o privi şi a nu se apropia de ea devenise un fel de durere nemiloasă, o nevoie nerezolvabilă.

— Sarah.

Ea întoarse imediat capul dinspre fereastră.

— Da.

— Pot să stau lângă tine? Pentru ce o întrebase oare? Acum ea ar putea să spună nu. De ce nu a luat el însuşi iniţiativa, ca de obicei?

Pentru că, fără permisiunea ei de a călca promisiunea făcută, Sarah ar putea să sară din trăsură dacă s-ar apropia de ea. Sau cel puţin s-ar putea întoarce cu spatele către el. Aşa ar fi făcut! Nu exista nicio cale de ieşire din cercul acesta, niciun subterfugiu. Ea îl privi, cu faţa luminată de lumina lunii strecurată prin fereastra trăsurii şi pana cu care îi împodobise Alice Grey părul se clătină uşor.

— Da, bine, spuse ea uşor.

Vai, doamne – cum i-a zvâcnit inima la auzul cuvântului” da”.

Harry îşi puse cu grijă pălăria pe scaun lângă el. Sarah îi îngădui s-o atingă. Multe femei stătuseră în faţa lui goale, cu sânii provocatori şi obraznici, cu hainele de mătase căzute la picioare, gata să i se ofere şi niciodată nu tremurase aşa cum tremura acum. Încet, temându-se să n-o sperie şi s-o facă să se răzgândească, se ridică uşor în trăsură şi trecu lângă ea.

Buzele ei se întredeschiseră şi sânii care se bănuiau rotunzi prin mătasea subţire a şalului începură să se ridice mai sacadat. O dorea cu disperare, dar îl dorea oare şi ea? Sarah îl văzu cum se întinde peste ea ca să tragă perdeaua la fereastră, tăind astfel orice legătură cu lumea de afară

şi apoi retrăgându-şi mâna de la geam, cum şi-o opreşte în părul ei, apoi cum îşi trece degetele peste netezimea obrajilor ei delicaţi.

— Ah!

Sunetul fu scurt, un amestec de şoc şi aţâţare, cu ochii dilataţi în timp ce el îi atingea uşor cu vârful degetelor conturul buzelor. Doamne, îi tremură mâna. Sarah îşi linse buzele, într-un gest rapid şi nervos. Vârful umed şi cald al limbii ei îi atinse în treacăt vârful degetelor. Harry se cutremură până-n străfunduri.

— Sarah, şopti el, frumoasă, frumoasă Sarah!

Se aplecă s-o sărute, iar ea – şi ridică faţa spre el, cu gingăşie dulce care-l înfiora dureros. Sarah se topi în braţele lui, cu toată fiinţa fragilă şi insubstanţială în strânsoarea braţelor lui, cu sânii ei calzi lipiţi de pieptul lui. Dumnezeu îl ajută, iar ea mirosea atât de frumos\ Gândurile acestea îl ajută să se comporte delicat, deşi tot ce şi-ar fi dorit ar fi fost să-i smulgă şalul şi s-o ia cu patimă ridicându-i fusta şi trăgând-o disperat la el în poală. Pornirea lubrică dar bine strunită era aţâţată de toate amănuntele făpturii ei – de fineţea pielii şi de răcoarea dintre fesele şi coapsele ei dezgolite în vreme ce se împingea în Sarah care se prinsese de umerii lui, cu capul plecat pe spate într-o abandonare deplină.

Dar nul Sarah era atât de sfioasă, atât de tentantă aşa cum îl săruta, cu degetele tremurând când îi atingea obrajii. Harry îi sorbi sărutul, apăsându-şi buzele pe buzele ei. Ea se cutremură uşor şi scoase un geamăt de satisfacţie şi de dorinţă, un geamăt sub buzele lui”. Harry închise ochii într-un fel de ameţeală. Ea era atât de moale şi mlădioasă în braţele lui! O strânse şi mai aprig, mulând-o pei trupul lui.

Ea îl lăsă s-o mângâie pe spate. Ducele se gândi că Sarah ar leşina când ar înţelege ce ar dori el să facă, închipuirile libidinoase şi întunecate care îl năpădeau, nebunii pe care nu le-ar fi săvârşit cu orice femeie. Se aplecă iarăşi spre ea şi-i căută buzele. Apoi se trase, înapoi ca să contemple încă o dată dulcele şi frumosul ei chip.

Pana de struţ din părul ei îl mângâie pe obraz, e altă dovadă de delicateţe. Sărutul ei i se părea că-i soarbe întreg sufletul în sufletul ei, într-o alternare de dulce şi amar. Era mult mai mult decât un simplu sărut, pentru că îl săruta ea şi fericirea aceea sporită de parfumul cald al trupului. Ei care-i dilata nările.

Harry se trase iarăşi înapoi, ca s-o contemple. Privirile lor se întrepătrunseră. Sarah gâfâia, cu frumoşii ei sâni zbătându-se de sub haine, cu ochii larg deschişi plini de întrebări. Mătasea albastră a rochiei de seară contrasta cu pielea ei, pe care o făcea să strălucească asemenea marmurei în lumina slabă a lunii care pătrundea prin perdeaua trăsurii. Ochii lui alunecau coborând pe linia unei vene de un albastru delicat care se pierdea în comisura dintre cei doi sâni. Ducele îşi ridică din nou privirile spre faţa ei.

— Doamne, Sarah... clătină el din nou din cap, incapabil să pună în cuvinte ceea ce simţea pentru ea în clipa aceea.

Ea respiră cu un freamăt uşor. Ochii îi erau pe jumătate închişi iar gura mică şi cărnoasă, fermecătoarea ei gură, se destinse într-un zâmbet, Da…

Era o întrebare? O invitaţie să exprime ceea ce era inexprimabil? Sau era o mărturie de înţelegere? Harry îşi lipi din nou gura de gura ei, cu gingăşie. La sărutul acesta intempestiv, Sarah răspunse cu un sărut uşor, apoi după o clipă, braţele i se încolăciră în jurul gâtului lui, delicat, abia atingându-l. Ducelui i se părea că seduce o zână, ceva impalpabil şi arzând şi toată aţâţarea aceea izbucnea numai dintr-un sărut. Simţea ceea ce nu mai simţise niciodată când sărutase o femeie, o trăire pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci.

După un timp îşi dădu seama că trăsura se oprise. Îşi ridică privirea buimac. Unde, Doamne iartă-mă erau? Unde erau? Cu greu îşi putu da seama de timpul şi locul în care se aflau. Sarah Rappaport îi zâmbea, ochii ei cu gene grele străluceau.

Harry privi împrejur. Probabil că ajunseseră în strada

Claverton la numărul cincisprezece. Sarah se eliberă din braţele lui.

— Acum… acum trebuie să cobor… Nu. Nu trebuia să plece de lângă el.

Ea zâmbi puţin jenată şi trase şalul ca să-şi acopere umerii goi.

— Vrei să vii la mine? întrebă ea, fără să-l privească. Vocea îi era caldă şi răguşită.

Doamne, sigur că voia! Ar fi vrut s-o ducă în braţe pe scări şi să facă dragoste cu ea până la pierderea minţilor…

Uşa casei se deschise şi lumina se revărsă pe pavaj. Harry, năuc, se holbă la silueta ce se contura în cadrul uşii. Sarah dădu perdeluţa la o parte.

— Mă aşteaptă doamna Hollister, spuse ea. Doamna Hollister? Nu, nu putea să dea ochii cu doamna Hollister! Era clar că doamna Hollister era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă acum. Harry se răsuci pe scaun din cauza dorinţei care devenise durere.

— Spune-i să plece, spuse el grăbit. Vrei? Spune-i să se ducă să se culce ca să rămânem singuri. Sau, dacă vrei, ti spun eu.

Sarah clătină din cap fără să rostească o vorbă. Ochii ei se întunecară.

— Nu, şopti ea. Vocea-i acum era plină de teamă, blestemata aceea de teamă care-l irita profund. Ducele se purta cu Sarah cât de delicat se poate purta un bărbat cu o femeie şi mereu ajungea la punctul când simţea cum se strecoară frica între ei. Fabulase oare Jeremy, cu lăudăroşeniile lui de tânăr? Poate că Sarah Rappaport nu e chiar aşa de experimentată cum scornise el. Harry o mângâie ca să-i potolească fiorii care-i făceau pana din păr să tremure. Sarah ridică spre el capul delicat, plăsmuire de aur strălucitor şi de spumă netedă şi pală şi deveni sirenă, fermecându-l. Dar acum…

O vedea pe Sarah cum se retrage, simţea cum îi alunecase printre degete, inima lui ţipa de disperare. Doamne, nu-şi mai dorise niciodată în viaţă să facă dragoste cu o femeie cum îşi dorea acum cu Sarah

Rappaport. Nu exista niciun motiv pentru care nu puteau să meargă sus împreună. Era pregătit să-i plătească oricât la propria-i valoare, să nu mai aibă niciodată nevoie de nimic, nici chiar după ce el s-ar fi plictisit de ea. Îi va plăti orice sumă ar pretinde. I-ar face o rentă pe viaţă, pentru atunci când această clipă de lumină, această vrajă dintre ei se va răci şi nu va mai rămâne din ea nimic altceva decât cenuşă. Îi luă bărbia în palmă:

— Pentru noi, Sarah! N-ai să regreţi!

Dar ea se eliberă şi se îndreptă spre uşă, alunecând cu un uşor foşnet de mătase şi fâşâit de jupoane de pe pernele de piele.

— Nu. Ducele abia auzi cuvântul, dar incomparabila gură îl rostise atât de clar încât nu era nevoie să-l audă pentru a şti ce rostise.

Vedea umbra trupului lui Grimes prin perdeaua trăsurii. Birjarul nu sărise să deschidă uşa, aşa cum făcea de obicei – fără îndoială din cauza perdelei trase – dar tuşea discret, aşteptând să primească vreo indicaţie din trăsură dacă stăpânul său era gata să coboare.

Sarah apăsă pe mânerul portierei.

— Grimes! spuse ea, cu voce ridicată, dar nu prea tare.

— Da, domnişoară.

— Sunt gata să cobor. Deschide uşa, te rog!

— Sigur, domnişoară. Birjarul deschise uşa şi lăsă scara. Îşi întoarse privirea, cu spatele înţepenit, ca şi cum respiraţiile precipitate şi pipăielile din trăsură ar fi emanat un miros concret pe care el nu voia să-l adulmece.

Sarah îşi strânse fustele şi acceptă mâna întinsă a birjarului care o ajuta să coboare din trăsură. Harry era atât de deprimat încât i se părea că se rupsese ceva în lăuntrurile lui. Cum poate să-l părăsească aşa înainte de… înainte de a fi cunoscut raiul unul în braţele celuilalt?

În ultima clipă, Sarah întoarse capul, cu sprâncenele ridicate formând o mică adânc. Tură între ele.

— Mulţumesc. Numai atât – Mulţumesc. Se întoarse şi plecă grăbită spre casă. Harry întinse mâna s-o

oprească, dar uşa casei se trânti în urma ei şi pavajul se scufundă în întuneric.

— Cuşeta orchestrei o să fie astăzi deasupra, anunţă Alice Grey în modul ei inexpresiv obişnuit.

Sarah se răsuci ca să se uite la ea.

— Ce?

— Cuşeta o să fie astăzi deasupra, orchestra va sta în mijlocul publicului – Maestre spunea ci această orchestră care a venit în vizită refuză să stea în cuşeta. Acum, pentru că Sarah îşi întorsese scaunul, cabiniera continuă să-i perie părul, îndreptându-şi atenţia spre lucrul său.

— Dar asta înseamnă că vom cânta printre ei, nu deasupra lor!

— Chiar aşa, pufni Alice.

— Şi? Cum o să facem?

— Întrebă în panică Sarah, gândindu-se la seara premierei. Şi asta tocmai când debuta ea în rol. Întreaga companie aranjase deja cu o operă nouă – şi orice obstacol în plus era de neconceput. Pentru cea mai mică dificultate întâmpinată la repetiţii sau acasă îi venea să plângă. Chiar şi azi dimineaţă vărsase lacrimi amare pentru o sticlă ieftină de lavandă pe care o răsturnase şi acum asta!

— Nu mai vreau nicio schimbare, strigă ea. Nu mai pot suporta, pur şi simplu!

— Până vineri seara cred că domnul von Keppel va avea un cuvânt de spus, răspunse cabiniera. Acum, privind-o în oglindă pe frumoasa ei, regreta că-i adusese la cunoştinţă această inovaţie. Arăta atât de abătută şi ce jalnic arăta când spusese: „Va trebui să cântăm printre cei din orchestră”. Şi nu – Va trebui să cânt printre cei din orchestră”. E departe de a fi o divă! N-a învăţat să se gândească în primul rând la sine însăşi. La repetiţia de după masă, Sarah se simţi distrusă. Numai singur Campanari nu se temea de schimbarea aceea a poziţiei orchestrei.

— A, va fi foarte bine, spuse el, luând-o de o parte să stea pe o ladă din culise. Am mai cântat aşa şi altă dată. Dacă se află şi ea pe scenă orchestra poate să răspundă

mai bine cântăreţilor, pentru că îi vede – înţelegi? În afară de asta, o orchestră are şi ea mândria ei. Membrii ei nu trebuie să stea într-un loc de unde nu pot fi văzuţi. Să avem puţină înţelegere faţă de colegii noştri artişti.

Felice Varesi însă nu s-a arătat încântat, bombănea mânios. În italiană, agitându-se de colo până colo pe scenă să se calmeze, cu colanul lui de bijuterii colorate pe care-l purta întotdeauna în jurul gâtului ca să-i apere vocea să nu fugă de la el. Colanul se zbătea ca o fiinţă vie, ca o extensie animată a supărării lui. Mezzo-soprana îl privea tăcută, împietrită şi mândră iar coriştii îşi răsuceau ochii după el şi se furişau din calea dezlănţuirii lui vulcanice. Era practic imposibil să mai facă ceva. Compozitorul, un francez, începu să răspundă în franceză la ameninţările tenorului. Grindina schimburilor de cuvinte îi produse lui Sarah dureri de cap. Emil von Keppel, chemat de maestro, veni imediat şi reuşi să reinstaureze calmul vorbind mai întâi în franceză, apoi în italiană şi chiar şi puţin în germană, deşi limba aceasta din urmă părea a fi mai mult spre folosul lui personal decât pentru instaurarea liniştii. Până la urmă, cuşeta orchestrei fu lăsată la loc, numai puţin mai ridicată. Sarah plecă acasă, extenuată de vacarm.

La cina servită neprotocolar, în bucătărie, cu Emma Hollister, Sarah trebui să facă faţă altei schimbări.

— Mă întreb dacă ai să te superi că nu voi merge cu dumneata la Denham Green, săptămâna aceasta, spuse menajera ezitant. Aş vrea să rămân la Londra.

Sarah o privi surprinsă.

— Dacă vrei, sigur că nu mă supăr, dar de ce? Emma Hollister făcea ceea ce s-ar putea numi a se mândri, cel puţin pentru o persoană cu vanitate, deşi menajera nu avea aşa ceva.

— Păi în jumătatea de zi liberă a mea am fost în vizită la mătuşă-mea şi i-am spus că aş vrea să mă duc puţin prin împrejurimile de la St. Giles, ca să văd cum ar reacţiona oamenii faţă de infirmiere şi de educaţia în acest sens. I-am povestit că este vorba de ceva foarte important pentru

înălţimea sa. Mi-a spus că pot să stau la ea şi că mă va conduce ea în St. Giles unde eu nu mai cunosc pe nimeni, aşa că singură n-aş izbuti să vizitez pe nimeni şi să vorbesc cu cineva, înţelegi.

— Da, înţeleg. Sarah îşi masă tâmplele obosită. Trebuie să te duci la ea, bineînţeles.

Când se culcase în seara aceea, Sarah îşi da seama că plecarea Emmei Hollister va însemna că ea va rămâne singură în ultimele ore de dinainte de premieră, dar nu avea ce să facă. O vinere mai proastă decât cea care se anunţa nici nu se putea concepe.

Harry suia treptele culiselor către cabina principală. Seara aceea fusese un succes extraordinar. Pereţii teatrului răsunau încă de aplauze, valurile ovaţiilor se mai revărsau încă prin coridoarele culiselor. După cum se aşteptase, Sarah nu era în cabină. Ducele pornise spre ieşire chiar în clipa în care cortina începea să se lase, dornic s-o vadă cât mai repede, s-o strângă în braţe şi s-o felicite. Fusese mai mult decât superbă.

Dar nu era vorba numai de atât. Voia s-o ţină cât mai repede în braţe s-o atingă, să-i soarbă mireasma şi să-i guste prospeţimea gurii şi a gâtului cu buzele lui. Şi nu numai atât! Voia să împartă cu ea cât mai repede întunericul din trăsură, făcându-l să tremure. Ştia că Sarah întrerupe brusc jocul, de fiecare dată, după ce i se oferă oleacă mai mult. Asta îl înnebunea cu totul, dar ce nebunie delicioasă! Ce delirant era să fii vrăjit astfel de domnişoara Sarah Rappaport!

Îşi puse mănuşile şi pălăria pe măsuţa de toaletă şi-şi azvârli pelerina de operă pe paravanul din cabină. Împrejurul lui nu mai erau decât florile trimise de admiratori, buchete bogate împrăştiate pretutindeni, flori rare şi delicate, frumuseţi care păleau în prezenţa delicateţii şi frumuseţii ei. Parfumul lor greu îl ameţea şi-l îmbolnăvea cu prea multă lui tărie, dar nu ca tăria care se revărsa vălurind cald, din făptura catifelată, vrăjitoare, misterioasă.

Harry se roti prin cameră, încruntat. Deschizând

fereastra, aruncă o privire peste alei, fixându-şi atenţia asupra fiecărui aranjament floral de acolo, asupra fiecărui rond. Mai ales asupra rondurilor de flori.

Auzi tropotul de paşi al celor din cor pe coridor suind scările. Fără îndoială, se grăbeau saşi schimbe costumele şi rochiile albe care-i făcuseră să semene mai convingător cu îngerii şi să meargă undeva să sărbătorească triumful. Opera reprezentată îl uluise cu imnurile ei evlavioase, cu intensitatea şi cu dramatismul ei, spre deosebire de uşuraticul şi glumeţul Bărbier din Sevilla de mai înainte. Şi, la sfârşit, cu elementul cel mai tragic, cu moartea personajului interpretat de Sarah. Fusese o scenă atât de încărcată de emoţii încât Harry cu greu putuse să se abţină să nu plângă ca o mare parte din public.

Sarah primea acum adulaţiile, cu faţa transfigurată de bucurie, răspunzând la nenumăratele chemări la rampă. Harry bătea nerăbdător cu degetele pe braţul scaunului capitonat. În momente ca acestea ura faptul că trebuia s-o împartă pe Sarah cu publicul. El cunoştea bine teama profundă pe care o simţea ea până la premieră şi dorea din tot sufletul să fie cu ea, să-i împărtăşească victoria. Se roti prin cabină până ce vocea de primo basso răsunând pe coridor, urmată de cea a tenorului Varesi. Probabil că ridicările de cortină se terminaseră.

Sarah apăru cu umerii scuturându-i-se de plâns şi fa a îngropată în palme. Ducele se repezi spre ea, ridicând în sus lumina lămpii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? o întrebă el, îngenunchind în faţa ei.

Sarah nu răspunse, plângea doar de mama focului. El simţi durerea ei în propria lui inimă. Îşi scoase numaidecât batista şi i-o vârî în mână.

— Sarah, încetează! O rugă el, cu îngrijorare sporită.

Simţi pe umărul lui o mână care-l trăgea la o parte. Spre completa lui perplexitate, se lăsă dus.

— O să se potolească repede, spuse încet Alice Grey – n-o să mai dureze prea mult acum.

— N-o să mai dureze prea mult? Cuvintele aproape

că explodară. Ce dracu' vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Până o să iasă din rol, spuse plecând cabiniera.

Harry vru să arunce lampa din mână ca să poată s-o strângă de gât pe cabiniera aceea nesuferită.

— Explică-mi despre ce este vorba, întrebă stăpânindu-se.

Alice Grey murmură încetişor şi calm.

— Păi tocmai a terminat ultima scenă. Şi-a văzut copilul mort în braţele îngerilor, dus departe de ea la ceruri înainte de a muri şi ea. Sigur că are de ce să plângă.

Harry era stupefiat.

— Care copil mort? Eu tocmai am văzut scena aceea – şi nu era acolo niciun copil mort. Numai femeia a murit!

— E în ultima arie din poveste, spuse Alice. Fiind o operă nouă, probabil că v-a scăpat această parte. Domnul von Keppel a spus că nu trebuie să mergem atât de departe încât chiar să arătăm copilul – ar fi fost prea jalnic. Dar ea l-a văzut, sărăcuţa de ea nu poate să uite cum îi era. Luat copilul mort, nu poate aşa deodată, cum îşi leapădă pielea un şarpe. Las-o că-şi revine ea repede.

Harry se uita la Sarah. Plânsul părea să se fi liniştit întrucâtva. Artista îşi ştergea gura cu batista, înăbuşindu-şi ultimele suspine. Ducele se întoarse către Alice.

— S-a întâmplat aşa ceva şi înainte? întrebă el pe neaşteptate.

— Nu, dar s-a întâmplat astă-seară, spuse cabiniera. Aşa face o divă ca ea. Mă duc – te las să aştepţi până-i trece şi urcă scările, mârâind încet, cu un zâmbet de mulţumire întipărit pe faţă.

În trăsură, Sarah părea atât de palidă, încât Harry se gândi că nu putea fi vorba de altceva decât de frică. Sarah îl speriase cu implicarea ei în rol din seara aceea. Sarah se implică la fel întotdeauna când juca un personaj – în definitiv, acesta era secretul care o făcea atât de interesantă pe scenă – dar în seara aceea nu izbutise să se scuture de rol imediat după căderea cortinei. Era cum spusese Alice Grey – se pierduse în rol. Doar că, în timp ce

pe cabiniera nu o alarmase, pe el îl speriase de-a binelea.

— Te simţi mai bine?

— Întrebă el. Sarah plânsese cu capul plecat într-o parte, dar acum şi-l ridică.

— Da, spuse ea încet. E în regulă.

Ducele întinse mâinile şi-i cuprinse faţa în palme plimbându-şi uşor degetul mare pe conturul feţei ei. Ce vulnerabilă părea, cu ochii larg deschişi şi trişti. Perdelele de la trăsură se mişcau în ritmul trapului cailor. El se aplecă înainte şi o sărută, fără a fi sigur că dorea şi ea, pentru că nu putea să nu o facă. Ea-i răspunse prompt, gata pentru atingerea lui înainte de a o face.

Mâinile ei se înlănţuiră de gâtul lui. Era o urmă de melancolie în sărutul ei, o tristeţe dulce în pasiunea cu care se lipea de el, mult mai strâns decât o făcuse până atunci. Opera din seara aceea îl impresionase puternic pe duce, dar o impresionase, evident şi mai puternic pe ea.

— Sarah? Ducele nu putea să-şi alunge îngrijorarea. Ea clătină din cap, gest pe care el mai mult îl simţi decât îl văzu în întunericul din trăsură. Tresări când ea-i luă faţa şi i-o trase din nou către ea. Inima-i bătea să-i iasă din piept constatând că ea îi cerea această atingere. Sarah îi murmură la ureche, vorbe vagi care îl făceau să se strângă şi mai mult de ea pierzându-şi controlul. Sărutând-o şi dezmierdând-o, avea senzaţia ciudată că o consolează de o tristeţe nemărturisită.

Încă o mai strângea în braţe când trăsura se opri în strada Claverton. N-ar fi voit s-o ducă înăuntru unde ar fi trebuit să devină din nou nişte străini politicoşi în salonul ei, cu doamna Hollister aşteptând în uşă. Nu apăru însă nicio doamnă Hollister şi chiar mai înainte ca el să înţeleagă acest lucru, se şi afla în casă cu Sarah atârnată de el cu răsuflarea tăiată în întuneric.

— Harry, păstrează-mă. Nu mă lăsa!

— Sarah, unde e doamna Hollister? Ah, de-ar fi fost tot atât de departe ca Meca! Asta-şi dorea el în seara aceea.

— Vai! Înţepenise ea deodată. Uitasem cu totul de ea!

— Să iau aceasta ca pe un semn de încurajare, întrebă el, încercând să zâmbească, cu tot nodul pe care-l simţea în gât.

— Harry… Era imposibil să greşească! Era dorinţă înflăcărată în glasul ei. Vai, Harry, e plecată până luni. N-ar… n-ar fi trebuit să te chem înăuntru.

— Nu, n-ar fi trebuit, decât dacă chiar vrei să rămân.

Nu putea să fie vorba de o greşeală inocentă. E prea rafinată, prea controlată. Ducele o trase către el, sărutând-o cu pasiune. O simţi grea în braţele lui, ca şi cum îi fugise pământul de sub picioare. Harry se gândi că va exploda de dorinţă, îşi strecură o mână în jurul taliei ei şi cu cealaltă o fixă între genunchii lui. Ea se strânsese şi mai tare de gâtul lui, pe când suia treptele cu ea în braţe. Iar el păşea încet iară să-şi desprindă gura de pe buzele ei.

Prin ferestrele deschise ale dormitorului auzi în tăcerea nopţii lătratul îndepărtatul unui câine. Totul în camera ei este decent şi lunar şi cast, se gândea el, iar prin perdelele de la fereastră lumina lunii se strecura diafană şi odihnitoare reflectându-se în pereţii întunecaţi şi făcând să strălucească învelitoarea albă a patului.

Ducele o ridică pe Sarah în picioare şi o sărută însetat. Îşi petrecu palmele pe spatele ei, cu mângâieri dătătoare de fiori pipăindu-i formele trupului pe sub mătasea bluzei şi pe sub corset şi pe sub camizol şi pe sub toate hainele pe care va trebui să le dea jos de pe ea înainte de a se termina această noapte. Îi desfăcu părul care, sub razele lunii se preschimbă într-o cascadă de argint vălurind pe spatele ei. Oricât de arzând şi oricât de transpirat cu totul se simţea el în clipele acelea, nu voia totuşi nimic altceva, nu jinduia după nimic altceva, decât să fie cu ea aici şi s-o ţină în braţe. În toiul patimii dezlănţuite, dorurile lui toate căpătau contururi reale. O săruta, străduindu-se să-i stârnească o pasiune atât de copleşitoare încât să nu-şi mai dea seama ce face. Ea scâncea şi se lipea de el, parcă îndemnându-l să se grăbească.

Mâinile ducelui se agitau să-i desfacă închizătorile de

la spate şi să-i arunce cât mai departe hainele de trup. Sarah îşi lăsase capul pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, în vreme ce ei o săruta pe gât şi-i şoptea mesajele întunecate care ţâşneau din adâncurile trupului lui: Sânii ei strânşi în cămaşa sobră, izbucniră afară de sub corset. Ducele îi sărută pe rând şi simţi cum mâinile ei îi mângâia părul. În liniştea camerei auzi deodată sunetul puternic sacadat al unei respiraţii şi-şi dădu seama cu surprindere că era respiraţia lui.

Îşi zvârli de pe el haina de seară şi-şi smulse cravata de la gât. Trase de cei trei butoni din faţă de la cămaşă, lăsându-i să cadă pe podea. Sarah, nemaipomenit de frumoasa Sarah, îi zâmbea timid mângâindu-l pe gâtul gol şi lunecându-şi uşor degetele pe piept în jos. Când degetele întâlniră părul negru de pe mijlocul pieptului, ochii ei se lărgiră de uimire. El sta liniştit, lăsând-o să-i cerceteze. Buzele ei se deschiseră ca să facă loc respiraţiei. Căldura care clocotea în sufletul ei îl umplea de nerăbdare, dar ducele se stăpânea ca să guste din plin bucuria înflăcărării din fiinţa ei. Gura ei, umedă de săruturile lui, strălucea în lumina lunii, iar o mică adâncitură i se săpă între sprâncene când începu să-i dea la o parte cămaşa de pe umeri. Se uită la el pe sub gene, ca să-l vadă ce face. Ducele îi răspunse cu un zâmbet ca de îndemn parcă. În orice clipă Sarah ar fi fost în stare să spună deodată că nu vrea să împartă cu el patima aceea tulburătoare. Dacă l-ar izgoni acum, ar putea oare să plece? Se străduia să se comporte cât mai cuminte ca să nu stârnească o asemenea reacţie.

O sprijinea uşor, privind-o cum îi descoperă trupul, un fel de inocenţă radiindu-i pe faţă, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată până atunci un trup de bărbat. Niciodată nu-l excitase pe duce ceva, aşa cum îl excita ea acum cu cercetările acelea. Sarah îi pipăia muşchii de pe piept, apoi dungile de-a lungul coastelor. Pe urmă iar se uită în ochii lui, cu o privire întrebătoare, iar el îi răspunse din nou cu un sărut, îngropându-şi genunchiul în mormanul de jupoane, tânjind după ceea ce urma să facă şi strânse din

ochi puternic când simţi în inimă o durere fierbinte la atingerea degetelor ei.

În curând, explorarea ei inocentă, pipăirea aceea a trupului lui se va termina şi Sarah va fi gata de orice. Deocamdată însă el trebuie să aştepte. Ea îşi lunecă uşor mâna peste umerii lui, umezindu-şi buzele, în timp ce-i împingea cămaşa în aşa fel încât să cadă peste pantaloni. Briza nopţii îi răcorea pieptul şi spatele şi sfârcurile sânilor se întăriseră. O surpriză uluită se zugrăvi pe faţa ei, de parcă ar fi devenit deodată conştientă de îndrăzneala de care dădea dovadă.

Harry o sărută delicat pe tâmplă, răsfirând cu degetele încurcătura de păr de pe ambele părţi ale capului ei. Ea se aplecă din nou spre el, cu palmele întinse pe pieptul lui. El îi strânse cu o mână părul revărsat şi-l prinse sub încheietura braţului său, mângâindu-i totodată gingaş cu degetul mare rotunjimea unuia dintre sâni. Ea îşi încleşta picioarele şi închise ochii, suspinând uşor în timp ce repeta mişcarea.

Sângele lui Harry fierbea de dorinţă, carnea-i ardea. O duse pe Sarah înapoi către pat. Transpiraţia de pe faţa ei şi uşoara tânguire nu erau decât începutul. Trebuia să-i dea la o parte fusta de seară cu nesfârşiţii ei metri de mătase, să-i desfacă apoi crinolina şi să i-o tragă jos – să-i poată simţi carnea şi s-o sărute peste tot, să-i pipăie picioarele calde şi rotunde şi să-i prindă. Coapsele pline între coapsele lui arzând de patimă.

— Sarah, eu… Şi o sărută, rezemându-i spatele de pat şi căutând locul de unde să descheie arcurile crinolinei. Până nu va fi înlăturat obstacolul acela nicio plăcere nu va fi deplină între ei. Ea îşi mişcă şoldurile, iar el crezu că vrea să-l ajute. El începu să-i adulmece urechea, amintindu-şi din vechile-i practici câtă plăcere stârneşte un asemenea gest. Mâinile ei se încordară pe umerii lui împingându-l. Nodul de la talia crinolinei se desfăcu.

— Ssst, şopti el. Nu trebuia – l-aş fi desfăcut eu. Ah, Sarah, spune-mi că mă vrei, doar spune-mi. Simt că mor de cât te doresc. O cuprinse pe după gât şi-i sărută sânul

strâns infinit de uşor în mâna lui… Nu-i desfăcuse decât câteva cercuri când…

— Harry, rosti ea, cu respiraţia tăiată. El aşteptă s-o audă vorbind mai departe. Ar fi vrut s-o audă şoptindu-i despre ceea ce vor face, ca o dulce replică la impulsul lui de a deveni năvalnic. I-ar fi ridicat coapsele şi ar fi pătruns în ea. Delicat, alunecând uşor pe netezimea ei. Ca să poată găsi forţa de a se abţine, avea nevoie să fie ajutat de ea. Fără. Ajutorul ei nu şi-ar fi putut învinge năvalnicul impuls care i se zbătea în sânge.

— Spune-mi, Sarah, spune-mi ce vrei, zise el şi se opri şocat de nevolnicia vocii lui faţă de scăderea delicatei ei dorinţe.

Ea îl împinse în umeri – vrea oare să se oprească? Harry se întoarse pe o parte şi o trase şi pe ea după el. Vrea oare să stea deasupra?

— Aşa, Sarah?

— O întrebă el încet, răsturnând-o peste el, cu toată mătăsăria şi cu toate rotunjimile trupului ei în lumina lunii.

— Nu, gâfâi ea, împingându-l brusc. El o strânse peste el, neînţelegând ce voia.

— Îţi voi face tot ce-ţi place, Sarah, numai spune-mi ce. Sărută-mă, Sarah şi spune-mi ce vrei. Vorbise încet şi convingător, temându-se s-o lase să se ridice şi încercând s-o legene în braţe. Ea însă rămase ţeapănă.

— Lasă-mă să mă ridic. Vocea-i era scăzută şi disperată, Harry o strânse şi mai tare.

— N-ai de ce să te temi, Sarah! Sarah, eu… te iubesc! Niciodată nu recursese la mărturii false de dragoste ca să obţină ceea ce dorise de la o femeie în pat. Nu trebuia să recurgă nici acum. Sarah, nu voi face decât ceea ce doreşti tu de la mine. Se rostogoli, aducând-o sub el ca s-o liniştească şi s-o determine să-i vorbească limpede.

Sarah îşi ieşi deodată din fire. Începu să-l lovească în piept cu pumnii cu o putere surprinzătoare. Şocul îl făcu pe Harry să cadă de pe pat, iar în clipa în care scăpă de sub greutate lui, Sarah fugi. Într-o clipită se şi afla la capătul celălalt al camerei, lipită de perete şi gâfâind.

— Sarah!

Ea clătină din cap. Părul de aur, argintiu în lumina lunii, vălurea pe umerii ei goi, zguduit de clătinările capului. Ochii îi erau larg deschişi şi străluceau puternic. Glasul parcă-i pierise, pe faţă i se întipărise spaima. Părea o creatură a pădurilor, lăsată să trăiască o vreme printre oameni şi să vorbească limba lor, dar acum farmecul se destrămase şi ea devenise mută şi de neatins.

— Sarah! Întinse el mâinile. Dacă mă comport normal, poate că-şi va reveni, îşi zise el. Vino şi stai lângă mine, Sarah. Spune-mi ce s-a întâmplat? Ce greşeală am săvârşit?

Dacă la invitaţia lui deschisă de a-i spune cu ce greşise nu va primi niciun răspuns, va fi dovada că ea este o fiinţă supranaturală, un copil al elfilor. O femeie nu ar rezista vreodată să nu-i spună unui bărbat cu ce greşise.

În loc de răspuns, Sarah clătină din cap a negare, cu o mişcare violentă dintr-o parte în cealaltă. Ducele făcu un pas către ea. Ea făcu repede câţiva paşi către fereastra deschisă. El îşi lăsă mâna în jos. Faţa ei se relaxa cu un vag regret în ochii larg deschişi. Doamne, asta vrea oare? Să fiu grosolan? Asta vrea ea oare? Întinse încă o dată mâna către ea.

— Vin către tine, Sarah, spuse el încet şi hotărât.

— Nu… Nu trebuie. Şi înghiţi în sec repede. Nu vreau… aş vrea… Cum se uita la el fără glas, ochii ei ardeau.

Harry se îndreptă către ea, complet ieşit din fire. Ea se trase iar spre fereastră, clătinând din cap, fără niciun cuvânt a regret, speriată.

Era un joc pe care Harry nu se pricepea să-l joace. Îşi strânse grăbit cămaşa peste umeri şi-şi culese haina. Când ajunse la uşă, se întoarse s-o privească. Ea era tot lipită de perete, umbră întunecată sub umbra şi mai întunecată de jos, în lumina de argint a lunii. Îşi înfipsese dinţii în buza de jos, cu ochii ei mari deschişi, fixaţi asupra lui. După ceea ce vedea pe faţa ei, n-ar fi primit niciun răspuns la nicio rugăminte pe care i-ar fi adresat-o. Îl redusese la

tăcere.

Fără niciun cuvânt, se întoarse şi ieşi. De data asta fără a se mai uita înapoi.

XII

— Aveţi un musafir.

Sarah se uită la faţa doamnei Hollister. Se citea pe ea o îngrijorare aparte. Isabella? Signor Bertinelli? Niciunul dintre ei nu i-ar fi produs menajerei o asemenea îngrijorare, decât poate ceea ce se petrecuse în salonul de la numărul cincisprezece. Ducele?

Sarah se simţi străbătută de o lungă înfiorare. Nu-l mai văzuse de aproape o săptămână, cinci zile lungi şi tot atâtea nopţi la fel de lungi, nopţi în care umbra lui venea la patul ei şi se întindea alături de ea, blând, dar numai umbra, nu făptura lui aievea… şi numai fiorii dorinţei – nu şi trupul real alături de ea. Se ridică brusc.

— Spune-i că nu sunt acasă. Ce putea să spună altceva, de vreme ce se simţea în faţa lui pierdută, pierdută însă incapabilă să cedeze? Ar fi trebuit să-i cedeze ar fi dorit s-o facă, dar i se părea că prezenţa lui o făcea să-i piară toate ispitele. Emma Hollister se uită la ea, cu aceeaşi expresie aparte, plină de îngrijorare. Putea ea oare să-i citească gândurile lui Sarah? Ştia ea oare că uneori, noaptea, Sarah îşi plimba mătasea cămăşii de noapte pe piele zicându-şi că o atingea el şi că-l implora să se întoarcă, să mai încerce o dată ceea ce-şi doreau amândoi?

Sarah îşi stăpâni emoţia şi se aşeză din nou. Nu se comportase ca o lady în scurta ei descumpănire. Finetul negru al fustei se răsucise anapoda în jurul coapselor. Doliul ei de văduvă ar fi trebuit să-i fie scut împotriva oricărei agresiuni. O văduvă poate să fie bogată sau săracă, superficială sau timidă – dar rămâne de neatins. Îşi plecă înciudată capul, cumpănind cu deosebită concentrare asupra celor gândite.

— Spune-i că sunt prea ocupată şi nu pot să-l primesc.

— Dar nu e ducele, rosti doamna Hollister…

alarmată.

Sarah îi aruncă o privire repede.

— Nu-i el?

Emma Hollister clătină din cap.

— Este tatăl dumneavoastră.

Tatăl ei. Trecuseră patru ani de când îl văzuse ultima oară la masa zgâriată şi uzată pe care o preferau bărbaţii pentru jocul lor de cărţi, numai în cămaşă, neras, în lumina dimineţii care îl făcea să strângă din ochi în încercarea de a se concentra asupra mâinilor lui. Sarah luase o sacoşă de goblen, micuţă pe care o găsise, prăfuită şi uitată, în debaraua casei. Uitată, aruncată – exact aşa cum se simţea şi ea în momentul acela. Deşi micuţă, cu colţurile atârnând jalnic, era totuşi prea mare pentru cele câteva lucruri pe care Sarah le lua din casa tatălui ei.

Cum ar fi putut să se simtă altfel, când el nu vădea nicio urmă de regret la plecarea ei pe care o acceptase fără să ceară nicio explicaţie? Edward Raymond nici măcar nu se uitase spre ea când îl anunţase că pleacă. Dar el ştia că nu pleca” în sat”, sau că „Mă voi întoarce la timp să-ţi pregătesc masa. Ea îi spusese destul de clar, când îl prinsese absolut treaz, că se va căsători şi va părăsi această casă şi nu era nici măcar ameţit când se petrecuse asta, când ea se oprise în uşă şi aşteptase o replică la spusele ei că pleacă din casa lui pentru totdeauna.

Dăduse din mână şi, pentru o clipă, Sarah crezuse că se hotărâse să renunţe la joc măcar atât cât să se întoarcă pe scaun şi s-o privească pentru ultima oară şi să-i ureze… rămas bun cel puţin dacă nu drum bun. Dar el dăduse din mână numai pentru că avea o carte proastă. Înşfăcând mânerul de piele uscată şi scorojită al genţii de goblen care-i zgâria pielea fină a mâinii, Sarah ieşise din casa tatălui ei şi se dusese direct la biserică, la Alfred Rappaport.

Şi asta fusese totul. În ciuda fricii că tatăl său ar putea s-o sâcâie în vreun fel, apărând beat la uşa lui Alfred Rappaport, sau s-o întâmpine în oraş şi să-i facă scandal, el dispăruse din viaţa ei fără niciun murmur. Dacă va fi apelat

vreodată la Alfred după bani – soţul ei trebuie să fi născocit ceva pentru ca acest secret să nu ajungă la urechile ei. Pentru Sarah a rămas o enigmă cum de s-a putut ca un ins ros de beţie, de patima jocului de cărţi, de lene şi de josnicie şi care-i domina întreaga viaţă, să înceteze dintr-odată a mai fi o problemă. Era şi asta o minune pentru care trebuia să-i mulţumească lui Alfred Rappaport.

Sarah nu mai depindea deci decât de ea însăşi, în toate privinţele. Acum tocmai ordonase cu grijă poşta de după-amiază şi rezolvase toată corespondenţa de pe o jumătate de masă. Adunându-şi mâinile în faţa ei, îi făcu semn cu capul Emmei Hollister.

— Dă-i drumul înăuntru!

Bătrânul era mai frumos decât şi-l amintea ea, părul îi albise la tâmple şi era îmbrăcat într-un costum la care era încheiat corect la toţi nasturii. Sentimentalismul din inima ei nu dură însă mult. Taică-său se îndreptă spre ea, zâmbetu-i larg de pe faţă făcând să i se adâncească ridurile de pe obraji şi în loc să-i întindă mâna ori s-o salute cumva – o sărută pe obraji, privind peste ea spre masă.

— Ispititoare sticle, fiica mea. Îi oferi tatălui ceva de băut sau pot să mă servesc singur? N-am pasiunea ceaiului, după cum ştii, deşi cucoanele tale de la Londra cred că numai ceaiul se cuvine a fi oferit într-o vizită de după-amiază.

— Nu. Sarah urmărea absolut îngrozită cum tatăl ei cântărea cu mâna una dintre sticlele ducelui.

El îşi turnă de băut, umplând pocalul până în buză şi sorbind admirativ conţinutul. Aruncă o privire către sticlă.

— Credeam că nu e decât reclamă şi vorbe goale cele ce scriu în ziare, zise el cu un zâmbet viclean, dar uite dovada. Ţi-ai găsit un duce.

Sarah înţepeni.

— Nu mi-am găsit pe nimeni, spuse ea. Locuiesc aici singură, numai cu menajera mea. Acesta era adevărul, chiar dacă Sarah se mohorî. O undă oarbă o năpădi, ceva

înspăimântător şi necontrolabil, care măturase orice plăcere într-o clipă, la gândul că bătrânul o credea amanta şi întreţinuta lui Harry Arthur Brett.

Edward Raymond pipăi capacul bombat al unei sticle standard imprimat în relief.

— Asta mărturiseşte că ai izbutit o relaţie mai mult decât trecătoare cu un anume duce, spuse el. Şi începu să facă încet ocolul camerei, cu sticla în mână. Foarte drăguţ. Nu te întreb cine a achitat nota. Văd că nu te-ai schimbat, pari tot aşa de virtuoasă ca întotdeauna. Dumnezeu ştie că nu de la mine ai moştenit asta. Mai trase o duşcă de whisky. Sarah se uită la el cu profund dispreţ. Şi Harry bea, dar niciodată cu lăcomia şi nesaţiul bătrânului. Asta ce mai e? Ceva care să te cultive? întrebă el ironic. Ţinea în mână volumul lăsat de Harry acolo, o lucrare pentru inginerii de instalaţii sanitare. Cum trebuie să fie o casă. Doar nu cumva ai vrea să cred că ţi s-a trezit interesul pentru instalaţiile sanitare? Tatăl ei ţinea cartea într-o mână, dând bobârnace paginilor cu diagramele sistemului de canalizare şi cu dispozitivele sanitare. Sarah ar fi vrut să se repeadă să i le smulgă din mână dar înţepenise pe loc.

— E a unui... a unui prieten, spuse ea rigid. Aş aprecia foarte mult dacă ai pune-o jos. S-ar putea rupe dacă o ţii aşa.

— Ai grijă de lucrurile ducelui, nu-i aşa? întrebă el. Era numai zâmbet şi viclenie. Lăsă cartea să alunece jos de pe masă căzând cu o plesnitură şi cu paginile împrăştiate. O parte din ea se îndoi în interior, iar Sarah rezistă cu greu impulsului de a se repezi s-o îndrepte, nevrând să-i dea tatălui său niciun motiv de ironizare.

Bătrânul se aşezase pe marginea canapelei şi o privea cu o expresie jovială.

— Bine te descurci, bine. Nu am să-ţi reproşez nimic, ai grijă ce faci. Întâi căsuţa confortabilă din Denham Green.

— O investiţie bună, căpătată odată cu banii bătrânului şi acum locuinţa asta şi banii altui bărbat, plus

toţi ceilalţi ai tăi. Deşteaptă eşti, moacă! Totdeauna ai ştiut să te descurci, am spus eu.

— N-ai spus niciodată aşa ceva, zise Sarah, simţind cum o podideau lacrimile amare şi prosteşti.

— Bă, moacă, nu era nevoie să-ţi spun eu aşa ceva, replică tatăl ei ridicând paharul.

Sarah simţi de parcă ar fi avut o piatră în loc de inimă. Ar fi vrut să nu mai audă asemenea laude, paterne.

— Stai mult la Londra? întrebă ea, cu glas şovăielnic. Aş putea să-ţi procur nişte bilete la opera de mâine seară, deşi nu e genul de lucruri de care te bucuri în mod obişnuit.

— Operă? Eu, moacă? râse Edward Raymond. Nu! Dar dacă vrei să faci ceva pentru mine, ţi-aş rămâne foarte recunoscător dacă m-ai împrumuta cu ceva bani. Sunt în pană, înţelegi, am unele informaţii sigure relativ la un cal pe care vreau să pariez, apoi voi pleca pe continent. M-am săturat să tot stau priponit, înţelegi – ar fi mai inteligent să plec de pe meleagurile astea pline de suspiciune.

— Un împrumut? spuse Sarah înăbuşit. Vrei să-ţi împrumut bani?

Tatăl ei zâmbi. Un lucru înfiorător, după părerea ei, care nu avea nimic comun cu decenţa.

— Da, un împrumut, dacă vrei. Sau poate preferi să-mi faci un cadou, pentru toţi anii pe care i-ai petrecut sub acoperişul meu şi ai mâncat mâncarea mea. Nu mi-ar părea rău, moacă. Un bărbat aduce un copil pe lume, are obligaţia să-i dea copilului hrană şi masă până când acesta poate să stea pe propriile lui picioare şi îi mai dă copilului şi viaţă, iar copilul nu-i poate plăti niciodată pentru asta. Ea poate acum?

El se uită la ea cu o privire satisfăcută. Sarah uitase de sofismele lui ocazionale, de vorbăria detestabilă la care recurgea el ori de câte ori se izbea de vreun inconvenient în obţinerea a ceea ce-şi dorea.

— Cât? întrebă Sarah cu voce obosită.

— Asta-i moaca mea cea bună! spuse tatăl ei. Ai fost totdeauna o fată ascultătoare. Să zicem o mie şi apoi n-o să

te mai necăjesc.

Sarah îi luă paharul din mână şi se îndreptă cu paşi hotărâţi către masă. Era paharul lui Harry şi n-ar fi vrut să se întâmple ceva cu el. Faţetele lui prindeau gingaşele raze de soare ale minunatei zile de iunie. Mirosul ultimelor picături de whisky, de pe fundul paharului, îi invada nările. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată la Harry acest miros, care acum îi făcea rău. Se uită la frumoasa sticlă cu capacul ei standard strălucitor şi ar fi vrut să o mătură de pe masă cu o mişcare violentă.

Întoarsă cu spatele către tatăl ei spuse liniştit:

— O mie de lire sunt mulţi bani.

— E drept, moacă, dar nu pot nega faptul că tu cheltuieşti mai mult pentru tine. Două case din, pornire! La nevoie o ipotechezi pe cea din Denham Green şi poţi să capeţi bani peşin, câţi vrei.

— Nu, asta cu siguranţă că nu pot. În primul rând ţin să păstrez casa asta din Londra şi nici pe copii nu vreau să-i mut de acolo, replică Sarah cu sinceritate. Era surprinzător că nu-i tremurase deloc vocea când îl contrazisese, absolut deloc.

— A da, copiii, spuse Edward Raymond cu bunăvoinţă. Aproape că uitasem de ei. Le sunt un fel de bunic, nu-i aşa, dacă tu le eşti mamă?

— Nu m-am gândit la asta, răspunse Sarah. Cât despre bani – lasă-mi puţin timp.

— Oricât timp vrei, moacă – eşti o fată bună Numai că informaţiile pe care le deţin, ştii cursele vor avea loc peste o săptămână. Te poţi lipsi, măcar de o sută acum?

Sarah simţi că se deschide o prăpastie în faţa ei. Ar trebui să-l dea afară, în speranţa că se va îmbăta şi va uita că o vizitase, sau să găsească în altă parte banii care să-l ţină departe de ea. Era gata să-i dea răspunsul corect chiar acum. Poate să facă acest lucru de neconceput, să-i spună nu, tatălui ei, pentru prima dată în viaţa ei.

Trase puternic aer în piept şi se repezi spre prăpastie.

— Pentru că tot trebuie să afli odată adevărul, poate

că e mai bine să-l afli acum. N-am niciun ban de care să pot să mă lipesc.

Licărul de bucurie diabolică din ochii lui Edward Raymond se întunecă puţin.

— Sau nu vrei să te lipseşti de ei? Cum e, moacă?

— Da, nu vreau să mă lipsesc, admise ea, cu o forţă implacabilă.

— Cum? Nu vrei să te lipseşti, pentru un tată care te-a adus pe lume şi care ţi-a asigurat toate cele necesare până în ziua când te-ai hotărât să pleci? Sta în picioare şi-şi umfla pieptul. Asta-i rău, moacă, e foarte rău! Aş fi putut să asmut legea asupra ta când te-ai dus să te căsătoreşti cu Alfred Rappaport, dar n-am făcut-o! Mi-am zis că dacă îl iubeai pe bătrânul ăla sodomit, atunci trebuia să ţi se acorde şansa de a fi fericită. De ce-mi stai în cale?

Pentru o clipă, Sarah nu putu să vorbească, apoi îşi aminti să respire.

— Câţi ani am? întrebă ea liniştită.

— Câţi ani ai? îi trecu pe faţă o încruntare. Păi, ai… maică-ta a murit în… Şi Sarah îl văzu cum îşi ridică privirile în tavan, gândindu-se adânc, dar fără niciun rezultat. În cele din urmă, îi spuse ea.

— Aveam nouăsprezece ani când am părăsit casa ta, iar acum am douăzeci şi trei. N-aveam nevoie de permisiunea ta, ca să mă mărit, aşa că nu era nevoie nici să-mi pomeneşti acum că ai fi putut să apelezi la poliţie ca să-ţi împiedici propria fată să se căsătorească. Iar despre fericire…

Sarah simţi deodată nevoia de a fi singură. Îşi împreună strâns mâinile. Tatăl ei clătină din cap cu o mină îndurerată pe figura lui îmbătrânită de timpuriu.

— Eşti o tipă rece, ca şi maică-ta. Bine, uită-te aici, nu mai este nevoie să mai vorbim unul cu altul, spuse el, ascunzându-şi cu greu aerul neprietenos. Un om care nu poate lăsa cărţile din mână şi să părăsească masa de joc nu-i o companie bună, aşa zic şi eu. Să te sărut şi apoi voi pleca. Veni spre ea, care îl privea prostită…

— Aici? Acum? Aş fi aşteptat aşa ceva de la tine când

am plecat de acasă.

Sarah sta în uşă, încordată din cap până în picioare. Auzi zgomotul mânerului de la vasul WC-ului de patent Lamberth tras de el, apoi sunetul şuvoiului de apă curgând. Paşii lui Edward Raymond răsunară pe podeaua de la etaj coborând apoi în hol şi oprindu-se la uşa dormitorului ei. Înainte de a coborî, cercetă camera încercând să vadă ce ar fi de înşfăcat şi de vândut. Sarah era acum hotărâtă, inima-i era de plumb.

— Ţi-ai făcut un cuib foarte plăcut aici, moacă, zise el coborând scările.

Sarah îi înmâna mănuşile", fără niciun comentariu.

— Dacă intenţia mea de a părăsi ţara nu se va realiza prea curând, sper să mai vin să te văd din când în când, rosti el, luându-şi mănuşile. Descumpănit de faptul că Sarah refuzase să-i dea bani, Edward Raymond părea să-şi fi recăpătat sângele rece. Bănuiesc că ai vrea să ştii unde mă duc de aici, dar va trebui să trec pe la diferiţi prieteni, aşa că nu-ţi pot indica nicio direcţie. Îşi luă pălăria şi bastonul din mâna ei. Şi, de vreme ce mă aflu în oraş, nu cred că e necesar să fim ca doi străini unul faţă de altul.

După ce plecă, Sarah rămase rezemată de uşă cu ochii închişi, o lungă bucată de vreme.

— Guvernul Maiestăţii trebuie să dispună de informaţii mai bune, domnule Reuter. Am nevoie de relatări amănunţite, de prima mână, despre tot ce se petrece în Prusia, Franţa şi Germania şi am nevoie de ele înainte ca informaţiile să se împrăştie în marea masă a publicului. De la agenţiile dumneavoastră telegrafice ştiri zilnice despre parlamentele din toată Europa şi de la cele peste o sută de ziare de provincie despre ce se petrece în Anglia. Ceea ce-ţi cer dumitale este să organizezi pentru mine ca reprezentant al Maiestăţii Sale. Un flux de informaţii propriu despre toate evenimentele de pretutindeni, Julius Reuter se frământă încurcat. Să fii chemat la o discuţie de către ducele de Ormond era oricum neliniştitor. Unul dintre reporterii lui Reuter, când se referea la el, întotdeauna îl numea" Ducele întunecat" şi

Reuter ştia că porecla nu venea de la culoarea ducelui. A cădea de acord cu dorinţele de neînduplecat ale ducelui era în dezacord cu tot ceea ce dorea Reuter. Dar mai era şi privirea aceea albastră şi arzătoare care făcea pe oricine să-şi piardă cumpătul.

— Dar, Înălţimea Voastră, ceea ce îmi cereţi dumneavoastră este aproape imposibil.

Ducele ridică din sprânceană.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru că este o problemă de dogmă a ziariştilor să redea şi să comenteze ştirile care, înălţimii voastre trebuie să vă parvină prin poştă, nu telegrafic. Timpul pentru transmiterea unei dări de seamă mai ample este îndelungat şi, ca să fim cinstiţi, nu prea ar fi economic pentru o întreprindere comercială, ca a noastră. Mă înţelegeţi, Înălţimea Voastră.

Ducele luă stiloul şi făcu vreo câteva socoteli, fără grabă, pe o foaie de hârtie de pe birou. Îşi închise apoi încet stiloul.

— Sunt sigur că nu greşesc spunând că agenţia dumitale depinde în cea mai mare parte de bunul mers al guvernului – accesul liber la înregistrările din Parlament, folosirea liniilor telegrafice publice şi altele – aşa încât ştirile întreprinderii dumitale comerciale nu se pot căpăta decât într-un climat de cooperare…

Julius reuter îşi drese glasul.

— Nu, Înălţimea Voastră, nu greşiţi.

— Atunci sunt încredinţat că de-a lungul miilor de mile de fire telegrafice care străbat Europa, vei reuşi să găseşti una sau două care să ducă spre Londra informaţiile afectate scopului pe care ţi l-am expus, încât reporterii dumitale să poată transmite în fiecare săptămână, telegrafic, tot ceea ce află pe tema pe care ţi-am indicat-o.

— Da, Înălţimea Voastră, cred că va fi posibil, spuse Julius Reuter cu părere de rău.

— Bun. N-aş vrea să fie întrerupt fluxul liber de informaţii dintre ţara noastră şi alte naţiuni din Europa sau America. Ducele se ridică de pe scaun. Şi, pentru

păstrarea caracterului confidenţial, vreau ca firele telegrafice solicitate să pornească direct din această casă. Şi mai cer ca aceste fire să fie subpământene, cum. Cred că sunt majoritatea firelor de care dispuneţi. Voi vorbi cu secretarul meu, Syon, despre formele necesare. Veţi ţine legătura cu el pentru orice permisiune sau întrebare, iar când veţi lua legătura cu el, informaţi-l şi unde va putea să se instruiască în ştiinţa decodării mesajelor telegrafice la Londra. Atât domnule Reuter!…

Conducătorul agenţiei de ştiri se întoarse, cu ochii mari, plângători.

— Înălţimea Voastră?

— Guvernul Majestăţii sale îţi mulţumeşte.

Ducele aşteptă să închidă clanţa în urma lui Julius Reuter, apoi se întoarse cu spatele către uşă. Nu mai avea nicio întâlnire pentru ziua aceea şi ordonă să nu mai fie deranjat. Acum începea partea după-amiezii care de obicei îi era deosebit de rodnică pentru corelarea noilor informaţii dobândite cu faptele respective, spre aşi putea face o părere despre evenimentele din lume. Era timpul în care, în mod voit, îşi elibera mintea de ideile preconcepute şi permitea faptelor noi să se îmbine cu cele vechi, fără nicio prejudecată şi fără nicio idee prestabilită aşa încât noile şi potenţialele corelaţii să se realizeze firesc.

De aceea, prima lui reacţie, la ciocănitul timid al lui Syon, fu aceea de a-şi închipui că vreun lacheu scăpase ceva pe coridor în apropiere, stârnind acele sunete care semănau cu un ciocănit în uşă. Era aproape de neînchipuit că-l putea tulbura Syon. Într-o casă a cărei aripă din sud măsura o sută patruzeci de picioare, iar cea dinspre vest o sută douăzeci de picioare, era posibil să menţii liniştea absolută într-o anumită porţiune, chiar dacă în alta domnea prăpădul. Ducele cerea în mod special ca această linişte să-i fie strict păstrată, vreme de o oră, cât stătea în fiecare zi să se gândească la situaţia lumii, iar personalul lui de serviciu respecta neabătut dispoziţia aceasta.

Odată un foc distrusese o mare parte din splendida galerie de tablouri de la parter, împreună cu multe din

camerele de la primul etaj. Syon chemase brigada de pompieri şi, împreună cu Meekyn, ajutase la salvarea bunurilor ducelui din perimetrul afectat. Şi numai după ce se încheiase timpul destinat de către duce meditaţiei, riscase Syon să-l informeze despre nefericitul eveniment care se petrecuse undeva în casă şi asta numai pentru că îşi închipuia că se cuvenea să le mulţumească salariaţilor săi pentru efortul depus.

Nu, nu se poate să bată Syon, îşi zise Harry Arthur Brett închizând ochii ca să nu mai vadă Park Lane-ul şi să poată coborî în adânca meditaţie consacrată acelei părţi din zi. În vârtejul care i se rotea prin cap, multe gânduri se îndreptau spre Sarah Rappaport, spre culoarea delicată a pielii ei, spre amestecul de roz şi de alb, spre ceafa cu smocurile de păr revărsate peste ea, spre căldura trupului ei trecând în braţele lui.

În timpul consacrat problemelor importante niciodată nu se lăsase tulburat de chestiunile sentimentale, dar descoperea că acum nu putea să nu se gândească la ea când încerca să-şi adune gândurile. Îl afectase profund că nu reuşise cu nicio încercare şi cu niciun efort s-o supună şi nu reuşea să găsească nicio explicaţie satisfăcătoare a comportării ei. Seara la culcare, rămânând treaz, întins în pat, se gândea la ea – slăbiciune care-i depăşea înţelegerea pentru timpul pierdut pe care şi-l petrecea treaz în pat. De timpuriu îşi educase obiceiul de a adormi imediat ce se culca, încât trupul să i se poată bucura de liniştea necesară spre a se odihni deplin în mai puţin de şase ore.

Ciocănitul la uşă se auzi din nou şi era indiscutabil ciocănitul jenat al lui Syon. Ducele simţi izbucnirea de mânie.

— Ce este? întrebă el cu voce gravă, supărată. Syon intră fără să se plece sau să se teamenească, pentru că ducele nu ar fi acceptat un secretar lipsit de simţul importanţei sale, dar părea cu totul pierdut de parcă n-ar mai fi avut sânge în vine.

— Înălţimea Voastră, regret foarte mult că sunt nevoit să vă informez că se află… afară un gentleman care

insistă să vă vorbească.

— Nici prin cap nu-mi trece să vorbesc cu el, îl apostrofă tăios Trebuia să-i fixezi o primire dacă socoteai că este cazul. Acum închide uşa!

Syon privi îngrijorat peste umăr şi se propti repede în uşă cu statura lui atletică. Închizând uşa cu spatele, nu satisfăcea dispoziţia stăpânului său, întrucât ducele îi ceruse evident să închidă uşa pe partea cealaltă.

— Înălţimea Voastră, pare a fi o problemă delicată, spuse secretarul pe un ton scăzut şi întinse mâna cu palma în sus. În palma lui strălucea ceva, un obiect mărunt din aur. Aăă… gentlemanul mi-a dat aceasta şi mi-a spus să informez că l-a găsit în strada Claverton la numărul cincisprezece. Zice că fără îndoială îl veţi recunoaşte şi că veţi dori să discutaţi şi despre alte piese asemănătoare lăsate acolo şi, Înălţimea Voastră, este şi domnul Reuter afară şi mă aşteaptă să stabilim necesităţile în legătură cu linia telegrafică pe care i-aţi solicitat-o.

Ducele ocoli biroul şi luă din mâna secretarului obiectul de aur şi se uită la el, răsucindu-l uşor între degete.

Syon coborî şi mai mult vocea:

— Având în vedere acest obiect nu mi s-a părut cuminte să-l… izgonesc pe acest domn. M-am temut să nu înceapă cumva să spună faţă de domnul Reuter ceea ce vrea să discute cu dumneavoastră şi…

— Corect. Cu o mişcare grăbită ducele vârî obiectul ofensator în buzunar. Privi către uşă cu vădită neplăcere. Domnul acela ţi-a spus cum îl cheamă?

Syon negă din cap.

— Mi-a spus doar că reprezintă interesele domnişoarei Sarah Rappaport.

Ducele scoase un fluierat scurt.

— Da. Bine! Se întoarse la biroul său de pe care strânse câteva pagini dactilografiate şi i le întinse secretarului. Ia astea, Syon şi introdu-l pe insul acela, Sar sună-l imediat pe Meekyn şi spune-i ca lacheul acela voinic – Watson, parcă – să fie pregătit.

— Watson?

— Dacă nu cumva eşti dispus dumneata să-i însoţeşti până la el acasă pe acest ins după ce voi termina de discutat cu el. Un zâmbet fugar alunecă pe buzele ducelui.

Syon nu-şi putu retine surprinderea şi înclina scurt capul ca să ascundă acest lucru.

— Înălţimea Voastră.

Harry aştepta, cu mâinile strânse la spate, cu tensiunea concentrată în şira spinării, ceea ce-i dădea o impresie de disconfort în spate.

— Înălţimea Voastră, spuse insul după ce fu introdus de Syon cu un gest rigid din cap. Sunt obligat să vă răpesc din timp, ca să staţi de vorbă cu mine. Câteva cuvinte cred că vor fi suficient de convingătoare.

Harry îl privi rece.

— Dumneata ştii despre mine mai mult decât ştiu eu despre dumneata.

— Aa! Da, sigur că ştiu, Înălţimea Voastră. Mă scuzaţi. Eu sunt Edward Raymond şi vin în calitate de tată al doamnei pe care, de altfel o cunoaşteţi, foarte bine.

Comportamentul onctuos al intrusului îi strepezi dinţii lui Harry. Politicienii, printre care nu găsise mulţi admiratori, ştiu cel puţin să fie mai subtili în dorinţa lor disperată de câştig şi avansare.

— Şi ce aveţi să-mi spuneţi mie, în calitatea de tată, domnule? Vreo mică predică despre avantajul căsătoriei, poate?

— Vai, Înălţimea Voastră, sunt convins că aş fi fericit să o văd aşezată. Chiar v-aţi gândit la aşa ceva? spuse plin de speranţă Edward Raymond.

— Deocamdată nu chiar, îi replică Harry tăios.

— Bine, nu pot să spun că mă surprinde. Sigur, dacă n-ar fi fost văduvă, ci fecioară inocentă, aş fi luat, ca tată, altă poziţie în această problemă, spuse bătrânul zâmbind vag. Oamenii însă privesc lucrurile când e vorba de o femeie care a mai fost măritată. Şi apoi, ce să zic, cum ar putea un bărbat să vrea să se căsătorească atunci când se află în situaţia plăcută în care vă aflaţi dumneavoastră şi

Sarah a mea!

Şi-i făcu cu ochiul. Îi făcea cu ochiul acum! Harry simţi că i-ar trage un pumn în faţă. Vorbea despre propria lui fată ca şi cum Sarah n-ar fi fost pentru el nimic altceva decât o bucată de carne.

Extorcare, Doamne şi prost făcută! Harry se calmă cu un efort.

— Plăcută poate, până ai intervenit dumneata. Pentru ce ai venit aici, domnule Raymond? Nu ţinea să afle, dar nu avea altă alternativă decât să-l întrebe şi să aştepte răspunsul. Se simţise stânjenit când nu-i fusese prezentată nota pentru serviciul de ceai: ea deci aşteptase să i se prezinte ocazia pentru o recompensă mai grasă, numai că acum, când ocazia se prezentase, ducele găsea că era îngrozitor de trist să se confrunte cu dovada intenţiilor mercantile ale ei. Ochii lui Edward licăriră lacomi în faţa tăvii cu lichior de pe marginea mesei.

— Văd că ţineţi aceleaşi sticle fine şi aici ca şi la Sarah, zise el cu un zâmbet încurajator. Harry îl străpunse cu o privire de gheaţă.

— Hai, domnule Raymond, spune-mi scopul venirii dumitale aici. Nu-mi irosi timpul.

— La fel ca şi dumneata, duce – ca să văd dacă este adevărat sau nu ceea ce scrie în ziare.

— Destul ca să-i sporeşti faima lui Sarah şi să ceri bilete de favoare la teatrul Drury Lane, vrei să zici? întrebă Harry. Şi încă nu suficient ca să mă compromiţi pe mine iremediabil? O umbră de viclenie alunecă pe faţa lui Edward Raymond.

— Reporterii pot face unele presupuneri, dar nu au nicio dovadă, nu au în niciun caz genul de dovezi pe care li-l pot oferi eu. Vedeţi că v-am înapoiat una dintre aceste dovezi astăzi fără să pretind nicio remuneraţie.

— Nu ştiu pentru ce am convingerea profundă că este vorba de un schimb? Edward Raymond zâmbi, apropiindu-se de sticla de lichior.

— O mie de lire pe trimestru, pentru început, Înălţimea Voastră. Un preţ destul de mic pentru a păstra

taina, nu credeţi? Edward Raymond ridică în sus capul. Nu credeţi, Înălţimea Voastră?

— Nu deţin posturi publice, nu depind de nimeni în ceea ce priveşte veniturile mele. Pe scurt, pot să mă leg cu o femeie ca fiica dumitale fără a fi pedepsit.

— Ce-aţi zice dacă presa ar afla că Sarah nu-i chiar atât de nevinovată? Ce-aţi zice de asta, Înălţimea Voastră? N-arată oare legătura dumneavoastră şi nu v-ar face să apăreţi într-o lumină proastă? Harry simţi că-i zvâcneşte în urechi un val de sânge. Insul acesta e în stare să defăimeze numele propriei sale fiice, numai ca să-l pedepsească pe Harry că nu cedează cererilor lui.

— Ai o atitudine dură faţă de dumneata însuţi, domnule Raymond. Eşti cumva jucător de cărţi? Tata lui Sarah lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Într-adevăr, aşa este. Îşi turnă de băut cu un aer degajat, ca şi cum se simţea pe pământ sigur acum. Înţelegeţi, aş putea să conving uşor presa descriindu-i cuibul dragostei dumneavoastră, dar, dacă asta nu vă tulbură, aş putea să ofer presei dovezi că Sarah are doi copilaşi inocenţi pe care-i ascunde la ţară, părăsiţi acolo ca să-şi poată duce viaţa desfătată pe care o trăieşte acum, prefăcându-se a fi un model de decenţă şi a fi o domnişoară şi nu o doamnă. Nimeni nu simpatizează un om care încurajează o mamă să-şi părăsească proprii copii, aşa cum faceţi dumneavoastră acum. Înălţimea Voastră! S-ar putea să nu depindeţi de buna părere a nimănui „dar s-ar putea întâmpla ca atunci când o veţi pierde să nu vă facă plăcere să rămâneţi fără ea. Ca jucător de cărţi, îmi place să-mi apăr miza şi instinctul meu îmi spune că într-urii fel sau altul, veţi înţelege că o mie de lire pe trimestru este o sumă rezonabilă pentru apărarea status quo-ului.

— La dracu’ cu status-quo-ul, spuse Harry mânios. Îşi stăpânise furia pe tot parcursul discuţiei acum însă simţea că fierbe. Mă ameninţi, ameninţând să ruinezi reputaţia fiicei dumitale? Dacă-i terfeleşti numele în presă, fiica dumitale, gâsculiţa dumitale de aur, ea va suferi, nu eu, aşa că du-te la ziare. Fă-ţi rău. Fii cât vrei de candid. N-o

să capeţi niciun gologan de la mine. Mă gândesc numai că am fost jalnic de naiv când am crezut-o că este ceea ce a făcut să creadă toată lumea despre ea. Anume ca să fiu tras pe sfoară de dumneata.

— Înălţimea Voastră, nu puteţi spune aşa ceva, îi şuieră Edward Raymond cu voce înciudată.

— De fapt, nu m-am încurcat cu fiica dumitale decât pentru că era pe cale să ruineze cariera fratelui meu. Dacă te duci la presă cu poveştile, aceasta va veni în ajutorul eforturilor mele de a lăsa să se creadă că Sarah este amanta mea şi, făcând asta, îl voi îndepărta pentru totdeauna pe fratele meu de ea, ceea ce-i exact ce scontam eu. Uimirea posomorâtă de pe faţa lui Edward Raymond era aproape comică în intensitatea ei, ca şi nervoasa nedumerire şi frământarea picioarelor lui. Urmă un şir de ameninţări şi de jelanii în cele câteva minute cât mai zăbovi pe covorul persan roşu, care rămase bătătorit pe o porţiune de sub biroul lui Harry dovadă a nervozităţii lui. Când Syon îl conduse afară de pe scena dezbaterii, Edward Raymond mai căuta încă nişte cuvinte pentru a mai insista, dar era atât de tulburat încât lui Syon îi fu uşor să-l scoată afară din casă. Harry se minună amarnic de tacticile neruşinate folosite de Edward Raymond. Nu încăpea îndoială că fiica sa era mult mai îndemânatecă decât părintele ei. Mai întâi s-a dus să se abandoneze în patul fratelui – şi faptul că se putuse îndoi de acest lucru îl făcu pe Harry să dea din cap cu tristeţe – apoi cu el s-a comportat ca o virgină sfioasă, alegând de fiecare dată calea pe care o socotea cea mai eficace. Fără îndoială că femeia aceea posedă o minte machiavelică şi mai e şi o actriţă de prima mână. Faptul că fusese înşelat de un maestru nu diminua întru nimic umilirea lui Harry. Scoase butonul de aur din buzunar. Nu îi căzuse în noaptea aceea, era prea înnebunit. Probabil că îi căzuse când se întinsese pe pat cu Sarah şi o strânsese disperat la piept arzând de dorinţă. Dacă ar fi vrut atunci să arunce hainele de pe ei ar fi rămas goi amândoi într-o clipă. Dar atunci tot tremurul ei transformat în zgâlţâituri puternice şi reflectat în ochii

ei goi şi bântuiţi, nu fusese inspirat probabil, decât de sentimentul vinovăţiei? Şi pe deasupra, de strădania de a-l înnebuni de dorinţă, ca să i-l trimită acum pe tatăl ei să-i comunice care este preţul capitulării. Cu o înjurătură trivială, Harry zvârli năprasnic butonul. De data aceasta butonul pocni puternic când se izbi de podea.

XIII

Rolul Aminei i se potrivea ca o mănuşă. A reîncepe să joace constituia lucrul cel mai asemănător cu o vacanţă pe care Sarah intenţiona s-o ia înainte de luna august, numai cu o lună mai înainte. Păşi în mijlocul uriaşei crinoline Sansflectum care zăcea pe podeaua cabinei şi aşteptă până când Alice Grey îi ridică cercurile. În timp ce cabiniera îi lega panglicile pe margini, Sarah menţinea pe talie şnurul ataşat la cele două capete ale articulaţiilor cercurilor. După ce costumul fu pus cum trebuie, ea dădu drumul şnurului prin despicătura făcută în fostă în aşa fel încât să se poată folosi de el ca să ridice cercurile când urca scările. *La Somnambula* necesita costumele cele mai tradiţionale, de mare ţinută, romantice, elegant şi un aer de modestie feciorelnică. Sarah se simţea încurajată de întoarcerea la opera mai conservatoare. În Amina nu avea nevoie să se lase pradă pasiunii ca în producţia precedentă. Fusese un act de curaj din partea ei să creeze un rol nou într-o operă nouă, critica îi lăudase interpretarea de mamă curajoasă care alege moartea după despărţirea de copilul ei, dar, judecând după vânzarea biletelor, publicul o prefera în pe nedrept acuzata Amina, sugerând că inocenţa ei semăna cu elocinţa unui copil. The Morning Post lăuda interpretarea lui Sarah în Amina, remarcând mai ales” vălul de farmec” pe care-l adusese. Fotografia ei în costumul Aminei se găsea de vânzare în toate dughenele şi magazinele cu gravuri din Londra şi apărea pe tejgheaua fiecărui vânzător de muzică ca şi în ziarele ilustrate, precum Heath’s Picturesque aunual, alături de poeme şi articole de istorie şi botanică, niciuna dintre ele neimplicând cine ştie ce intelectualitate, dar Sarah tot se simţea destul de spăsită că e selectată ca o

icoană de frumuseţe şi realizare. Se privea în oglindă în timp ce Alice Grey îi aranja părul. Pentru ea, femeia din oglindă nu avea nimic din zâmbetul strălucitor şi frumuseţea celei din fotografie. Aceasta părea obosită şi însingurată şi prea slabă. Chiar şi Liza şi Lillibet observaseră că era ceva cam anapoda în acest weekend. În fusta scurtă şi cu ghetele ei cu ghetre, Sarah privise iarba din grădină, ascultându-le cum îşi spun lecţiile. Dar dincolo de căldura acelei scene domestice în sufletul ei dăinuia un gol pe care până şi Liza şi Lillibet îl observaseră. Un fel de retragere într-o carapace. Alice Grey adună cârlionţii pe care-i făcuse cu drotul cald şi-i trase după urechile lui Sarah, ancorându-i cu nemiloasă eficienţă. Sarah îi întinse în mod mecanic rozetele ca să-i termine găteala. Păru-i strălucea, obrajii reflectau lumina lămpilor de deasupra capului, buzele-i străluceau din cauza agentului umezilor pe care i-l dădea Alice Grey înainte de fiecare spectacol. Şi totuşi îi lipsea ceva. Undeva, în oraş, la un mai mult de douăzeci de minute cu trăsura, locuia un bărbat care cu o lună în urmă intrase în viaţa ei şi luase cu el o parte din ea. Sarah îşi pipăi obrajii. Erau reci şi vlăguiţi sub degetele ei. Ca o prinţesă dintr-un basm de Hans Christian Anderson, trăia într-o stare de amorţeală, scoasă în afara vieţii. Ar fi vrut ca Harry Arthur Brett s-o mângâie şi să se aprindă focul în ea, dar el ieşise din dormitorul ei şi, în mod evident şi din viaţa ei. Ce nevoie avea el de o femeie care se trăgea înapoi la atingerea lui? Alte candidate abia îl aşteptau cu atenţie era aproape sigură de asta. Bătând drumurile de vineri până luni, pe la marile case, pe la Rab Castle sau la Woburn sau la Ashridge, nu trebuia să se teamă că iniţiativele lui vor fi respinse de frumoasa solicitată lângă care era aşezat la masă întunecat, sprinten, nerăbdător şi strălucitor, se debarasase de ea şi o despărţise şi de Jeremy. De aceea era ea acum atât de abătută.

— Aşa-i mai drăguţ, spuse Alice Grey. Înghesuind ultima şuviţă de păr în cununa coafurii lui Sarah.

Să revedem *Ah*! *Non credo miraŕti* înainte de a coborî

pe scenă? Sarah clătină din cap fără cuvinte, cu ochii în gol. Întrebarea Aminei îi răsuna în urechi: Ah! Nu pot să cred că mi admiri! Cum poate să depindă cineva atât de fără speranţă de altcineva, pentru fericirea lui? Harry nu mai venise de o săptămână s-o vadă la spectacol şi nu mai primise nicio vorbă de la el Asta o sfâşia, că tânjea după un bărbat care nu mai voia să ştie de ea. O surprinse pe Alice Grey studiindu-i cu milă chipul din oglindă. Cabiniera nu manifestase niciodată nicio emoţie pentru ea, acum însă o privea cu compasiune. Sarah se întoarse brusc dinspre oglindă, ruşinată de dorul ce i se citea pe faţă. Dacă măcar i-ar mai fi dat e şansă! Dacă i-ar fi spus că o iubeşte! Luptând cu furie ca să-l scoată din minte pe înălţimea sa Ducele de Ormond, Sarah cânta aria pe care i-o sugerase Alice Grey, împreunându-şi mâinile ca să le ascundă tremurul. Cântecul ieşea foarte prost dar cabiniera îi amintea doar să stea dreaptă când va fi pe scenă. Cineva bătu la uşă. Sarah tresări.

— Cinci minute, domnişoară Rappaport! Sarah se întoarse către cabinieră rugătoare.

— Du-te şi vezi Grey, te rog. Trebuie să ştiu! Cabinieră dădu din cap. Sigur că ştia ce voia Sarah să ştie. Era miercuri seara – seara lui.

— Atenţie la trenă, dacă nu mă voi întoarce la timp să te ajut să cobori”.

— Da, da – numai du-te acum, du-te. Sarah îşi frământa batista, până când se auzi o a doua bătaie în uşă. Şi grăbită; şi însoţită de un strigăt strident.

— La locuri! La locuri, pentru primul act, vă rog! Distrusă de faptul că era sigură că Alice Grey nu se întorcea pentru că nu putea să-i dea ştirea dorită, Sarah îşi ridică fusta şi coborî scările. Cabinieră o întâmpină la capătul scărilor, cu un aer triumfător pe figură.

— E aici? o întrebă Sarah cu respiraţia tăiată, aproape numai pentru ea.

— Respiră, domnişoară, e aici, o admonestă Alice Grey, atingându-şi propriul abdomen chiar sub talie. Sarah respiră adânc şi simţi cum o inundă bucuria… În fine, îi va

vedea. Îi strânse mâna doamnei Grey.

— Mulţumesc! Când cortina se ridică, Sarah îi cânta numai lui, nu pentru că ar fi dorit să-i atragă atenţia, ci pentru că nu-şi mai putea lua ochii de la el. Ducele o privea cu intensitate. Întorcându-se să cânte un duet cu Felice Varesi şi văzându-l acolo, cu pătimaşa albăstreală a ochilor aţintiţi asupra ei, se simţi peste măsură de fericită. El nu părea nici fericit, nici nefericit, obişnuitul lui aer de superioritate îi ascundea sentimentele. În clipa în care se lăsă cortina şi nu-l mai văzu, o nouă spaimă o cuprinse – o va duce oare acasă sau o va tortura aşa numai cu prezenţa la spectacol venind şi plecând fără nicio vorbă, ca să-i arate că şi el poate s-o respingă la fel cum îl respinsese şi ea pe el. Sarah se întoarse sprintenă în cabină, fără oboseala copleşitoare care-i încetinea de obicei paşii. Îşi alese una dintre cele mai drăguţe rochii de Worth, lucrată dintr-un material transparent de un cenuşiu delicat numit *Fumee de Londres*. Îmbrăcămintea o făcea seducătoare cu umerii goi şi cu mâneci scurte bufante care-i scoteau în evidenţă delicateţea şi subţirimea braţelor. Îşi privea cu spaimă imaginea. În faţa ei se afla o femeie îmbrăcată anume pentru a aţâţa închipuirile unui bărbat. Va veni Harry să se lase pradă ei? O bătaie nerăbdătoare răsună în uşă în timp ce Sarah îi dădea ultima floare lui Grey ca să i-o prindă în coc. Probabil el e. Îşi sprijini mâinile pe masa de toaletă ca să le facă se stea liniştite. Se uita la ele, neîndrăznind să ridice ochii nici după ce Grey deschise uşa.

— Bună seara, Înălţimea Voastră, murmură cabiniera. Sarah îi văzu cu coada ochiului silueta subţire ca desenată în cerneală.

— Domnişoară Rappaport complimentele mele, se înclină ducele.

— Harry! Încercă ea să simuleze uimirea, ca şi cum nu şi-ar fi închipuit nicio clipă că el va sui scările după spectacol, dar trădându-şi tot dorul şi bucuria şi încântarea, că-l vedea acolo.

El nu reacţiona decât printr-o uşoară ridicare a unui

colţ al gurii.

— Ce frumos arăţi! remarcă ducele, aplecându-se deasupra mâinii ei. Îmi permiţi? făcu semn către panglica neagră de pe masa de toaletă şi-şi scoase mănuşile albe de seară. Venise foarte aproape de ea, privind-o, în timp ce-i lega panglica la gât, atingându-i cu degetele pielea.

Sarah se înfiora.

— Trebuie să mă duc să recuperez şalul şi mănuşile pe care le-ai purtat în actul trei, îi spuse Alice Grey. Mai ai nevoie de mine?

Sarah clătină din cap, incapabilă să scoată vreo vorbă. Uşa se închise uşor în urma cabinierei. Degetele ducelui mai întârziau încă pe gâtul ei. Întâlnindu-i privirea în oglindă, îi prinse bărbia în palmă.

— Ai vreo obiecţie? întrebă el, sau pot să te conduc până acasă? Ridică din sprânceană zeflemitor şi cu superioritate. Aş dori tare mult să te conduc. Şi-i atinse cu degetul mare conturul urechilor.

— Sunt bucuroasă să-ţi accept oferta, făcând efortul să vorbească, Sarah înghiţi convulsiv. Atingerea degetelor lui îi producea un val de căldură care-i năpădea obrajii şi pieptul.

— Stând lângă ea şi privind-o prin oglindă, ducele zâmbea.

— Domnişoară Rappaport? Glasul domnului Campanari de dincolo de uşă o smulse pe Sarah din genunea în care se prăbuşea ademenită de tentaţia strălucirii de safir a ochilor lui Harry Brett.

— Domnişoara Rappaport e ocupată, răspunse ducele în locul ei, cu vocea lui poruncitoare şi plină de subînţeles. Sarah roşi.

— Domnişoară Rappaport, ai uitat că trebuie să mergem să sărbătorim promovarea ca artistă principală a domnişoarei Ebert? întrebă neliniştit baritonul.

— Staţi o clipă, reuşi Sarah să spună. Se uită în oglindă la Harry, rugându-l din ochi s-o elibereze de fascinanta letargie a atingerii lui. Am, am un dar pentru ea… Harry lăsă mâna în jos. Şi Sarah citi în ochii lui

mesajul implicit: Te las să pleci, pentru că ştiu cât de repede" te vei întoarce înapoi.

Cu sufletul la gură, Sarah luă de lângă oglindă pacheţelul învelit în hârtie lucioasă. Ridică ochii spre Harry, dar el nu se dădu îndărăt încât trebui să se strecoare printre el şi banchetă târându-şi rochia pe brocatul auriu al banchetei. Deschise uşa. Signor Campanari aştepta supărat. Dar, după privirea pe care o aruncă în spatele ei, îşi dădu seama că supărarea nu se datora ei.

— Dumneata nu vii?

— Nu, nu pot, spuse Sarah vrând să nu pară atât de stupid grăbită. Spune-i însă domnişoarei Ebert că mă bucur mult pentru ea.

— Nu ca pentru o divă, spuse signor Campanari, suficient de domolit acum încât să schiţeze un zâmbet uşor.

Sarah îi întoarse zâmbetul, recunoscătoare.

— Poate că nu, dar este acelaşi lucru. Felice Varesi apăru şi el în coridor, aruncându-şi, cu un gest dramatic, pelerina neagră pe umeri.

— Ei, vine?

— Nu. E ocupată.

Sarah tresări când auzi pe neaşteptate vocea ducelui în spatele ei Harry îl străfulgera cu privirea şi italianul clipi.

— Scuzaţi, signorina, spuse Varesi, înclinându-se cu o privire plină de respect.

Ochii lui Campanari mai întârziară o clipă aţintiţi asupra lui Sarah înainte de a se înclina şi a pleca. Sarah închise uşa. Când se întoarse scoase un chiţcăit. Harry Brett, stând chiar în spatele ei, îi prinse faţa în mâini şi o sărută. Uimirea făcu loc încântării, manifestată prin grăbirea bătăilor inimii. Sărutul lui o coborî înapoi pe pământ şi în braţele lui, întocmai cum visase să fie şi nu-i venea să creadă că este adevărat. Braţele ducelui o strângeau cu putere la pieptul lui. Sarah fu cuprinsă de un val dens şi fierbinte de ameţeală.

Când îi dădu drumul, se clătină. Fu nevoită să se ţină

de rama oglinzii, ca să nu cadă. Ducele o privi de sus în jos, cu pleoapele mijite. Când se prinsese de oglindă, picioarele ei tremurau. El îi aruncă un zâmbet seducător plin de promisiuni.

— Acum, că ţi-am adus puţină culoare în obraji şi ne-am descotorosit de diferiţii tăi însoţitori şi colegi, cred că e momentul pentru aceasta! Căută în buzunarul interior al hainei de seară şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în catifea. Vrei, să şezi din nou?

Sarah mai tremura încă. Se aşeză pe banchetă, recunoscătoare.

— Ce este? întrebă ea, umezindu-şi buzele. Colţurile gurii senzuale se curbară abia perceptibil în sus.

— Permite-mi să prelungesc puţin delicioasa clipă a aşteptării. O răsuci de umeri până când ajunse din nou cu faţa spre oglindă. Sarah mai lupta cu slăbiciunea pe care o simţea în picioare când îi atinse iarăşi gâtul, dezlegând de această dată panglica pe care o legase numai cu câteva clipe mai înainte. Era atât de posesiv încât Sarah se simţi aproape zdrobită la atingerea lui. Ducele scoase din cutie un şirag de perle fumurii.

— Vai!

În ochii lui străluci iar zâmbetul misterios, seducător. O ţinea pironită cu privirile.

— Cât eşti de încântătoare şi ce minunate sunt perlele la gâtul tău, spuse el, atingându-i cu degetele curba gâtului pe când îi prindea cele două capete ale şiragului. Dar tremuri! Te asigur că, deşi perlele sunt de o perfecţiune şi de o culoare ieşite din comun, nu te egalează ca frumuseţe, draga mea.

Îi întoarse capul silind-o să se privească în oglindă ca să admire şi ea cea ce admira el. Îi trase la o parte o şuviţă de păr de lângă ureche şi o frecă între degete. Acest joc de tonuri argintii şi aurii alcătuiesc cel mai frumos tablou!

— Sunt splendide, dar nu… nu le pot accepta, spuse Sarah copleşită de darul atât de frumos şi de neaşteptat. Gândi că ducele va înţelege că ea nu accepta să i se dea bijuterii.

— Prostii, un dar de la mine şi cu asta am terminat discuţia. Putem pleca?

În trăsură, Sarah bău ceaiul pe care i-l oferise el, nu pentru că i-ar fi plăcut, ci pentru că devenise un obicei, o legătură pe care voia s-o reînnoade. Perlele se rostogoleau pe pielea ei la fiecare balans de trăsură făcând-o să i se pară că o stigmatizau ca un fier roşu. Ducele sta în faţa ei, rece şi enigmatic în umbră. Sarah îl admira pentru strălucirea şi hărnicia şi dorinţa lui de a-i servi pe alţii, dar ceea ce simţea acum era cu mult mai profund, era ca un curent fierbinte şi întunecat care i se scurgea prin vine.

El sta tăcut, dar privirea lui magnetică era aţintită asupra mâinilor ei înmănuşate, sau asupra părului, sau asupra gâtului, dar mereu asupra ei. Părul lui strălucea elegant sub fascicolul puternic de lumină al lămpiţei din interiorul trăsurii. Sarah simţea că i se taie respiraţia când îl privea şi ea cu Aceeaşi neruşinare, gâtul subţire care ieşea din gulerul tare şi înalt şi maxilarele strânse şi nemişcate, cu arcuirea întunecată a sprâncenelor groase şi cu clipirea ochilor lui care o sfredeleau.

Atingerea lui, când o ajută să coboare din trăsură, fu impersonală şi rutinieră, un simplu gest curtenitor. Dar ducele simţise clocotul vulcanic al sărutului ei şi înţelesese că aceasta însemna capitularea totală. Atitudinea lui rece de acum nu era decât masca sub care să se apere faţă de modul în care îl respinsese ea ultima oară, un bărbat trebuie să aibă mândria lui, dar ea era pregătită să renunţe la a ei de cum intrară înăuntru. Băgase deja un bărbat în mormânt fără să-i spună ce simţea faţa de el. Nu trebuia să procedeze şi cu acesta la fel din lipsă de curaj. Orice clipă pierdută nu va mai fi recâştigată niciodată.

Ducele păru neliniştit când se aflară în fine faţă-n faţă în salon. Doamna Hollister fusese trimisă la culcare sub pretextul sau sub politeţea de a nu mai fi nevoie de ajutorul ei. Sarah regreta că trebuia să calce-n picioare sensibilităţile doamnei Hollister, fără de care demult ar fi capitulat, punând capăt cruntei strădanii de a căuta rezolvarea unei probleme ireversibile. Doamna Hollister se

supuse cu o docilitate surprinzătoare poate chiar din cauza noii păreri pe care şi-o făcuse despre duce. Pe Sarah în fond nici n-o interesa motivul acela, esenţialul era că plecase fără să cârtească. Se sprijini de un scaun, ca să-şi menţină stabilitatea.

— Vrei să bei ceva? întrebă Sarah, arătând spre sticle.

— Da, mulţumesc – un coniac. Nu, acela-i whisky. Nu, cealaltă.

Sarah îi turnă băutura, încercând să-şi ascundă emoţia de pe faţă. Când luă paharul din mâna ei, ducele o privi meditativ.

— Ştiam că nu-ţi place lichiorul.

— Nu-mi place, dar eşti musafirul meu.

Fără s-o prevină, o trase spre el cu o mână.

— Nu vreau să fiu musafirul tău, Sarah. Cuvintele lui o înfiorară.

— Dar ce ai vrea să-mi fii? întrebă, privindu-l în ochi.

— Asta!

Şi o strânse la piept cu o mişcare repezită sărutând-o aprig, înainte ca ea să fie pregătită. Ducele sorbi nectarul de pe buzele ei, iar gustul puternic de coniac se îmbibă de gustul gurii ai în flacăra sărutului. Sarah se prinse de reverele hainei lui când el îi împinse limba printre dinţi. Decenţa ei se răzvrăti, dar ameţeala se dovedi mai puternică decât decenţa. Ceea ce simţea era cu totul nou pentru ea şi senzaţia aceea îi pătrunse până în inimă, cu fiorul ei interzis.

Se îndoi spre el, lipită de gura lui, cu grija să nu curme sărutul acela atât de intim şi să strige şi să arate speriată. Limba lui se împinse şi mai adânc caldă şi aprigă şi excitată punând stăpânire pe gura ei. Sarah se îmbujora legănându-şi capul năucită de modul neaşteptat în care ducele o supunea acelui imbold atât de lubric. Strângând-o în braţe, îşi înfipse dinţii în buza ei de jos, rostogolind-o. Sarah simţi că toată camera se rotea în timp ce ea se străduia să-şi menţină echilibrul. Trebui să respire adânc şi-l auzi şi pe el făcând la fel.

Ducele o privea lacom, faţa lui fiind foarte aproape de a ei.

— Spune-mi că vrei să fii a mea, Sarah.

Sarah deschise gura să răspundă dar, cuvintele nu ieşeau. Deodată se sperie de lăcomia lui, de sclipirea pătimaşă din ochii lui. Un curent de aer din cameră îi răci gura, umezită de sărutul lui.

Tăcerea ei nu-i plăcu. Se prăbuşi peste ea, sub sărutul lui şi sub lungimea trupului său, călcâiele ei şterseră podeaua când el o ridică, manipulând-o ca pe o păpuşă. Degetele lui îi înconjurară gâtul, întorcând-o cu faţa spre el. Mişcarea aceasta o ameţi cu totul. Ducele era hotărât în ceea ce dorea şi făcea tot ce ştia pentru asta, iar Sarah nu se mai împotrivi navalei fierbinţi din sânge care o împingea spre înfăptuirea a ceea ce voia el să-i facă. Îi plăcea să fie dorită de el dorea să fie dorită de el. Gândul acesta şi reacţia propriului ei trup la strângerea lui în braţe dezlănţuiră panica.

— Sarah. Vocea lui sună răguşit, controlul de sine îi pierise.

Sarah zâmbi, supusă şi doritoare, plutind într-un nor de ameţeală:

— Da, Harry.

— Ah, Doamnei îşi înăbuşi el strigătul îngropându-şi faţa în umărul ei. Era ca un ţipăt de durere.

Sarah îşi puse mâinile pe faţa lui şi îl împinse uşor.

— Nu, şopti ea şi-şi lipi buzele de buzele lui.

— Vai, Sarah, ceea ce-mi oferi tu mie este… eu… eu te voi plăti la preţul pe care-l meriţi. Nu mă mai regăsesc. Sunt nebun după tine, Sarah. Nu-mi pot vedea de treburi. Vreau ca asta să fie pentru ultima dată. Perlele nu sunt decât o parte din ceea ce vreau să-ţi dăruiesc.

— Nu, spuse precipitat Sarah. Să nu mai spui niciodată aşa ceva, Harry! N-ai vrut să spui aşa ceva – ştiu că n-ai vrut!

Ducele clătină supus din cap, sprâncenele negre i se împreunară.

— Nu, n-am să mai spun. Trebuie să te am, Sarah. Te

voi avea!

— Vreau să fiu a ta, Harry, spuse ea. Parcă se nărui toată camera peste ea când a spus asta, dispărând şi lăsând doar un spaţiu mic în care nu mai era decât ea şi Harry. Se înmuie brusc în braţele lui şi picioarele i se izbiră de podea. Se agăţă de umerii lui, lăsându-se dusă, în braţe spre sofaua vărgată.

— Aici, atunci, spuse el sever. Îmi voi lua dreptul aici. Sărută-mă, Sarah, sărută-mă şi spune-mi că mă iubeşti!

Sarah simţi că i se strânge stomacul. Cererea ducelui o sperie, ca şi graba şi nerăbdarea cu care mâinile lui încercau să-i smulgă hainele. El îşi îngropa faţa între sânii ei. Respiraţia lui fierbinte îi înfiora sânii făcând-o să tremure şi să se lipească de el arcuindu-se şi gâfâind. Ducele părea că-şi ieşise din fire, plimbându-şi buzele pe rotunjimea sânilor ei. Pielea ei tresărea atinsă de gura lui şi de obrajii lui catifelaţi. Sarah puse mâna pe părul lui, prefirându-l cu degetele.

— Ah, Harry, te… te iubesc spuse ea deasupra capului lui.

El oftă şi cuprinse cu mâna plinul sânului pe care-l împinse în sus scoţându-l afară din rochie. Sarah gemu scurt, icnind de neaşteptata înfiorare stârnită de atingerea aceea. Degetele se strânseră în jurul capului lui. Abia atunci observă că ducele îngenunchease între picioarele ei şi se întrebă înnebunită cum de reuşea el să-i îndepărteze picioarele cu trupul lui fără ca ea să-şi de seamă.

„Harry!” Până şi simpla pronunţare a numelui lui o ameţea. Ar fi vrut să-l rostească iar şi iar, să-l audă şoptit de vocea ei, în timp ce buzele lui îi sărutau sânii. Auzi deodată o trăsură trecând pe stradă. Draperiile de la ferestre erau trase. Sarah simţea că până şi noaptea de vară făcea parte integrantă din ameţeala care i se strecura dulce şi vie prin pielea fierbinte. Era complet transportată, plutind în braţele lui Harry. Auzea respiraţia lui grea – sau poate că era a ei? Ducele îi împinse un sân în afară până ce vârful acestuia scăpă de sub materialul cenuşiu care-l ţinea prizonier. Sarah îşi răsturnă capul pe spate când el îi

atinse cu limba sfârcul. Ah! Simţea o fulgerare, o durere cumplit de dulce cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci.

Ducele îşi strecură degetele pe sub fustele ei şi atunci simţi Sarah că mâinile lui urcaseră mult deasupra gleznelor. Fu străbătută de o spaimă disperată. N-ar trebui ca el să se grăbească aşa! Nu ştia precis ce urma să se mai întâmple. Aici se încheia capacitatea ei de a-şi imagina ca şi instrucţiunile Isabellei. Ducele îi frământa sânul cu gura, lingându-l de jur-împrejur, dar Sarah izbuti să se dezmeticească şi să se elibereze de senzaţia ameţitoare. Jacheta lui neagră ultra fină, ardea parcă de cât o strânsese şi o frământase între degetele ei. Ducele îi împinse fustele în sus deasupra genunchilor, dezgolindu-i pantalonaşii.

— Lasă-mă să intru, Sarah, lasă-mă să te pătrund! spuse el, cu respiraţia tăiată şi împingându-se între coapsele ei. Intensitatea dorinţei lui o înfricoşa. Măcar să fi procedat mai încet.

— Nu! Vocea ei suna subţire şi scâncită. Nu! scânci ea mai puternic de data aceasta. Se temu că va fi biruită şi pătrunsă, căci ducele nu se opri. Insistenţa lui devenise isterică. Panica pe care Sarah şi-o stăpânea ţâşni spre lumină din întunericul în care zăcea şi-l împinse pe duce cu toată puterea.

— Nu, Harry! Acum glasul ei fu ca un suspin. Sarah îşi struni panica năpăditoare revenindu-şi din toropeală. Ia mâinile de pe mine, te rog!

Ducele căzu pe spate, iar Sarah îşi trase orbeşte fustele în jos şi sutienul în sus, acoperindu-şi cu disperare toate părţile trupului dezgolite. Pe deasupra grămezii de fuste şi jupoane, putu să-i vadă faţa, oglindă a consternării şi, da, a mâniei! Sarah vedea oglinda aceea în ochii lui îngustaţi şi în încremenirea gurii senzuale. Harry n-o putea jigni! Nu, Sarah nu credea că el ar fi în stare s-o jignească pentru că îl respinsese, a procedat prea grăbit – el va înţelege şi o va ierta, dacă-l va putea face să-l înţeleagă.

— Vai, Harry, îmi pare rău, strigă ea, încă pe

jumătate înspăimântată şi încercând din toate puterile să-şi alunge spaimele. Îşi şterse o lacrimă şi-şi trase picioarele sub fuste. Nu pot! Nu astă-seară! Eu… mă sperii. Îşi mai şterse o lacrimă care i se scurgea pe obraz. Iartă-mă! Nu-i din vina ta. Zău că nu e. Eu… înţeleg! Eu… Eu nu am experienţă.

Ducele se ridică dintr-o mişcare în picioare şi se uită în jos către ea. Sub lumina lumânărilor obrajii lui prelungi cu pometii ridicaţi, ascundeau celelalte trăsături ale feţei, reliefând însă conturul demonic al obrajilor, ochii strălucitori şi gura încleştată. Cuvintele pe care se pregătea să le spună muriră înainte de a fi rostite.

Un muşchi de pe obraz i se contractă.

— Încep să mă întreb dacă chiar şi o mie de lire pe trimestru ar fi suficiente ca să-ţi cumpere afecţiunea.

Sarah strânse din buze, străduindu-se cu greu să nu strige. Ducele părea cumplit de mânios! Isabella o prevenise că bărbaţii devin dificili dacă sunt aţâţaţi şi respinşi noaptea". Descurajează-i în timpul zilei" – fusese sfatul actriţei.

— Îmi pare rău, Harry. Îmi pare atât de rău şopti Sarah. Te rog, nu fi supărată pe mine. Mă… mă sperii. Pur şi simplu nu pot…

El se dădu un pas înapoi, privind-o cu un dispreţ adânc.

— Ducii de Ormond au fost întotdeauna nişte creduli! spuse el. Martor e străbunicul meu, cu încercarea lui prostească de a împerechea cai al căror păr să semene la culoare cu părul străbunicii mele. Ne e scris să înnebunim după femei, când nu ne putem stăpâni pasiunile. Îşi puse mâinile la spate şi scoase un fornăit mânios pe nas. Bine! Acum vrei să nu fiu supărat pe tine. Mă tem că nu. Sunt decât un om, domnişoară Rappaport. A fi privit aşa cum m-ai privit toată seara şi tratat cu atâta clară încurajare şi apoi repudiat, toate astea îl pot duce pe un om la nebunie. Să nu te aştepţi la un tratament blând faţă de comportarea ta în împrejurarea de faţă!

— Dar nu mă pot să mă obişnuiesc cu Ideea! strigă

Sarah, întinzând o mână rugătoare. N-am făcut-o în mod deliberat. Acesta-i adevărul. Trebuie să mă crezi. Am fost atât de fericită să te revăd din nou. Până adineauri, te-am… te doresc… Sarah îşi plecă privirile. Să mărturisească deschis după ce-i trecuse năuceala că îi plăcuse un act atât de intim cum e sărutul în gura deschisă, o înăbuşea.

— Da, asta este, spuse el cu amărăciune. Ce doreşti? Dacă vrei să obţii ceea ce vrei, trebuie să ţii seama de ceea ce vreau şi eu. Dacă ai răspunde la ceea ce-ţi cer şi eu, ai face economie de toate aceste saltimbăncării şi de necesitatea de a-mi deveni amantă. Ar fi mult mai înţelept decât să născoceşti chinul pe care mi-l aplici de atâta vreme. În locul serviciilor tale ca parteneră la pat, mi-ar fi de ajuns o scrisoare către fratele meu, prin care să-i declari că nu ai nicio intenţie să te căsătoreşti cu el şi nici măcar să-i rămâi credincioasă cât timp nu va fi în stare să te susţină din punct de vedere material, dacă preferi.

Părerile ei de rău se stinseră brusc, îngropate sub valul de indignare. Dând din mâini, Sarah se ridică de pe sofa.

— Nu! Ar fi o minciună şi nu vreau s-o accept. Poţi să-i spui fratelui dumitale ce vrei, dar eu îi voi spune adevărul, acela că am o mare stimă pentru el, ca întotdeauna şi să nu se teamă că nu-i voi mai fi prietenă. Eşti crud dacă îmi ceri altceva!

— Zău? Să-mi cer şi scuze? Deci nu vrei să faci ce-ţi cer decât în schimbul banilor, nu? O mie de lire acum şi apoi tot atât trimestrial de aici înainte – acesta-i preţul, nu-i aşa?

— Eu nu am preţ! Sarah simţi că-i plesneşte inima. Lacrimile de umilinţă o năpădiră în ochi şi se strânseră în colţurile ochilor. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti de un preţ mie, un preţ pentru prietenia mea cu Jeremy? Nu aş terfeli-o nici pentru de trei ori cât ai spus!

— Am înţeles că la o mie ţi-ai fixat preţul, spuse el, îngustându-şi safirul ochilor.

Sarah se zbuciumă între tristeţe şi mânie.

— Nu vreau să continui această discuţie! Pentru mine

e clar că de mult ai hotărât că nu sunt decât o creatură josnică şi mârşavă şi, deşi nu ţi-am dat niciun motiv să persişti în această părere, văd că ţi-o menţii, împotriva oricărei evidenţe. Nu pot suporta să fiu judecată atât de nedrept. Îi întoarse spatele şi-şi apăsă gura cu încheieturile degetelor.

Pleacă, Înălţimea Ta, acum, cât încă mai am puţină consideraţie pentru dumneata.

Ea îl auzi îndreptându-se către uşă. Urmărind târâitul papucilor lui de seară cu tălpi din piele de-a lungul pardoselii de marmură de la intrare, Sarah îşi ţinu respiraţia până ce se încredinţa că plecase.

Sarah!

Nu putu să reziste ordinului nerostit a se întoarce şi a privi către el. Ducele revenise în pragul uşii.

— Să nu faci greşeala de a-ţi închipui că vei obţine de la mine în plus vreun ban, Sarah. O mie de lire pe trimestru mi se pare cinstit – pentru amândoi. E tot ce-ţi voi plăti, Sarah, dar poţi să fii convinsă că voi fi generos în alte privinţe. Nu mă dezamăgi, Sarah. Împacă-te cu ceea ce îţi ofer. Dacă nu-mi vei scrie scrisoarea aşa cum ţi-am cerut, te voi avea…

Bufnetul uşii de la intrare ca şi pocnetul uşii trăsurii o făcură pe Sarah să cadă în genunchi. Şi în timp ce trăsura ducelui cobora pe strada Claverton, ea îşi puse capul pe sofa şi plânse în neştire.

N-o iubea! Ea îi declarase cele mai calde şi mai intime sentimente, iar el nu-i spusese nimic în schimb. S-a folosit de sentimentele ei împotriva ei, declanşând o adevărată campanie numai ca s-o determine să renunţe la Jeremy.

Simţi o atingere neplăcută în jurul gâtului. Ridicând mâna, pipăi cu degetele netezimea desăvârşită a perlelor fumurii. Desăvârşit de netede – şi total lipsite de căldură.

XIV

Credul. Aşa se calificase ducele de Ormond. La lumina rece a dimineţii, ducelui îi veniră în minte o mulţime de alte cuvinte pe care le găsi cu uşurinţă.

Uşor de amăgii. Imprudent. Nebun.

Da", nebun" era cel mai potrivit şi anume aruncase cuvântul de faţă cu Sarah Rappaport. Fără îndoială că i se potrivea. Fiind convins că era ceea ce se prefăcea a fi şi închipuindu-şi că tremurul ei din pat provenea dintr-o inocenţă reală şi că Jeremy, în modul lui obraznic tineresc, minţise când îi spusese că erau amanţi – nu erau toate astea dovezile peremptorii ale nebuniei lui?

Dacă s-ar fi surprins că se îndreaptă spre strada Whitehall complet gol nu s-ar fi simţit mai nebun.

Se frecă la ochii obosiţi şi încercă să se concentreze asupra celor ce-i comunica detectivul, în afară de lucrurile clare, ca faptul că Sarah fusese într-adevăr căsătorită cu domnul Alfred Rappaport. Infamul Alfred. Totuşi acum măcar ştia cine este rivalul. Dar, cum toţi bărbaţii morţi tind spre perfecţiune în ochii văduvelor lor, informaţia nu-i uşura cu nimic situaţia lui Harry. Presupunând că ar mai dori-o pe Sarah Rappaport.

…Şi că domnul şi doamna Rappaport erau văzuţi ieşind regulat la plimbare cu copiii lor.

Harry ridică privirile.

— Deci şi această informaţie era corectă?

— Da, Înălţimea Voastră. Doamna Rappaport este mama a doi copii care, în lipsa ei, sunt lăsaţi în grija unei doamne Abbie Duncan.

Jucându-se cu pistonul stiloului; Harry descarcă rezervorul. Mai multe picături de cerneală picurară din vârful peniţei pe coala de sugativă cafenie proaspăt schimbată pe birou, ca în fiecare dimineaţă, de către Syon. Urmări petele care se împrăştiau, ştiind modul în care se răspândea cerneala prin fibrele mari ale sugativei şi apoi umplând încet locurile goale.

— Ce dovezi aduci ca să mă asiguri că informaţiile dumitale sunt corecte? răsună vocea lui rece şi distantă.

Detectivul răsfoi în carneţelul lui de notiţe.

— Când am ajuns la Denham Green, m-am dus direct la adresa menţionată de Înălţimea Voastră. Acolo am văzut o servitoare care tocmai primea o comandă de la

zarzavagerie adusă de un băiat. După ce băiatul şi-a livrat marfa, am stat de vorbă cu el şi am aflat că nota pentru cheltuielile acelei case este trecută în contul domnului Alfred Rappaport. Mai târziu, în cursul zilei, am văzut doi copii ieşind din casă însoţiţi de o fată care mi-a făcut impresia că era fată la toate. După aceea am observat în ziua următoare că drumurile lor sunt aceleaşi, fără nict o modificare, am făcut în aşa fel încât să ne întâlnim şi să intru în vorbă cu detectivul îl aţinti cu privirea, parcă întrebându-se de ce nu-i dă Harry mai multă atenţie.

— Continuă, te rog, spuse Harry, uitându-se fix la modul în care se răspândea pata de cerneală.

Detectivul continuă.

— Fata în casă? O oarecare Anthea Cooper, mi-a confirmat că stăpâna casei, doamna Rappaport, locuieşte în timpul săptămânii la Londra, unde după spusele fetei, este cântăreaţă vestită. Descrierea pe care mi-am însemnat-o pe larg corespunde exact cu aceea a domnişoarei Sarah Rappaport şi fata în casă a declarat fără ezitare că acei copii, două fetiţe, una de cinci ani şi cealaltă de opt ani respectiv, erau copiii doamnei Rappaport, căreia-i spun” mamă”.

Harry pompa absent din pistonul stiloului, până când cerneala picurând din peniţă îi pătă degetele ireproşabil manichiurate. Mânia ce se învâlvora în el îl îndemna să distrugă ceva, dar nu i se părea potrivită, o asemenea descătuşare.

— Şi ce este cu Edward Raymond?

— Este într-adevăr tatăl domnişoarei… ăăă, doamnei Rappaport. Despre el am aflat câte ceva de la un cârciumar, care îşi amintea că domnului Raymond îi plăceau băutura şi jocul de cărţi. A părăsit districtul puţin după căsătoria fiicei sale cu domnul Rappaport, dar a fost văzut din nou pe acolo luna aceasta.

— Asta-i tot?

— Da, Înălţimea Voastră.

Când uşa se închise în urma detectivului, Harry rupse, cu sălbăticie şi în mod sistematic sugativa făcând-o

bucăţele.

— Sunteţi admirabilă şi pregătirea este gata, anunţă signor Bertinelii umflându-se în pene. Veţi crea un alt personaj memorabil când o veţi interpreta pe Elvira.

Sarah îi răspunse cu o mică reverenţă.

— Eşti dumneata prea drăguţ.

— Ah! V-am făcut să zâmbiţi. E mult mai bine aşa – sunteţi mai liniştită decât la prânz. Aţi fost puţin cam tristă, nu? Vă gândiţi la domnul Rappaport?

Sarah îşi întoarse privirea, întrebarea conţinea şi o notă de reproş, pentru că maestrul de canto italian ştia foarte bine cât de departe ajunseseră relaţiile ei cu ducele de Ormond – cel puţin după aparenţe – la scurt timp după moartea soţului ei.

— Îmi… îmi lipseşte încă, spuse Sarah. Îmi va lipsi întotdeauna.

— Da, sigur că da, replică Bertinelii, dar dumneavoastră nu i-aţi decepţionat memoria. Aţi creat senzaţie în Puritanii. Nu-i tot atât de spectaculoasă ca alte opere ale lui Bellini, dar von Keppel ăsta este deştept, ştie ce vă prinde cel mai bine. Puritanii vi se potriveşte de minune şi este exact genul de operă uşor de înţeles şi de reprezentat pentru amatorii care vin la Londra abia acum, la sfârşit de sezon.

— Îi datorez mult lui von Keppel.

— Fără îndoială, fu de acord Bertinelli. Aţi avut mare noroc cu el, dar nu-i mai puţin adevărat că şi talentul dumneavoastră a bine meritat.

Huruitul unei trăsuri care oprise în stradă o făcu pe Sarah să se uite împrejur.

— Probabil că a sosit domnişoara Dare. Nu v-aţi răzgândit să-i daţi lecţii de canto?

— Cu asigurarea dumneavoastră că nu este fără speranţă, nu.

Sarah clătină din cap.

— Are o voce plăcută, nimic mai mult, dar eu cred totuşi că dorinţa ei de a reuşi te va surprinde. Orice i-ai cere, vei constata că va îndeplini.

Bertinelli zâmbi.

— Atunci am să cunosc două frumoase doamne care sunt excepţionale prin forţa lor de a munci din greu.

Isabella intră falnic în cameră, îmbrăcată într-un costum de după-amiază roz, cu bustul înalt care-i scotea în evidenţă talia subţire. O salută pe Sarah cu un sărut scurt şi apoi îi întinse mâna lui signor Bertinelli.

— Ah! Dumneata eşti vestitul signor care-i va depista prăpăditei de mine toate defectele de artistă, spuse ea, dar te rog să fii amabil, pentru că deja sunt foarte speriată de dumneata. N-am să-ţi pot cânta nicio notă dacă-mi vei spune adevărul clar, care este că n-am nici cea mai mică experienţă.

Ochii negri ai lui Bertinelli scânteiară în timp ce-i atingea cu buzele dosul mâini.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, spuse el. Faptul că mă aflu în faţa unui asemenea farmec şi a unei asemenea frumuseţi mă văduveşte de orice putere de a spune lucruri aşa de neplăcute.

Isabella scoase un tril de râs încântat, de parcă Bertinelii ar fi fost primul bărbat care-i gângurea că este frumoasă.

— Ce încântător! E clar că ador să lucrez cu dumneata, signor.

Sarah scoase un oftat de uşurare. Isabella îl doborâse pe Bertinelii ca pe un castel de cărţi.

Maestrul de canto se aşează la pian.

— Îmi permiţi să-ţi cânt ceva, un cântecel popular portughez şi după ce îl vei învăţa, voi şti tot ceea ce am nevoie ca să ştiu despre vocea dumitale.

— Ce extraordinar de inteligent eşti! exclamă Isabella.

Sarah se aşează pe sofa Ce plăcut e să strângi la un loc nişte prieteni buni. Uitându-se la ei, putea să vadă, din schimburile de priviri şi din conversaţia spumoasă, că o vor duce de minune împreună, exact cum sperase ea că se va întâmpla. Foarte curând, disciplina profesională şi excelenţa celor doi s-au afirmat. Isabella se strădui să

urmeze îndrumările lui Bertinelii după ce-i acceptase fără murmur evaluarea vocii ei ca drăguţă, dar lipsită de substanţa. Spilcuitul italian o supuse la o serie de exerciţii, sorbind-o din ochi, în timp ce nu mai înceta cu corectările.

— Nu, niciodată să nu ataci cu aceeaşi tărie pe toate notele, pentru că atunci vocea n-ar mai fi sugestivă. Şi cânta fraza pe care tocmai o cântase Isabella şi pe care actriţa o asculta cu atenţie.

— Aşa! Vezi ce uşor poţi să creezi astfel iluzia că posezi o mai mare putere.

Isabella nu răspundea, bătând cu evantaiul, nerăbdătoare, în pian. Bertinelli mai cântă o dată fraza şi ea îl imită aproape perfect.

— Splendid, spuse el.

Isabela clătină din cap, încruntându-se. Din nou. La a treia repetiţie se dovedi fără cusur. Sarah tocmai voia să le propună să facă o pauză pentru un ceai, când auzi altă trăsură oprindu-se în stradă. Bătaia rapidă, nerăbdătoare care urmă o făcu să tresară speriată. Un schimb de saluturi liniştit fu urmat de apariţia lui Henry Arthur Brett. Înălţimea sa ducele de Ormond în persoană. Cei din salon îngheţară, ca şi cum ar fi fost vorba de o scenă al cărei text nu le fusese distribuit şi habar n-aveau ce dialog să improvizeze.

— Bună ziua, domnişoară Rappaport, spuse ducele, intrând în cameră, ridicând din sprâncene şi studiind-o cu atenţie. În locul îmbrăcămintei obişnuite – redingotă şi pantaloni cu pliuri – purta un costum, mai oficial de stradă de genul popularizat de Prinţ. Aceasta nu-i ştirbea cu nimic aerul autoritar şi nici aura de om deosebit de inteligent şi concentrat. Rămasă fără cuvinte la apariţia lui neaşteptată, Sarah nu putea decât să-l privească. Ducele se întoarse către pian.

— Domnişoara Dare, n-am făcut cunoştinţă dar v-am văzut deseori fotografiile. Nu vă sunt favorabile.

Isabella făcu o reverenţă şi nici nu-şi dădea seama exact de ce nu se putea prezenta singur.

— Înălţimea Voastră, murmură ea.

— Bună ziua, Signor Bertinelii.

Italianul îl privi pe duce prin ochii îngustaţi şi clătină scurt din cap.

Ducele îi zâmbi Isabellei, mieros şi impunător.

— N-am putut să nu te aud cântând. Te pregăteşti pentru vreo nouă reprezentaţie de succes? Mi se pare că signor Bertinelii este considerat drept cel mai bun creator de voci.

— Într-adevăr, Înălţimea Voastră! Mă socotesc norocoasă că pot să mă bucur e serviciile dumnealui, spuse Isabella. Îşi ţinea bărbia în sus, iar magneticii ei ochi albaştri înfruntau privirea ducelui cu un aplomb pe care Sarah nu putea decât să i-l invidieze.

Cât despre ea, şocul lăsase loc indignării. Cum îndrăzneşte ducele să vină la ea acasă neanunţat şi să preia conducerea discuţiei în salonul ei? îi ceruse de câteva ori să plece iar ultima dată îi spusese să plece şi să nu se mai întoarcă. Nu mai putea suporta să stea lângă el nicio clipă. Era încredinţată că ducele ar fi în stare să spună ceva jignitor care s-o rănească, aşa că abia respira.

— Trebuie să ne scuzaţi, Înălţimea Voastră, spuse Sarah cu fermitate, dar, după cum puteţi vedea, ne aflăm în timpul unei lecţii de canto care nu poate fi deranjată.

— Văd că domnişoara Dare şi signor Bertinelii sunt ocupaţi, replică el, întorcându-se cu faţa spre ea. Graţia controlată a mişcării sugera forţa de oţel a trupului său – o forţă pe care ea o ştia foarte bine. Încât cred că ar fi bine să ne ducem în altă parte şi să-i lăsăm pe ei cu treburile lor.

— Nu.

Sarah auzi respiraţia precipitata a Isabellei la declaraţia refuzului.

— Avem nişte probleme de discutat, domnişoară Rappaport. De ce să nu profităm de vremea frumoasă şi să facem o plimbare, poate în jurul râului şi plimbându-ne poate că vom ajunge cât de cât la o înţelegere.

Isabella Dare şi Signor Bertinelli înmărmuriseră ca nişte statui lângă pian, una îngheţată de mirare, cealaltă

de ciudă. Sarah ştia că trebuie să se folosească de mijloace mult mai inteligente ca să scape de invitaţia lui nedorită, dar nu era capabilă de nicio subtilitate.

— Nu.

— Hai, domnişoară Rappaport! Nu va rezulta nimic bun dacă vom lăsa să continue aşa relaţia dintre noi. Ducele traversă camera cu pas hotărât, ca S-o prindă de umăr pe Sarah şi s-o conducă spre uşă. Sarah îşi spori împotrivirea.

Bertinelli păşi înainte, cu un aer belicos în modul în care-şi săltă umerii.

— Probabil că n-aţi auzit ce-a spus doamna. Dânsa declină compania dumneavoastră.

— Signor Bertinelli, vă sfătuiesc cu fermitate să nu vă băgaţi în probleme care nu vă privesc, spuse ducele, cu un calm ameninţător în glas.

Decât să survină o scenă neplăcută – sau cel puţin ceva neplăcută – Sarah spuse repede:

— Poate că perspectiva unei plimbări mă ispiteşte totuşi. Mă întorc imediat. Ieşi în hol şi, fără să-l aştepte pe duce, îşi luă o beretă drăguţă de pe etajera de deasupra pelerinelor şi umbrelelor şi izbi uşa de la intrare ca s-o deschidă.

Paşi grăbiţi o urmară pe stradă.

— Sarah, dacă îţi închipui că vei putea să eviţi discuţia cu mine alungându-mă vei constata că sunt mult mai încăpăţânat decât tine.

— Înălţimea Voastră, nu mă îndoiesc că posedaţi o mare doză de rezistentă spuse ea, fără să încetinească pasul sau să se întoarcă spre el. Totuşi, cântăreţele de operă sunt vestite pentru plămânii lor buni şi pentru iscusinţa de a reţin aerul în piept. Aşa că nu va fi greu să mă distanţez de dumneavoastră.

Îşi strânse panglicile de la bonetă, care-i fluturau pe spate şi merse înainte cu capul pe sus.

— Sarah, am să te silesc să încetineşti, dacă va fi nevoie.

Ea se răsuci spre el.

— Dacă mă atingi, am să strig, să strig, să strig! Voi striga atât de tare că toate forţele de poliţie metropolitane din Londra vor veni aici. Îl privi drept în ochi, gâfâind.

O privi şi el în ochi, cu gura strânsă, îndesându-şi pălăria pe care o culese de pe masa din hol.

— Atunci hai să ne plimbăm amândoi ca două fiinţe civilizate –, putem, nu?

— Încât niciunul dintre noi să nu trebuiască să recurgă ia măsuri extreme!

— Da, prea bine, răspunse scurt Sarah. Cu umerii spre spate şi cu gâtul ţeapăn, porni să se plimbe din nou.

El îşi potrivea mersul după al ei, punându-şi mănuşile pe care le înhăţase de pe masa din hol în graba lui de a o urma în stradă. Sarah nu se uita nici în stânga nici în dreapta", până ajunse la capătul străzii Claverton, unde coti pe Grosvenor. Ziua era caldă, cu un soare palid filtrat prin norii înalţi. Când ajunse la capătul străzii, după ce trecu de vânzătorii aşezaţi de-a lungul ambarcamentului se întoarse brusc spre stânga. Copiii lingeau îngheţata pe băţ care se topea, căţeluşii de salon alergau înnebuniţi după veveriţe şi după păsărelele pe jumătate domesticite din parc şi familii întregi ieşiseră să ia aer plimbându-se în mod decorativ pe acolo. Scena de fericire o făcu pe Sarah să simtă cât de mânioasă şi nefericită era.

— Sarah.

— Nu-mi spuneţi Sarah! exclamă ea. Nu aveţi dreptul. Nu vă mai permit să-mi spuneţi pe numele de botez – şi nici nu-mi amintesc să vă fi acordat vreodată dreptul de a-mi spune aşa, în primul rând!

— Foarte bine, domnişoară Rappaport, spuse el printre dinţi. Vreţi să renunţaţi la fratele meu, domnişoară Rappaport?

— Nu. Deşi, de ia ultima lor întâlnire numai la asta se gândise, mai ales după ce, în ultimele două scrisori Jeremy se referise la o tânără, onorabila Diana de Linley, a cărei companie i se păruse a fi destul de veselă la petrecerile de la Delhi la care fusese invitată suita Prinţului. Sarah bănuia că nu i-ar fi rupt inima dacă i-ar fi dat de înţeles că

mai există şi alţi admiratori în viaţa ei, era însă sigură că retrăgându-i cu totul prietenia l-ar fi supărat şi l-ar fi jignit. Bineînţeles că ar fi fost gata să răspundă că renunţă la Jeremy, ca să-l împace pe Harry, dar nu era deloc dispusă să comită o greşeală numai pentru ca să-şi facă ea viaţa mai uşoară.

— Nu, repetă ea ca să-şi întărească propria-i hotărâre, nu pot să fac aşa ceva.

Ducele o prinse de cot şi ea, din cauza vitezei cu care mergea, se răsuci ajungând faţă-n faţă cu el. Şocul gestului făcu să-i bată inima.

— Nu ştiu ce să mai fac cu dumneata! strigă el. Îmi vine să te arunc în râu, ca să terminăm odată!

— Asta cu siguranţă că aţi putea s-o faceţi, spuse Sarah cu toată superioritatea de care era capabilă, cred că fapta ar avea urmări neplăcute şi în niciun caz în favoarea unei bune notorietăţi, de care afirmaţi că vă pasă.

Un muşchi de pe faţa lui se zbătu puternic.

— E vorba de o notorietate la care ţineam până să te fi întâlnit.

Sarah îşi smuci cotul ca să se elibereze din strânsoarea lui.

— Sunt sigură că nu mie mi se datorează apariţia în ziare a numelui dumneavoastră lângă numele meu. Nu eu am venit la dumneavoastră dumneavoastră aţi venit la mine! Remediul este destul de simplu: staţi departe de mine aşa cum vă cer şi veţi vedea că reporterii îşi vor pierde interesul faţă de dumneavoastră.

— Nu pot să stau departe de tine, Sarah! Ştii că nu pot! Nu mi-am atins încă obiectivul.

Sarah scutură semnificativ din cap.

— Aveţi dreptate! Fratele dumneavoastră este în India, iar eu sunt aici. Cum presupuneţi că ne-aţi putea despărţi mai mult!

— El se va întoarce acasă în mai puţin de şase săptămâni. Şi cum aş putea să-l împiedic să cadă din nou în braţele tale la întoarcere? o întrebă ducele.

— Dacă vreţi o garanţie că nu o va face, atunci

trebuie să întreprindeţi ceva pe lângă el, nu pe lângă mine, adăugă Sarah precipitat. Eu nu sunt responsabilă de comportamentul lui.

— Eşti cea mai înnebunitoare fiinţă! Jur că, dacă nu ar fi atâta lume împrejur, te-aş... te-aş…

O foame nedefinită i se citea pe faţă, o dorinţă pătimaşă ardea în ochii lui de safir. Sarah făcu un pas înapoi şi porni repede mai departe, cu faţa întoarsă către râu. Apa Tamisei apărea într-o multitudine de scânteieri printre lacrimile din ochii ei. Să ştie că el avea un sentiment profund pentru ea şi totuşi să o terorizeze astfel!

— Dumnezeule, Sarah, spuse el, ţinându-se după ea cu paşi iuţi, nu ştiu ce vrei de la mine. Am acceptat condiţiile tale. Îţi voi da cele o mie de lire pe trimestru dacă accepţi să fi amanta mea!

— Ssst! făcu Sarah furioasă. Să nu-ndrăznţi să-mi vorbiţi mie de ceea ce vreţi să-mi plătiţi ca să împart patul cu dumneavoastră. Nu sunt o stricată – dar…

— Niciun cuvânt mai mult! spuse ea, răsucindu-se către el. Ajunseseră la adăpostul unui copac mare şi Sarah se bucură de penumbra care-i ascundea obrajii roşii ca focul. Doamne, îl iubeşte şi-i spusese că-l iubeşte, iar el stăruia s-o trateze ca pe una care ar fi de vânzare! Furia şi suferinţa se zbăteau în inima ei. Chiar şi acum îl iubea, chiar şi jignită şi furioasă. Dacă i-ar spune câteva vorbe potrivite, dacă i-ar împărtăşi gândurile ar face orice pentru el. Cum de nu vede asta? Cum poate un om atât de strălucit să nu-şi dea seama că numai cu câteva cuvinte gingaşe, cu puţină răbdare şi dragoste, obţine îndată ceea ce încearcă s-o silească să facă?

— Sarah, înţelege-mă trebuie să-mi dai asigurarea că nu-l vei mai vedea niciodată pe fratele meu. E prea tânăr şi înflăcărat ca să rupă el legătura cu tine, chiar dacă-şi va da seama că nu va avea niciun viitor căsătorindu-se cu tine.

Sarah tremura de mânie.

— V-am spus că nu e vorba de nicio căsătorie! Nu suntem decât prieteni! Am obosit tot repetându-vă asta. De

ce nu mă credeţi?

— Pentru că Jeremy mi-a spus altceva, răspunse el scurt.

— Jeremy v-a spus altceva? Dar ce altceva era de spus! De ce naiba v-a spus altceva? Sarah se uită în ochii de safir neîndurători ai lui Harry Brett şi văzu acolo răspunsul. Nu, şopti ea, întorcându-se. Niciodată… niciodată n-am… n-am făcut niciodată nici măcar în gând ceea ce am făcut cu dumneavoastră…

Sarah îşi căută batista de sub mânecă şi constată că uitase s-o pună acolo când se îmbrăcase. Clipi de câteva ori, privind departe peste râu către. Vauxhall fără să vadă însă nimic. Vai. Jeremy. Pornise orbeşte către râu, străbătând trotuarul fără a lua în seamă la cei care se plimbau. Soarele o învălui din nou în lumina lui. Departe, într-un colţ al minţii ei, răsări gândul că în seara asta va fi foarte arsă de soare, pentru că nu-şi luase umbrela, iar micuţa ei bonetă nu-i umbrea faţa deloc.

— Sarah, ce dracu'!…

Glasul lui Harry răsunase acum în spatele ei. Simţi bara de fier care delimita marginea trotuarului către panta abruptă de la marginea Tamisei. Fără să se uite către Harry, răspunse moale.

— Nu mi-am dat seama… nu vă neliniştiţi… Se întoarse încet către el, strângând din ochi din cauza soarelui strălucitor şi a luciului apei. Un copil alerga atât de repede că în drumul lui produse un vârtej de aer care-i ridică rochia.

— Vă datorez scuze. Nu înţelegeam de ce credeaţi că trebuie să fiu accesibilă în acest sens. Desigur, dacă Jeremy v-a spus că… am fost amanţi, atunci este perfect justificabil să vă fi gândit că aş putea accepta să fiu şi iubita dumneavoastră. Sarah îşi plecă privirile urmărind linia proeminentă a buzunarului lui de la piept. A fost foarte urât din partea lui Jeremy să vă spună aşa ceva.

Se întoarse înspre direcţia din care veniseră. Mergea orbeşte, pe lângă bara de fier forjat.

— Sarah! Dacă ceea ce spui este adevărat, pentru ce

nu rupi legătura cu el?

Sarah se opri şi închise ochii. Jeremy se comportase ca un băiat drăguţ şi îndatoritor, purtarea lui curtenitoare şi prietenia lui însemnaseră atât de mult pentru a în primele luni după ce se mutase la Londra. Nu putea să-l repudieze acum de dragul unor convenienţe, nici măcar pentru fabulaţia, aceasta, oricât de nefericită ar fi fost ea. Sarah simţea limpede că Jeremy n-ar fi jignit-o niciodată. Nu era în el niciun pic de josnicie sau de viclenie – ca în fratele său. Suspină din greu.

— Nu pot să rup legătura cu el, Înălţimea Voastră, spuse ea.

— Dacă a minţit, e logic să rupi cu el insistă Harry ameninţător. Nu pot să cred că mi-ai spus adevărul, decât dacă vei proceda cum se cuvine.

Sarah se opri.

— Poate că veţi găsi răspunsul meu neplăcut, Înălţimea Voastră, dar nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu. Este suficient că ştiu eu şi Jeremy care-i adevărul. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la musafirii mei.

— Sarah, să nu încerci să te joci. Cu mine, spuse el cu vocea grea de mânie. O şuviţă de păr negru îi căzu neglijent pe frunte, dar el rămase nemişcat, cu umerii încordaţi. Îţi ofer ultima şansă ca să rupi legătura cu Jeremy.

— Sau ce se întâmplă? replică ea. M-am săturat să tot fiu ameninţată şi terorizată. V-am spus adevărul. Nu v-am spus niciodată altceva decât adevărul de când ne-am cunoscut. Rămâne să hotărâţi singur pe cine credeţi.

Sarah îl lăsă acolo, cu sprâncenele lui negre împreunate într-o linie circumflexă şi cu corpul tensionat de mânie. Ea era cu adevărat obosită. Să lupte cu el era epuizant, era o luptă cu propriul ei suflet.

Îl dăduse nerăbdător la o parte pe valet. Cu două mişcări rapidetermin ă singur să-şi înnoade cravata aibă de seară, evitând să-şi pună cele trei piese care erau deja pregătite pe stativul cu îmbrăcăminte. Valetul îi scoase vestonul şi Harry ridică din umeri la vederea lui,

supunându-se la adăugarea unei batiste şi a unui cronometru de buzunar înainte de de a coborî rapid la parter prin anfilada de încăperi din aripa de est.

— Aha, iată-te, Harry, spuse mama lui cu un zâmbet luminos pe când el traversa intrarea cu înălţime dublă a holului pavat cu marmură roşu-rozalie. Părea că stătuse ascunsă chiar în uşile salonului, aşteptând. Sosirea lui. Te duci la Bollinghrooks mai târziu? Se anunţă o seară nemaipomenită. Cynthia a invitat-o pe soprana aceea drăguţă de la operă. Cum o cheamă?

Ducesă văduvă înclină capul şi privi către el încrezătoare, buclele ei negre îi alunecau pe gât. Harry se gândi că era o încercare neconvingătoare, se hotărî totuşi să se poarte cât mai seducător.

— Sunt sigur că nu pot să-ţi spun, răspunse el tăios.

— Dar Meekyn mi-a spus de nenumărate ori că la operă, când l-am întrebat pe unde poţi fi găsit în vreo seară, spuse mama lui. Aşa că sunt sigură că tu ştii numele tuturor starurilor la modă.

— Meekyn a devenit indiscret, răspunse Harry. Probabil că va trebui să-l concediez.

— A, nu, dragul meu, exclamă mama lui. În niciun caz să nu faci asta! Îţi este foarte devotat. Sunt sigură că nu ţi-a dat niciodată vreun motiv să te plângi de el.

— Nu? Aş fi foarte bucuros dacă nu mi-ar fi dat, spuse Harry, aruncând o privire pătrunzătoare spre mama sa în timp ce un valet îi punea pe umeri pelerina de seară şi-i înmâna mănuşile, pălăria şi bastonul. Nu mă supără nimic mai mult decât să fiu obiectul presupunerilor şi al bârfelor.

Mama lui se înfiora uşor.

— Sunt sigură că asta supără pe oricine, replică ea. Bine, dacă te duci la petrecerea Cynthiei, sunt convinsă că te vei distra bine – n-am vrut decât să ating subiectul ăsta cu tine, ştii, nu-i aşa?

A invitat o mulţime de lume şi crede că soprana aceea va fi convinsă să cânte, ceea ce, după cum m-a asigurat, va constitui deliciul petrecerii. Din păcate, eu le-

am promis Wentworth-ilor că voi sta la ei toată seara, aşa că voi lipsi.

Harry se potoli şi-i dădu mamei sale un scurt sărut pe obraz. Înclin să cred că întâlnirea de la Wentworth-i va fi tot atât de distractivă.

Mama lui oftă:

— Cred că nu va fi, dar omul trebuie să-şi suporte prietenii.

Harry se îndreptă spre trăsura care îl aştepta. Mama lui era roasă de curiozitatea de a şti ce este cu legătura lui cu vestita domnişoară Sarah Rappaport, el însă nu avea nicio intenţie să discute aşa ceva cu ea. Bănuia că maică-sa ştia că indiscreţia ei nu va avea niciun rezultat, dar se simţise obligată să încerce totuşi.

Pe când trăsura înainta prin crepusculul de lavandă al serii de vară, Harry căzu pe gânduri, întrebările mânioase ale lui Jeremy din scrisoare şi subtilele aluzii ale mamei lui nu lăsau loc de îndoială, Jeremy nu avusese relaţii nedemne de numele lui cu Sarah Rappaport. Îşi sprijini capul pe perne.

În afara necesităţii de a-şi face din ea o metresă, pentru a exclude orice posibilitate de reluare a relaţiilor ei cu Jeremy, se ascundea o altă necesitate, mult mai profundă. Era curiozitatea care-l ardea de a şti tot ce era în legătură cu ea. Sarah era înzestrată cu o pasiune emoţionantă, de o naivitate copleşitoare, care-i înspăimânta spiritul; avea o inteligenţă naturală neinstruită, dar suficientă pentru a înţelege orice şi mai avea un simţ al umorului lipsit de maliţiozitate, nu ca mulţi din clasa din care făcea el parte şi care consta în a-i denigra pe alţii. O dorea. Gândul la ea îl chinuia zi şi noapte. Tânjea după naivitatea ei, după farmecul ei, după râsul ei, după drăgălăşenia ei gravă, după minunata ei voce – o dorea în întregime.

Şi, nu ignora faptul că era mincinoasă. Dincolo de acea faţadă se ascundea o mincinoasă înveterată şi de nelecuit. Poate că ea îşi închipuia că nu e treaba lui că ea fusese căsătorită şi că rămăsese văduvă. Poate că se

gândea că relaţiile dintre ei nu-i dădeau lui dreptul să ştie că ea avea doi copii. Poate că ea nu avea acelaşi impuls de a-l cunoaşte pe el şi a face parte integrantă din viaţa lui, dar refuzul de a împărţi cu el micile amănunte ale vieţii ei îl simţea ca pe o trădare.

Şi-şi trimisese tatăl să-l şantajeze îl orbise pe Jeremy cu farmecele ei şi-i storsese giuvaieruri în dar şi probabil că ar fi continuat să-l îmbrobodească spre a o lua de soţie, dacă n-ar fi intervenit el, Harry. După aceea, când se pomenise faţă-n faţă cu un bărbat mai versat, schimbase tactica, refuzându-i orice favoare la pat, până când Harry nu-i va plăti preţul dorit de ea Abia acum când Harry căzuse de acord – în disperare de cauză să-i plătească preţul pretins, era clar că oferta de a-i deveni amantă era nesinceră. Logica îl ducea pe Harry la concluzia inevitabilă că ea nu urmărea decât să-l facă s-o ia de soţie. Era pentru el singura cale de a obţine ceea ce-şi dorea atât de arzător, de imprudent şi de disperat.

Strategia ei era demnă de respect. Harry admirase totdeauna o campanie inteligent susţinută, atât în război cât şi în politică, dar faptul că această campanie era dusă de Sarah Rappaport şi că era dusă împotriva lui însuşi îl înfuria mai mult decât orice. Grimes îl lăsă în faţa teatrului Drury Lane, iar el, fiind încă într-o stare de mânie nepotolită, se instala pe locul lui din sală. Cum i se întâmpla rareori, o urmări, deşi nu voia, pe Sarah Rappaport cântând şi prezenţa ei vioaie de pe scenă.

O cunoştinţă, Lordul Hartington, îi făcu semn cu mâna dintr-o lojă când se termină spectacolul.

— Ar fi trebuit să stai cu noi, bătrâne, spuse Hartington vesel. Dacă aş fi ştiut că vii în seara asta la spectacol, te-aş fi invitat să stai lângă noi.

— Ar trebui să ştii că lui Harry, după câte se spune îi place să stea cât mai aproape de scenă, interveni soţia lui cu şiretenie. Nu-i aşa, Harry?

— O asemenea poziţie mi se pare mai potrivită când vrei să asculţi deopotrivă şi orchestra şi cântăreţii, replică Harry. Soţia lui Hartington era o femeie agasantă căreia îi

plăcea să-şi bage nasul în treburile altora, dar Harry nu voia să-i facă nicio concesie despre relaţia lui, care se bucura de o largă publicitate, cu Sarah Rappaport.

— Totdeauna bine cumpănit – ăsta-i Harry al nostru, comentă în mod cordial Hartington. A, bine că mi-am amintit, ce părere ai despre proiectul de tranzacţie comercială al lui Greyson?

— Are nişte vicii de formă evidente, spuse Harry fără să ezite. Olandezul încearcă să smulgă de la noi o sumă de concesii care ne-ar slăbi poziţia în anii ce vin.

Lady Hartington făcu o schimă de nemulţumire faţă de schimbarea discuţiei. Soţul ei se întoarse către ea.

— Ia te uită – aceea nu-i chiar Natasha Leslie cu nepotul ei despre care ne-a vorbit? De ce n-am invitat-o ca să-l cunoaştem mai de aproape? Poate că ar fi o partidă bună pentru fina dintre fetele noastre.

Lady se lumină şi o aborda imediat pe cealaltă doamnă. Lordul Hartington începu să-l interogheze pe Harry, cerând amănunte în legătură cu proiectul comercial. Harry era bucuros să discute cu el, întrucât fiul lordului candidase pentru Parlament şi câştigase alegerile, iar acum era în căutarea unui subiect pe care să-şi orânduiască discursul de debut. Harry sugeră ca tânărul Hartington să ia legătura cu el într-una din zilele viitoare pentru o expunere mai amplă.

În timpul acesta, ajunsese la scările ce duceau spre cabinele actorilor principali. Coridorul era gol, uşa de la cabina lui Sarah era deschisă, lampa ardea înăuntru, dar ea nu se vedea nicăieri. Ca să-i treacă timpul începu să citească inscripţiile de pe cărţile de vizită ce însoţeau diferitele aranjamente florale. Mesajele erau toate lamentabile, pline de declaraţii inepte şi de elogii la adresa frumuseţii şi a talentului ei. Îl enervă la culme.

— Bună seara Înălţimea Voastră. Harry tresări cu vinovăţie.

— A, bună, Grey. Unde este domnişoara Rappaport?

— S-a dus în cabină la signor Varesi, care cică are nişte muzică pe care trebuie s-o asculte ea. Era însă gata

de plecare, oricum mergeţi şi dumneavoastră cu ea şi cu Herr von Keppel? întrebă ea.

— Nu-i imposibil răspunse Harry indiferent; deşi Sarah nu m-a anunţat. Am primit şi eu o invitaţie. Dar aş vrea să discut altceva cu ea.

— Eu vă las atunci, Înălţimea Voastră. Bună seara.

Harry începu să se plimbe. Minutele treceau şi Sarah nu mai venea să-şi ia strălucitoarea pelerină pe care i-o pregătise cabiniera şi nici von Keppel nu se ivea. Temându-se să nu fi plecat deja, Harry tocmai se pregătea să coboare scările în căutarea lor, când auzi o bufnitură răzbătând de departe dinspre coridor, urmată de încă una. Amândouă veneau din direcţia cabinei lui Varesi. Harry bătu la uşa cabinei tenorului şi-l strigă, întrebând dacă totul în regulă.

— Harry? răsună glasul ei plin de panică, strigându-l disperată. Harry rămase liniştit. Sarah încercă uşa, dar era încuiată. Sarah! Împinse mai: are, inima îi bătea cu putere. Îi strigă tenorului să deschidă şi auzi zgomote de busculadă.

— Harry!

Sarah îl chema disperată. Harry, în loc de răspuns, izbi în uşă cu umărul le câteva ori.

— Deschide, Varesi! Uşorul cedă. Vin, Sarah!

Şi năvăli înăuntru, smulgând uşa din ţâţâni. Sarah sta speriată într-un colţ, cu faţa albă şi tremurând.

— Sarah! Străbătu din doi paşi camera. Rochia-i era sfâşiată, o grămadă de tul atârna, descoperindu-i pieptul ridicat şi rotund ascuns doar de mătasea fină a cămăşii. Sarah încercă să şi-o ridice „dar rochia îi scăpa din mâini.

— Nu! Înşfacă ea tulul căzut şi încercă să se acopere cu el, mâinile tremurând N… nu… Arăta de parcă sta să cadă din clipă-n clipă.

Harry se răsuci.

— Ce-nseamnă asta, Varesi? întrebă el. Tenorul ridică din umeri.

— Nimic, spuse el în italiană.

În spatele lui, Harry, o auzea pe Sarah cu respiraţia

gâfâită de frică.

— Ciudată noţiune ai despre ceea ce înseamnă nimic, spuse cu mânie Harry, tot în italiană. Ce i-ai făcut? Dacă i-ai făcut vreun rău, te omor!

Varesi se trase înapoi.

— Ce vorbă-i asta de omori? Am rugat-o să vină la mine în cabină şi a venit. Noi doi ştim că nu-i displace să distreze domnii singuri într-o cabină. A făcut-o şi cu dumneata, nu? Este un mod mai agreabil să închei o seară, nu-i aşa?

Harry îl privi, dar Sarah strigă. Ducele se întoarse imediat către ea să vadă ce s-a întâmplat. Sarah clătină din cap.

— Gata, şopti ea, gata. Făcu vreo câţiva paşi către uşă clătinându-se şi el citi în ochii ei dorinţa clară de a pleca din faţa tenorului.

Ar fi vrut s-o conducă dar, când se apropie de ea. Sarah se feri. Se întoarse fără să se lase ajutată, în cabina ei, mişcându-se ca o bătrână şi tremurând din toate încheieturile. Harry luă un halat din cuier şi-l puse pe ea. Ea sughiţă, dar el îşi dădu seama că începuse să plângă.

— Hai, gata, spuse el alinător. S-a terminat.

Ea se uită la el, cu ochii ei căprui plini de frică şi de confuzie.

— N-o să se termine niciodată. Bărbaţii… bărbaţii vor întotdeauna să-mi facă ceva… Eu… Eu nu-i încurajez niciodată, dar.

— Sigur că nu-i încurajezi, zise Harry, îngrozit la gândul că ea s-ar putea să-l considere şi pe el printre bărbaţii care vor prea mult de la ea. Hai, vino aici şi stai jos. Încercă s-o facă să se aşeze pe scaunul din colţ, dar ea se feri din nou de atingerea lui. Buzele îi tremurau şi începu să se zgâlţâie cu adevărat.

— Nu pot să suport, spuse ea cu glas sugrumat. Nu pot să suport să fiu chinuită şi… şi… Era distrusă şi plângea.

— Sarah, eu n-am vrut… N-am venit să…

Ea îşi căută zadarnic o batistă, în timp ce lacrimile-i

şiroiau şi nasul începuse să-i curgă. Harry scoase propria sa batistă şi i-o îndesă în mână. Ea îşi tampona faţa cu ea şi se prăbuşi în scaun, izbucnind în hohote.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Harry se răsuci. Von Keppel sta în cadrul uşii.

— A atacat-o Varesi, spuse Harry scurt. Numai Dumnezeu ştie ce i-ar mai fi făcut dacă nu ajungeam acolo la timp. Te sfătuiesc să cauţi alt tenor, pentru că pe ăsta am să-l fac să nu mai cânte.

Von Keppel îi aruncă o privire întunecată.

Nu înainte de a-l judeca eu. Tenori sunt berechet. Soprane de calitatea ei, nu. Se întoarse şi ieşi.

Harry sta pe braţul scaunului şi o mângâia uşor pe umăr.

— Sarah spuse el. Trebuie să încetezi să mai plângi. Ai să te îmbolnăveşti. O simţea cum tremură şi-i dădea părul la o parte de pe faţă. Se apropie uşor şi o strânse lângă el. Îi va cere oare să n-o mai mângâie? De ce nu? Nu era oare şi el ca toţi ceilalţi?

Ea însă acceptă încercarea lui de a o alina şi tremurul începu să se domolească. O trase încet spre el, până când ea îşi puse capul pe umărul lui, ascunzându-şi ochii. Uşor, ca şi cum n-ar fi vrut s-o sperie, Harry îşi strecură mâna pe după umerii ei. Von Keppel se întoarse, pe figura lui se citea o hotărâre cruntă.

— Afurisitul de florentin n-o să se simtă prea bine mâine ca să mai poată veni aici, anunţă el. Se uită la Sarah, încruntându-se. Sper că nu ţi-a făcut niciun rău, domnişoară Rappaport? Harry îi simţi capul rezemat de el cum tremura. Von Keppel îngenunche înaintea ei în aşa fel încât faţa lui să vină la nivelul feţei ei. Suntem aşteptaţi la petrecere. Dacă n-o să apari, are să fie un dezastru. Ar umili-o pe Lady Bollinghmnk şi s-ar ofensa jumătate din înalta societatea.

Sarah se cutremură. Mişcarea i se transmise şi lui Harry.

— Nu pot, şopti ea. Chiar nu pot.

— Întotdeauna am cerut mult de la dumneata,

domnişoară Rappaport spuse von Keppel, dar întotdeauna am făcut-o în propriul dumitale interes. Şi acum, e la fel. Trebuie să faci efortul să apari la petrecere, chiar dacă n-ai să poţi cânta de îndată ce ajungi acolo.

Sarah clătină din cap. Harry îi căută privirea lui Von Keppel.

— Lasă-ne singuri, numai un pic, spuse el liniştit.

Impresarul se ridică şi-l privi pe Harry. După o clipă de ezitare ieşi.

— Sarah! Harry se întoarse în aşa fel încât să-i poată vedea faţa. Ascultă-mă. Cynthia Bollinghrook va fi drăguţă dacă te duci, chiar dacă n-ai să faci mare lucru, ci doar să accepţi să te cunoască, dar dacă nu te vei duce… von Keppel are dreptate. Ar fi un dezastru.

— Nu… nu pot, insistă Sarah. Zău, că nu pot. Rochia mea…

— Nu o putem folosi pe asta, Sarah. Hai, ia ridică-te acum. Puse o mână sub cotul ei şi o ajută să se ridice. Sarah îl privi nenorocită, ochii-i erau roşii şi nasul îi mai curgea încă. Harry îşi luă batista şi-i şterse cu delicateţe nasul, ca unui copil. Trebuie numai să te hotărăşti la o rochie, Sarah. Voi avea eu grijă de rest.

— Nu pot, repetă ea, neputincioasă. Vreau acasă.

— Trebuie să mergi, Sarah – ştiu că poţi. O apucă de umeri şi o privi în ochi, încercând să-i inspire încredere. Dacă nu mergi, îi îngădui lui Varesi să-ţi facă mai mult rău decât ţi-a făcut până acum. L-ai auzit pe von Kepel. Ai făcut tu lucruri mult mai grele! O conduse la garderobul din colţ. Ce-ai zice să te-mbraci cu rochia cenuşie? Nu, e prea modestă. Ele vor fi îmbrăcate toate în culori luminoase. Cea de culoarea granatului.

Ar fi putut foarte bine să-şi vorbească lui însuşi dar cel puţin ea nu mai fugea. Se agită destul de mult până să-i aleagă rochia cea mai potrivită. Mai ajutase el şi alte femei să se îmbrace, O femeie nu-şi cheamă slujnica s-o ajute să se îmbrace după un rendez-vous de după-amiază, aşa că ducele învăţase să lege un corset sau să încheie o rochie aproape tot atât de uşor cum se putea îmbrăca şi el însuşi

la nevoie. Mişcându-se încet şi liniştit, o ajută pe Sarah să-şi scoată rochia ruptă, lăudând-o pentru orice lucru mărunt pe care-l făcea ca să ajute la desfăşurarea acţiunii.

Ar fi dorit, mai mult decât orice altceva, s-o vadă râzând, dar o vedea cât de tare tremura, cu frica întipărită în ochi. Ar fi vrut să poată şterge jignirea, să înlăture răul pe care i-l făcuse Varesi. Nu putea să-i îndure lacrimile şi suferinţa. Ar fi fost în stare, în mod iraţional, să facă un pact cu diavolul numai ca să poată şterge întâmplarea din seara aceea, sau să preia el durerea ei. Până la urmă izbuti să-i scoată rochia roz şi să i-o înlocuiască cu una de culoarea granatului.

— Stai aici, îi spuse el pe un ton înviorător. Aşază-te ia masa de toaletă, Sarah şi am să-şi aduc o bucată de flanelă să te ştergi pe faţă şi împreună vom aranja şi părul.

Privindu-l, paralizată, prin oglindă, ridicându-şi ochii către ei, încercă să-i spună rugător.

— Harry, nu cred că o să pot…

— Ba da, ai să poţi, Sarah, spuse el cu asprime. Ai să mergi la Bollinghrooks cu capul sus, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit în seara asta, iar eu am să fiu acolo cu tine. N-am să te părăsesc nicio clipă.

— Dar…

— Îşi încreţi ea fruntea. Dar… vom da loc la discuţii, Harry. Îşi ridică privirile spre el: Nu ne vor privi cu ochi buni.

— Puţin îmi pasă, Sarah. Mă auzi? Creadă ce-or pofti! Şi acum întoarce-ţi faţa ca să-ţi pot fixa acele în păr. După o clipă; înjurând încetişor. Scuză-mă dar habar n-am cum să prind asta, unde s-o pun.

Cu puţină greutate, Sarah luă” din mâna lui meşa căzută şi o prinse la loc în păr ancorând-o cu clame.

— Vai, pana mea.

Harry îşi aminti că văzuse una călcată în picioare, la Varesi în cabină. Luă o altă pană de pe măsuţa de toaletă.

— Ce părere ai despre asta? Roşie? Sau poate două? Aşa? Improviza el imediat. Perfect, spuse apoi pe deplin uşurat că păreau să stea acolo unde le pusese el. Hai, îţi

voi da puţin ceai în trăsură, sau nişte coniac dacă preferi şi, până când vom ajunge la Bollinghrooks, te vei simţi bine.

— Vai, Harry, nu pot, spuse Sarah, cu faţa crispată. Mi-e imposibil.

— Ba poţi, insistă el, pentru că tu eşti Sarah Rappaport, extraordinara soprană, prima donna de la Drury Lane Opera Company. O mângâie uşor pe obraz, iar ea-i trimise prin oglindă un zâmbet tremurător.

— Mulţumesc, Harry, spuse ea încet. Orice s-ar întâmpla, îţi mulţumesc. El simţi o strângere de inimă inexplicabilă.

— Hai, spuse el. Să le arătăm noi tuturor cât eşti de frumoasă. El o ţinu de mână tot drumul până la Mayfair pe când von Keppel sta vizavi de ei privindu-şi cu ochi speriaţi vedeta. Când trăsura se apropie de castel, se aplecă spre ea.

— Eşti sigură că vei face faţă, domnişoară Rappaport? O întrebă.

— Sigur că poate, spuse Harry, împingând-o delicat cu degetul sub bărbie, ca s-o facă să-şi ridice fruntea în sus şi când o făcu, fixând-o cu o privire încurajatoare. Nu-i aşa?

— Am să încerc, răspunse ea cu glas pierit. În ochi i se citea afecţiune şi încrederea. Ducelui tare i-ar mai fi plăcut să nu fie von Keppel cu ei în trăsură. De cum intrară în salon, Harry se gândi că Cynthia Bollinghrook golise toate florăriile din Londra. Aranjamente florale, unele înalte de treizeci de centimetri, împodobeau toate încăperile. Dar mai impresionanţi decât florile erau invitaţii. Recunoscu pe mulţi dintre ei, toţi erau numai creme de la creme. Unii încercau să se poarte cât mai firesc la vestea că „Ducesa” sosise, dar mulţi se întorseseră şi priveau cu adevărată curiozitate intrarea ei. Gazdele le ieşiră în întâmpinare să le ureze bun venit.

— Domnişoară Rappaport! Sunt bucuroasă să vă văd, ca şi pe dumneata, Harry! Nici nu credeam că o să vii şi iată-te, răule, aducându-mi oaspetele de onoare! Harry îi

duse mâna la buze.

— Dar, dragă Cynthia, cum aş fi putut eu să lipsesc de la vestita ta seară? spuse el, cu un zâmbet calculat să orbească. După câte se vede, absolut nimeni nu lipseşte.

— Nimeni, în afară de Prinţ, dar întrucât el se află în India, nu pot să consider lipsa lui ca pe o insultă mortală. Apoi întorcându-se către Sarah:

— Hai, draga mea, e atâta lume aici care vrea să te cunoască încât trebuie să încep imediat, dacă nu vreau să terminăm cu prezentările tocmai la miezul nopţii. Harry puse mâna pe mâna lui Sarah, care-l ţinea de braţ.

— Nu te superi dacă te vom însoţi amândoi, nu-i aşa, Cynthia? Ar fi trebuit să fie nebună sau proastă să refuze propunerea lui. Şi în afară de asta, ducele de Ormond însuşi se oferea pe farfurie să fie devorat de întreaga societate, aşa cum se ţinea ca scaiul lipit în mod posesiv de extraordinar de frumoasa pasăre cântătoare despre care se spunea că este amanta lui. Dacă a o avea pe domnişoara Rappaport la o petrecere era o coup, a-l avea pe Harry Brett alergând după ea era o comp de theatre, o întorsătură a evenimentelor neaşteptată şi senzaţională.

— Cu plăcere, răspunse gazda lor, cu o lumină triumfătoare în ochi. De fapt, dacă vrei, poţi să faci dumneata însuţi prezentările. Ducele se înclină. O gazdă bună ştie să-şi capitalizeze victoriile şi Cynthia Bollinghrook era una dintre cele mai bune. Harry o strânse pe Sarah mai aproape de el.

— Capul sus, îi şopti el. La atac.

— Vai, Harry, şopti ea. Şi-l strânse de mână, cu ochii umbriţi de gene căutându-i pe ai lui ca să se liniştească. Observă o urmă de rimel pe obrazul ei, trădând prelingerea unei lacrimi.

— Numai o clipă, spuse el către gazda lor. Scoase batista şi sub privirile tuturor, îi şterse delicat obrazul. Punându-şi apoi batista la loc, aruncă spre Sarah un zâmbet fugar. Şi, pe ton scăzut, îi spuse: Am făcut tot ce-am putut ca să se uite şi la mine la fel de mult ca la tine.

— Te iubesc, Harry, şopti ea, cu ochii strălucitori.

Harry simţi aceeaşi strângere de inimă ca şi mai înainte la teatru. Pentru o clipă nu izbuti să vorbească. Îi zâmbi ipocrit.

— E-n regulă, dacă aici se află vreunul care să ştie să citească vorbele de pe buze, mâine vor avea ce să comenteze ziarele, spuse el înveselit. Ea-i zâmbi şi Harry o conduse unde era aglomeraţia mai mare. Nu era unul pe care să nu-l cunoască, măcar după nume, dar de la o vreme, se simţi copleşit tot auzind aceleaşi întrebări repetate necontenit – cât timp a studiat canto?

Care. Este opera ei preferată? Are să le cânte ceva mai târziu?

— Dar ea răspunse pe îndelete fiecăruia. Se dovedi modestă, plină de grafie, vorbi amabil. Era cu adevărat frumoasă de ţi se tăia respiraţia privind-o, iar Harry fii mai mândru ca oricând de ea. La început, ei îi fusese teamă să se uite în sus şi să-i prindă privirea, să-i zâmbească lui în mod special, sau să-i vorbească după ce făcea prezentările, dar el o încuraja atingându-i delicat mâna cu mâna lui. Râdea cu poftă la răspunsurile ei şi adăuga şi unele detalii, terminându-i cuvântul şi amintindu-i de o altă întâmplare despre care credea că le-ar plăcea celor de faţă s-o audă… Curând începu să-i arunce priviri radioase din ochii ei scânteietori. Iar el se desfăta cu ele, fără să-i pese că bucuria lui dădea apă la moară clevetirilor. Îi plăcea să se afle acolo cu ea şi-i plăcea s-o facă fericită. Mulţimea părea incomensurabilă, şuvoiul celor care voiau să-i strângă mâna părea interminabil, Harry era încântat de înfăţişarea pe care o avea Sarah în faţa unei scrutări atât de intense şi continui şi observa cu satisfacţie privirile admiratoare care o urmăreau şi expresia de plăcere de pe chipurile celor cărora le vorbise. Nu numai că făcea faţă situaţiei, dar îi şi cucerea. Cynthia Bollinghrook apăru la braţul lui Emil von Keppel.

— Ne-aţi putea face favoarea să ne cântaţi un cântec sau două, domnişoară Rappaport? întrebă gazda. Cei din jur începură imediat s-o îndemne să accepte.

— N-am nicio partitură la mine, răspunse Sarah,

privind uşor speriată pentru prima dată.

— Am adus eu ceva, spuse von Keppel încet.

— Da… dar cine mă va acompania? întrebă Sarah. Impresarul făcu o plecăciune.

— Dacă mi-aţi permite, aş fi onorat. Sarah se uită spre Harry după ajutor.

— Domnişoara Rappaport are mâine un matineu, nu-i aşa? îl întrebă el pe von Keppel pentru toţi cei de faţă. Nu trebuie să se obosească. Dar prinzând privirea Cynthiei Boltimbrook adăugă: – Ca să fie toată lumea mulţumită, va cântă o singură bucată, nu-i aşa? Acoperi mâna lui Sarah cu mâna lui şi o presă încurajator. Pe urmă cred că va trebui să plece neapărat acasă să se odihnească.

— Sigur că da exclamă Cynthia Bollinghrook. Toată lumea va înţelege perfect situaţia. Murmure de asigurare se auziră împrejur.

— Spune că eşti de acord, domnişoară Rappaport!

— Cu plăcere… Harry îşi dădu seama cât de greu îi venea să urmărească partitura, observă însă un moment în care Sarah îşi îndreptă umerii încurajându-se pentru această ultimă încercare. Când von Keppel se aşează la pian, Cynthia Bollinghrook o luă pe Sarah de lângă Harry şi anunţă cu mândrie că acum le va cânta un cântec. Vestea fu salutată cu aplauze entuziaste. Stând lângă pian, Sarah zâmbea, dar Harry observă cât de strâns îşi împreunase mâinile. Părea atât de mică şi încântătoare lângă mormanul de flori, înălţat ca o cortină, în spatele ei, atât de dureros de bravă şi de frumoasă, încât Harry şi-ar fi dorit să fie lângă ea, s-o susţină şi s-o protejeze. Recitativul ales de von Keppel era calculat să impresioneze fără să necesite cine ştie ce eforturi tehnice. Harry începuse să ştie destul de multe despre muzică pentru a-şi da seama. Sarah interpretă strălucit bucata, notele argintii dezlănţuindu-se scânteietor în salonul Cynthiei Bollinghrook. Nu părea să facă niciun efort, parcă era suficient să deschidă gura ca să şi iasă acele sunete uluitoare care captivau atenţia tuturor celor aflaţi în încăpere. Când termină de cântat, răspunsul aplauzelor

făcu să se cutremure încăperea. Harry se îndreptă în grabă spre ea, înainte de a începe cererile pentru a mai cânta un cântec şi încă unul, până când Sarah ar fi căzut din picioare.

— Prieteni, spuse el, cred că sunteţi de acord că domnişoara Rappaport este deosebit de înzestrată. O nouă izbucnire de aplauze salută declaraţia lui. Totuşi spuse, când acestea se potoliră, ne-a interpretat o operă întreagă în seara aceasta şi va mai interpreta una mâine după-amiaza. Ştiu că sunteţi de acord cu mine că trebuie să-i mulţumim cu recunoştinţă pentru demonstraţia sa de virtuozitate şi să-i îngăduim să se retragă pentru a se bucura de odihna bine meritată. Cynthia Bollinghrook arăta de parcă şi-ar fi zis că, după ce o auzise, pe Sarah putea să moară liniştită. Lui Harry nu-i păsa că-şi făcuse cunoscute în mod public sentimentele ce le avea pentru Sarah care, după ce trecuse printr-o experienţă îngrozitoare, se comportase admirabil sub ocheadele şi discuţiile care veneau ca răsplată după un spectacol. Tot ceea ce-şi dorea el acum era să o poată duce în linişte şi pace acasă, ţinând-o în braţele lui. Uitase însă de Emil von Keppel… Deşi impresarul nu putea fi considerat nici nesimţit şi nici lipsit de inteligenţă, el refuză să se ducă acasă într-o trăsură de piaţă şi să-l lase pe Harry s-o conducă singur pe Sarah.

— Trebuie să te opreşti direct în pat, domnişoară Rappaport. Ştiu că înălţimea sa va fi de acord. Te conducem până la uşă şi am încredere că menajera dumitale va avea grijă de dumneata, adăugă el cu o privire de înţeles către Harry. Sarah aprobă din cap, cu o privire de regret pe chip când, coborând din trăsură întâlni privirea lui Harry. Ducele fu cuprins de nişte sentimente criminale faţă de von Keppel care nu-l lăsase s-o ţină în braţe când plecaseră de la Mayfair spre sud către Pimlico. Seara aceea nu fusese o seară de pasiune ca atâtea altele când schimbau săruturi în lăuntrul trăsurii protectoare, dar la un moment dat Harry ar fi ţinut-o în braţe convins că o răsplăteşte. Niciodată nu se mai simţise mai alături de

o fiinţă omenească cum se simţise în seara aceea alături de Sarah şi o asemenea intimitate însemna mult mai mult decât călătoria către casă pe care prezenţa lui von Keppel o făcea aşa de grea. Dar ciuda lui Harry nu se încheie aici, întrucât atunci când opriră în strada Claverton şi vru să trimită trăsura cu von Keppel, dându-i dispoziţii lui Grimes să se întoarcă apoi să-l ia şi pe el, impresarul se încăpăţâna să declare că va aştepta să meargă odată cu ducele şi chiar atunci uşa de la numărul cincisprezece se deschise, lumina se revărsă pe trotuar, iar Emma Hollister se ivi aşteptând proţăpită în prag. Sarah căscă.

— Nu ştiu cum voi reuşi să urc treptele. Harry se gândi că el ar fi urcat-o oricâte trepte ar fi dorit, numai că nu avea nicio şansă faţă de impresar şi de menajeră. Grimes deschise portiera trăsurii şi Sarah coborî. Harry aruncă o privire spre von Keppel, care sta implacabil în colţul trăsurii, apoi către Emma Hollister proţăpită în uşă. Harry coborî după Sarah pe pavaj şi, în drum spre uşă, o opri ca să-i ia amândouă mâinile în mâinile lui şi să le ducă spre inimă.

— Trec mâine să te văd, spuse el liniştit, după matineu. Vreau să ştiu cum îţi merge. Sarah îi zâmbi, cu ovalul perfect al obrajilor ei sclipitori în lumina ce venea dinspre uşă.

Nu este necesar, dar îţi mulţumesc şi îţi mulţumesc şi pentru seara aceasta, înclină ea din cap ruşinată. Nici nu vreau să-mi imaginez ce vor Spune toţi oamenii aceia de la Bollinghrooks despre noi.

— Bărbaţii mor de gelozie, de asta sunt aproape sigur, spuse Harry, iar femeile se întreabă dacă este posibil să fii chiar atât de frumoasă pe cât au reţinut ele.

— Vai! Harry, şopti ea, ridicând din nou capul; mi-ai plăcut foarte mult în seara aceasta. Cred…

Cred că petrecerea ar fi fost îngrozitoare, ai făcut, o însă să fie minunată. Harry se mai uită o dată zadarnic din trăsură către casă. Fusese o seară în care supraveghetorii lui chiar că nu dăduseră greş. Se simţea de parcă era din nou la şcoală pe terenul de crichet, prins într-o goană

către poartă, cu cel ce servise mingea de-o parte şi cu portarul de cealaltă. Cu un suspin, se retrase de pe teren cu câtă graţie mai reuşi.

— Noapte bună, Sarah, şopti el, Somn uşor.

XV

Sarah, rezemată de gard, privea la fetele călări pe poneii lor. Lillibet trecuse spre şase ani şi se tot ruga să i se dea ei poneiul mai mare al Lizei, rugăminte susţinută şi de soră-sa cu propria-i campanie de a i se cumpăra un cal adevărat. Ca să le crească bine era pentru Sarah o strădanie aspră dar şi o bucurie totodată. Ar fi vrut, dacă s-ar fi putut, să strângă laolaltă cele două jumătăţi ale lumii ei: jumătatea de lume cu copiii şi jumătatea de lume cu Harry Brett.

Până la serata de la Cynthia Bollinghrooks i se păruse că i-ar fi imposibil să ajungă cu Harry Brett la o asemenea intimitate încât să-şi permită într-o zi să-i spună totul despre ea şi despre fete, dar vineri noapte ducele se purtase atât de drăguţ şi cu atâta afecţiune şi nu se ruşinase să apară alături de ea printre egalii săi! Oare numai dorinţa ei o făcea să-şi imagineze că ducele ar putea să-i facă o propunere de căsătorie vreodată?

Mama! Ia uită-te la mine! strigă Liza, sărind călare pe poneiul ei peste obstacolul din mijlocul terenului.

— Bravo, strigă Sarah, încântată să vadă cu câtă siguranţă izbutise Liza saltul.

— Şi la mine! Până să strige Sarah" nu", Lillibet îşi şi îndemnase poneiul pentru salt, pocnindu-l cu hăţurile peste gât. Sarah îşi înfipse mâinile în bară, cu inima-n gât, văzând-o pe Lillibet gata să facă saltul ca şi Liza. Cu bărbia în sus, cu buclele ei blonde ieşind de sub pălăria înaltă de călărie împodobită cu coroana de pe cutia de scrisori, Lillibet îşi îndemna poneiul la galop.

Aproape că reuşise. Sarah îi văzu capul zdruncinându-se puternic atunci când picioarele bătrâne ale poneiului izbeau pământul încât pălăria îi zbură, dar fetiţa se ţinu bine în şa. Închise pentru o clipă ochii ca să nu vadă momentul greu al saltului. După clipa de spaimă,

Sarah îşi recapătă stăpânirea de sine îşi trase fustele şi alergă spre locul unde oprise Lillibet poneiul.

— N-ai fost deloc cuminte, Lillibet, spuse Sarah, aproape plângând. Ai speriat-o de moarte pe mama. Să nu mai faci asta niciodată, niciodată.

— Ba am să fac, răspunse Lillibet ţâfnoasă, deşi se temea totuşi că nu mai putea s-o facă decât poate în mod secret, dacă Sarah chiar îi va interzice s-o facă.

Amintindu-şi vorbele lui Alfred despre înţelepciune, Sarah spuse:

— Atunci am să-ţi iau poneiul şi n-am să-ţi spun că îţi interzic să-l călăreşti o săptămână sau o lună, cum făcea tata când nu erai ascultătoare şi am să-l vând.

— Nu poţi să faci asta.

— Pot şi o voi face, insistă Sarah. Trebuie să asculţi când ţi se spune ce ai voie şi ce nu ai voie să faci! Poţi să te accidentezi tu şi Figgy.

Să se accidenteze domnul Figgy? se minună Lillibet cu adevărat alarmată acum, bătându-l pe ponei” pe gât. Dar eu îl iubesc pe domnul Figgy.

— Tot aşa te iubesc şi eu pe tine, draga mea, spuse Sarah şi n-aş vrea să te văd rănită vreodată. Domnul Figgy este prea bătrân ca să mai sară peste obstacole iar tu eşti prea mică. Aşa că, te rog, să-mi promiţi că vei face cum îţi spun eu, nu doar acum, ci şi atunci când eu nu sunt aici. Mă tem pentru tine când nu sunt aici.

Cu buza de jos tremurându-i, Lillibet spuse:

— Şi atunci de ce nu ne iei şi pe noi cu tine în cealaltă casă a ta?

Sarah se uită la fiica ei.

— În cealaltă casă a mea?

— Da zise Lillibet înţepată. Ne-ai spus că nu ai decât o cămăruţă la Londra, dar noi am auzit-o pe doamna Hollister când îi povestea doamnei Duncan despre ce casă frumoasă ai tu acolo. Îşi ţinea capul sus, dar vocea i se înmuie. Dacă ne iubeşti, de ce nu ne iei cu tine când te duci acolo”.

— Vai, draga mea, zise Sarah încet. Fetiţa întinse

mâna ca s-o pună pe genunchii lui Sarah. Lisa venise şi ea pe poneiul ei şi asculta cu atenţie. V-aţi speriat că nu vă iubesc pentru că nu vă iau cu mine în casa de la Londra?

Lillibet, abia stăpânindu-şi lacrimile, adeveri dând din cap. Sarah o luă din şa, strângând-o la piept cu putere.

— Vai, Lillibet, eu vă iubesc mai mult decât se poate spune în cuvinte! Tot timpul când nu sunt aici nu mă gândesc decât la tine şi la Lisa.

Lisa se uită încruntată de pe poneiul ei.

— Dacă-i aşa de ce nu ne iei cu tine?

— Da, întrebă şi Lillibet, trăgându-şi faţa de pe umărul ei. Mai întâi a plecat tata şi acum nici tu nu vrei să mai stai cu noi decât din când în când.

— Vai, dragă, zise Sarah din nou studiind feţişoara nefericită din faţa ei. Nu v-am luat la Londra pentru că n-am vrut să se petreacă nicio schimbare în viaţa voastră. Am vrut să puteţi dormi în casa voastră, în paturile voastre, să călăriţi poneii voştri şi totul să fie aşa cum a fost.

— Dar nu mai e cum a fost, protestă Lisa. Tata a plecat şi noi te vrem pe tine mai mult decât orice, dar tu numai rareori vii pe aici.

— Vai de mine şi de mine! Sarah o puse jos cu grijă pe Lillibet şi-şi scoase batista, îmi… îmi pare rău că m-am gândit numai cât de mult îmi lipsiţi, fără să mă gândesc că şi eu vă lipsesc vouă la fel de mult.

— Dar noi te iubim!

— Spuse Lillibet, aruncându-şi mâinile în jurul mijlocului ei şi băgându-şi faţa în fuste.

— Este adevărat că ai o casă la Londra? o întrebă Lisa, privindu-i cu atenţie faţa.

Nu era cu putinţă să le explice unor fetiţe de şase şi de opt ani că le ţinea la Denham Green nu pentru că nu ar fi avut o cameră pentru ele la Londra, ci ca să le ferească de ochii indiscreţi şi de scandal.

— Da, am acolo o casă, răspunse Sarah căutându-şi cu grijă cuvintele. La început n-am avut, dar acum o am. Să nu credeţi că nu v-am luat acolo pentru că nu aş fi vrut

să fiu împreună cu voi.

— Pentru că aş fi vrut – ci numai pentru că atunci când sunt la Londra trebuie să lucrez. Stau mai mult la teatru, unde mă duc să cânt şi să repet şi când vin acasă sunt atât de obosită încât nu fac altceva decât să dorm. Înţelegeţi? Chiar dacă aş fi acolo, tot n-aş avea prea mult timp de stat cu voi. Era exact ceea ce Sarah se tot străduia să-şi repete şi ei însăşi, doar un pic mai exagerat.

— Păi ai putea să dormi cât vrei şi dacă am fi noi acolo. Noi nu te-am supăra, adaugă repede Lisa. Nu-i aşa, Lillibet".

Lillibet aprobă grav din cap.

— Niciodată, mama.

Sarah îşi dădu seama cât de afectate erau de faptul că nu fuseseră incluse şi ele în noua ei viaţă.

— Poate în august, când teatrul va fi închis, vom putea să mergem împreună la Londra, spuse ea precaut. Acum stagiunea este pe sfârşite, a început navigaţia pe Cowes, iar în august se va închide şi Parlamentul, toţi oamenii importanţi se vor răspândi pe la casele lor de la ţară sau vor pleca în străinătate, pentru că în înalta societate mai bine să fii mort decât să fii văzut viu la Londra în luna august. Cu teatrul închis şi cu viaţa socială în reflux, poate că reporterii nu se vor mai interesa de venirile şi plecările ei. Şi dacă Harry va fi în Londra în august şi dacă va afla de fetiţe… ei bine, va vedea ea atunci ce va fi de făcut.

— Vom putea să venim cu tine la Londra şi să stăm în cealaltă casă a ta?

— Întrebă Lillibet plină de speranţă.

— Da, draga mea, spuse Sarah. Bucuria de pe feţele lor o făcu pe Sarah să plângă. Cum de nu-şi dăduse seama cu ce preţ plătise grija ei de a le proteja?

— Şi să ne ducem la râu să vedem bobocii de gâscă" întrebă Lillibet.

Sarah zâmbi.

— Sigur, dar când v-am scris despre ei era primăvară, iar acum pe semne că s-au făcut mari.

Lillibet strâmbă din năsucul ei mops şi suspină.

— Copiii animalelor cresc prea repede. Şi purceluşii domnului Debenham pe care-i ţinea în grajd s-au făcut aşa de mari că nu mai poţi să-i iei în braţe şi abia-i adusese în aprilie.

— Este foarte adevărat ceea ce spui tu, o aprobă Sarah, dar şi tu creşti mult mai repede decât mine.

— În curând voi fi destul de înaltă încât să încalec pe domnul Figgy fără niciun ajutor, spuse Lillibet mândră.

— Ce-ai zice acum să te pun la loc pe domnul Figgy? Uite aşa! Te-ai aşezat bine?

Sarah porni către casă, cu câte o fetiţă călare pe un ponei şi de o parte şi de cealaltă.

— La magazinul de unde ne cumperi păpuşi, probabil că mai sunt multe alte păpuşi şi vom putea să ne ducem să ne uităm la ele? întrebă Lisa plină de speranţă.

— Nu ca să cumpărăm, bineînţeles, pentru că păpuşile noastre sunt foarte frumoase şi dacă am mai vrea altele am fi nişte lacome", însă numai ca să ne uităm.

— La Morel? A, bineînţeles, răspunse Sarah zâmbind, sunt atât păpuşi acolo de nici n-ai putea să le vezi pe toate într-o singură zi.

— Atunci mie acolo mi-ar plăcea să mă duc la Londra, dacă vrei, mama, spuse Lisa.

— De-abia aştept să vină luna august! spuse Lillibet cu ochii ei albaştri scânteind.

Sarah descoperi că, după ce se împotrivise atâta timp acestei idei, acum era foarte fericită de perspectiva de a-şi lua fetele la Londra. Puteau să viziteze Lacul Rotund din Kensington Gardens, să hrănească raţele şi păsărelele, să se plimbe pe lângă debarcader de-a lungul Tamisei. Le va duce la expoziţia permanentă de la Great Exhibition din 1851 şi poate vor face o cursă pe noua linie a metroului, în trenul care merge pe sub pământ prin tunelele de sub Londra. Sarah se simţi dintr-odată parcă mai uşurată la gândul de a face atâtea lucruri plăcute pe care ea nu avusese niciodată timp să le facă. Trimisese fetele să se spele pentru ceai, sperând să n-o asasineze pe Abbie

Duncan cu poveştile lor despre viitoarea călătorie. Curând după ora cinci, auzi o bătaie la uşa din faţă. Emma şi sora ei, Abbie se retrăseseră în camera menajerei ca să cârpească şi să stea de vorbă, iar fetele erau în salon ocupate cu servitul ceaiului păpuşilor lor lângă fereastra care da spre grădină. Sarah se duse să deschidă ea uşa.

I se păru că se sufocă atunci când făcu: „Tata”.

— Ce mai faci, Sarah?

— Bine, răspunse ea şovăitoare. Dar tu? Edward Raymond sta băţos în coridorul de la intrare.

— Destul de bine, cred. Pot să iau ceaiul la tine dacă faci unul, sau poate chiar cina. Doar dacă nu cumva eşti cu cineva?

Sarah negă din cap. Bătrânul ridică sprâncenele, aşteptând răspunsul la propunerea lui de a fi invitat în casă. Dar dacă l-ar fi invitat, ar fi trebuit să le explice fetelor cine este. Sarah la Londra afirmase că este bunicul lor, însă judecând cinstit orice alt bunic ar fi fost mai binevenit decât unul ca el care apărea pe nepusă masă şi care le-ar fi dezamăgit când le-ar fi fost prezentat. Era o judecată foarte grea pentru un tată, dar concluzia părea irecuzabilă.

— N-a fost o idee prea bună să vii aici, spuse Sarah posomorâtă.

— Vai, moacă, să nu spui asta! N-am mâncat nimic toată ziua. Ce problemă este că tatăl tău vine şi el o dată la tine să mănânce un sandviş?

Sarah îl privi cu o deznădejde grea în ochi.

— Atunci hai la bucătărie să te ospătez, după care să-ţi vezi de drum.

De ce trebuie să mă zoreşti aşa să intru şi să ies, când sunt atât de necăjit, moacă? Mă doare când văd cât ţi-a schimbat despărţirea noastră sentimentele faţă de mine. Erai o fetiţă tare dulce şi acum sunt nevoit să constat că ai o limbă afurisită.

Măcar că Sarah se prefăcu a nu remarca încercarea lui clară de a o face să se simtă vinovată, înţepătura bătrânului o afectă.

— Sunt… sunt obosită. Nu vreau să spun că mi-ar părea rău să-ţi dau să mănânci, dar nu vreau să te cunoască fetele. Le-ar fi foarte greu să înţeleagă de ce nu te-au mai văzut până acum şi sar întreba de ce nu te mai văd în viitor. Eu… eu a trebuit zilele astea să le explic o mulţime de lucruri delicate. N-aş vrea să mai adaug şi povestea cu tine, doar dacă te-ai fi hotărât să devii un bunic adevărat.

— Păi nu se ştie niciodată, moacă! Lasă-mi un răgaz şi poate că voi deveni. Acum însă sunt ocupat cu planurile mele de plecare în străinătate şi cu nişte întreceri sportive ale căror rezultate mă interesează în mod deosebit.

— În cazul acesta cred că nu vor afla prea curând că eşti tatăl meu, spuse Sarah încrucişându-şi braţele.

— Nimic mai uşor, spuse Edward înseninat. Te înţeleg, moacă. Putem să spunem că sunt un prieten al vostru şi s-o lăsăm aşa?

Se străduia să fie agreabil. Sarah cunoştea de mult latura aceasta a caracterului lui. Înţelese numaidecât despre ce e vorba. Ar fi vrut cu disperare să-l poată izgoni, dar nu putea, pur şi simplu nu putea. Se trase înapoi din uşă ca să-i lase loc să intre.

— Aşa, moaca mea! zise el voios. Spune-le copiilor că sunt domnul Raymond. Şi astfel nu o să ştie ce sunt eu faţă de ele.

Şi aşa îl introduse în salon şi îl prezentă. Bătrânul le zâmbi fetiţelor şi discută puţin cu ele despre păpuşile. Lor, dar încheie repede conversaţia, neizbutind să le întrebe nimic altceva decât nişte banalităţi. Fetele se întoarseră repede la joaca lor de lângă fereastră. Într-un fel, faptul că nici fetele, nici tatăl ei nu manifestaseră nicio afinitate reciprocă, o mai linişti pe Sarah, care socoti că poate deci să-i lase singuri şi să se ducă la bucătărie, fără a le mai deranja pe Emma Hollister şi pe sora acesteia. Abbie, auzind zgomot în ceea ce considera a fi bucătăria ei, îşi vârî capul pe uşă.

— Cu ce vă pot servi, domniţă?

— Cu nimic, doamnă Duncan, mulţumesc. Am un

musafir neaşteptat, care doreşte să servească un ceai şi n-am vrut să te deranjez de la cârpit.

— Dar nu-i niciun deranj, domniţă. Spuneţi-mi cu ce să vă servesc şi duceţi-vă înapoi la musafir. Pregătesc eu şi cu Emma tot ce trebuie şi vin apoi să vă servesc în salon. Cum vă închipuiţi că o vedetă ca dumneavoastră ar putea să-şi servească singură musafirii?

— Nu te alarma, doamnă Duncan. Spuse Sarah. Este tatăl meu.

— Vai, tatăl dumneavoastră! exclamă Abbie Duncan. Înseamnă că rămâne la masă. Am pregătit nişte plătică, deosebit de proaspătă şi bună, pe care am cumpărat-o azi dimineaţă de la pescărie. E destulă.

Sarah clătină din cap.

— Nu, mulţumesc: Nu poate să stea prea mult. De aceea am vrut să fac eu ceaiul. Cât mai repede casă poată să-şi vadă de drum.

— Bine, dar aveţi atât de rar oaspeţi, încât m-aş bucura să-mi îngăduiţi să vă servesc eu, dar, dacă nu vreţi... spuse doamna Duncan cu o notă de îndoială, uitându-Se la mâinile fine şi albe ale lui Sarah care ridicau de pe plită vechiul ibric negru.

Sarah turnă apa fierbinte în ceaşca de ceai şi zori s-o ducă în salon, nedorind să prelungească vizita bătrânului. Când se întoarse îl găsi discutând cu Lillibet ceva fără importanţă, dar Lillibet deveni atât de drăgăstoasă faţă de ea cu fiecare minut care trecea încât îi fu greu s-o stăpânească. Sarah o, dădu la o parte şi puse tava pe masă lângă tatăl ei...

— E plăcut de discutat cu copiii, remarcă Edward, parcă mai mult ca să spună ceva decât pentru că l-ar fi interesat subiectul”. Sarah îl suspectă însă că n-ar fi chiar neinteresat de unele laturi ale problemei.

Deşi nu ea le dăduse naştere fetelor, Sarah le iubea cu dragoste aproape dureroasă, se îndoia că tatăl ei va fi avut vreodată pentru ea alte sentimente decât cele faţă de un copil străin. Din pricina aceasta şi acum ca şi pe vremea când era copil, se simţea teribil de jignită şi de

aceea şi-ar fi dat sufletul ca să şi le ferească pe fetiţe de-o asemenea durere.

În acel moment Liza scoase un hohot de râs, Lillibet chicoti şi ea acoperindu-şi gura şi privind către Sarah ca să vadă dacă nu cumva are să le dojenească pentru că ridicaseră glasul. Sarah le zâmbi cald. Ce veselie, ce voioşie! Cum să-şi dorească cineva să le strângă la piept şi să le îndrăgească” Cum ar putea cineva să-şi iubească proprii copii?

— Sunt nişte copii foarte buni, spuse Sarah în loc de răspuns. Mă consider binecuvântată de Dumnezeu că le am.

Tatăl ei luă o lungă sorbitură de ceai ca să-şi spele sandvişul pe care tocmai îl terminase.

— Dar e mai bine să le ţii aici, ai? Un bărbat ca ducele nu vrea să fie supărat de progeniturile altui bărbat.

— Fetelor, de ce nu vă duceţi voi în grădină, să vedeţi dacă nu prindeţi nişte licurici?

— Le spuse Sarah…

— Dar nu-i destul de întuneric încă, protestă Liza.

— Sunt sigură că eu am văzut vreo câţiva spuse Sarah. Hai, duceţi-vă.

După ce ieşiră pe uşa, cu glasvand, dinspre peluză, Sarah se întoarse către tatăl ei.

— Te rog, să nu spui despre copiii mei că sunt progenituri ale altui bărbat, spuse ea mânioasă.

— Dar, e un adevăr din punctul de vedere al ducelui, spuse Edward Raymond. Lui nu-i eşti decât tu de folos.

— Nici pe el nici pe tine nici pe nimeni altcineva nu-l priveşte copiii mei. Ei sunt viaţa mea şi sunt capabilă să le procur tot ceea ce au nevoie.

— Şi despre tatăl tău ce părere ai? Nu-ţi pasă de ce am eu nevoie? Eu sunt ruda ta de sânge. Ar trebui să fii gata să te porţi cel puţin tot atât de bine şi cu mine cum te porţi cu ele. Ai fi capabilă să-mi dai cele o mie de lire pe care ţi le-am cerut?

Sarah clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu-ţi dau niciun ban:

— Nu pot să cred că mă refuzi cu adevărat, moacă. Se uită prin cameră. O casă la Londra şi asta – Te-ai aranjat bine şi cu teatru faci o avere! Cine ar fi putut crede că nu era nevoie decât să deschizi gura şi să cânţi câteva cântece ca oamenii să-şi deschidă portofelele? Dacă aş fi ştiut eu asta, mult te-aş fi pus sfinţi.

Sarah se uită la el, căutând să-şi îndepărteze sentimentul de neplăcere şi tristeţe i dispreţul pe care-l simţea faţă de el.

— Te rog acum să mă scuzi. Copiii trebuie să facă baie şi eu am promis că voi cânta mâine la biserică; aşa că va trebui să repet puţin.

Edward Raymond o privi prin ochii îngustaţi.

— Şi, zici că mă refuzi?

Sarah ridic fruntea în sus şi-l privi direct în ochi.

— Ştiu că n-o să mă crezi, dar am exact cât îmi trebuie ca să-mi plătesc datoriile pentru costume, îmbrăcăminte şi o mie de alte fleacuri necesare în cariera mea. În afară de banii necesari da să ţin două gospodării şi să plătesc două menajere şi să călătoresc şi să iau lecţii de canto, n-am niciun ban de cheltuit. Trebuie să economisesc ceva şi pentru zilele când nu voi mai juca. Ceea ce Câştig acum trebuie să-mi ajungă toată viaţa. Pentru a nu am alte venituri…”

Edward Raymond stătea în picioare, cu faţa de nepătruns în lumina roşiatică a soarelui de vară târzie ce se prefira prin fereastră.

— Şi zici că n-ai niciun ban ca să-i dai tatălui tău, ai moacă? Bine, să sperăm că situaţia ta se va îmbunătăţi cât de curând. Privi afară în direcţia în care o şterseră fetiţele în grădină.

— Drăguţe fetiţe, remarcă el. Foarte drăguţe, aşa cum erai şi tu când erai mică ca ele.

Harry Arthur Brett simţi o neobişnuită blândeţe, era tentat mai curând să se uite pe fereastră satisfăcut decât să răscolească conţinutul ziarelor împrăştiate pe masă. Totuşi, se supuse disciplinei de o viaţă şi încercă să citească măcar o jumătate până să fie din nou învăluit în

acea fericire care-l asalta de vineri încoace, copleşindu-l cu căldura ei.

Numai când veni Syon, arătând foarte jenat că-l deranja de la micul dejun, Harry îşi dădu seama că-şi petrecuse mai mult de o oră cugetând la diferitele imputări şi inadvertenţe pe care le făcuse Sarah Rappaport. Lucrurile pe care le aflase despre ea şi care-l înfuriaseră atât de mult mai înainte, nu-l mai necăjeau acum, o cercetare mai amănunţita în urma evenimentelor petrecute vineri seara nu părea să fi meritat mânia se i-o inspirase la început.

Îşi aminti cum îi zâmbise la petrecerea de la Bollingbrooks şi hotărî că furia lui fusese exagerată faţă de proporţia faptelor. Dacă fusese măritată, foarte bine – acum era văduvă şi într-adevăr nu avusese niciun motiv să i se supună. Şi, afară de asta, erau o grămadă de lucruri pe care" nici el nu i le dezvăluise, nu atât cu intenţia de a nu o decepţiona cât mai ales pentru că nu venise niciodată vorba. Şi foarte probabil, copiii reprezentau pentru ea ceva absolut deosebit de legătura cu el.

Fusese atât de rănită vineri noaptea după ce Varesi îndrăznise s-o atace în modul acela ruşinos şi fusese. Atât de curajoasă după aceea. Harry dorea foarte mult s-o cruţe pe viitor de asemenea" atenţii" nedorite. Vederea ei plângând i se păruse cel mai sfâşietor lucru la care asistase, vreodată, uitând în mod convenţional de faptul că şi el însuşi o făcuse să plângă de nenumărate ori. Ultima reţinere supărătoare pe care o avusese faţă de ea, în legătură cu neîndemânatecă încercare a tatălui ei de a-l şantaja, Harry şi-o şi scosese din minte. Nu mai auzise de om până atunci, nici Sarah nu menţionase niciodată de el. Refuzase, fără discuţie, când se oferise să-i plătească alocaţia trimestrială menţionată de tatăl ei şi deşi Harry fusese înclinat să considere asta drept o dovadă că vrusese, să ascundă căsătoria dinainte de a-l accepta în patul ei, acum nu mai credea asta…

Ea ştia că el era total împotriva căsătoriei ei cu Jeremy. N-ar fi întâmpinat nicio obstrucţie dacă" ar fi citit

acest mesaj în mod oficial în Camera Lorzilor şi că era mult prea deşteaptă să-şi închipuie că el, ca duce de Ormond şi cap de familie, ar fi posibil să o ia de soţie. Nu, o cunoştea mai bine acum şi ştia că era o femeie sensibilă – fragilă şi sensibilă cum sunt femeile, dar cu bun simţ. Înţelegea cu siguranţă la ce se putea aştepta de la el. Şi el simţea că vor ajunge, cu timpul la un acord nemărturisit şi când vor ajunge la aceasta, atunci va fi a lui cu trup şi suflet. Harry simţea cum Sarah se apropia din ce în ce mai mult de acest deznodământ cu fiecare strângere în braţe. Şi încă o dovadă a progresului din relaţiile lor era şi faptul că Sarah îi înapoiase toate bijuteriile pe care i le cumpărase el când abia o cunoscuse, în timp ce recentul dar, superbul şirag de perle cenuşii de la Hunt şi Roskill, îl păstrase. Fusese deosebit de încântat să i le dăruiască şi cu privirea plină de uimire şi încântare de pe faţa ei când i le prindea în jurul delicatului gât.

Harry zâmbi. Se gândi mai departe de când durau subtilele lor negocieri şi la sincera ei afecţiune, care devenise evidentă acum faţă de el. Avea inimă bună. Nefasta legătură cu Louisa Cosgrova lăsase o rană adâncă în sufletul lui care! făcuse s-o judece pe Sarah prea aspru la început şi să o considere lipsită de scrupule, deşi nu avea niciun motiv. Era cea mai frumoasă creatură şi, când se uita la el şi-i spunea că-l iubeşte, avea un efect deosebit asupra lui, un fel de strângere de inimă şi o senzaţie că i se strânge stomacul.

Se întoarse din nou la ziare, la articolele în legătură cu – petrecerea de la Cynthia Bollinghrook. Fusese atât de mândru acolo cu Sarah de braţul lui, uitându-se la el cu atâta dragoste. Sarah se purta atât de fermecător şi distins. Era. Cea mai perfectă candidată la rolul de amantă, care să fie introdusă la unele – deşi nu la toate – petreceri date de lumea bună. Dar erau atâtea invitaţii la petrecerile de la conace şi la cele ale notabilităţilor societăţii care mi aveau vederi atât de limitate despre, moralitate ca cei din burghezie.

— A sosit telegrama pe care o aşteptaţi, Înălţimea

Voastră.

— Spuse Syon. Fruntea lui era încruntată şi Harry îşi dădu seama că aşteptase câteva minute acolo ca să fie observat de Harry. N-aş vrea să vă deranjez cu această problemă, dar fiul. Lordului Hartington, Rupert, vrea să vă vadă. Nu l-am fixat eu întâlnirea, dar zice că dumneavoastră v-aţi referit şi la el când l-aţi invitat pe tatăl lui la weekend.

— Da – da, aşa e, răspunse Harry, reuşind cu oarecare greutate să coboare în realitate. Era pierdut în vise, se vedea parcurgând un coridor întunecos ca să pătrundă în camera lui Sarah, la o petrecere dintr-un mare conac, unde gazdele pline de amabilitate îl repartizaseră pe el şi pe Sarah, în camere ce comunicau între ele ţi unde servitorul suna un clopoţel cu o oră înainte de ceaiul de dimineaţă pe care îl aducea în cameră, în aşa fel ca oaspeţii îndrăgostiţi să poată rămâne în pat după ce-l beau înainte de a veni fata în casă sau feciorul să deretice. Ce perspectivă delicioasă să şi-o imagineze astfel.

— Şi, Înălţimea Voastră, aţi mai avut un musafir astăzi de dimineaţă. Sper că am procedat bine că l-am izgonit. Era bărbatul acela despre care mi-aţi spus să-l dau afară din casă când nu vrusese să iasă de bunăvoie.

Harry se încruntă.

— Despre cine dracu-i vorba?

Syon se uită împrejur să vadă dacă nu era vreun valet prin, preajmă ca să tragă cu urechea înainte de a răspunde.

— Insul care v-a înapoiat butonii de la manşetă, Înălţimea Voastră, spuse el încet.

Harry simţi că-i îngheaţă sufletul, o senzaţie îngrozitoare care-l lăsă fără glas. Înălţimea Voastră, îmi pare rău dacă v-am necăjit, dar mie mi-a făcut impresia că asta era dorinţa dumneavoastră în această problemă, adăugă Syon cu nervozitate.

— Pleacă!

Syon înclină din cap.

— Cum doriţi, Înălţimea Voastră, spuse el şocat. Ce

prost! Tocmai când ajunsese la concluzia că totul e-n regulă. Harry mai stătu încă vreo câteva minute în camera unde se servise gustarea de dimineaţă ca să-şi stăpânească emoţia şi să se poată duce să-l salute pe tânărul Hartington fără să-şi trădeze furia ce clocotea în el.

Edward Raymond trase de butonii vechi ai cămăşii gândindu-se că, deşi uzaţi, ar arăta mai bine dacă i-ar transfera la Manecile jachetei. Se plimbă încolo şi-ncoace prin Park Avenue şi-l văzu pe muşchiulosul secretar al ducelui ieşind din casă cu o mapă din piele şi câteva cărţi. Nu părea prea vesel şi Edward se bucură la gândul că îngâmfatul sodomit ar putea să aibă probleme.

Edward se decise să nu-şi mai încerce încă o dată norocul riscând să fie respins a doua oară majordomul era tot în spatele uşii. Ce, Dumnezeu, era doar un gentleman şi faptul că era nevoit să vorbească jos cu servitorii îl înfuria, înălţimea sa afurisitul de duce de Ormond era obligat să iasă şi el uneori şi Edward atunci îşi va încerca norocul. Şi n-a trebuit să aştepte mult. După mai puţin de o oră, trăsura ducelui coti dinspre grajduri dar Edward fu surprins să constate că ducele era deja în ea.

Opri repede o trăsură de piaţă şi-l urmări pe duce pe modernele străzi din Mayfair către Belgravia şi Whitehall. Trăsura ducelui se opri în fine în faţa Parlamentului. Edward plăti birjarului şi se grăbi să-l prindă din urmă pe duce pe trotuar, ce noroc! Aici la Whitehall toată lumea-l cunoştea pe duce aşa că Harry Brett nu putea risca o scenă: Acum trebuia să vorbească!

— Înălţimea. Voastră.

Ducele se întoarse încet, ochii lui de un albastru intens îl fulgerară cu antipatie când văzu cine-l strigase.

— Ce doreşti?

— Nu vreau să vă răpesc decât un minut din timpul dumneavoastră, Înălţimea Voastră. Edward păstra aerul de uşoară familiaritate în timp ce cerceta cu atenţie trăsăturile fetei de sub borul pălăriei înalte a ducelui pentru a găsi un indiciu care să-l ajute să rezolve această problemă dificilă. Birjarul şi feciorul ducelui nu dădeau

niciun semn că ar intenţiona să plece, era ca şi cum stăpânul lor fusese acostat de un cerşetor şi ar fi avut nevoie de ajutorul lor. Pe Edward îl înfuria faptul că aceştia îl considerau o persoană de grad inferior.

— V-am făcut o propunere acum câtva timp, Înălţimea Voastră, spuse el. Am venit după răspuns. Sarah şi cu mine suntem nerăbdători să ajungem la o înţelegere satisfăcătoare cu dumneavoastră ca să fie şi ea liniştită în legătură cu viitorul ei. Sarah nu o duce atât de bine cum vă imaginaţi dumneavoastră, are cheltuieli mari cu lecţiile de canto, cu costumele şi cu îmbrăcămintea.

Ducele se sprijini pe baston, silueta lui rămânând ţeapănă şi nemişcată.

— Am de gând să tratez această problemă direct cu fiica dumneavoastră, domnule, spuse el cu răceală.

— Vai, asta ar fi o mare greşeală, Înălţimea Voastră, replică Edward: cu un zâmbet împăciuitor. Modul cel mai simplu pentru a stabili ce trebuie să plătiţi este să trataţi cu mine. Sarah este o fată destul de ascultătoare. Dar, din când. În când, face lucruri ciudate dacă nu e strunită. Eu ştiu bine cum să fac asta în urma unei lungi experienţe.

— Zi aşa? îşi întinse ducele obrajii proaspăt raşi care mai păstrau o vagă umbră cenuşie a bărbii în lumina puternică a dimineţii – vizibil încordaţi. Sunt sigur că va fi cineva care S-o strunească dacă vă fi cazul. De aci-nainte nu-ţi mai permit să te” amesteci în treburile noastre. Şi acum pleacă înainte de a chema poliţia să te aresteze pentru şantaj.

— N-o să puneţi, să fiu arestat, Înălţimea Voastră, din acelaşi motiv pentru cart veţi plăti preţul pe care vi-l cer pentru prietenia cu Sarah pentru că nu doriţi să ajungă la presă nicio informaţie dezagreabilă. Eu ştiu prea multe şi dacă mă veţi aresta, ceea ce aş putea să spun poliţiei despre dumneavoastră şi despre Sarah nu ar rămâne în Niciun caz în secţia de poliţie. Şi-ar face drum în ziare. Sunteţi dispus să înfruntaţi această situaţie?

Ducele strânse cu putere bastonul.

— M-am gândit la toate posibilităţile şi n-am găsit

nicio. Cale prin care ai putea să mă ataci. Este deja bine cunoscut că o admir pe Sarah Rappaport, că aştept la teatru să o văd, că o scot să ia cina cu mine şi drept rezultat reputaţia mea nu a fost ştirbită cu nimic. Nu mai e nimic de adăugat la ceea ce este deja de notorietate publică pentru a schimba situaţia.

— Mai există, adulterul, izbucni Edward în timp ce faţa ducelui se întunecă şi ochii i se îngustară.

— Cred că vei constata, domnule, că niciun ziar nu va avea curajul să-şi asume această răspundere şi nici măcar să sugereze că se întâmplă aşa ceva. Chiar şi în cazul unui divorţ când se ridică o asemenea problemă, presa nu îndrăzneşte să facă aluzii la aşa ceva. Ducele vorbea liniştit, fiece cuvânt fiind plin de venin. Nu dădea atenţie salutului celor ce treceau pe lângă el, uitându-se la Edward într-un mod care-l făcu pe acesta să simtă un fior rece în ciuda căldurii de iulie de afară. În afară de aceasta nici eu nici fiica dumitale nu suntem căsătoriţi, problema nu se pune deci în acest context.

Edward era atent să nu răspundă furiei ducelui. El descoperise cu mult timp în urmă că păstrarea calmului şi a bunei dispoziţii avea un efect mult mai bun în situaţiile tensionate.

— Sunt sigur că Înălţimea Voastră ştie mai bine decât mine, cred, fără îndoială, că vă pot face un mare rău şi cred că sunteţi perfect conştient de aceasta chiar dacă nu vreţi să recunoaşteţi. Hai, să fin cinstiţi ca nişte gentlemani, niciunul. Dintre noi nu doreşte să fie târât într-un scandal public. Dumneavoastră doriţi compania fiicei mele şi eu în calitate de tată, trebuie să o asigur împotriva oricărei eventualităţi. Înălţimea Voastră, m-a informat mai înainte cinstit – şi eu apreciez această cinste – că nu intenţionau să vă căsătoriţi cu fiica mea. Eu trebuie să-i apăr interesele. Dacă nu vreţi să devină soţia dumneavoastră atunci trebuie să fiţi pregătit s-o asiguraţi din punct de vedere financiar. O să vă dau numele băncii la care veţi putea plăti suma stabilită, în fiecare trimestru: Pentru ce să nu ne strângem mâinile ca nişte gentlemani şi

să punem capăt acestei probleme?

— Watson!

Lacheul îşi făcu apariţia din spatele trăsurii venind lângă duce. Înalt şi bine. Legat, el îşi domina stăpânul, deşi ducele avea mai multă prestanţă.

— Înălţimea Voastră m-a chemat?

— Da, eu o să-mi continui drumul. Dacă acest individ va fi atât de nechibzuit încât să vrea să mă urmărească, reţine-l. Foloseşte-te de orice mijloace pentru aceasta.

— Sigur că da, Înălţimea Voastră!" – înainte ca Edward să apuce să facă vreo mişcare, ducele şi plecase. Făcând un pas în direcţia lui, Edward se trezi imediat cu faţa la pământ şi cu un genunchi proptit în spate şi cu mâna Stângă răsucită la spate.

— Lasă-mă, prostule strigă Edward. Genunchiul stătea neclintit şi el înjură şi" se luptă să se elibereze, dar fără rezultat. Am să te învinuiesc de atac la persoană! strigă el în spatele ducelui care se îndepărta. O să regreţi, Înălţimea Ta! Oamenii se opreau din drum, privind întâi la Edward doborât la pământ şi apoi către ducele care dispărea în umbra Parlamentului. Oamenii vor afla în curând adevărul despre dumneata duce!

Sarah îşi pudră uşor fruntea şi nasul, fredonând o frază muzicală ce-i rămăsese întipărită în minte. Harry era aici! Harry, Harry numai sunetul numelui lui şi o făcea să/te fericită. Nu venise la micul dejun nici ieri nici astăzi, nici luni după spectacol, dar astă-seară, miercuri, stătea pe locul lui obişnuit. Părea atât de furios şi preocupat încât se îndoia că auzise măcar o frântură din Puritanii. Fără îndoială că se petreceau evenimente tulburătoare în sfera politică. Era bucuroasă că venise în ciuda tuturor necazurilor pe care le avea şi se gândea cum să facă să-l sustragă de la starea în care se afla.

— Grey, unde sunt florile de la duce? vru Sarah să ştie pentru a citi cartea de vizită. Sâmbătă dimineaţă, după petrecerea de la Bollinghrooks, îi trimisese în strada Clarverton florile cu cel mai divin mesaj şi toată admiraţia celorlalţi fani ai ei nu egalase ceea ce simţea el pentru ea.

— N-a trimis nimic, domnişoară, replică Grey. Cu ce rochie vreţi să vă îmbrăcaţi?

— Ciudat, remarcă Sarah. A, cea galbenă, cred. Galbenă era un fel de a zice. De fapt era făcută din satin duchesse de culoarea untului, împodobită cu trandafiri de mătase pe margini şi cu mici buchete de trandafiri răspândiţi asimetric pe corsaj. Culoarea caldă a mătăsii grele mărea paloarea pielii bustului său, subliniată şi de panglica neagră de catifea de la gât, ale cărei capete atârnau pe omoplat şi peste talie în jos. Sarah trase câteva şuviţe din cocul pe care i-l făcuse Grey şi le răsuci în jurul degetelor ca să formeze mici cârlionţi pe la tâmplă. Îşi muşcă buzele ca să le dea culoare, incapabilă să se gândească la altceva decât la realizarea unui aspect cât mai atrăgător, dorind cu ardoare să-i placă lui Harry.

Bătaia puternică familiară a bastonului cu măciulia de aur răsună în uşa cabinei sale. În timp ce Grey deschidea uşa Sarah se mai examina încă o dată în oglindă, plină de o bucurie debordantă.

— Bună, Harry.

— Bună seara.

Ducele era atât de rigid că-i tresări inima. Probabil că i se întâmplase ceva foarte grav dacă nu se luminase niciun pic de vesela ei primire. Se adresă imediat cabinierei:

— Grey, dacă nu mai ai nimic de făcut poţi pleca.

Grey făcu o plecăciune către Harry: Înălţimea Voastră.

Când se închise uşa în spatele ei, Sarah spuse:

— Sunt atât de bucuroasă că te văd, Harry! Văzând că nu răspunde nimic, se îndreptă spre el. Dornică să-l consoleze, Sarah se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-l sărute pe obraz. Părea împietrit, dar ea ţinea cu tot dinadinsul să-l înveselească. Ducele nici măcar nu zâmbi şi nici nu se aplecă în întâmpinarea sărutului pentru a-i uşura efortul de a ajunge până la obrazul lui, privind-o cu ochi întunecaţi şi adânci. Sarah îi zâmbi.

— Eşti atât de distant astăzi. Vrei să vorbim despre

ce te frământă?

El se îndepărtă de ea şi, prost dispus, filă cărţile de vizită de pe toaleta ei.

— Toţi ăştia, spuse el lăsându-le să-i cadă printre degete şi m-ai ales pe mine. Se întoarse ca să o vadă din nou. Pentru ce pe mine, Sarah?

— Pentru ce pe tine? Clătină din cap Sarah. Nu înţeleg întrebarea.

El făcu un gest cu mâna către grămada de cărţi de vizită.

— Ai atâţia admiratori, Sarah. Pentru ce m-ai ales pe mine şi nu pe altul dintre ei?

Ea râse de modul solemn în care se purta, nevrând ca proasta lui dispoziţie să-i cuprindă pe amândoi.

— Şi pentru ce nu tu? Ai vreo boală îngrozitoare despre care nu ştiu eu? Sau ai vreo deficienţa care a scăpat atenţiei mele?

El o privea cu răceala ochilor de safir în adâncul cărora se citea o doză de disperare. Sarah se străduia să menţină discuţia pe un ton vesel. Poate că-i va da nişte răspunsuri mai concrete ca să-şi poată da seama despre ce era vorba înlăturând incertitudinea.

— După câte îmi amintesc, nu prea mi-ai dat posibilitatea să aleg. Ai pătruns în salonul meu şi mi-ai cerut insistent să-ţi acord toată atenţia.

— Aşa am făcut? Atunci, dacă n-aş fi fost atât de insistent ai fi ales pe altul?

Ea-şi puse mâna pe braţul lui.

— N-aş fi ales pe nimeni, Harry. Eu nu-mi caut un bărbat.

El scoase un suspin de uşurare şi se întoarse cu spatele către ea.

— Mă rog la Dumnezeu să te pot crede.

Sarah începu să se teamă de proasta lui dispoziţie, de mânia întunecată şi rece care-l făcea să fie atât de înţepenit.

— Aş vrea să ştiu ce te frământă. El se întoarse repede.

— Tu! Tu mă frămânţi.

— Vai, Harry! Acum era lămurită. Pentru toate frământările tale eu am un singur răspuns de care nu trebuie să te îndoieşti. Te iubesc, Harry! Nu vreau decât să-ţi plac. Trebuie să vii întotdeauna la mine ca să scapi de grijile tale şi să nu te mai gândeşti la nicio. Altă problemă când închidem uşa în spatele nostru.

Sarah se lipi de pieptul lui şi i se dărui cu cochetărie când el nu răspunse la gest, lipindu-se cu trupul de trupul lui, culcându-şi capul pe umărul lui şi înlănţuindu-i cu braţele mijlocul rigid.

— Mi-a fost atât de dor de tine, şopti ea. Sunt patru zile de când nu te-am văzut dar mie mi s-a părut că a trecut o veşnicie.

Lâna pelerinei lui de seară era caldă şi moale la pipăit, mulată pe trupul lui sobru şi elegant cum îl vedea Sarah cu ochii minţii – cu muşchi puternici, pe oasele fine şi delicate, cu neaşteptatul păr mărunt de pe piept. Îi dădea fiori când se gândea la asta şi un alt fior şi mai puternic la amintirea mângâierii părului lui cârlionţat pe pieptul ei în timp ce o săruta.

— Ai vreun program astă seară? întrebă el cu voce răguşită. Sau te pot conduce acasă?

Sarah se dădu un pas înapoi, puţin jenată de extravaganta ei dovadă de afecţiune faţă de felul lui rezervat.

— N-am niciun program.

El stinse cele două lămpi din cabină.

— Atunci să mergem.

Pe trotuar, Harry salută fiecare admirator al ei cu un aer morocănos. Sarah mergea grăbită înaintea lui, cu capul plecat, ca şi cum ar fi vrut să evite privirile neîncrezătoare ale oamenilor care-i împingeau tocuri şi fotografii când trecea pe lângă ei. Fără îndoială că ei îşi închipuiau din diferite motive că ar trebui să fie trataţi în mod curtenitor, dar erau măturaţi de întunecatul, nerăbdătorul duce, pe a cărui gură senzuală se citea ameninţarea.

— Harry, te frământă ceva serios, spuse ea ezitant când s-au aşezat în trăsură. Când trăsura se puse în mişcare mănuşile lui albe sclipiră în lumina lunii, cum ţinea el mâinile încleştate pe bastonul de lângă genunchi. Nu vrei să-mi spui, te rog, despre ce este vorba? Ştiu că nu poate fi vorba despre mine.

— Nu poate fi? întrebă el şi se întoarse spre ea, cu marginea obrazului argintată la lumina lunii; nu i se vedeau decât genele întunecate umbrind scânteierea ochilor lui adânciţi în găvanele lor.

Mă uit la tine cât eşti de perfectă, de frumoasă şi de dulce, eşti şi curajoasă şi cânţi ca un înger dar…

— Dar ce, Harry? întrebă ea uimită.

— Dar nu mai ai bani – tot cheltuind pe costume şi haine şi-ai făcut o gaură-n buget.

Sarah simţi cum i se împurpurează obrajii din cauza încurcăturii în care se afla.

— Nu chiar o gaură, spuse ea enervată.

— Dar suficient cât să aibă repercusiuni asupra viitorului tău, totuşi? Vocea lui o izbi prin agresivitatea ei, o notă de asprime i se imprimă pe faţa ascuţită, în timp ce o ameninţa.

— Sunt… sunt puţin neliniştită, fu ea de acord. Admit că trebuie să mă îngrijesc ceva mai mult de bani şi de felul în care-mi voi îndeplini obligaţiile în viitor, da, dar nu vreau să vorbesc cu tine problemele mele personale. Te rog să mă scuzi, dar asta-i problema mea personală. Şi cu siguranţă că putem petrece timpul în care suntem împreună mult mai bine!

Atingându-l, Sarah voia să-l liniştească, să-l facă să nu se mai îndoiască de ea şi să lase la o parte lucrurile neplăcute cum ar fi politica şi banii. Când Harry încercă să vorbească din nou, ea îi acoperi buzele, cu vârful degetelor. Sarah observă şocul din ochii lui şi se întrebă dacă nu mersese prea departe – dar nu vrusese decât să-l liniştească. Sarah îşi ridică faţa şi se întoarse, întinzându-se să-i găsească buzele cu buzele ei.

Harry scoase un geamăt din gât, aproape ca un

mârâit apoi se aplecă brusc spre ea.

— Ah, Sarah. O trase cu brutalitate către el, răsucind-o ca să-şi poată plimba buzele pe faţa ei.

Sarah îi încolăci mâinile în jurul gâtului în timp ce el o potopea cu sărutările lui pasionate pe gât. Sarah îşi trecu degetele prin Părul lui negru, imaculat, răvăşindu-i-l. Dulcea ameţeală pe care o provoca săruturile lui, o simţea ca pe o arsură în adâncurile ei. Orice gând neplăcut şi orice îndoială l-ar fi frământat dispăruse, acum Harry nu se mai concentra decât asupra ei şi Sarah triumfa încântată de puterea pe care o exercita asupra lui de a-l îndepărta de tot ce era lumesc.

Harry o sărută şi o îmbrăţişa cu putere, ţinându-şi respiraţia. Sarah se întinse simţindu-şi sângele zvâcnind şi căzând pradă unei tensiuni dureroase. Se strânse” lângă el, fără să se teamă de această promisiune de a se confunda cu el. Dragostea o copleşea, simţea nevoia să-l facă fericit cu dragostea ei şi-ar fi dat sufletul pentru el şi în schimb drept răsplată nu-şi dorea decât recunoaşterea din partea lui. Forţa pasiunii lui o vlăguia de putere. Un sărut sălbatic şi fierbinte dădea loc altuia şi altuia, până când avea ciudata impresie că nu mai avea aer.

El se aplecă din nou asupra ei în aşa fel încât s-o facă să-i simtă greutatea trupului peste ea, pieptul lui apăsându-l pe al ei îl făcu să simtă şi el aceeaşi lipsă de aer. Harry o sărută sălbatic, cu disperare, limba lui căutând-o pe a ei, cu gurile lipite una de alta, înlănţuiţi în jurul lui aţâţându-l cum se întindea şi se lipea de el încercând să-şi satisfacă năvalnicul impuls interior. Ah, îl iubea atât de mult şi-i plăcea să-l simtă excitat.

Deodată se întâmplă ceva care o sustrase vreo piatră lovise spatele trăsurii, poate, sau vreun birjar neatent frânând caii într-o mişcare laterală, a lovit trăsura lor. Simţise şi el impactul, oprindu-se din frământarea sânilor ei, destinzându-şi totodată şi cealaltă mână cu care-i strângea mijlocul.

Harry o privi pe Sarah pierit, cu ochii înspăimântaţi. Dădea şi el dovadă de aceeaşi dezorientare ca şi ea. Sarah

râse nesigur, gura ei crispată de iritare, slăbi forţa sărutului. Dar impulsul dureros mai pulsa încă fierbinte şi puternic prin ea, mai potolit dar destul de stăruitor. El o făcea să-i piară sfiala.

— Vezi, spuse ea, cu o voce care nu mai semăna cu vocea ei obişnuită, cum ne putem petrece timpul mai bine. Niciodată nu fusese atât de nesăbuită, atât de gata să renunţe la orice precauţie în legătură cu ce se va întâmpla mai departe.

Harry îşi înfundă faţa în mâini şi spuse cu voce sfârşită.

— Ah, Sarah, când m-am întors astăzi, eram atât de furios pe tine, dar când sunt alături de tine, uit de toate, de toate în afară de tine.

Ea-i zâmbi radioasă.

— Dar aşa şi trebuie să fie! Eu vreau să am puterea asta şi s-o folosesc întotdeauna ca să te mângâi şi să-ţi alin durerile.

— La dracu’ cu alinarea şi cu mângâiatul, spuse el iute. Eu te vreau, Sarah, am nevoie de tine. Şi o sărută, pătimaş şi posesiv.

Sarah fu ameţită de curentul pe care-l degaja el feroce, impunând un răspuns. Când putu, să vorbească din nou, Sarah spuse cu respiraţia tăiată:

— Te vreau şi eu Harry, dar trebuie să ai puţină răbdare cu mine.

Harry îi luă mâna şi i-o puse pe pieptul lui.

— Simţi, Sarah? întrebă el cu respiraţia întretăiată. Ea simţea o agitaţie, mâna ei se mişca în ritmul ridicării şi coborârii pieptului lui. Asta-mi faci tu mie! Of, Doamne! Şi de fiecare dată, deşi sunt hotărât să pun capăt situaţiei ăsteia, tot aici ajung. Sunt neputincios în faţa ta. Ştiu că nu-i decât o problemă de bani, dar eu aş vrea să fie ceva mai mult. Nu-mi pasă de bani, Sarah. Jur pe Dumnezeul meu că nu-mi pasă! Vei avea destui bani, nu te teme, dar nu pot să suport să fiu tras pe sfoară de tine. Spune-mi care e banca la care vrei să-i depun, dar nu mă decepţiona convingându-mă că nu ai sentimente. Nu pot suporta asta,

Sarah – mă auzi? Nu pot suporta asta. Lasă-mă să am din sentiment ceea ce ar trebui să cumpăr cu bani, nu mă decepţiona, declară el cu vehemenţă, cu faţa lipită de a ei. Aş fi fericit să ştiu că Ceea ce-mi declari este adevărat, chiar dacă m-ai iubi mai puţin decât aş dori eu.

— Vai, Harry. Ea simţi cum o podidesc lacrimile. Ce sunt toate astea? Ea-i luă mâinile într-ale ei, mâinile lui puternice şi delicate. Ce vrei să spui, pretinzând că nu simt? Te iubesc, Harry!

— Nu spune asta când nu crezi în ceea ce spui mai bine cumpăr cinstit cu bani, spuse el aspru. Te doresc şi am nevoie de tine şi o să te plătesc la preţul pe care-l pretinzi. Şi Dumnezeu ştie, cu ceea ce simt acum pentru tine, voi sfârşi prin a-ţi plăti de două ori pe cât ceri. El o strânse de mână maxilarul zbătându-i-se. Fii a mea în seara asta, Sarah! Fără promisiuni şi declaraţii şi tot felul de trucuri. Fii amanta mea, Sarah – acum, în noaptea asta şi n-o să regreţi niciodată!

Trăsura se opri. Ea îl privi înspăimântată, o lumină dispreţuitoare arzându-i ochii, pasiunea ei visa la ceva ciudat, la o dragoste caldă şi puternică aşa cum o simţea în inima ei şi cu greu putea suporta să se uite în ochii lui. Ajunseseră la un impas de proporţii monstruoase şi el nici nu bănuia măcar.

Sarah sări din trăsură chiar în clipa în care Grimes deschise portiera trăsurii. Ea văzu raza de lumină de pe pavaj, care se strecura prin uşa deschisă de la numărul cincisprezece. O îmbia, fiind ca un rai al salvării pentru o inimă asediată. Ieşirea ei grăbită fu însoţită de un foşnet provenind de la rochia ce se prinsese în scara trăsurii. Nu ştia cât din frumosul satin de culoarea untului rămăsese în urma ei. În momentul acela abia înregistrase rezistenţa pe care o opusese materialul şi nici nu-l auzise pe Harry strigând în urma ei ca s-o oprească.

Emma Hollister aruncă o privire spre Sarah şi trânti uşa în urma ei, trăgând zăvorul cu un sunet metalic. Sarah se rezemă de perete, trăgând disperată de corset pentru a-şi degaja pieptul în nevoia imperioasă de aer. Emma

Hollister privi la satinul atârnând pe podea şi la trandafirii sfâşiaţi de pe margine care atârnau doar de un fir.

— Ce s-a întâmplat pentru numele lui Dumnezeu? întrebă menajera, obrajii ei ofiliţi prinzând culoare şi ochii scăpărându-i.

— Vai, doamna Hollister, exclamă Sarah, hohotind. El… el…

— Linişteşte-te dragă – trage-ţi sufletul! Chem poliţia una două.

— Nu, nu aşa, gâfâi Sarah. Nu aşa! Vai doamna Hollister, îmi spunea că… mă vrea şi… şi că are nevoie de mine… Trase puternic aer în piept… Şi zicea că mă plăteşte… dar… nu că mă iubeşte! Menajera îi întinse braţele şi Sarah se lăsă în ele, cazând peste bătrâna femeie. Vai, doamna Hollister, sunt pierdută!

XVI

Henry Arthur Brett era străbătut atât de mânie cât şi de dorinţă trupească. Demonul impulsului lui sexual avea asupra temperamentului său aceeaşi influentă pe care o are luna plină asupra oceanului când îl ţine departe de pământ. Harry bătea în acoperişul trăsurii şi când apărea lacheul la fereastră să întrebe ce-i porunceşte, răspunsul era invariabil acelaşi.

— Spune-i lui Grimes că vreau să conducă pe Sf. Paul şi de acolo să meargă de-a lungul curţii bisericii Sf. Paul spre Fleet Street, Ştrand, Haymarket şi s-o ia în sus pe Regent Street către Portland Place – şi să conducă trăsura la pas.

— Da, Înălţimea Voastră, înclina lacheul din cap. El stătea cocoţat la şase picioare înălţime, era un tânăr robust, frumos, pe care stătea admirabil livreaua maro cu verde buteille a casei Ormond. Fără îndoială că fetele roiau în jurul lui când ieşea la plimbare. Gândul acesta nu-l încânta deloc pe duce.

Grimes conduse trăsura spre est de-a lungul debarcaderului Victoria către St Paul în West End. Harry privea luminile lămpilor de gaz aliniate de-a lungul drumului şi reflectarea lor scânteietoare pe apa Tamisei

concura cu lumina lunii la iluminarea drumului trecătorilor întârziaţi, bucurându-se de îmbălsămată noapte de iulie.

Văzu femei însoţite plimbându-se de-a lungul podului Blackfriar. Le râvni, privindu-le cu ochi îngustaţi ca o fiară care-şi selectează victima dintr-o turmă. Văzu o blondă care era mai drăguţă decât celelalte şi imediat se gândi la ce ar putea face cu ea Avea nevoie neapărat de o femeie.

Demonul lui o respinse pe blondă şi nu lovi cu bastonul în acoperişul trăsurii pentru a-i încetini mersul. Grimes trecu pe St. Paul şi se întoarse din nou către est, conducând trăsura de-a lungul drumului spre Parcul Regent, cum îi ceruse Harry, drum bine cunoscut pentru prostituatele ce-l frecventează şi pe care taţii şi soţii nu-şi lasă fiicele şi soţiile să-l parcurgă. Harry se ascundea în întuneric ca o pasăre de pradă flămândă, pescuind din ochi femeile. Câte una îi părea frumoasă, dar când ajungea în bătaia luminii vedea că nu era aşa.

Trecând prin Haymarket Grimes parcurse strada Windmill şi reţeaua de alei şi străduţe cunoscute sub numele de Babylon. Aici nu îndrăzneşte să pună piciorul nicio altă femeie în afară de prostituate după ce se lasă înserarea. Harry ştia că tot ceea ce purta o fustă era de vânzare. Era destul să-şi aleagă o femeie şi putea să facă orice-i plăcea cu ea – absolut orice.

În loc de a face asta el se îmbată, deşi nu cu intenţie. Căută coniacul pe care îl ţinea Grimes în trăsură şi-l bău cu înghiţituri mari ca să i se pară mai apetisante femeile. După ce trecură de Regent Street şi se ivi în faţa lor parcul, el tot nu găsise o femeie care să-i corespundă aşteptărilor. Mânat de imaginaţia lui febrilă, împins fără încetare de imboldul lui demonic nesatisfăcut, se hotărî să pornească în căutarea unei prăzi mai selecte.

Leicester Square la Kate Hamilton, ce Dumnezeu! mai trase el o duşcă bună de coniac. Acolo o găsi ceva mai mult decât păpuşi care fac grimase şi lichior care nu face decât să-l doară capul a doua zi. Dar în cele din urmă numai lichiorul şi-a îndeplinit misiunea. Femeile defilau prin faţa lui prin salon expunându-se cât mai destrăbălat

cu putinţă, ca să producă cele mai erotice efecte – acoperite cu voaluri ţi dantele şi mătăsuri şi cu şoldurile legănătoare, încadrate în postavuri cu talii încorsetate, cu sâni de toate felurile de la virginali la materni, dar niciuna dintre ele nu purta cămăşuţa albă de bumbac a castei văduve inocente şi jupoane vechi, evident durabile, de femeie practică care nu studiază erotismul dar care poate să scoată din minţi un bărbat.

Cum stătea, trist şi înfrânt, în cel mai bun salon al lui Kate Hamilton, observă că cineva îl privea cercetător.

— Nu eşti ducele Ormond?

— La dracu', eu sunt, spuse el iritat. Studiind figura din faţa lui constată că era tânărul Hartington.

— Ai venit în cetatea doamnelor?

— Am avut o seară grea, mârâi el. Îşi dădu seama că pentru oricine nu cunoştea întreaga poveste, remarca părea a fi non sequitur, dar nu avea intenţia să-şi împărtăşească povestea vieţii unui pui de târfă-Harty.

— Am băut cam mult, mărturisi el, privind către doza dublă de coniac din paharul lui şi întrebându-se pentru ce apelase atât de mult la el în timp ce femeile defilau prin faţa lui.

— Cel mai bun lucru, spuse tânărul Hartington, singurul remediu eficient este uneori ceva" picant.

Harry se gândi un timp la asta. Era clar că îl făcuse să se simtă bine, că-l luă pe puşti sub aripa lui. Şi se gândi la ce bun să stea la Kate Hamilton când remediul lui se afla în strada Claverton.

— Dar, Înălţimea Voastră, murmură Grimes când auzi destinaţia, este foarte târziu şi…

Harry îşi lăsă capul în jos şi clătină din el, ţinându-se cu putere de uşa trăsurii ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Nu mă provoca Grimes. N-am nevoie de sfaturi, spuse el cu glas scăzut, mortal.

Lui Harry i se părea că vizitiul o apucase pe un alt drum spre Pimlico, bântuind încoace şi-n colo, peste tot, pe toată faţa pământului şi neajungând la destinaţie. Harry deşurubă dopul sticlei cu coniac, pe care dăduse o sumă

scandaloasă la stabilimentul lui Kate Hamilton şi cântări situaţia, în cele din urmă, crezu că a ajuns la o soluţie. Bătu cu bastonul în acoperişul trăsurii. Trăsura se opri şi când lacheul sări jos de pe stinghia pe care stătea cocoţat la spatele trăsurii şi apăru la fereastră, Harry se înclină către el şi zise:

— Spune-i lui Grimes că dacă el a uitat drumul la Sarah Rappaport, eu nu l-am uitat şi pot foarte uşor să iau o birjă de piaţă să mă duc acolo, numai că dacă o să fac asta, n-o să mai am niciodată nevoie de serviciile lui.

— Da, Înălţimea Voastră. Sigur, Înălţimea Voastră.

Când trăsura se opri la rigolă, la numărul cincisprezece nu se vedea aprinsă nicio lumină. Harry aşteptă ca Grimes să-i deschidă uşa trăsurii, dar când acesta nu se arătă, Harry o deschise singur şi o porni pe trotuar.

— Să nu-ţi închipui că sunt atât de beat ca să nu-mi aduc aminte ce mi-ai făcut, spuse el privindu-l fix pe Grimes: Crezi că mă poţi ţine în şah nedeschizându-mi uşa, te înşeli. Vizitiul stătea ţeapăn pe capra lui, fără să scoată niciun cuvânt.

Harry parcurse încet şi cu grijă drumul până la uşa din faţă şi aici îşi dădu seama că nu-şi luase bastonul. Privi deasupra uşii cu numărul cincisprezece, spre arcada cu cele opt ochiuri de geam. Chiar deasupra scărilor, licărea lumina unei lămpi.

— Sarah! răsună glasul lui tunător în liniştea nopţii.

I se păru că vede nişte glezne albe, ieşind de sub nişte fuste, mişcându-se în partea de sus a holului şi după aceea îşi pierdu echilibrul. Se clătină răsucindu-se în afara marginii verandei. Şi lovindu-se într-un punct dureros de la gleznă, lucru care-l înfurie şi mai tare.

— Sarah! mugi el. Vino şi deschide uşa Lumina slabă a lămpii se micşoră şi dispăru.

— Ştiu că nu dormi, urlă el. Şi întorcându-se către rigolă strigă: Watson – sau care o fi fiind acolo dă-mi bastonul!

Valetul aruncă o ocheadă alarmată către Grimes şi

sări jos din spatele trăsurii. O dată ce avu bastonul în mână, Harry uită pentru o clipă pentru ce-l ceruse, apoi cercetă uşa verde din faţa lui, lovi în ea răsunător şi băţul îi zbură din mână.

Furia oarbă a propriei neputinţe îl copleşi pe Harry. Răpus de durerea de la gleznă, făcu ceva ca să fie luat în seamă. Încalecă pe coama verandei, înhaţă din nou bastonul şi se îndreptă şchiopătând către fereastra din faţă. I se păruse că vede o umbră mişcându-se pe acolo şi făcu semn cu bastonul către ea.

— Ştiu că eşti acolo, Sarah şi ai putea să-mi deschizi uşa! strigă el. De data asta o s-o aibă. Se duse să spargă geamul ca să-i atragă atenţia, dar calculă greşit. Sunetul puternic şi deranjant de geamuri sparte dădu în noapte o vădită semnificaţie repetatelor lui strigăte invocând-o pe – Sarah. La ferestrele din împrejurimi începură să se aprindă luminile şi apărură capete pe la ferestre.

— La dracu', este ora trei dimineaţa, omule! Pleacă de acolo strigă o voce de bărbat. Şi adăugă peste umăr, către o persoană din cameră: Este tot, ducele ăla, lunatic, care i-a spart zilele trecute, uşa din faţă.

Harry ştia foarte bine că distribuirea efortului pe două fronturi nu ducea la niciun rezultat. Nu dădu atenţie imprecaţiilor bărbatului.

— Sarah! Deschide acum sau o să-ţi sparg geamurile până când o să deschizi! Şi ca să întărească această idee, mai lovi unul. Geamul zbură ţăndări în mod satisfăcător. Asta o s-o facă să înţeleagă!

Geamurile trosniră sub picioare în timp ce el se întorcea la uşa din faţă din nou şi începu să bată în ea ritmic.

— Chem gardianul la tine, măi, nebunule! Harry întâmpină sugestia de la uşa de alături cu o înjurătură trivială şi continuă să bată darabana cu bastonul în uşă. Se alăturară şi alte voci ideii de a chema gardianul. Harry se hotărî să grăbească desfăşurarea lucrurilor spărgând geamul de deasupra uşii.

— Nu vreau să plec, Sarah! O să discuţi cu mine,

strigă el la ea. Îmi datorezi asta cu prisosinţă.

— Cum rămâne cu odihna noastră? întrebă o voce stridentă de femeie.

— Cine ne va reda liniştea? Du-te acasă, fiinţă patibulară! Birjar! Nu vezi că stăpânul tău a băut prea mult! Dă-te jos şi ia-l de aici, omule şi suie-i în trăsură şi lasă-ne să dormim liniştiţi!

— Sarah! Harry perfora într-o progresie neregulată cu capul bastonului cele opt ochiuri de geam de deasupra uşii. Geamul se prăbuşi peste el şi avu o senzaţie de arsură pe obraz. Durerea îl făcu să se gândească la situaţia grea în care se afla.

— Ah, Sarah, dacă ţii vreun pic la mine, lasă-mă să intru. Mi-o datorezi, fie şi numai pentru perlele ce ţi le-am dăruit!

Harry lovi din nou uşa cu disperare şi deodată îşi dădu seama că pe ea era montat un ciocănel de alarmă şi începu să bată cu el, iară şi iară.

— Asta le-a pus capac! auzi vociferând un bărbat.

Harry lăsă să-i umple urechile zgomotul de alamă lovită pe alamă, ca să se înece amorul şi furia. O să vină ea jos la el. Îşi băgase în cap că ea trebuia să coboare la el. Mâna îi obosise de atâta bătut, se împletici înapoi către trotuar şi se adresă privind către fereastra ei.

— Sarah, te aştept, pentru Dumnezeu, nu vreau să plec.

— Ba, o să pleci, spuse, bărbatul din vecini, printre dinţi şi se auzi o uşă trântindu-se în stradă.

Nu mult după aceea, Harry nu mai ştia ce se întâmpla exact. Crezuse că recunoaşte feţele gardianului înalt şi a celui scund care-l ajutaseră cu ocazia situaţiei turbulente, de acum câteva zile, împreună cu lacheul şi cu Grimes să spargă uşa. Lovi cu bastonul ca să-i facă să păstreze distanţa, dar atunci căzu cu putere la pământ deşi nu-şi dădea seama din ce motiv.

— Sarah! Vocea lui nu mai avea vigoarea iniţială, redusă şi slăbită de atâta efort.

Se ajută cu mâinile ca să se ridice în picioare, nu tot

atât de curtenitor cum fusese mai înainte şi de atunci totul se estompă într-un amestec de voci, toate – în afară de a lui – strigau. El se bălăbănea, împleticindu-se către o voce care insista asupra dreptului de a nu fi tulburat la ora trei dimineaţa. Harry simţi ceva care-i produse durere şi apoi cum era supus la represalii şi totul fu învăluit în întuneric.

Sarah stătea cu faţa îngropată în mâini, încercând să-şi imagineze cât va înrăutăţi lucrurile refuzul ei de a-l primi pe Harry. Fiecare ziar relata prăpădul în felul său propriu, unele mai sinistru ca altul, dar toate puneau numele ei alături de cel al lui Harry. Mai bine l-ar fi înhăţat şi l-ar fi împins la closet, l-ar fi încuiat şi ar fi aruncat cheia! Şi-ar fi scos furia pe ea, dar cel puţin beţia lui s-ar fi manifestat fără martori din afară, doar în faţa ei.

— N-ai mâncat nimic în dimineaţa asta, draga mea, spuse Emma Hollister.

Sarah suspină. Când doamna Hollinster îi zicea – draga mea asta însemna întotdeauna că lucrurile mergeau prost. Sarah îşi masă tâmplele dureroase. Două nopţi de nesomn şi de plâns încontinuu – cu siguranţă că pe Harry îl durea mai puţin capul decât pe ea. Dar nu asta o frământa pe ea acum.

— O să-ţi ud o cârpă cu lavandă, spuse menajera şi după aceea, când o să te simţi mai bine, trebuie să încerci să mănânci cât de puţin, altfel nu ştiu cum o să reuşeşti să cânţi în seara asta.

Sarah respiră adânc, umerii ridicându-i-se sacadat.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse ea apatic. Şi trebuie să găsesc o cale să apar în public, totuşi, se gândi ea. Slavă domnului că fetele sunt încă prea mici ca să citească ziarele şi le mulţumeau doar presa pentru copii ca The Infanfs Magazine şi Linie Folks. Sarah îşi înăbuşi o izbucnire de râs isteric. Escapada ducelui de Ormond căpătase o asemenea notorietate încât nu ar fi fost imposibil să apară în cele din urmă chiar şi în paginile revistelor pentru copiii, poate că o poveste educativă despre cum poate să-i doboare intemperanta chiar şi pe cei mai puternici.

Harry nu făcea nimic pe jumătate, asta-i clar. Datorită lui se făcuseră de râs amândoi în mod spectaculos, deşi signor Campanari şi Isabella şi Emil von Keppel făceau cu toţii corp comun că nimeni nu va gândi nimica rău despre ea – ci doar despre duce, faptul că ei simţiseră nevoia să spună aşa ceva îi demonstra cât de rău stăteau lucrurile. Şi Alice Grey i-a întărit această bănuială când a făcut remarca, în timp ce o îmbrăca în cabină, pentru spectacolul de vineri seara, că o primă donna de talia ei poate avea şi adoratori maniaci, beţivi sau furioşi sau care să se bată chiar şi în duel pentru ea. Sarah se privea în oglindă în timp ce cabiniera îi ataşa diferite meşe de păr pentru a-i da bogăţia părului Elvirei şi-i netezea vârfurile părului ei blond de la marginea meselor. Dar iscusinţa cabinierei nu a reuşit totuşi să-i înlăture paloarea cadaverică a pielii şi cearcănele de sub ochi.

Sarah, când se sculă sâmbătă dimineaţa, îşi îmbrăcă vechea rochie neagră. Cu spatele drept şi cu un zâmbet forţat politicos luă o birjă până la Piccadilly la nr. 148 unde intră la Hunt şi Roskill.

— Cu ce vă pot servi, doamnă?

Sarah aşează cutia cu perlele cenuşii pe tejghea.

— Am primit aceste perle şi vreau să vi le înapoiez. Cred că au fost cumpărate de aici. Le recunoaşteţi!

Mâna fină şi albă a vânzătorului cumpăni şiragul mai întâi într-o mână apoi în cealaltă.

— Da, doamnă. Nu mai există altele la fel cu ele. Vreţi să vă alegeţi altceva în locul lor?

— Nu! Trase ea de umeri înapoi, scoţând pieptul înainte şi respirând adânc. Vreau doar să vi le înapoiez.

Vânzătorul examina o clipă perlele înainte de a risca o scurtă examinare a persoanei ce i le adusese. Fiind vorba de un unicat, fără îndoială că ştia precis cine era cumpărătorul şi, ca atare şi cine trebuia să fie ea. Deşi fata lui nu oglindea nimic altceva decât respect, totuşi lui Sarah i se păru că dincolo de această mască mai vede ceva. Dispreţ! Amuzament!

— Vă rog să mă scuzaţi puţin, doamnă, mă întorc

imediat singura dorinţă a lui Sarah era să poată pleca, dar se întreba amarnic dacă era cazul să plece înainte de a rezolva definitiv această problemă, aşa că aşteptă cumplit de stingherită, convinsă că toate şuşotelile din magazin erau la adresa ei şi că devenise atracţia principală rivalizând cu toate acele cutii cu giuvaieruri strălucitoare.

— Bună ziua, doamnă. Eu sunt directorul, domnul Herbert. Înţeleg că doamna doreşte să returneze perlele.

— Aşa este, spuse Sarah, abia reţinându-şi tentaţia puternică de a fugi. Este vreo problemă?

— Nu, doamnă, absolut niciuna.

— O asigură domnul Herbert, numai că, vă rog să-mi spuneţi, doamna doreşte bani lichizi, pe loc? Vă întreb pentru că ar fi vorba de o sumă foarte mare, atât de mare încât mă tem că nu o avem la dispoziţie, fără o sesizare prealabilă din partea dumneavoastră în legătură cu această intenţie.

Sarah se făcu roşie ca para focului.

— Dar eu nu vreau niciun ban, spuse ea.

— Aha, atunci prin bancă v-ar satisface? Pe numele cui să facem vărsământul, doamnă?

— Am venit doar cu intenţia să vă restitui obiectul, spuse Sarah cu voce sugrumată: Le puteţi înapoia donatorului sau să le scoateţi din contul cui au fost încărcate. Îmi este indiferent. Vreau doar să mă descotorosesc de ele. Bună ziua, domnule.

Cu ultima fărâmă de autostăpânire, Sarah părăsi magazinul Runt şi Roskill, cu capul sus.

Sarah cântă, în seara aceea, rolul Elvirei pustiită sufleteşte şi vlăguită fizic. De obicei aştepta cu nerăbdare să ajungă acasă la Denham Green şi să-şi revadă fetele, încât nu mai simţea nicio oboseală după matineul de sâmbătă, dar astăzi, când coborî de pe scenă, nu mai avu senzaţia aceea de reînnoire a energiei. Nenumăratele încurcături, nopţile nedormite îi epuizaseră rezervele.

Sui cu greu scările cu voluminoasa rochie pe care o purta în actul final din Puritanii, noroc că teatrul se închidea în luna august, exact peste o săptămână de aci

înainte. Vremea se încălzise simţitor în ultimele câteva zile şi restul verii promitea să fie dintre cele mai calde din câte-şi amintea. Senzaţia neplăcută a lenjeriei lipite de piele o făcu să se gândească cu jind la baia rece pe care o făcuse în acea dimineaţă. Îi întinse rochia Alicei Grey şi desprinse subraurile, din piele de căprioară, care erau ude.

— V-a venit o scrisoare în timpul spectacolului, domnişoară – a adus-o un mesager. E aici, pe toaleta dumneavoastră.

— O să mă uit imediat la ea, spuse Sarah, după ce trec în revistă cărţile de vizită să văd la care trebuie să răspund ca să ţi le pot da să le duci jos.

Îţi dădu la o parte buclele ce-i atârnau pe fruntea transpirată şi începu să-şi îndepărteze machiajul de pe faţă. În cabina ei erau puţine flori, acum când cei mai bogaţi patroni ai operei erau plecaţi din ţară, cererea de bilete însă era tot mare, datorită vizitatorilor din timpul verii care veneau din mediul rural şi din provincie s-o vadă pe „Ducesa" despre care se zvonea că reuşise să captiveze un duce adevărat. Emil von Keppel nu-i cerea să răspundă biletelor şi să le mulţumească pentru florile trimise de aceşti admiratori neînsemnaţi, dar Sarah considera că era cinstit să le semneze fotografiile şi să le mulţumească pentru florile pe care i le trimiteau, la fel ca şi celorlalţi.

Se duse în spatele paravanului din colţ şi se spălă în bazin, de la talie în sus, lăsând apa rece să-i curgă pe încheieturile mâinilor până când se simţi suficient de răcorită ca să poată serie răspunsurile. Răspunse la grămada redusă, din fericire, de cărţi de vizită şi o trimise pe Grey să le distribuie admiratorilor care aşteptau, înainte de a şi îndrepta atenţia către scrisoare.

Spre deosebire de cărţile de vizită care erau adresate" Domnişoarei Rappaport" său" Ducesei", aceasta purta, pur şi simplu, adresa", Sarah".

Scrisul i se păru ciudat de familiar dar abia după ce o deschise îşi dădu seama că era al tatălui ei.

„Dragă Sarah.

Am nevoie de bani. Am luat fetele de care se pare că

ai mai multă grijă decât de propriul tău tată. Ca să ţi le înapoiez sănătoase. Vreau zece mii de lire. Aceasta mă va ajuta să mă simt bine pe continent. Ştiu că vei găsi banii şi că-i voi avea destul de repede. Fă rost de ei şi eu te voi contacta în curând ca să-ţi comunic unde să mi-i trimiţi.

Tatăl tău, Edward Raymond".

Părea că dispăruse tot aerul din cameră. Sarah scoase un ţipăt plin de spaimă în timp ce gânduri îngrozitoare se perindau prin mintea ei unele după altele, după durerea instantanee ce-i cuprinsese inima. Fetele ei! Se sprijini cu mâinile de căpătai toaletei. Nu se poate!

— Domnişoară! Ce s-a întâmplat?

Sarah se rid. Că în picioare dar trebui să se aşeze imediat la loc. Grey, ajută-mă să mă îmbrac, şopti ea, luptând împotriva valului de ameţeală ce o cuprinse. Trebuie să plec numaidecât!

Începu să-şi smulgă acele din păr ca să-şi scoată postişele, răspândindu-le încoace şi-n colo în grabă. Trebuia să ajungă la Denham Green! Era o glumă proastă, o înşelătorie folosită de tatăl ei ca să obţină ceea ce dorea. Când va ajunge la Denham Green, cu siguranţă că-şi va găsi fetele jucându-se în grădină în timp ce Abbie Green le va supraveghea din umbra verandei, sau le va găsi în salon croind haine pentru păpuşi şi chicotind şi disputându-şi din când în când vreo bucată de cârpă. Sarah îşi trecu peria prin păr fără milă.

— Repede, Grey! Mâinile îi tremurau şi. Picioarele de-abia o mai ţineau, dar ea continua să-i ceară cabinierei s-o ajute să-şi pună costumul cel negru de stradă. Răsucindu-şi părul într-o coardă lungă, Sarah îl strânse la ceafă, dar mâinile-i tremurau atât de tare încât toate acele, cu care încerca să-l fixeze, îi căzeau din mână.

— Hai, domnişoară, lăsaţi-mă pe mine, spuse Alice Grey, privind alarmată cu ochii ei de un albastru decolorat. Îi prinse acele în păr de două ori mai repede decât de obicei. Dar ce s-a întâmplat?

Sarah simţi cum lacrimile-i stăteau în gât. Ştia că dacă ar fi vorbit şi-ar fi pierdut controlul.

— Păi… păi… ah – grăbeşte-te! O birjă. Trimite comisionarul să aducă una şi să mă aştepte cu ea!

Fiecare minut i se părea o veşnicie, fiecare lucru obişnuit îl făcea în de zece – de o sută de ori – mai mult timp decât de obicei. În timp ce o parte din gânduri îi alergau, dând ordine clare şi concise, cealaltă parte privea paralizată cum se străduia să se mişte prin aerul compact care-i apăsa pe umeri. Nu mai auzea nimic, lumea trecea tăcută pe lângă ea în timp ce cobora în grabă treptele teatrului, se sui în birja care o aştepta.

— La gară! La Padington! strigă ea. Grăbeşte-te!

Vizitiul dădu bice calului şi Sarah se lipi de latura birjei, oraşul, agitat, oraşul de sâmbătă după masă, zbura pe lângă ea în linişte, închis în spatele zidului ce se ridicase între ea şi lumea din afară. Liza! Lillibet! Le vedea atât de clar de parcă se aflau în faţa ei. Vai, Doamne, ele nu trebuie să păţească nimic!

Emma Hollister o aştepta, ca de obicei, la capătul platformei din Padington, cu bagajele la picioarele ei. Fu şocată atunci când Sarah străbătu în grabă spaţiul gol de la intrare, de unde trăgeau birjele. Sarah apucă bagajele şi alergă spre tren, îmbrâncind impiegatul de la intrare, care controla biletele. Aruncă bagajele într-un compartiment gol şi se prăvăli pe o banchetă capitonată, tremurând şi răsuflând ca un cal speriat.

Nu se mişcă odată! Hai porneşte! Pentru ce nu porneşte trenul ăsta?

Faţa scandalizată a Emmei Hollinger apăru în uşa compartimentului.

— Domnişoară Rappaport, ce Dumnezeu se întâmplă cu dumneata? întrebă ea. Se sui în vagon şi trase uşa compartimentului e zgomot în urma ei. N-am mai pomenit de când sunt o asemenea comportare! Pentru ce nu ţi-ai pus pălăria şi nu ai nici mănuşi şi cum alergi în gară, ca… ca un băieţoi! Nu-i decent.

Sarah îşi examina mâinile. Era adevărat – nu avea mănuşi. Şi capul îi era descoperit. Era de necrezut cum. Apăruse în halul ăsta de dezordonat în faţa publicului, o

critică observatorul rece din mintea ei, dar partea înnebunită din ea, care nu suporta nicio opoziţie, înlătură cu dispreţ această problemă trivială şi nedemnă de luat în seamă. Sarah clătină din cap:

— N-are importanţă, grăi ea.

— Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat, întrebă indignată menajera. Trenul se puse în mişcare făcând-o să se aşeze brusc pe scaun.

Sarah deschise gura, dar constată că nu putea vorbi. Asta era realitatea. Scotoci în buzunarul lateral, ascuns, de la fustă şi-i întinse, fără comentarii, scrisoarea de la tatăl ei. Nefiind prea deprinsă cu cititul, Emma Hollinger n-a descifrat enormitatea conţinutului scrisorii înainte de a ajunge la Westbourne Park.

Se uită la Sarah cu gura căscată.

— Nu se poate!

Sarah clătină, nenorocită, din cap.

— Eu… eu… eu îl cunosc pe tata mai bine decât dumneata şi cred că e foarte posibil, încercă ea să spună, dar nu reuşi.

Când ajunseră la Denham Green, Emma Hollister rivaliza cu Sarah în agitaţie, mergând val-vârtej prin compartimentele trenului şi apoi înhăţând un birjar de piaţă şi amenințându-l că se va sui ea însăşi pe capră să conducă dacă nu va merge destul de repede.

Când bătrâna gloabă se opri în faţa porţii, rămase deschisă, casa era amenințător de liniştită. Ambele uşi şi cea din faţă şi cea din spate, erau încuiate, draperiile lăsate şi grădina şi veranda erau îngrijite ca şi cum locuitorii de acolo intenţionau să fie plecaţi multă vreme. Nu se arătă nimeni în faţa uşii – nici doamna Duncan, nici Liza, nici Lillibet. Sarah nu se îngrijise niciodată să-şi ia cheia de la Londra de când Abbie Duncan era întotdeauna acasă să le primească. Într-un acces de mânie, culese o piatră de pe marginea straturilor din grădină şi sparse geamul de la uşa din spate.

Aerul cald şi închis din casă dovedea faptul că locuitorii ei plecaseră de cel puţin o zi, poate şi mai mult.

Repetatele chemări răsunară în casa goală, în care un strat de praf acoperea toată mobila. Sarah simţi cum îi slăbesc picioarele, dar începu să suie scările. Acolo găsi în camera fetelor paturile îngrijit făcute, dar lucrurile lor lipseau din garderob. Se prăbuşi plângând pe podea lângă patul lui Lillibet.

Emma Hollister apăru albă ca varul în cadrul uşii.

— Lucrurile surorii mele au dispărut. Aruncă o privire către garderobul fetelor. Cineva a luat şi lucrurile lor! Menajera îşi înfipse mâinile în şolduri, încruntându-şi sprâncenele îngrozită. Dar cine? Şi unde este sora mea? Sora mea nu i-ar fi permis niciodată tatălui dumitale să…

Sarah privea înmărmurită la menajeră.

— Ce? Ce părere ai?

Emma Hollister ridică ochii întrebători spre Sarah.

— Nu crezi…? S-ar putea ca…

— Ce? strigă Sarah. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată!

— Să fi plecat oare sora mea cu fetele la Londra? O fi încurcat data la care trebuia să le aducă?

Sarah îşi făcu repede socoteala. Tatăl ei nu ar fi împachetat niciodată lucrurile fetelor, iar casa fusese părăsită în condiţii perfecte – aşa cum ar fi făcut-o Abbie Duncan. Durerea din inimă parcă i se mai domoli puţin.

— Poate, rosti slab Sarah, deşi i-am spus destul de clar că voi veni eu după fete şi asta nu înainte de weekend. Clătină din cap, dorind să creadă aceasta, dar nereuşind să se convingă. Unde ar putea fi în altă parte?

Familia soţului ei locuieşte lângă Godalming acolo stătea ea când i-a scris rugând-o să vină aici la noi. Intenţiona să-şi petreacă vacanta acolo, cât timp veneau fetele la Londra.

— Ar fi putut – s-ar fi putut gândi oare să ia fetele cu ea? Lui Sarah i se părea de neconceput această ipoteză, dar era clar că plecarea din casă se făcuse în mod paşnic.

Emma Hollister o privi perplexă.

— Nu ştiu. Nu-mi pot închipui că Abbie ar fi putut face un asemenea lucru fără să te informeze:

Sarah se ridică în picioare.

— Trebuie să descoperim ce s-a întâmplat! Dumneata te vei duce la Godalming şi eu mă voi întoarce în strada Claverton, pentru cazul în care s-ar fi dus acolo. Camera se învârtea cu ea în timp ce stătea la capătul patului lui Lillibet. Mi-am pus toată speranţa în Abbie, că are grijă de ele, dar…

Camera încetă să se mai legene încoace şi-n colo, iar ea se auzi spunând ceea ce nu era de conceput.

— Dar dacă le-a luat tatăl meu cumva, trebuie să fiu acolo unde se aşteaptă el să fiu, la Pimlico, aşa că…

— Aşa că ce? Poţi plăti răscumpărarea? îşi frământă Emma Hollister mâinile. Ştim foarte bine amândouă că n-ai de unde să scoţi zece mii de lire.

— O să găsesc! Trebuie! O să fac orice trebuie! spuse Sarah cu convingere.

Tot drumul până la Londra a stat cu mâinile strânse în poală Nu trebuia să cedeze, nu îndrăznea să se gândească prea mult. Încerca să-şi imagineze Godalming, unde ar fi trebuit să locuiască de drept Abbie Duncan şi unde poate că se jucau chiar acum fericite fetele ei. Contrar surorii ei, Emma, care nu fusese măritată niciodată, dar care-şi adăugase politicos titlul de „doamna” la numele ei de faţă cum avea dreptul s-o facă orice menajeră celibatară, Abbie Duncan fusese căsătorită şi era văduvă. Căsnicia ei putea să se bucure măcar de prezenta unor copii, dar căsătoria fiului lor rămăsese fără copii.

Sarah tremura, durerea insuportabilă din inima ei parcă se mai ostoia în faţa imaginilor fericite ce se conturau ca tot atâtea posibilităţi. Îţi repeta într-una că trebuia să înlăture gândul că tatăl ei i-ar fi luat copiii. Asta ar fi zdrobit-o şi nu i-ar fi folosit nici ei nici fetelor, aşa că stătea liniştită, obsedată de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla.

Au ajuns seara devreme în gara Paddington. Pe măsură ce se apropiau de Pimilico, Sarah simţea cum i se strângea din ce în ce mai tare stomacul în speranţa că le va găsi acolo aşteptând pe veranda de la numărul

cincisprezece, sau că va găsi vreun bilet strecurat pe sub uşă. Dar nimic.

Cuprinsă de durere, Sarah îndesă banii, pentru călătoria către Godalming, în mâna Emmei Hollister, cu indicaţia expresă să-i telefoneze imediat ce va afla ceva. Menajera se întoarse la trăsură, cu ochii înroşiţi de plâns şi birja plecă, îndreptându-se spre gara Victoria, pentru a lua trenul către Godalming. Sarah stătea pe trotuar, privind-o pe doamna Hollinger cum pleca, paralizată fizic şi zdrobită Sufleteşte.

Se aşeză în salon, privind în gol. Crepusculul se adâncea, dar şi după ce aprinse lampa, neliniştea ei rămase aceeaşi. Şi în timp ce se plimba încoace şi-ncolo stomacul i se zbătea. Vai, Doamne! De-ar afla ceva cât mai repede, ori de la tatăl ei, ori de la Emma Hollister, că altfel o să înnebunească!

Trecură două ore nesfârşite până să audă un ciocănit la uşă. Alergă şi o deschise precipitat. Era un mesager cu o telegramă. Cu mâini tremurătoare desfăcu foaia subţire de hârtie, răsucind-o în aşa fel încât ultimele raze palide ale soarelui să cadă pe ea. Era de la Emma Hollister.

Abbie Duncan era la Godalming. Fetele nu erau cu ea. Edward Raymond se prezentase la Denham Green, spunându-i că venise să ia copiii să-i ducă fiicei lui la Londra. Inventase o minciuni foarte convingătoare şi fetei», ştiind că era prietenul mamei lor, s-au dus bucuroase cu el.

Sarah mototoli telegrama în mână şi închise ochii, suprimându-şi un geamăt de suferinţă ce se ridica din interiorul fiinţei sale.

XVII

După ce închise uşa în spatele mesagerului, Sarah căzu în genunchi în întunericul de la intrare. Gâtul ei începu să se zbată convulsiv. Ştia că aşa era! Vai, Doamne, ştiuse tot timpul că tatăl ei îi luase copiii. Începu să scâncească, asemenea unei fiinţe prinsă într-o capcană şi să respire repede. Era atât de nenorocită încât nu putea să plângă, învârtindu-se de colo-colo, oprindu-se şi scâncind

în tăcerea întunericului. Lipsită de speranţă, isteria neputincioasă se potoli puţin. Ce trebuia să facă? Ce trebuia să facă? îi venea să urle de durere.

Unde Dumnezeu dusese el fetele? Pe unde or fi fiind închise, speriate şi flămânde, plângând? Tatăl ei habar n-avea cum să se poarte cu ele. Avusese el grijă vreodată? Mai mult ca sigur că s-a îmbătat şi a uitat de ele. Sarah începu să tremure, scuturată de frig, în pofida căldurii de vară de afară.

Tatăl ei n-o crezuse că nu avea bani. Când va primi instrucţiunile de Care-i zicea şi ea nu-i va putea plăti răscumpărarea, s-ar putea să se hotărască să părăsească ţara pentru a scăpa de poliţie. Trebuia să se ducă chiar acum la poliţie, fără a mai aştepta să primească vreo vorbă de la tatăl ei şi să-i roage să-l găsească înainte de a-i trece lui prin minte să părăsească ţara.

Apoi se gândi la Harry. Cu poziţia şi influenţa pe care o avea el, putea obţine ca poliţia să se mişte repede pentru a preîntâmpina orice posibilitate de scăpare a tatălui ei. El ar fi putut dispune ca Scotland Yard-ul să supravegheze eforturile întregii poliţii din afara metropolei londoneze. Harry putea face orice!

Tremurând şi torturată de o senzaţie de greaţă, Sarah se ridică de pe podea şi scotoci în geantă ca să găsească nişte bani de trăsură. Se repezi în stradă şi era gata să fie doborâtă de o birjă. Nu dădu atenţie strigătelor birjarului până când îşi dădu seama că era o birjă şi că nu era ocupată. Sări în ea oprindu-se cu un picior pe treapta de metal ca să strige vizitiului în ce direcţie s-o ia.

— Casa ducelui de Ormond, Park Lane! strigă ea. Grăbeşte-te Stătea rigidă în trăsură, doborâtă de o durere mută care-i tăia respiraţia. Nici măcar nu-şi închipuise vreodată că ar putea exista o asemenea durere. Toate intersecţiile erau pline de mulţimea de sâmbătă seara, plimbându-se încet. Mai repede! mai repede! mai repede! Ar fi vrut să strige ea. Trebuia să se grăbească. El ştia ce era de făcut. Harry o s-o ajute – Harry trebuia s-o ajute!

Doamne ajută să fie în oraş, să nu fie plecat de vineri

până luni cum făcea adesea în weekenduri. Nu era încă ora opt. Chiar dacă era vreun program pentru seară, n-o fi plecat încă. Vai, Doamne, te rog să fie acasă!

Birja dădu colţul Green Parkului, trecu de Wellington Arch, dădu în Park Lane şi ajunse. Casa îi apăru în faţă, deosebit de mare şi impozantă, pe tot parcursul de la umbritul, Bayswater şi Oxford Road spre Picadilly fiind numai case mari şi frumoase care se succedau unele după altele. Lumini puternice iluminau intrările clădirilor luminoase şi magnifice în lumina dulce de vară.

— Aici! strigă ea, aplecându-se în afară ca să-i poată indica vizitiului, ca nu cumva acesta să nu ştie care era casa ducelui de Ormond. Opreşte!

Vizitiul ezită, cercetând porţile fără să oprească înaintarea calului, Sarah îşi dădu seama că nu prea părea un musafir potrivit pentru un palat, ciufulită şi ponosită cum era, cu greu ţi-ai fi putut închipui că va fi primită pe la intrarea servitorilor, ce să mai vorbim de cea principală.

— Ţi-am spusf să opreşti strigă ea. Oamenii de pe trotuar se întoarseră şi-i aruncară o privire. Când vizitiul continuă să n-o ia în seamă, ea deschise cu putere uşa birjei şi aproape căzu în stradă. Aici strigă ea.

Îi azvârli banii, nepăsându-i dacă erau destui sau prea puţini sau dacă îi luase măcar.

Două seturi de scări mici duceau la o platformă joasă flancată de vulturi masivi de piatră pentru a-i respinge pe cei nedoriţi şi a proclama puterea casei Ormond. Sarah alergă pe lângă ei până la uşile duble descoperi ciocănelul şi începu să lovească sălbatic, ţinându-şi respiraţia. Galeria şi uşile se întindeau în faţa ei, uriaşe, depăşind proporţiile omeneşti, parcă ar fi fost construite pentru zei. Ridică ciocănelul şi bătu din nou, auzindu-i ecoul prin galeria de piatră.

— Deschide! Striga ea. Deschide, pentru numele lui Dumnezeu!

Uşa se deschise silenţios şi un bătrân îmbrăcat în redingotă neagră apăru în faţa ei, faţa lui era o mască de iritare îngheţată.

— Trebuie să-l văd pe duce! strigă ea. Cheamă-l imediat jos! Văzând expresia de pe faţa omului anticipă cu greu următoarea cerinţă. Spune-i că e Sarah Rappaport. Trebuie să-l văd!

— Să văd dacă este acasă, doamnă, spuse majordomul cu vădit dispreţ întipărit pe faţă.

Sarah se grăbi să intre în holul de recepţie, înalt cât două etaje, marmura lui roşu-rozalie strălucind sub lumina candelabrelor cu gaz de deasupra. Ea se răsuci privind întâi într-o parte, apoi în cealaltă, cu intenţia de a-l urmări pe majordom, dar el dispăruse imediat. Frecându-şi mâinile, se plimba de colo, colo, tălpile alunecându-i pe podeaua de marmură lustruită. Ce se face dacă Harry nu vrea s-o vadă?

Sarah se privi într-o oglindă cu ramă aurită dintre două coloane de marmură. Păru-i era în dezordine şi începuse să-i atârne pe gât. Bluza ei albă plisată, călcată şi imaculată azi dimineaţă, se murdărise în timpul drumului şi ieşise afară din jacheta neagră mulată pe corp. Preocupată cu examinarea ţinutei, se oprise din mers.

Se auziră paşi apropiindu-se. Sarah se îndreptă în direcţia lor, gata să alerge în întâmpinarea lui Harry, dar era majordomul. Se bloca, respirând din greu.

— Înălţimea sa vă roagă să-l aşteptaţi în bibliotecă, doamnă.

— Nu pot s-aştept! strigă Sarah. Este o problemă de cea mai mare importanţă.

Majordomul o fixă e, a o privire glacială.

— Totuşi, astea sunt instrucţiunile ducelui, doamnă.

Sarah închise ochii, podidind-o lacrimile. Se răzbuna pe ea că nu-l lăsase să intre noaptea trecută, supunând-o aceleiaşi umilinţe.

— Vreţi, vă rog, să mă urmaţi, doamnă. Observatorul paralizat se uita la ea cum mergea de-a lungul coridorului, pe care atârnau portrete întrerupte din loc. În loc de nişe în care erau flori şi statui. Făcură la dreapta, apoi cotiră din nou la stânga pe un coridor care dădea într-un hol cu oglinzi, mare cât toată casa ei din strada Claverton, dar

modest în raport cu dimensiunile casei ducelui. Un coridor care se afla dincolo de acest hol ducea într-o anticameră în care se găseau rafturi cu cărţi dând într-o cameră spaţioasă ale cărei ferestre înalte erau luminate de soare dinspre apus. Deşi camera era goală, lămpile de gaz erau aprinse, extravaganţă plină de nepăsare pentru a o ţine pregătită în orice clipă pentru înălţimea sa, rară îndoială. Un covor de un albastru strălucitor şi cu nuanţe de roşu se întindea de-a lungul camerei, orbitor sub draperia zidurilor lambrisate cu lemn preţios, întunecat. Un birou mare făcut din acelaşi lemn domina un perete, o mulţime de ziare, cărţi şi file erau răspândite în dezordine pe el. Dăduse ordin ca să fie adusă în sanctuarul lui intim.

Nevoia de a aştepta o înnebunea pe Sarah. Ea se agita încoace şi-n colo”, nenorocită. Cât o va face să aştepte? O oră, două? Asta era pedeapsa ei? O durea capul de efortul pe care-l făcea să nu se prăbuşească plângând şi fiecare întoarcere bruscă pe care o făcea, în timp ce traversa camera de la căminul rece până la uşa dublă din celălalt capăt, o lăsa fără aer.

Paşi grăbiţi răsunară de-a lungul coridorului. Harry! Sarah se răsuci către uşă şi ar fi alergat într-acolo dacă n-ar fi fost copleşită de ameţeală. El intră singur, trăgând scurt uşile în urma lui, cu o mişcare plină de iritare. Se opri la jumătatea camerei, la marginea covorului, cu gura strânsă. Era îmbrăcat de seară gata de plecare, cu cămaşă albă imaculată, scrobită, frac negru, reverele de mătase ale costumului de seară reflectând lumina lămpii. Stătea cu Gâtul rigid şi umerii traşi înapoi într-o ţinută militară.

— Am fost informat că vrei să mă vezi, spuse el cu răceală. Safirul ochilor lui o inspecta ca şi cum n-ar fi cunoscut-o.

Sarah respiră adânc pentru a-şi păstra calmul în timp ce se îndrepta spre el.

— Am nevoie să mă ajuţi spuse ea. Tatăl meu mi-a răpit copiii!

— Zău? Întrebarea era detaşată, lipsită de interes. Îşi puse mâinile la spate şi ridică din sprânceana neagră şi

groasă.

Sarah îşi simţi inima ca de plumb. Nu-l impresiona situaţia ei!

— Da! Mi-a trimis astăzi o scrisoare prin care-mi cere zece mii de lire ca să mi le înapoieze. M-am dus la casa mea de la ţară unde trebuia să fie copiii, dar nu mai erau acolo! Trebuie să-i iau înapoi! Ei înseamnă totul pentru mine! Te rog, ştiu că mă poţi ajuta!

— Tatăl tău a fost deja la mine, spuse el, cu o sclipire-n ochi.

— A fost la fine? exclamă Sarah. Pentru ce? Fetele erau cu el?

— Foarte impresionant, draga mea. Chiar crezi că trebuie să-ţi extinzi repertoriul teatral şi acasă? Până acum, nu o făceai! Pretindea să-i plătesc ca să nu divulge presei amănunte despre cuibul dragostei noastre şi detalii intime în legătură cu relaţia noastră.

Sarah simţi că-i fuge pământul de sub picioare, se împletici puţin înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Harry o privi cu faţa rigidă.

— Relaţia noastră? Dar nu există nicio relaţie.

— Aşa este, dar trebuie să admiţi că descrierea interiorului casei tale i-ar interesa pe cei de la ziare şi, afară de asta, mi-a făcut impresia că tatălui tău nu-i lipsesc cuvintele când dă o audienţă.

— Vai, e un nemernic! strigă Sarah. Este un iresponsabil şi s-a înhăitat cu oameni răi; mă înspăimânt la gândul ce li s-ar putea întâmpla fetelor dacă ar rămâne mai mult timp cu el. Hai, te rog, nu vrei să mă ajuţi?

— Asta nu-i un plan destul de isteţ cum m-aş fi aşteptat de la tine, remarcă Harry, strângând din fălci. De fapt nu-i de loc isteţ. Nu v-au reuşit celelalte planuri şi acum aţi născocit amândoi schema asta ca să stoarceţi bani de la mine, dar trebuie să-ţi spun că nu-mi plac asemenea lucruri. Credeam că vei putea proceda mai inteligent. De fapt, ai procedai mai bine mai înainte, când ai încercat să obţii bani de la mine.

— Nu ştiam nimic despre venirea tatii la tine. Trebuie

să mă crezi! N-aş fi consimţit niciodată la aşa ceva, el e un om rău, ţi-am spus şi eu i-am zădărnicit toate eforturile de a stoarce bani de la mine, dar acum m-a lovit drept în inimă luându-mi copiii.

— Dacă ai atâta nevoie de bani încât a trebuit să faci o asemenea înscenare, ai fi putut vinde perlele pe care ţi le-am dat. Ai fi obţinut peste cinci mii de lire pe ele, remarcă el degajat.

— Dar am dat perlele înapoi! Le-am dus înapoi la Runt and Roskill chiar astăzi de dimineaţă, înainte de a primi scrisoarea tatălui meu.

— Atunci ai primit de la mine ceea ce vrei şi nu-ţi dau nimic mai mult. Bună seara, domnişoară Rappaport. Harry se întoarse către uşă.

— Harry! Sarah se poticni în urma lui cu mâna întinsă străduindu-se să nu plângă şi să nu intre în panică. Harry se opri cu elegantul său profil înspre ea cu părul negru strălucitor în lumina în nuanţe de roşcat şi auriu.

— N-am păstrat banii Harry. Nu-i voiam! N-am vrut niciodată bani de la tine! Le-am spus să treacă în contul tău contra valoarea colierului sau să ţi-l înapoieze.

El se întoarse cu o expresie cinică pe buze.

— Presupunând că ar fi adevărat, ce mai vrei acum de la mine?

— Să mă ajuţi, Harry – am nevoie de ajutorul tău! Tu cunoşti oameni care îmi pot da ajutor. Timpul e preţios. Fetele mele trebuie găsite repede – poliţia va face tot ce-i va sta în putinţă numai dacă te vei adresa tu pentru că eşti cine eşti. Tatăl meu nu e omul potrivit să aibă grijă de fete. Nu le-ar face în mod expres un rău, dar este indiferent faţă de bunăstarea lor. Ar… ar… putea să nu le protejeze de atenţiile indecente ale altor bărbaţi. Sarah simţi că-i îngheţă sângele în vine. Niciodată nu spusese ce avea pe suflet, nu-şi mai transpusese în vorbe niciodată experienţa.

— Vezi, ştiu asta pentru că mi s-a întâmplat şi mie. Niciodată nu i-a păsat de mine, nu a avut grijă să mă ferească de… de… prietenii lui! O, Dumnezeule! Fetele sunt mici, mult mai mici decât eram eu când a început

totul, dar…? Închise ochii şi bâjbâi după un scaun prin apropiere. Nu putea spune mai mult, nu se putea uita în acei aprigi ochi albaştri şi să spună de ce se temea că vor păţi Liza şi Lillifeet.

Auzi paşii lui înceţi şi măsuraţi pe covor. Când vorbi din nou, vocea îi veni de la câţiva paşi mai aproape. Ea deschise ochii. El o studie, intensitatea privirii lui distrugând şi ultima fărâmă de calm.

— Vrei să mă faci să cred că ai fost… violată chiar în casa tatălui tău fără ca el să facă nimic?

— Nu… nu chiar aşa, dar arh fost privită şi strânsă şi sărutată şi mângâiată şi… Sarah se cutremură şi scutură nefericită din cap.

— Înţeleg. Dar mângâierea soţului tău o găseai tot atât de respingătoare ca pe a mea?

— Întrebă el cu o voce decepţionam de calmă. Sarah se strădui să-şi fixeze privirea asupra chipului lui şi. Să înţeleagă întrebarea. Cum ea nu răspunse imediat, el continuă: îmi închipui că nu, altfel n-ai fi avut copii.

— Eu… soţul meu niciodată… căsătoria noastră a fost de formă. Fetele sunt din prima lui căsătorie, dar eu le-am crescut şi le iubesc ca şi când ar fi ale mele. Îşi înăbuşi un hohot de deznădejde. Te rog, timpul e preţios. Tatăl meu poate părăsi ţara dacă nu-i plătesc, iar poliţia nu va mai putea face nimic. Trebuie găsit cu mult înainte de asta! Ce pot să fac să te conving să-ţi foloseşti influenţa ca să mă ajuţi?

— Păi, e foarte simplu, zise el calm. Nu trebuie decât să devii amanta mea. Este ceea ce doresc de multă vreme. O cântărea din priviri cu ochii pe jumătate închişi.

— Şi dacă devin, îmi aduci fetele înapoi?

— Bineînţeles. Şi cât o să mă coste asta?

— Nu vreau să-l plăteşti pe tata, zise Sarah cu buzele tremurânde. Nu va face decât s-o ia de la capăt. Scapă-le pe Liza şi pe Lillibet de el şi spune-i să mă lase în pace pentru totdeauna! Fac tot ce-mi ceri.

— Devii amanta mea?

— Chiar aici şi acum dacă asta e ceea ce doreşti! O,

de ce oare pierdem atâta timp, Trebuie să se grăbească să cheme poliţia! începu să-şi tragă hainele de pe ea şi, cum acestea rezistau, trase atât de puternic încât acele de păr zburară în toate direcţiile. Părul îi căzu în neorânduială, înfoindu-se pe umeri.

— N-ar trebui să discutăm mai întâi despre preţ? Cred că va fi vorba de patru mii pe an bineînţeles, pe timp nelimitat. E dublu faţă de cât le-am plătit în general pe amantele la care am renunţat, dar cred că tu meriţi. Desigur că m-ai provocat de cel puţin două ori şi eu apreciez provocările.

— N-am nevoie de bani, spuse Sarah printre suspine, muncindu-se să-şi dea jos mânecile strâmte ale jachetei. Haide, vino şi ia-mă! Lăsă să-i cadă jacheta pe podea şi-şi desfăcu betelia bluzei. Îşi desfăcu legăturile cu degete stângace şi o azvârli de pe ea, rămânând numai în cămaşă şi corset în afară de fosta neagră. Te rog, îl rugă ea stăruitor întinzând mâna. Trebuie să-mi desfaci tu legăturile de la spate. Grăbeşte-te, te rog! Nu pot suporta gândul că li s-ar putea întâmpla fetelor ceva rău.

Tremurase şi se înăbuşise tot timpul discuţiei, dar acum începea să se liniştească, o linişte albă şi superficială care venea dinlăuntru şi care o făcea să stea complet nemişcată cu mâna întinsă într-un mod ciudat. Îşi menţinu privirea pe chipul lui Harry, aşteptând în ciudata linişte care se aşternuse acum peste întreaga cameră. O va ajuta!

Harry o privi cu ochi micşoraţi, încurcat ca întotdeauna de atitudinea ei. Dacă. Minţea, era un spectacol extraordinar şi atunci era pricepută foarte pricepută. Ştiuse asta chiar de la început şi tot o dorise.

Căsătoria ei cu diabolicul Alfred fusese doar o formă? Fusese agresată de prietenii tatălui ei? Copiii ei – copiii ei vitregi – erau răpiţii de propriul ei tată? Şi peste toate astea reuşise să devină o celebritate de primă mână a operei din Londra, semăna cu poveştile lui Dickens, dar aproape că o credea.

Acum bineînţeles că mistificase. Dacă ea capitula, atunci el avea ceea ce îşi dorise de la început şi dacă nu,

îşi jură s-o dea în judecată şi să facă să fie condamnată pentru şantaj şi publicitate scandaloasă. Se săturase deja de toate astea şi încă n-avea siguranţa că asta îl va îndepărta pe Jeremy de ea.

— Acum o să încui uşa, Sarah. Ştii ce înseamnă asta? zise el fără grabă.

Ea îl privi. Sigur că de când o cunoştea el, arăta în general mai strălucitoare decât acum, dar acesta era momentul adevărului. Buzele ei se mişcară foarte încet, ochii mari şi frumoşi rămaseră fără expresie.

— Sarah?

Genunchii ei începură să se înmoaie şi el îşi dădu seama că se prăbuşeşte.

— Sarah! sări către ea şi îşi strecură braţele în jurul ei, tocmai la timp pentru a-i feri capul de impactul cu podeaua, dar ea era deja inconştientă. Dumnezeule, asta nu mai era prefăcătorie!

— Meekyn!

Harry o legăna în braţe. Era mai albă decât manşetele lui de olandă. Cum de putuse să se îndoiască de ea?

Urlă din nou". Meekyn"! La naiba, unde era omul ăsta? Lăsase, ce-i drept, instrucţiuni să nu fie deranjat, dar Meekyn n-ar fi plecat niciodată atât de departe încât să nu audă un strigăt ca ăsta.

Uşa bibliotecii se deschise repede şi majordomul apăru.

— Meekyn! Cheamă poliţia! Şi sun-o pe mama – nu! Deja a plecat la ţară. Atunci pe menajeră spune-i că este nevoie urgentă de ea! Şi un doctor!

Meekyn dispăru fără să spună niciun cuvânt. Cu mâna tremurândă, Harry îi dădu lui Sarah părul la o parte de pe faţă. Buzele ei erau vinete şi pielea îi era ca de gheaţă. Ar fi trebuit să ceară o pătură şi nişte perne, dar nu mai voia să ţipe. Ea se temea de ţipete, nu? îşi amintea de o altă noapte în care Sarah se speriase de vocile ridicate şi de feţele ciudate, noaptea în care el îi spărsese uşa. Pe coridor se auziră tropăituri şi uşile se deschiseră

brusc. Camera se umplu de servitori. Apărură pături şi perne dar Harry o trase mai aproape pe Sarah, nevrând să-i dea drumul. Numai doctorul îl convinse s-o lase jos.

— Nu pot s-o tratez cât stă în braţele dumneavoastră, Înălţimea Voastră. Vă rog să-mi permiteţi să-mi fac datoria.

Harry se înduplecă, dându-se în lături în timp ce alte mâini o înfăşurară pe Sarah în pături. Doctorul se aplecă deasupra ei cu intenţia de a-i lua pulsul. Pielea îi era ca de ceară şi încă nu se trezise. Harry simţi cu groază cum i se strânge inima când doctorul îi dădu cu spirt pe la nas plimbând sticluţa înainte şi înapoi până când vaporii ajunseseră la Harry şi-l făcură să se întoarcă. În cele din urmă ea îşi reveni şi cele câteva cuvinte pe care le spuse îi erau adresate numai lui.

— Copiii mei, şopti ea când dădu cu ochii de el. Salvează-mi copiii. Doctorul supraveghe deplasarea ei într-un dormitor de la etaj, lăsându-l pe Harry care rămase prosteşte în mijlocul mai multor servitori decât ştia el că avea şi care nu mai aveau ce face acum, când Sarah nu mai era acolo. Părea că trecuseră ore până când venise doctorul să-l înştiinţeze.

— Înălţimea Voastră, acum se odihneşte, dar nu mi-am format încă o părere exactă în legătură cu ea. N-am vrut să întreb mai înainte, cu toţi servitorii de faţă, dar aş vrea să ştiu vreo câteva amănunte în legătură cu tânăra doamnă.

— Vă pot răspunde la orice întrebare.

— Cât timp a fost inconştientă tânăra doamnă înainte de sosirea mea? Harry se uită la el pierdut. Nu se putea concentra. Cât timp durase? O veşnicie.

— Nu-mi pot da seama cât timp a trecut. Trebuie să-l întrebaţi pe majordom. L-am chemat de îndată ce a leşinat ea.

Răspunsul păru să-l supere pe doctor.

— Cinci minute, Înălţimea Voastră” Zece” Trebuie să ştiu. A fost greu s-o trezesc şi apoi a căzut din nou în inconştienţă. Femeile sunt prin natura lor fiinţe delicate, dar e o alarmă serioasă când o femeie leşină şi nu-şi revine

într-un minut, două. Îşi potrivi lornionul privind aspru. N-am putut să nu observ că era cam dezbrăcată, Înălţimea Voastră. Vă rog să scuzaţi caracterul personal al următoarei întrebări, dar există o relaţie fizică între dumneavoastră şi tânăra femeie? E posibil să fie însărcinată?

Harry îi pufni în nas.

— Puţin probabil şi chiar dacă ar fi aşa ceva n-ar avea nicio legătură cu mine.

— Atunci a fost cumva tulburată? A suferit ceva care să poată dovedi epuizarea ei acută şi faptul că a fost doborâtă?

— Zicea că i-au fost răpiţi copiii. A venit la mine să o ajut să-i găsească.

— Al Atunci reacţia ei este foarte normală, zise doctorul uşurat. Nimic nu poate copleşi fragilul sistem nervos al unei femei mai mult decât o ameninţare la adresa bunăstării copiilor ei. Este suficient pentru a-i explica starea. O să-i dau un sedativ pentru a se putea odihni. De dimineaţă o să vedem cum mai stau lucrurile, deşi ar fi prea mult să sperăm că-şi va reveni cu totul până nu-i vor fi găsiţi copiii nevătămaţi. Credeţi că vor putea fi ăsiţi, Înălţimea Voastră?

— Fără îndoială.

Harry acceptă ajutorul valetului ca să-şi pună o redingotă. Cu lenjerie curată şi bărbierit nu arăta tocmai rău după o noapte petrecută planificând şi dând ordine în căutarea copiilor lui Sarah Rappaport. Se uită în jos pe trotuarul de sub fereastra lui. În ciuda faptului că era devreme, se adunase deja în faţa casei un mic grup. Seara trecută se întâmplase ca la sosirea poliţiei să fie de faţă câţiva trecători atraşi de lumini şi de şirul nesfârşit de oameni care se foiau pe acolo la ora aceea din noapte, dar în dimineaţa aceasta remarcase intercalaţi printre oamenii obişnuiţi şi nişte observatori profesionişti.

Se întoarse dezgustat de la fereastră. Nu se va mai termina niciodată cu această zgâială supărătoare şi cu speculaţiile şi cu reportajele privind viaţa lui particulară?

Oare nu erau lucrurile destul de dificile şi fără prezenta şacalilor din presă şi pe deasupra şi-ntr-o duminică dimineaţă? O luă cu paşi mari din apartamentele lui pe coridor înspre aripa principală a casei, iritat deja înainte să înceapă evenimentele zilei. Meekyn îi ură bună dimineaţa în timp ce intra în camera în care se servea micul dejun.

— Spune-i lui Syon că vreau să vină imediat, zise Harry.

Meekyn îşi drese uşor glasul.

— Doriţi să aflu unde stă şi să vi-l aduc, Înălţimea Voastră?

Harry se uită supărat la majordom.

— Da. Te speria atât de mult sarcina aceasta?

— Nu, Alteţă, bineînţeles că nu, îl asigură Meekyn. Am în carnetul cu personalul casei numele şi adresa lui. Voi trimite imediat pe cineva să-l caute.

— De ce nu este încă aici? întrebă Harry. Meekyn îl privi imperturbabil.

— A plecat. Am avut impresia că şi-a închipuit că a fost concediat de Înălţimea Voastră, miercurea trecută.

— Concediat? Harry se uită la majordom. Concediat? Nu l-am concediat. Găseşte-l şi adu încoace.

Meekyn se înclină.

— Am să mă ocup imediat de asta. Şi, Înălţimea Voastră, doctorul vrea să vă vorbească.

— Unde e? întrebă Harry aruncând şervetul pe care tocmai îl desfăcea.

Alergă în salturi pe scări, enervat de propria-i nerăbdare de a afla cum se mai simţea Sarah. E suficient un leşin că o femeie să te pună într-o asemenea situaţie. Îl întâlni pe doctor la uşa dormitorului pentru oaspeţii de seamă.

— Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră. Medicul îi făcu semn să plece de lângă uşă şi s-o ia pe coridor. Doamna Rappaport şi-a revenit oarecum dar, după cum m-am temut eu, situaţia respectivă a avut o influenţă nefastă asupra creierului său. Recomand să aibă linişte şi să fie ferită de

orice emoţie. Trebuie să nu fie implicată nicicum în căutarea copiilor ei, altfel va fi şi mai rău, dar dumneavoastră trebuie să o ţineţi la curent în permanenţă cu orice veţi întreprinde în scopul găsirii lor.

— Da, aşa o să fac. Cu siguranţă, era clar că totul fusese pus la cale, se gândi el, chiar dacă se dovedea în cele din urmă că nu fusese necesar. La un moment dat, în timpul nopţii, pe când dădea ordine, îşi regăsise echilibrul şi înţelepciunea practică şi recunoscuse performanţa de care dăduse dovadă Sarah prin ceea ce făcuse, punctul culminant dintr-o melodramă strălucitoare menită să-i stoarcă lui bani, deşi a trebuit să simuleze oarecum un leşin suficient de real pentru a-l înşela şi pe el şi pe doctor. Probabil că totul a fost mijlocit de arşiţa de afară şi de abţinerea deliberată de la mâncare.

Harry se gândi să nu se mai ducă la ea nevrând să-i mai vadă faţa încântătoare ca şi acel mod înduioşător în care îi întindea o mână cu ochii în lacrimi, ca şi când el ar avea puterea să transforme lumea într-un loc mai bun. Se făcuse deja de râs de prea multe ori în faţa ei.

Sarah stătea în pat în capul oaselor, palidă şi fragilă, într-o cămaşă de noapte uriaşă. Menajera supraveghe transportul tăvii cu micul dejun, iar fata în casă care îl ducea făcu o reverenţă scurtă când trecu pe lângă el. Observă că mâncarea abia fusese atinsă. Draperiile fuseseră trase şi camera era cufundată în întuneric. Se mai simţea încă în aer răcoarea nopţii, deşi arşiţa zilei avea să se facă simţită în curând. Părul îi fusese aranjat şi împletit liber atârnând în toată lungimea lui într-o coadă grea şi aurie, pe spate.

Sarah scoase un strigăt uşor când îl văzu.

— Harry! Spune-mi ce se întâmplă.

El se opri rezistând atracţiei pe care o exercita încrederea din ochii ei care spuneau că el putea face totul perfect, că era sprijinul ei într-o lume a duşmăniei şi a suferinţei. Puse mâinile la spate şi-i vorbi chiar de la uşă.

— Scotland Yard-ul a preluat cercetările, au fost trimise telegrame în toate porturile cu indicaţia de a reţine

pe oricine ar avea înfăţişarea tatălui tău, iar poliţia va fi convocată să ajute la căutare în orice comitat unde se va bănui că s-ar putea ascunde tatăl tău. Este tot ceea ce putem face. O să am grijă să fii informată pe măsură ce vom primi veşti noi.

— N-o să vii personal?

Voia să spună da. Părea atât de copleşită de tot ce o înconjura, o picătură minunată în oceanul lenjeriei de pat de sub baldachinul împodobit cu kilometri întregi de mătase cafenie. Gura ei mică şi plină cu conturul de sus expresiv arcuit exact atât cât trebuie, ochii ei mari umbriţi de gene îl puseră în încurcătură. Voia să spună da, că va veni el însuşi cu orice veşti, dar îşi aminti că, probabil, totul făcea parte dintr-o prefăcătorie elaborată – şi-şi stăpâni slăbiciunea:

— S-ar putea să fie nevoie de mine departe de aici, ca să ajut la Căutări, spuse el. Îl voi trimite pe secretar cu orice noutate.

Plecă înainte ca ea să poată face sau spune ceva care să-l facă să se răzgândească.

XVIII

Sarah se plimba de colo-colo prin faţa ferestrelor dormitorului aruncându-şi ochii în impresionanta curte interioară a Casei Ormond. Tot timpul zilei clopotele bisericii din Londra bătuseră pentru slujbă, scoţând sunete vibrante, pe care vântul le purtase către ea şi care-i aminteau că oamenii obişnuiţi îşi vedeau de treburile lor în timp ce ea se lupta cu un coşmar, încerca să-şi alunge durarea la gândul că Liza şi Lillibet sufereau, agitându-se într-una ca să îndepărteze răul. Şi Harry cunoştea acest truc pentru îndepărtarea răului. Văzuse asta în ochii lui în dimineaţa aceea.

Proastă, proastă, proastă mai fusese să-şi imagineze că el i-ar putea face o propunere de căsătorie. Simţea mai mult decât vedea că ea nu era decât un apendice în casa lui, o violare a obiceiurilor lui, care trebuia ţinută departe de viaţa lui intimă. Îşi va găsi o soţie bună şi înţeleaptă, o femeie vrednică de respect sau o lady pe care o va putea

lua la ceai pe terasa Camerelor Parlamentului fără să cadă în dizgraţie pentru asta. Cineva care nu va fi pătată, mai presus de orice, de educaţia pe care o primise ea.

Avusese dreptate că nu spusese nimic, dar, dacă era nevoie să joace o carte a cărei consecinţă era situaţia fetelor ei, atunci o juca bucuroasă. Dacă ar fi servit la ceva ar fi strigat în gura mare călărind în galop pe strada mare.

Se învârti din nou ignorând expresia de groază de pe faţa fetei în casă care fusese trimisă să-i ţină companie. N-o va deranja dacă el îşi va găsi o partidă sigură cu dotă, o fată bine crescută pe care o va lua fără obligaţii. Avea trei iubiri în viaţa ei şi trebuia să recunoască faptul că dintre cele trei, numai două erau reciproce. Pe acestea două trebuia să le recapete şi să le protejeze cu orice preţ – copiii delicaţi, deschişi şi dragi care o lăsau să-i ia în braţe şi să le dăruiască toată dragostea, care-i zâmbeau şi-i dăruiau şi ei dragostea lor, care o luau de gât şi o sărutau pe obraji fără reţineri sau pretenţii.

Durerea o lăsase brusc fără apărare. Sarah căzu în genunchi bâjbâind după un scaun, luptând să respire, înfiorându-se şi tremurând la gândul că nu ştia nimic, plângând în hohote nesfârşite încât nu mai putea nici să respire. Era tensionată, sfâşiată şi pierdută.

Syon se apucase de materialele telegrafiate pe care Harry aproape că nici nu le observase că se acumulaseră, joi fiind ocupat cu un şef, iar vineri cu luarea de cuvânt într-o şedinţă a Societăţii pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale clasei muncitoare.

— Fii atent, la ultimul, Syon, zise el trecând cu paşi mari prin anticamera secretarului către biroul lui. Pentru o clipă îi reveni în minte Sarah Rappaport stând acolo pe covor, implorându-l şi alunecând la pământ, dar imediat şi-o înlătură din gând. Nu voia să se mai gândească la ea înainte de a şti ce să creadă. Contactează-l pe detectiv acela pe care l-am angajat noi – şi spune-i să se ducă la Denham Green. Fă o listă cu detaliile pe care vreau să le cerceteze în mod deosebit.

Venise deja amiaza şi Syon lucra fără să se plângă de

parte ar fi fost luni, nu duminică. Reprezentanţii Scotland Yard-ului care sosiseră, intrară pe uşa laterală, după cum îi rugase Harry, dar el se temea că răul se produsese deja. Cei care supravegheau casa de la numărul cincisprezece din strada Claverton, în cazul Edward Raymond, raportară că numeroşi reprezentanţi ai presei se aflau acolo încă din noaptea trecută pentru a urmări evenimentele cu propriii lor ochi. Sosirea în pripă a lui Sarah Rappaport la el şi prezenţa ei acolo, nu mai constituiau un secret. Harry se întrebă pentru o clipă dacă ea fusese aceea care prevenise presa despre aparenta răpire, dar renunţă la idee. Sârguinţa presei nu avea nevoie de impulsul eroinei «ale preferate pentru a descoperi o întâmplare senzaţională din viaţa ei.

Nu dăduse de urma lui Edward Raymond. Duminică, la căderea serii, şeful Scotland Yard-ului îi dădu un raport complet lui Harry despre rezultatele eforturilor din ziua aceea. Ceasul care ticăia pe consolă imprima un ritm sistematic raportului clar ş. Precis. Londra era un oraş mare, iar Anglia era un loc unde un om care nu voia să fie găsit se putea ascunde pentru o vreme, îşi zicea el, dar nu veşnic. Harry se gândi la asta plin de furie şi neputinţă, dar îi mulţumi oricum pentru eforturile depuse. În timp ce poliţia pleca, el se îndreptă spre fereastră. Nervii îi erau tociţi de atâta aşteptare.

Şi ai lui Sarah erau la fel. Doctorul spusese că refuza să fie consolată cu asigurările periodice ale lui Syon că poliţia făcea tot ceea ce era omeneşte posibil ca să rezolve situaţia.

— E-n pericol să se îmbolnăvească serios, Înălţimea Voastră. N-a mâncat nimic şi refuză cu încăpăţânare să ia un sedativ pentru noapte. Cred că Înălţimea Voastră este singura persoană care o poate convinge că ăsta ar fi cel mai bun lucru.

După cină, se duse în fine, la ea. În scurta perioadă care se scursese de dimineaţă, de când o văzuse, părea mai trasă la faţă, ochii i se adânciseră în orbite şi oasele delicate ale membrelor ieşeau parcă în evidenţă. Se agăţă

de braţul lui şi-i ceru veşti noi, orice, altceva decât îi spusese Syon.

— Mă tem că nu am nicio veste, zise el. Cum o putea consola când s-ar fi putut ca chiar ea să fie arhitectul acestui plan? Ca de obicei, în prezenţa ei nu avea îndoieli.

— Vai, Harry, spuse ea aplecându-se spre el, au trecut deja două zile! Două zile! În timpul ăsta se putea întâmpla orice. A sosit vreun" bilet de la tata la mine acasă?

El dădu din cap negativ, observându-i tristeţea de pe faţă.

— Nu şi nici la Denham Green.

Îl părăsi pentru a face un tur prin cameră, strălucitoare ca o bijuterie în chimonoul ei larg de mătase pe care-l găsise probabil prin vreun dulap cu haine de damă din casă, cu picioarele mici în papucii marocani, care nu făceau niciun fel de zgomot. Se răsuci brusc spre el.

— Şi dacă a părăsit deja Anglia – dacă a plecat chiar înainte de a primi eu scrisoarea?

— Sunt verificate înregistrările pentru a elimina această posibilitate. Te asigur că se face tot ceea ce se poate face.

Veni spre el şi-şi îngropa faţa în umărul lui, apucându-l cu o mână de rever.

— Vreau să mor, Harry – dacă nu vor fi găsite, vreau să mor. În fiecare clipă simt că-mi vine să mor de durere că nu ştiu unde se află şi ce se întâmplă cu ele. Fu străbătută de un lung fior şi auzi un hohot înfundat de plâns.

O îndepărtă de el, deşi nu cu brutalitate… Credea întru totul în răpire când era lângă ea.

— Nu trebuie să mai plângi, Sarah. Nu-ţi serveşte la nimic. Doctorul spune că îţi va face rău dacă vei continua tot aşa. Gândeşte-te la fete şi la cum te vei simţi când te vei reîntâlni cu ele. Trebuie să te menţii în formă pentru momentul acela şi să nu laşi ca supărarea să-ţi ruineze sănătatea. Las-o pe menajeră să-ţi dea narcoticul prescris de doctor şi acum întinde-te ca să dormi. Dacă vom primi alte veşti te vom trezi.

Ridică spre el faţa scăldată-n lacrimi.

— Stai cu mine, Harry – stai lângă mine până când adorm şi voi face cum zici tu. Ştiu că nu vrei să stau aici şi voi pleca imediat ce voi putea, numai că acum mă simt foarte singură şi te rog să te porţi cu mine cât poţi de tandru. Se întoarse acoperindu-şi gura cu mâna.

Să fie încă o dată prost. Încă o dată pentru nişte lucruri care nu prea mai puteau schimba ceva. Îi făcu semn menajerei şi când aceasta îi aduse medicamentele el o conduse pe Sarah până la marginea patului pe care o aşează.

— Acum, bea asta, Sarah şi întinde-te, zise el. E târziu şi ştiu că eşti obosită.

— Sunt Harry, oftă ea.

— Şi totuşi n-am făcut altceva decât să mă plimb toată ziua de colo-colo. Gândurile astea.

— Nu le pot opri. Îmi imaginez tot felul de lucruri groaznice, pe fete plângând, înfometate sau înfricoşate. Nu le place întunericul – cum nu-i place nici unui copil, dar tatăl meu ar considera asta o prostie şi ar fi enervat dacă ele i-ar cere o lumânare atunci când s-ar culca sau o lampă care să ardă cu flacără mică.

Continuă să vorbească, privind pe fereastră la cerul de cobalt al nopţii, ca şi când asta ar fi putut să-i alunge durerea. Harry o lăsă şi se duse să potrivească lumina lămpii de pe perete, iar menajera înţelese că ăsta era un semnal de a le stinge pe celelalte. Când termină această operaţie, el îi făcu semn cu capul spre uşă, iar ea plecă, lăsându-l cu Sarah şi cu sunetul glasului ei, în lumina slabă ca şofranul şi cu draperiile umflându-se în adierea vântului. El rămase pe loc şi o privi” de la distanţă, de unde atracţia faţă de ea nu era chiar atât de puternică.

— Sigur, tu le-ai cunoscut pe fetele mele, zise ea. Speram să ţi le prezint odată. Sunt cei mai minunaţi copii. Ei bine… Zâmbi uşor, privind melancolic către el, cu o înclinare a capului. Ele pot fi şi cele mai. Neastâmpărate fetiţe, aşa spunea şi Alfred, dar sunt zburdalnice din convingere aşa cum şi iubesc din convingere. Din moment

ce nu ai în mod obişnuit copii prin preajmă, nu cred că îţi dai seama cât de mult te poţi lega de ele, cu zâmbetele şi comportarea lor, cu modul lor de a profita de calmul tău până aproape că te fac să înnebuneşti, dar când văd că te-au supărat într-adevăr, regretă sincer şi născocesc tot felul de gingăşii cu care să te facă să fii fericit şi să le iubeşti din nou, de parcă ar putea cineva să nu le mai iubească din cauza unei zburdălnicii sau unei căni de lapte sparte. Nu, bănuiesc că habar n-ai de toate astea. Ştiu, că nici eu nu aveam până când…

— Adevărat, zise el după un minut, pentru a o încuraja să vorbească mai departe. Nici nu-mi închipui cum poate fi. Era atât de frumoasă cum stătea la marginea patului. Aerul proaspăt al nopţii îi adia pe piele şi-i sălta cârlionţii aurii de pe marginile feţei.

Privi spre el cu delicatele ei sprâncene ridicate cu îngrijorare.

— Îţi vei întemeia, cu siguranţă, într-o zi o familie, Harry. Ştiu că o vei face, bineînţeles, dar să ştii că va trebui să-ţi petreci cu copiii tăi suficient timp pentru a-i cunoaşte. Va trebui să-i iei în plimbări lungi şi să-i întrebi cum şi-au petrecut timpul când n-au fost cu tine. Să nu faci Harry, greşeala, ca majoritatea celor de condiţia ta, de a nu-i vedea decât cincisprezece minute înainte de cină, în fiecare zi. Altfel, vei pierde tot ceea ce este mai bun. Promite-mi, Harry!

O privi complet năucit de dorinţa ei arzătoare de a se purta frumos cu copiii pe care nici măcar nu se gândise să-i aibă.

— Da, spuse el în cele din urmă. Da, îţi promit.

— Vai, Harry… Starea ei sufletească se schimbase. El văzu imediat cum îşi revenise din marasmul în care era cufundată şi ce anume o făcuse să-şi revină. Lacrimile care izbucniră adânciră tristeţea din strălucitorii ochi căprui. Şi narcoticul începuse să-şi facă efectul – îşi dădu seama de asta după încetineala mişcărilor şi după căderea umerilor ei, ca şi cum ar fi cedat disperării. Se duse lângă ea şi trase cuvertura.

— Întinde-te, Sarah, spuse el încetişor.

— Vai, Harry mi-e atât de frică.

— Bineînţeles că îţi este, spuse el. Trebuie numai să ai încredere.

Se lăsă aşezată pe perne şi chimonoul larg de mătase alunecă în falduri ample în jurul coapselor ei. Trase numai cearşaful peste ea, pentru că aerul nopţii nu se răcise prea tare, însă trebuia să fie învelită, din decentă, măcar cu cearşaful. Ochii i se închiseră. Era numai inocenţă şi candoare acum, nici urmă de seducţie, de atitudine de femeie fatală sau pătimaşă. El se aşează pe marginea patului şi-i luă mâna în mâna lui, neştiind pentru ce o făcea, în afară de faptul că părea a fi un gest liniştitor. Ea oftă uşor.

— Mi-e dor de ele. Nici nu-ţi poţi închipui ce dor îmi e de ele. Mi-au lipsit tot anul ăsta. Eram atât de bucuroasă întotdeauna sâmbăta să ajung acasă. După o clipă de tăcere, vorbi din nou. N-ar fi trebuit să ne vadă tatăl meu împreună.

Harry fu surprins o clipă până când îşi dădu seama că era vorba de copiii ei şi nu de el.

— Voiam să le aduc luna viitoare la Londra, zise ea visătoare. Am fi vizitat toate trei împreună oraşul. Buzele îi tremurau. Vai, Harry, ia-mă în braţe – te rog, doar o clipă.

Întâi ezită, până când văzu că o lacrimă tremurătoare aluneca pe obrazul ei alb ca laptele. Atunci se aplecă şi o îmbrăţişa cu stângăcie. Braţele ei se ridicau doar pe jumătate şi mâinile i se opriră pe umerii lui. Oftă.

— Vai, Harry, le iubesc atât de mult, şopti ea. El îi mângâie părul. Aproape adormise, dar nu părea că avea intenţia să nu mai vorbească de parcă asta ar fi rezolvat ceva. Gulerul lui apretat îi pătrunsese în carnea de pe gât şi cravata lui albă apăsa pe obrazul ei. Moţăia acum, gata să adoarmă. Simţea asta din moliciunea trupului ei. Ea – şi mişcă buzele la urechea lui. Şopti atât de uşor încât aproape că-i scăpase cuvintele.

— Şi pe tine te-am iubit, Harry, numai că tu n-ai avut nevoie de asta.

Era o nenorocire, O adevărată nenorocire. Presa renunţase la orice reţinere în ceea ce privea relaţia dintre el şi Sarah Rappaport. Citi din nou articolul mânios şi nevenindu-i să creadă”. *Ducele de Ormond îşi foloseşte influentă în căutarea copiilor răpiţi ai faimoasei cântarele. Legătura despre care se zvonise de câteva luni în presă e dovedită de recentele întâmplări în care domnişoara Sarah Rappaport, renumita soprană a. Operei Drury Lane, caută să-şi recupereze copiii răpiţi de un om despre care poliţia crede că ar fi părăsit deja Anglia. Domnişoara Rappaport a fost văzută venind la domiciliul lui Henry Arthur Brett, duce de Ormond, din Parc Lane. Sâmbătă seara, devreme. Martorii oculari afirmă că faimoasa cântăreaţă se afla într-o stare de mare agitaţie. De atunci a rămas în reşedinţa Ormond în timp ce din oră-n oră au fost observaţi, diverşi reprezentanţi ai Scolland Yardului şi miniştri, intrând şi ieşind. Găzduirea renumitei cântăreţe în casa ducelui a fost considerată de mulţi drept o violare a regulilor înaltei societăţi, mai ales că aceasta era în legătură cu relaţiile intime, care nu fu*seseră *decât bănuite până acum, dintre duce şi tânăra cunoscută sub numele* de *„Ducesa”*.

Şi ăsta era *The Times*. Celelalte ziare erau mult mai puţin prudente, afirmând cu răutate că el şi Sarah se culcau împreună înainte de incidentul în cauză şi că era mai mult ca sigur că şi acum se întâmpla aceasta, scandalos fiind mai ales faptul că ducesa cea văduvă şi cele două surori necăsătorite ale ducelui locuiau în reşedinţa Ormond în diferite perioade ale anului. Se menţiona adesea şi prietenia lui cu Prinţul şi contribuţia pe care o avea el în culisele guvernării.

Unele ziare o învinuiau pe Sarah că atrăsese un membru al nobilimii ca să se comporte în mod deplasat şi desfrânat, determinându-l prin josnicele ei maşinaţiuni să abdice de la poziţia lui de adevărat apărător al moralităţii şi” de exemplu de urmat în clasele de jos, că onorabilitatea nobilimii trecea, într-adevăr, prin vremuri grele.

Alte ziare, toate conservatoare ca orientare politică, se aplecaseră cu mai multă simpatie asupra lui Sarah,

spunând că ducele de Ormond era un individ întunecat şi viclean, nepotrivit pentru poziţia înaltă pe care o deţinea, o persoană care exercita o influenţă ascunsă, un om care observând frumuseţea, farmecul şi inteligenţa ei a încercat să profite de ele. Abila denaturare făcea ca el să apară ca un diavol eminent care trebuia mai degrabă izgonit din rândurile societăţii civilizate.

Citi fiecare ziar în ordinea descrescândă a importanţei pentru că ştia că toate vor fi citite de contemporanii săi. Povestea recentei sale arestări, pentru beţie în public, fusese redată în mod înflorit, cu toate că amănuntele îngrozitoare despre scandalul care avusese loc în stradă şi părerile unor cetăţeni de rând care fuseseră martori la scena petrecută. Susţinând că ar fi trebuit să fie pus sub acuzare şi nu să dispară după aceea de la poliţie numai datorită faptului că era cine era. Harry îşi închipuia că opinia respectivă era împărtăşită în cea mai mare măsură de duşmanii lui.

Cel mai rău dintre articole era «nul în care se cerea să se ia măsuri legale împotriva lui şi continua pe o porţiune destul de mare cu prima lui căsătorie dezastruoasă cu Louisa Cosgrave, informaţie pescuita din filele prăfuite de acum zece ani. Chiar şi seara în care pusese să fie spartă uşa lui Sarah era reexaminată, completată cu câteva observaţii despre noaptea beţiei şi a paharului spart şi nu se putea aştepta la iertare din partea publicului pe viitor. Admiratorii ducesei lăsaseră deja câteva buchete de flori la uşa casei Ormond, ba chiar şi la poalele zidului de-a lungul pavajului. În consecinţă, fusese pusă o pază, un poliţist fusese postat la fiecare intrare în casă şi unul care să supravegheze situaţia, ţinând pe zeloşii admiratori şi pe cei care aveau intenţii rele în şah.

Da, era dezastru, ™ nu prea era nimic de făcut împotriva acestei situaţii, decât să aibă grijă ca ziarele să nu ajungă până. Sus la Sarah.

Veni Isabella şi Sarah se agăţă de ea plângând până începu şi Isabella să plângă şi-i dispăru tot cheful de a o înveseli pe Sarah. Fata în casă care o servea pe Sarah le

întrebă atât de îndrăzneţ dacă beau ceai încât Sarah, care nu mai suporta niciun fel de mâncare tuşi afirmativ. Îşi şterseră ochii, îşi suflară nasurile, iar Isabella îşi spălă faţa cu apă rece, încercând să facă să-i dispară roşeaţa ochilor.

— Dragă ar trebui, să-i fi recunoscătoare ducelui tău, îi zise ea lui Sarah, că te ţine în casa lui departe de toată agitaţia şi bătaia de cap. Afară e un scandal îngrozitor pe toată chestia asta. Îşi tampona obrajii şi aprecie efectul în oglindă.

— Când o să ies şi o să dau ochii cu toţi nu trebuie să mă vadă umflată de plâns. N-arăt deloc mai frumoasă în halul ăsta.

Sarah se uită la ea.

— Cu siguranţă că nimeni n-o să observe şi nimănui n-o să-i pese în condiţiile astea. Actriţa se întoarse să se aşeze lângă Sarah în colţul în care erau instalate o sofa mică şi un scaun.

— Ei asta dovedeşte ce mult te-am neglijat pentru că, dacă nu ştii deja din exemplul meu că nu trebuie să ieşi niciodată când nu arăţi perfect, atunci nu ţi-am fost de prea mare folos.

Sarah o îmbrăţişa cu putere.

— Ba mi-ai fost şi să n-aud altceva.

— Acum hai să ne bem ceaiul. Asta e o chestie nemaipomenită – cine s-ar fi gândit că o să beau ceai în casa unui duce adevărat? zise Isabella încercând s-o facă pe Sarah să zâmbească.

— Mai bine l-aş bea înainte ca femeii ăleia să-i intre în cap că nu-l merit sau că poate ar fi trebuit să fiu servită în salonul servitorilor şi nu la etaj.

O uşoară bătaie în uşă o preveni pe Sarah asupra altui vizitator cunoscut. Se ridică în grabă.

— Da?

Syon îi acordă obişnuita lui plecăciune curtenitoare, dar nu avu mai multe veşti pentru ea decât avusese în toate celelalte vizite în afară. Faptului că ducele angajase un detectiv care dăduse poliţiei un indiciu probabil asupra locului unde putea fi căutat Edward Raymond, undeva nu

prea departe de Dunham Geen.

Sarah simţi că i se opreşte inima.

— Şi copiii?

Syon îşi scutură capul.

— Încă nimic, doamnă, dar există motive să credem că plasa se strânge.

Când el plecă. Sarah se aşeză din nou cu o bufnitură.

— Probabil are dreptate. Îmi dau seama că ei ştiu mai multe decât îmi spun mie. O, spune-mi, te rog, că are dreptate!

— Bineînţeles că are, îi răspunse Isabella. O să vezi că n-o să mai dureze mult.

— Patru zile, zise Sarah năucită, nevenindu-i să creadă. Sunt deja patru zile şi nimic. Uneori cred că o să înnebunesc tot întrebându-mă şi aşteptând.

Isabella o bătu uşor pe mână şi încercă să-i distragă atenţia discutând despre alte lucruri. Sarah ştia că intenţiile ei erau bune, dar nimic în lume n-o interesa în afară de fete.

Harry nu mai venise s-o vadă de duminică seară când o ţinuse în braţe ca un băieţel imatur şi-i oferise mângâierea altei fiinţe omeneşti după care ea tânjea mai mult decât după orice. Putea numai să presupună că-i ceruse prea. Mult. Chiar când îi cerşise îmbrăţişarea carp o alinase, simţise că îi ceruse prea mult. N-ar mai fi creat o situaţie penibilă pentru amândoi dacă nu i-ar fi cerut ceea ce el nu voia să ofere.

Emil von Keppel veni s-o vadă „îngrijorat şi oarecum surprins, după câte constată ea, de amănuntele pe care nu le ştiuse despre ea. Ca şi Isabella, el îi dădu de înţeles că ziarele publicau o grămadă de informaţii în legătură cu ea şi ducele şi în legătură cu răpirea copiilor. În Schimb, Sarah îşi dădu seama că era fericită că nu le citea. Tot ce o interesa era ceea ce-i puteau spune Syon sau Harry, pentru că ştia că ei nu i-ar fi dat speranţe deşarte şi n-ar fi exagerat şansele de a-i găsi pe copii.

Impresarul îi acceptă scuzele pentru că lipsise de la spectacolul de luni seara şi-i spuse că se aşteptase să nu

vină de vreme ce citise în ziare despre nenorocirea care se abătuse asupra ei. Pe măsură ce timpul trecea veneau tot mai mulţi informatori aducând amănunte despre protagonişti pentru a mai clarifica câte ceva din enigma ducelui şi a „ducesei”. Von Keppel spuse, scuturându-şi capul mâhnit, că însăşi doamna Applegate, proprietara dezgustătoarei pensiuni a oamenilor de teatru jurase că ducele o vizitase pe Sarah chiar sub modestul său acoperiş şi, susţinea doamna Applegate, cu siguranţă că îi sucise capul, adăugând că asta nu era de mirare, pentru că Sarah Rappaport era destinată să ajungă o stea, după cum ştiuse proprietara în tot acest timp.

Chiar şi timida şi şovăitoarea doamnă Roberts, prima ei menajeră din Londra, fusese scoasă din gaură de şarpe şi îndemnată să facă nişte comentarii mai ales cu scopul de a se afla că-l considera pe duce un om înfricoşător, opinie ce şi-a jucat bine rolul în ziarele conservatoare.

Şi ea nu ştia încă nimic despre Harry. La un moment dat, când Harry plecase de acasă, după cum află mai târziu, Syon o luă să-i arate toată casa pentru a-i distrage atenţia de la evenimente. Intenţiile lui Syon ca şi ale tuturor erau bune iar ea îi mulţumi cum putu. Reşedinţa Ormond poseda bogăţii dincolo de imaginaţie, fiecare cotitură, firidă sau coridor, fiind pline de comorile adunate de şapte generaţii. Văzu în galeria portretelor un tablou al primului duce cu care Harry semăna în mod izbitor, un om mohorât, întunecat, cu figură de pirat, odrasla – după cum susţinea Syon doar cu un slab spasm al buzelor unui pirat de pe mări şi al unei nobile doamne prizoniere care avusese isteţimea să aprecieze contribuţia virilităţii şi inteligenţei lui la arborele genealogic al familiei.

Însă refugiul ei, capela, era o cameră de o frumuseţe delicată cu pereţii împodobiţi cu texte biblice încadrate de arabescuri. Era o schimbare faţă de dormitorul care devenise un fel de închisoare după primele zile lipsite de speranţe. În capelă putea sta şi aştepta cu mai multă seninătate trecerea timpului, urmărind fasciculele de lumină, apăsând pe pardoseala de piatră în funcţie de

trecerea soarelui prin dreptul vitraliului de deasupra altarului.

Tot acolo o găsi Syon şi în a cincea zi când veni să-i aducă vestea că Liza şi Lillibet au fost găsite. Nu putu să-i răspundă la întrebări destul de repede, dar la prima şi cea mai importantă dintre ele îi răspunse chiar înainte de a apuca ea să întrebe: vor fi aduse la Londra şi le va putea vedea înainte de a se înnopta?

În sinea ei, Sarah era conştientă că nu trebuie să plângă, oricum nu acum când ştia că erau în siguranţă în mâna poliţiei, dar în mod ilogic plângea. Încercă să-i zâmbească printre lacrimi secretarului cuprins de panică pentru a-l asigura că erau lacrimi de fericire. Arăta pur şi simplu stânjenit un tânăr puternic cu o bună educaţie care nu mai văzuse o femeie plângând cu atâta uitare de sine. Îi dădu batista lui şi se gândi imediat s-o trimită pe menajeră la ea pentru a avea un motiv să nu stea acolo.

Când începu să se însereze, ea îşi căută o cameră de unde putea să vadă intrarea din faţă. Casa părea misterios de tăcută în timp ce ea colinda parterul din coridor în salon, în galerie, în dormitorul de onoare, căutând cea mai bună perspectivă a porticului dinspre Park Lane. În final se pomeni în cabinetul abandonat al lui Harry unde zăceau împrăştiate peste tot cărţi şi hârtii. O surprinse lipsa de organizare pe propriul teritoriu sau poate că Harry prefera acest aspect dezordonat pentru a-i putea ordona lui Syon să-i rearanjeze lucrurile. Nimeni nu-i sugerase că n-ar trebui să stea în birou, nici lacheul care intră să aprindă lămpile şi nici chiar majordomul care trecu pe acolo aruncând o privire înăuntru. El îi dădu doar un „bunăseara” supus înainte de a trece mai departe. Aşteptă singură oscilând ca un fluture de noapte care bate din aripi fără odihnă atras de lumina asfinţitului.

Când sosi şirul de trăsuri, remarcă surprinsă că după câte se părea Harry era cel care-i luase copiii în grijă, dând-o jos mai întâi pe Liza şi apoi pe Lillibet din trăsură. Sarah scoase un strigăt şi se repezi prin labirintul de coridoare spre holul de primire. Din tot grupul ea nu văzu

pe nimeni altcineva decât pe fetele ei, copilaşii ei care erau năuciţi şi obosiţi.

Le strânse la piept ţinând-o pe fiecare cu câte un braţ, plângând pe umerii lor şi punându-le întrebări amândurora în acelaşi timp. Ele se agăţară de ea cu mânuţele murdare, scoţând nişte miorlăituri care se transformară într-un plâns cu sughiţuri când îşi dădură seama că erau în siguranţă şi că scăpaseră cu adevărat de chin. Menajera reuşi să le ducă la etaj unde le dădu o cină bună cu carne de oaie şi cartofi fierţi, urmate de budincă şi de lapte fiert, abia după aceea începu Sarah să audă amănunte în legătură cu plecarea lor cu domnul Raymond şi vrură să ştie dacă era într-adevăr tatăl ei şi de ce a plecat şi le-a lăsat fără mâncare o zi întreagă şi aşa mai departe la nesfârşit, dar în spatele tuturor acestor întrebări Sarah simţi nevia lor de a fi asigurate că o asemenea întâmplare nu se va mai repeta niciodată, că ele nu făcuseră nimic pentru a o merita.

Ea le îmbrăţişa, le mângâie, le luă în poala ei pe amândouă în acelaşi timp şi le spuse tot ce-i trecu prin minte ca să le liniştească. Mai târziu află că nu călătoriseră prea departe de Denham Green, că stătuseră într-o casă de poştă dărâmată aflată la o distanţă nu mai mare de cinci mile, dar nu prea frecventată de oamenii care au fost foarte săritori când au fost întrebaţi de poliţie ce ştiau. Fiind împreună, fetele se simţiră mai bine decât s-ar fi aşteptat, fiind încuiate într-o cameră fără să aibă nici măcar o lumânare şi fără a fi apărate împotriva unei vătămări serioase din cauza indiferenţei lui Edward Raymond, pentru care ele nu reprezentau nimic altceva decât momeala pentru capcana lui.

Sarah ascultă tot repertoriul de zgomote înfricoşătoare pe care ziceau că le auziseră fetiţele în vechiul han care scârţâia din toate balamalele şi descrierea creaturilor care-şi imaginaseră că le produceau întrecându-se care mai de care să povestească în felul lor obişnuit, gesticulând şi imitând. În cele din urmă, au fost aduse cămăşile de noapte şi fetele au fost îmbrăcate,

revenind cu ajutorul fetei în casă şi al menajerei, la vechea lor înfăţişare, cu părul auriu, cu pielea proaspătă şi curată revenindu-le chiar şi zâmbetul pe buze. Transformarea lor completă în Liza şi Lillibet pe care le cunoştea Sarah s-a produs însă numai la întoarcerea Emmei Hollister de la Godalming când râse şi ea ascultând din nou povestea călătoriei lor cu exagerarea imaginilor de dimensiuni imposibile.

Syon, scuzându-se, intră să întrebe dacă Sarah poate veni imediat în birou pentru o problemă importantă. Părăsind povestitoarele cu exagerările lor, Sarah le promise fetelor că se va întoarce imediat să le bage chiar în patul ei. Urmându-l pe secretar, descoperi că nu o aştepta numai Harry, după cum îşi închipuise ea, ci şi alte câteva persoane îmbrăcate în negru, doi sergenţi de poliţie în uniforme şi tatăl ei. Fu şocată când îşi dădu seama, văzându-l pe tatăl ei, cât de mult îl ura, înainte de a-şi stăpâni nedemnul impuls într-un sentiment mai creştinesc.

Harry arăta mai copleşit ca niciodată, obosit, ochii strălucitori de safir erau mai puţin luminoşi ca de obicei şi obrajii erau evident mai întunecaţi, barba îi crescuse considerabil în nesfârşitele ore de când se bărbierise în acea dimineaţă devreme. Părea mai vulnerabil, mai uman, dar el nu avu posibilitatea sa, stăruie prea mult asupra acestui amănunt.

— Doamnă Rappaport trebuie luată o hotărâre în privinţa tatălui dumitale, zise el distant.

Lăsa să se înţeleagă că se va face cu el ceea ce va decide ea. Harry o informase că hotărârea trebuia să-i aparţină ei, ceea ce reprezenta o altă demonstraţie a puterii celor sus-puşi. Tatăl său, care aştepta flancat de cei doi poliţişti o privea cu un zâmbet bleg.

— Nu înţeleg, spuse ea mânioasă văzându-l pe tatăl ei stând acolo cu expresia aceea linguşitoare şi cu sprâncenele ridicate, plin de speranţă, ca şi când atitudinea aceea ar fi putut şterge tot răul pe care îl făcuse.

— Inspectorul şef Lakeland de la Scotland Yard îţi va

explica, zise Harry. Omul în cauză păşi înainte.

— Doamnă Rappaport, copiii v-au fost înapoiaţi nevătămaţi şi s-a crezut, că având în vedere regretabila notorietate pe care ar implica-o acest caz, dumneavoastră ar trebui să vi se ofere opţiunea de a-i pune capăt chiar acum, dacă doriţi.

Sarah se încruntă.

— Cum adică să-i pun capăt chiar acum? El trebuie să meargă la închisoare! Este singurul mod de a pune capăt acestei întâmplări din punctul meu de vedere.

— Măi, moacă, zise tatăl ei cu reproş. Lakeland îşi drese glasul şi-i aruncă ducelui o privire înainte de a spune:

— Noi suntem dispuşi să-l acuzăm, dacă asta vă e dorinţa, doamnă Rappaport. E preferabil întotdeauna să discutăm cu un criminal în conformitate cu legea. Oricum, va avea loc o judecată cu toate că, fără îndoială, va fi destul de scurtă. Ducele ne sugerase că aţi prefera să nu fiţi obiectul publicităţii care s-ar face în jurul unui proces.

Harry păşi în faţă.

— Mai există o alternativă. Aş putea face să fie declarat persoană indezirabilă şi deposedat de paşaport. Astfel, nu se mai poate întoarce în Anglia să vă mai facă vreun rău.

— Dar oricum voia să părăsească ara, spuse Sarah indignată. Asta l-ar recompensa mai mult! Nu, vreau să fie judecat şi închis.

Harry acceptă, ridicând din umeri.

— Cum doreşti. Edward Raymond părea vag alarmat.

— Dar, moacă, zise el mieros, nu văd niciun motiv să-l trimiţi pe bătrânul tău tată în puşcărie. La urma urmei n-am făcut niciun rău nimănui.

Un fior de furie o scutură pe Sarah.

— N-ai făcut niciun rău? exclamă ea. Ai încercat să ne şantajezi pe mine şi pe duce, le-ai luat pe Liza şi pe Lillibet şi le-ai speriat de moarte. Nu! Vreau să mergi la închisoare, poate că vei învăţa din asta să nu mai cauţi niciodată calea cea uşoară!

— Măi, moacă, cum poţi să stai aici şi să-i spui asemenea lucruri propriului tău tată care te iubeşte?

Sarah îşi înfipse unghiile în palme. Nu prea ştia de unde să înceapă, însă gândurile ei asupra problemei erau destul de clare – avusese la dispoziţie o grămadă de timp să se gândească. Îşi fixă asupra tatălui său o privire care nu lăsa niciun dubiu.

— Dacă m-ai iubit vreodată am avut prea puţin dovada acestui lucru, spuse ea cu voce aspră şi gravă. Toată viaţa mi-am dorit să mă iubeşti, să-mi arăţi puţină bunătate şi afecţiune, dar n-ai făcut-o niciodată. Am făcut tot ce-am putut să-ţi merit afecţiunea, tot ce mi-ai cerut şi chiar mai mult, dar niciodată n-ai părut impresionat în vreun fel. Ori mă ignorai, ori mă bruscai, ori uitai de mine, în afară de cazul în care voiai să obţii ceva de la mine. Ei bine, s-a terminat acum, mă auzi? Nu cer să mă facă fericită dragostea unui om egoist şi neobrăzat şi n-am să mai fiu maltratată în speranţa de a-ţi merita dragostea.

Sarah se întoarse şi se îndreptă repede spre uşă. Lacrimile ameninţau să izbucnească şi ea voia să fie singură.

Ştia că oferta de a evita procesul fusese făcută cu bune intenţii, dar considera că era mai nimerit să vadă că se făcea dreptate. Era absolut adevărat că un proces avea să le aducă pe cap un noian de reporteri, pentru că fusese naivă să creadă că încetarea balurilor aristocratice va aduce o perioadă de acalmie în relatările despre viaţa înaltei societăţi din Londra. Din contră, presa îi va urmări fără îndoială fiecare pas cu mai multă sârguinţă ca înainte pentru că n-avea despre cine altcineva să scrie.

Va merge cu fetele ei acasă la Denham Green în speranţa de a găsi puţină odihnă şi linişte. Nu era sigură ce va face după asta, ştia doar că-l va mai necăji pe Henry Arthur Brett.

XIX

Harry îl învoise în seara aceea pe Syon şi citise încă o dată copia după ultima relatare a detectivului. Omul îşi dovedise valoarea şi îşi merita cu vârf şi îndesat

recompensa. Regreta doar că detectivul îi furnizase tot timpul datele exacte, dar nu şi interpretarea lor corectă.

Se înşelase aproape din toate punctele de vedere în ceea ce o privea pe Sarah Rappaport. Crezuse că era superficială, ticăloasă şi făţarnici Acum nu mai încăpea nicio discuţie că era de fapt serioasă, cinstită şi sinceră. Ceea ce nu ştiuse era faptul că era fiica unui degenerat, fiind total neglijată şi pradă avansurilor libidinoase, că ajunsese la sapă de lemn când îi murise soţul şi rămăsese virgină în căsnicia ei. Că atunci când îl întâlnise pe Jeremy era săracă şi lupta din răsputeri să se întreţină pe ea şi pe cei doi copii pe care instinctul matern o îndemnase să le poarte de grijă, chiar dacă nu erau ale ei.

Privind retrospectiv situaţia, îl uluia cât de profund greşit interpretase realitatea evidentă pe care o avusese tot timpul în faţa ochilor. Mai luă o înghiţitură de coniac, din paharul de lângă el şi-şi lăsă capul pe spătarul scaunului, adâncit în nefericire şi tristeţe.

În cabinetul de lucru domnea liniştea, iar marea casă din jurul lui era cufundată în tăcerea nopţii. Închise ochii.

La etaj, în camera rezervată oaspeţilor de seamă, Sarah şi fetele ei dormeau la întâmplare în încăpătorul pat, cu pătura trasă de colo-colo şi înconjurate de perne. Şi-o imagină în mijlocul patului înconjurată de faldurile moi ale cămăşii de noapte transparente, cu copilele încovrigate ca nişte căţeluşi de fiecare parte, fiecare dintre ele având câte o mână încrezătoare aşezată pe umărul ei sau cuibărită în părul ei.

Şi-o imagina cum razele lunii de vară îi conturau trăsăturile feţei în umbră, gura drăgălaşă, nasul lung şi drept, genele cu vârfurile aurii argintate de lună şi buzele minunate destinse într-un zâmbet mulţumit, în timp ce era purtată în lumea viselor.

Cum se putuse înşela atât de tare? De ce nu se încrezuse în acele instincte care-l serviseră atât de bine în orice altă problemă din viaţa lui, care-i spuseseră că ea ezita să se angajeze într-o legătură pasională din cauza lipsei de experienţă şi poate din cauza unei comportări

brutale la care fusese supusă mai înainte. Cum putuse să fie atât de orb, atât de dispus să creadă că frumuseţea şi farmecul ei natural ascundeau o mincinoasă plină de reaua intenţie de a-l păcăli să se însoare cu ea? Pentru a-şi explica aceasta, putea invoca spectrul Louisei Cosgrove. Dar, cinstit fiind, nu se putea absolvi folosind drept pretext numai acest motiv. Nimic nu putea scuza eşecul în punerea la încercare a deplinei sale puteri de înţelegere şi inteligenţe.

Nu numai că Sarah Rappaport nu-l jignise, ci el fusese cel care îi călcase în picioare sentimentele delicate şi caracterul ales. Procedase cu maliţiozitate pentru a-i lega numele de al său, încurajând activ presa în presupunerea că se culcau amândoi. Aceleaşi ziare îşi dăduseră toată silinţa în ultimele zile să distrugă reputaţia amândurora, cu povestiri exagerat de amănunţite extrase din diversele lui indiscreţii detestabile, dar fără a o învinui pe ea de altă fărădelege în afara legăturii cu el şi, bineînţeles, cu revelaţia că avea un tată fără scrupule şi înclinat spre ticăloşii. Era destul pentru a-i stânjeni şi umili pe amândoi în încercarea de a-şi descurca din nou firul vieţii.

Harry ridică paharul şi lăsă să-i alunece coniacul pe limbă pentru ca să-i poată simţi aroma în nări. Faptul că fusese atât de prost, atât de colosal şi uimitor de prost şi că nu vedea nicio cale de a repara lucrurile îl înfuria.

Prima lui relaţie fusese din dragoste şi credinţă oarbă şi numai după aceea descoperise capcana. De data aceasta cunoştea dimensiunile capcanei şi ce se află în ea înainte de a se angaja, Asta nu-l consola deloc, pentru că şi-o făcuse cu mâna lui în intenţia de a se căsători împotriva voinţei sale cu o femeie care nu putea fi considerată potrivită pentru un bărbat cu rangul şi averea lui. Îl chinuia necontenit mânia. Se perpelea în focul dezgustului şi indignării faţă de el însuşi. Ca să repare lucrurile, în măsura în care mai puteau fi reparate, însemna să se arunce în foc şi s-o ceară pe Sarah Rappaport în căsătorie.

Nu l-ar fi preocupat din cale afară publicitatea, deşi

se ţinuse la distanţă de atenţia opiniei publice. Regula de bază a societăţii afirma că trebuia să faci tot ce aşteptau alţii de la tine ca să nu fii prins cu nimic, iar el ţinuse întotdeauna seama de această regulă folosindu-se la perfecţie de simţul lui înnăscut pentru discreţie. Totuşi, de când se hotărâse să iasă din ascunzătoare făcându-i curte lui Sarah Rappaport acumulase un stoc de cunoştinţe în legătură cu metodele folosite de presă. Singurul lucru de care putea fi acuzat în tot ceea ce se petrecuse era faptul că dăduse presei şi opiniei publice motivul să creadă că între Sarah Rappaport şi el exista o dragoste adevărată.

Trebuia să se căsătorească.

Era o pilulă amară, dar ăsta era singurul lucru care-i trecea prin minte că ar fi putut pune capăt speculaţiilor şi goanei după senzaţional aşa încât fiecare să-şi poată vedea în linişte de viaţa lui. Şi chiar şi pentru asta inspiraţia nu-i venise din senin. Nu, trebuia să-i mulţumească lui Jeremy pentru soluţie. Harry deschise ochii şi privi deznădăjduit tavanul boltit pictat cu fresce, al cabinetului său de lucru.

Jeremy văzuse rapoartele indiscreţiilor şi contravenţiilor fratelui său şi-i telegrafiase ca să-i spună că va părăsi detaşamentul regal şi va lua primul vapor spre Anglia pentru a se căsători cu Sarah Rappaport ca să salveze ce mai putea fi de salvat din reputaţia bietei fete. Faptul că Jeremy era jignit sărea în ochi de la prima vedere, criticându-l aspru pe Harry că o târâse pe Sarah din scandal în scandal. Exagerase întrucâtva situaţia, dar punctul său de vedere era clar: căsătoria oferea cea mai bună şansă de a îndulci furia scandalului.

Calmul şi gândirea raţională trebuia să triumfe. Harry fusese cel care crease încurcătura, prin urmare Harry trebuia să se sacrifice luând în căsătorie pe nepotrivita – deşi virtuoasa – Sarah Rappaport.

Harry decise ca întâlnirea să aibă loc în cabinetul său, deoarece era o chestiune de afaceri care trebuia stabilită între ei. Nu se putea gândi ca la o propunere de căsătorie. Recapitula prezentarea situaţiei şi a singurei soluţii care părea logică, reţinând punctele esenţiale.

Sarah îl Impresionase adesea cu capacitatea ei de înţelegere, ea va sesiza înţelepciunea acestui act şi cu asta totul se va termina. Vor stabili o zi şi penibila întrevedere va lua sfârşit. Şi poate că şi intensitatea sentimentului său de ruşine va scădea după aceea, pentru că se simţea groaznic de ruşinat în sinea lui pentru ceea ce crezuse despre ea.

Bătăile vagi din uşă îl scoaseră puţin câte puţin din gândurile sale, nu clare şi bărbăteşti ca ale lui Syon, ci discrete.

— Intră!

Ea purta vechiul costum negru de stradă şi părul răsucit şi adunat pe cap cu abundenţa aceea luxuriantă care făcea ca gâtul să-i pară mult prea subţire pentru a-i susţine greutatea. Îşi ţinea bărbia în jos şi se uita la el pe sub gene. Un zâmbet slab şi timid îi arcuia gura şi el simţi o înfiorare cum nu mai cunoscuse până atunci alunecându-i pe spate. Înţeleg că ai plănuit să te întorci la Denham Green.

— Da, ne vom opri pe strada Claverton doar ca să încuiem casa.

— Regret că trebuie să te întârzii, zise el.

— Ei bine, oricum voiam să discut cu tine înainte de a pleca pentru a-ţi mulţumi pentru amabilitatea şi mai ales pentru că te-ai dus personal să aduci fetele înapoi.

El dădu neliniştit din umeri. Cum putea cineva să-şi imagineze cu atâta naivitate că nu se dusese numai pentru a se încredinţa de dimensiunile concrete ale farsei? Şi-şi dădu seama că toată sforăria era opera tatălui ei.

— Am vrut să mă asigur că s-a uzat de toată discreţia posibilă, zise el, ceea ce era oarecum adevărat.

— Fetele au spus că ai oprit trăsura pe drumul de întoarcere ca să le cumperi îngheţată pe băţ, de la un vânzător ambulant, iar Lillibet a fost foarte impresionată de trăsură şi, în special, de cai. Ştii amândouă sunt înnebunite după cai. Îşi feri puţin capul şi-şi studie vârfurile degetelor. Liza a crezut povestea strămoşului care creştea la Buckinghamshire murgi de culoarea

părului soţiei sale. Mi-a spus: „Mamă şi părul lui are aceeaşi culoare cu a cailor săi!”, referindu-se, bineînţeles, la tine. Îţi mulţumesc că le-ai mai distrat puţin când aţi venit încoace. Le-a ajutat enorm să se consoleze. Zâmbetul său cald era plin de recunoştinţă.

Deşi încercă, Harry nu putu schiţa nici măcar un zâmbet slab drept răspuns.

— Şi eu am găsit povestea cu murgii absolut minunată când am auzit-o pentru prima dată în copilărie, zise el. Ocoli biroul pentru a se aşeza în spatele lui cu mâinile. Strânse şi simţindu-se puternic stânjenit. Din păcate, noi nu ne aflăm aici în toiul unui basm.

— Nu, nu-i deloc un basm, fu ea de acord, privind lung cu frumoşii ei ochi căprui larg deschişi şi inteligenţi.

Harry cunoscu un moment de panică dar, îl stăpâni. Nu şi-ar fi dorit aceasta întrevedere dar nu existase altă cale.

— Ţi-a adus Syon pachetul cu tăieturile de ziar aşa cum i-am ordonat eu?

Bărbia ei se ridică puţin.

— Da.

— Şi le-ai citit ca să vezi cât de terfelite au fost reputaţiile noastre din cauza a tot ce se întâmplă şi s-a întâmplat înainte de asta?

Ea dădu afirmativ din cap, gura mică şi plină luând acuma o mină serioasă.

— Vrei să iei loc? întrebă el, arătând spre scaunul pe care el însuşi îl aşezase în faţa biroului în vederea acestui moment. Ea se uită cu prudenţă la scaun şi apoi din nou la el ca şi când ar fi simţit vreo capcană.

— Prefer să stau în picioare.

— Da, foarte bine. Aşează un teanc de hârtii de pe birou peste alt teanc şi-l potrivi împingându-l uşor cu degetul, neluându-şi ochii de pe el. Ticăitul ceasului de pe şemineul din capătul camerei deveni insuportabil. Nu-şi dăduse seama cât de laş va fi în acest moment. În ultimele zile nu dăduse importanţă unor împrejurări neprevăzute. I-am cerut lui Syon să ţi se aducă pentru ca să poţi aprecia

tu însăţi situaţia actuală la justa valoare şi nu cu scopul de a te face să suferi pe nedrept. Îşi făcu în sfârşit curaj să ridice privirea. M-am gândit mult la asta. Cred că niciunul dintre noi nu va avea linişte din cauza acestor evenimente, sau, cel puţin, vom fi stânjeniţi în mare parte în urmărirea ţelurilor şi preocupărilor noastre.

Luminoşii ei ochi căprui îl fixau fără să clipească. Nu spuse nimic, deşi el făcu o pauză ca un laş – pentru a-i da posibilitatea să spună cel puţin că, în ceea ce o privea pe ea, totul era iertat şi că nu-l considera răspunzător pentru faptul că-i distrusese viaţa în asemenea măsură încât nu mai putea spera să se întoarcă pe strada Claverton ca să-şi continue viaţa ca mai înainte. El nu vedea altă alternativă decât să procedeze aşa cum plănuise. Strânse uşor pumnii pentru a-şi calma tremurai mâinilor. Eu sugerez că cel mai bun remediu ar fi să ne căsătorim.

Îi văzu ochii mărindu-se şi colţurile gurii căzându-i brusc. Oare găsea ideea atât de respingătoare – îl găsea pe el atât de respingător? N-ai nimic de spus?

Ea scutură din cap mâhnită şi tulburată.

Dintr-odată deveni foarte important pentru el s-o convingă să facă acest mariaj pe care nu-l dorea, dar trebuia să-l realizeze din motive practice. Nici presa, nici înalta societate şi nici opinia public nu vor ierta uşor indiscreţiile din ultimele săptămâni şi luni. Cred că vor circula nesfârşite speculaţii şi întrebări tăioase la adresa moralităţii noastre. Căsătoria va pune capăt speculaţiilor şi goanei după senzaţional. Prin căsătorie totul va fi acoperit cu un văl de onorabilitate şi după cum e de sperat cu o scădere imediată a interesului.

— Ducele de Ormond se căsătoreşte cu ducesa? Nu prea văd cum aceasta ar potoli interesul opiniei publice. O spuse calm şi cu bărbia ridicată. Asta este, cu siguranţă, genul de rezolvare care ne va arunca direct pe prima pagină a ziarelor.

— A, sunt de acord că nu va înceta peste noapte, curiozitatea faţă de cazul nostru, improviza el.

— Dar vor înceta bârfele despre imoralitate şi, îndată

ce se va termina nunta, alte evenimente le vor lua locul poveştilor despre isprăvile unui cuplu care s-a căsătorit potolindu-se.

— Ei bine, desigur că poate fi numită şi aşa, deşi numai nouă ne rămâne de văzut. De ochii lumii va fi o căsătorie din dragoste, încununarea firească a tuturor evenimentelor furtunoase care au precedat-o.

— O căsătorie de formă numai şi doar pentru refacerea reputaţiei noastre pătate.

Harry păli nemaiavând cuvinte. El se gândise la o căsătorie absolut adevărată.

— Presupun că trebuie să te las pe tine să iei această decizie, zise el fără tragere de inimă. La urma urmei, eu am mai mult de câştigat din această căsătorie de vreme ce reputaţia mea e mai pătată decât a ta. În orice caz, dacă trebuie să fie o căsătorie de formă, vreau să precizez că mă bizui pe fratele meu ca să asigure un moştenitor pentru ducat.

— Da, zise ea şi privirea ei străbătu camera alunecând pe peretele din spatele lui, apoi jos la stânga, se opri pe un tablou şi, în sfârşit, coborî să se odihnească pe podea. Ochii ei se ridicară încet şi-i întâlniră pe ai lui. Nu!

— Nu? O privi nevenindu-i să creadă. Trecuse prin agonia dispreţului în timp ce-şi expusese propunerea şi acum ea zicea nu? Dar ne oferă cea mai bună şansă să ne vedem de treburile noastre în cel mai scurt timp posibil.

— Da, treburile tale, poate. Ale mele sunt cu totul altele. Ducesa de Ormond nu poate corectează-mă dacă greşesc – în niciun caz să urce pe scenă. Va trebui, de fapt, să renunţ la cariera mea artistică.

El încuviinţă:

— Bineînţeles.

— Deci trebuie să renunţ la cariera la care ţin pentru o căsătorie lipsită de dragoste.

Harry trase rapid şi înspăimântat aer în piept. Crezuse că îl iubea. Acum, dacă se gândea bine, contase mai mult pe faptul ăsta pentru a o determina să-i răspundă afirmativ. Desigur că n-avea pretenţia s-o iubească şi el în

schimb, aşa că era mai bine să nu se deschidă discuţia asupra subiectului respectiv.

Ridică neajutorat din umeri.

— V-ar oferi siguranţă ţie şi fetelor, supralicita el.

Ea făcu un gest de înlăturare cu mâna.

— Pot să-mi asigur asta fără ajutorul tău prin intermediul carierei mele. Vezi doar, fiind conştientă că s-ar putea să fie dificil să continui să dau spectacole în Anglia, cel puţin pentru o vreme, am şi discutat cu Emil von Keppel despre posibilitatea unui turneu prin Europa şi poate şi prin America. El crede că va fi un mare succes şi că celebritatea care te supără nu va avea acelaşi efect negativ în altă parte. De fapt, el crede că asta va spori chiar aprecierea mea ca divă în rândul amatorilor de operă. Călătoriile vor fi şi un mod de educare excelent pentru fete, deci înţelegi că n-am nevoie de acest mariaj pe care mi-l propui pentru a-mi salva reputaţia sau pentru a-mi asigura traiul, sau pentru orice alt motiv pe care l-ai menţionat, deci, răspunsul meu rămâne; „Nu”.

Acum poziţia umerilor săi exprima categoric mânie şi faţa delicată îi era îmbujorată de emoţie. Harry simţi că i se clatină pământul sub picioare. Nici de-al naibii nu înţelegea ce-o ofensase pe ea în ideea de a se căsători cu el, mai ales că i-o propusese în primul rând pentru binele ei.

— Foarte bine, domnişoară Rappaport, zise el cu răceală. Îmi retrag oferta.

XX

Acum ura Londra pentru că, indiferent pe ce stradă mergea sau în ce loc intra, n-o mai întâlnea pe ea. Arşiţa lunii august ieşind din caldarâm în valuri tremurătoare îl toropea iar în casa Ormond obloanele rămâneau trase în cea mai mare parte a zilei pentru a o feri de căldura fără precedent. Ar fi trebuit să se afle în Buckinghamshire, unde întinderile nesfârşite de iarbă şi parcul păstrau răcoarea casei. Parlamentul îşi suspendase activitatea, regina se retrăsese La Balmoral Brooks şi fusese închis palatul pentru a fi curăţit şi lustruit ca în fiecare ari, iar el

îşi planificase să se izoleze toată luna la ţară ca să studieze şi să scrie istoria rivalităţii Palmerston-Disraeli.

Nimic din toate acestea nu-l atrăgeau. Harry se simţea nefericit, o nefericire de nedescris. Admise treptat, cel puţin în sinea lui, că rămăsese la Londra şi refuzase celor patruzeci şi trei de oameni din personalul său obişnuita vacanţă de o lună numai pentru că aşa putea să viziteze cel mai bun dormitor de care putea beneficia un oaspete. Ba chiar se întinsese în pat şi încercase să surprindă mireasma uşoară de violete ce emana din aşternut. Se gândi că-şi pierduse minţile.

Mai rămăsese la Londra şi pentru că putea trece încet, în timpul plimbărilor sale de dimineaţă devreme spre Hyde Park, pe lângă casa cu numărul cincisprezece din strada Claverton deşi reşedinţa Ormond se afla exact în direcţia opusă parcului şi pentru a trece pe lângă casa cu numărul cincisprezece era nevoie să facă un ocol de trei mile mai la sud pe străzile oraşului. Bătu drumurile prin diverse ministere, cotrobăind prin dosare, cerând funcţionarilor neînsemnaţi, deja ameţiţi de dogoarea căldurii de august, să-i aducă dosare neînsemnate şi, devenind în general profund antipatic.

Nu-i păsa. Se simţea la fel de încăpăţânat ca în copilărie când lampagiul din Buckinghamshire Park îi refuzase cu fermitate posibilitatea de a umple cu gaz şi de a aprinde lămpile. Focul fusese pasiunea lui pe la patru ani, iar meseria de lampagiu una dintre cele mai măreţe cariere posibile. Privise refuzul ca pe o încercare de a-l îndepărta de la adevărata lui chemare şi se ţinuse după lampagiul acela în fiecare zi până când jignirea de a fi fost refuzat îl făcuse să-şi piardă orice simţ al proporţiilor. Şi atunci, luase un ciocan de printr-un sertar uitat, îl urmărise pe lampagiu ţinându-se totdeauna la oarecare distanţă în spatele lui şi spărsese fiecare lampă pe care o umplea şi o aprindea până când îl prinsese un lacheu – numai după trei sau patru lămpi după cât îşi amintea el. Dorinţa de a-şi rezolva problemele cu ciocanul constituia şi acum aceeaşi atracţie pentru el, deşi nu se putea consola

că ar avea vreo legătură cu vechea întâmplare.

Luna august era pe sfârşite şi el nu ştia încă nimic despre Sarah. În fiecare dimineaţă ieşea la plimbare, venea acasă, făcea o baie, se schimba şi intra în cabinetul său lucrând ostentativ până la ora unu când se servea masa. Uneori privea pe fereastră, se întindea pe sofa sau se plimba de la un capăt la altul al cabinetului. În unele zile îl apuca mânia, dar emoţiile sale erau străbătute tot mai mult de melancolie, pentru că nu ştia nimic despre Sarah.

Într-o dimineaţă ajunsese în aşa hal încât – pe când sta la birou şi studia paginile din faţa sa – se opri şi constată că nu înţelesese nimic din ceea ce citea. Văzu licărind ceva. În colţul biroului descoperi sub un teanc de planuri de case ceasul care stătuse. Îşi trecu agale degetul mare peste sticla lui. Nu-l folosise de săptămâni. Timpul dintre două secunde părea atât de scurt, însă pentru el fiecare minut părea infinit mai lung decât cele şaizeci de secunde şi fiecare oră dura incalculabil mai mult decât şaizeci de minute.

Auzi o trăsură oprindu-se şi zgomotul obişnuit al unor cufere grele care erau aşezate pe trotuar. Parcurse nerăbdător cabinetul de lucru, dar cel ce sosise era fratele său. Harry îi studie. Arăta falnic, cu un an sau doi mai matur după numai patru luni de absenţă şi părea chiar mai frumos decât atunci când plecase. Înalt, senin, cu ţinuta dreaptă şi elegantă, discuta politicos cu Meekyn în timp ce treceau prin dreptul ferestrei cabinetului ca să intre în casă.

Harry aşteptă un timp cât i-ar fi trebuit lui Jeremy să-l caute după ce s-ar fi spălat după lungul drum făcut cu vaporul. Până să apară fratele său mai tânăr, Harry îl sună pe Meekyn, vag plictisit.

— Spune-i fratelui meu că vreau să-l văd.

— Cred că vicontele tocmai a plecat, Înălţimea Voastră.

Ce joc era ăsta că nu reuşea, după ce fusese plecat patru luni, să stea acasă atâta cât să-şi îndeplinească

îndatoririle?

— Ce obligaţii are? întrebă Harry. A ordonat să i se aducă o trăsură?

— A trimis vorbă la grajduri să vină o trăsură să-l ducă la Deham Grren cred. Să-l întreb pe Grimes ce destinaţie avea, Înălţimea Voastră?

Naiba să-l ia! Băiatul se va duce să-i ceară mâna lui Sarah Rappaport. Toată energia şi suferinţa care nu ieşiseră la iveală în ultima lună fuzionară într-un unic ţel înăbuşit.

— Adu-mi trăsura!

Ordonă să dea bice cailor şi tot drumul până la Denham Green se gândi la graba lui Jeremy. Dacă acesta reuşea să smulgă o acceptare a propunerii lui de căsătorie înainte de sosirea lui Harry…

Ajutorul de vizitiu privi surprins când Grimes îşi struni caii răsuflând din greu şi asudând în spatele trăsurii pe care nu reuşiseră s-o prindă înainte de a ajunge în faţa casei lui Sarah Rappaport. Harry ieşise din trăsură şi se îndrepta cu paşi mari spre poartă chiar înainte ca lacheul să apuce să se desprindă de pe stinghia sa.

— Plimbă caii! îi mormăi el peste umăr, lui Grimes.

Cu capul plecat şi cu inima grea, merse tiptil pe cărarea bătută de Sarah Rappaport şi se opri brusc auzind voci dinspre grădină. Pe măsură ce se apropia de colţul casei îşi încetinea paşii. Vocea plăcută de bariton a lui Jeremy ajunse până la urechile lui prin frunzişul bogat al un Ui arbore care despărţea partea din faţă a grădinii de cea din spate.

Râsul uşor şi limpede al lui Sarah se răspândi. Harry se cutremură. Toată siguranţa îl părăsi instantaneu, făcându-l să se simtă singur la un mai mult de zece paşi de visul dragostei sale. Vai, Jeremy, ce dor mi-a fost de tine! zise ea. Ştii, nu cred că aş fi reuşit tot atât de bine în cariera mea dacă n-ai fi fost tu.

— Uite ce e, sunt sigur că eşti mult prea generoasă ca să spui aşa ceva, protestă Jeremy râzând. Cu ce naiba am contribuit eu la asta?

— O, Jeremy, dragule, n-aş fi fost niciodată în stare să mă afişez în public cu altcineva în afară de tine. Tu eşti o companie atât de încântătoare, de plină de spirit, de încredere şi de gentileţe. Părea visătoare şi tandră când spunea asta. Îţi voi fi totdeauna recunoscătoare.

— Zău, Sarah, tu ai fost o minune pentru mine. Nici nu-ţi închipui ce de tipi geloşi erau în anturajul meu. Unii dintre camarazi insistau să îndeplinească obligaţiile suplimentare în locul meu numai ca să le povestesc ce am simţit când te-am sărutat. Dar n-am făcut-o, asta niciodată, adăugă el repede. Nici n-aş fi visat aşa ceva.

Deci căţeluşul nesuferit o sărutase! Harry îşi simţi sângele clocotind prin vine şi gulerul cămăşii deveni deodată prea strâmt din cauza pulsului puternic. Strânse bastonul în mână şi-şi înăbuşi mânia.

— Sigur, faptul că te-am luat pe la cluburi a făcut să apară o altă persoană în viaţa ta, spuse Jeremy cu o voce mai serioasă acum. Nu mi-a venit să cred, Sarah, când am citit ce a făcut fratele meu, probabil că ţi-a creat mari neplăceri. Nu te-ar fi deranjat dacă nu eram eu – nu, ştim asta la fel de bine amândoi. Nu-i nevoie să-l scuzi sau să-l aperi, Sarah, el este un om bun şi cuviincios. Îl respect mai mult decât îţi poţi închipui, dar ce ţi-a făcut este de neiertat. Vreau să-ţi spun, la naiba, un om atât de strălucitor ca el să te amestece în toate buclucurile alea! Mi-ar fi plăcut să-l fi întâlnit în alte condiţii. Atunci ai fi cunoscut o altă latură a lui. Drace, nu poţi să-i pui nici cea mai mică întrebare fără să-ţi dea răspuns! Îţi spun că este extraordinar şi-şi foloseşte toată forţa minţii pentru a-i ajuta pe alţii fără să-i pese câtuşi de puţin dacă i se acordă credit moral.

— Eşti foarte drăguţ să spui astfel de lucruri despre el, zise Sarah, dar eu nu sunt de acord cu tine. Harry îşi dădea seama după tonul vocii ei de gândul nerostit. Îl ura!

— Ei bine, ca să fiu cinstit, n-am venit să-l proslăvesc pe fratele meu în faţa ta, răspunse Jeremy. Ştiu că nu te-ai distrat deloc din cauza lui, iar tu eşti o fată atât de minunată şi, ei bine, numai din vina mea Harry ţi-a făcut

viaţa de nesuportat.

— A, nu-i aşa, nu chiar aşa, obiectă Sarah, dar în glasul ei nu se simţea convingerea, avea acum o nuanţă de tristeţe. Oricum, totul e de domeniul trecutului.

— Iubită şi minunată Sarah, murmură Jeremy. A existat vreodată vreo fiinţă mai încântătoare pe faţa pământului?

— Vai, aş crede că da, răspunse ea zâmbind. În ultima vreme am avut momente când nu m-am simţit deloc încântătoare.

— Da, bine, ascultă, tu eşti mult prea modestă şi prea iertătoare faţă de ceea ce ai suferit, Sarah, permite-mi să mă achit faţă de tine. Eu… aş fi onorat dacă ai consimţi să devii soţia mea, Sarah şi te-aş îngriji şi te-aş proteja şi ţi-aş fi. Cel mai devotat tovarăş.

Harry îşi ţinu respiraţia simţind o puternică durere în piept.

— Vai, Jeremy, zise Sarah cu afecţiune în glas. Mă gândesc la toate inimile care s-ar frânge dacă aş spune da. Ar fi o oarecare Lady Diana de Linley printre ele, nu?

— La naiba, Sarah, nu trebuie să-ţi faci griji nici măcar să te gândeşti la Diana. Păi chiar ea a fost de acord cu mine că trebuie să mă întorc şi să… în spatele arborelui se auzi o icnitură. Uite, am zis ce nu trebuia.

— Dar Jeremy, ea este absolut la fel de minunată şi de generoasă ca şi tine, zise Sarah. Asta e o dovadă că ea e fata potrivită pentru tine.

Harry închise ochii: Părea atât de drăgăstoasă, avea atâta căldură în glas. Îşi putea imagina cu uşurinţă că îl ţinea pe Jeremy de mână chiar în acel moment – dar, dacă nu se înşela, ea, îi refuzase propunerea în mod delicat, însă absolut categoric. Teama dureroasă care-l chinuise se domolise întrucâtva. Inspiră adânc. Acum – acum era momentul de care atârna tot restul vieţii lui. Făcu un pas, apoi altul şi altul, apropiindu-se din ce în ce mai mult de arbore.

Strângându-şi ultima fărâmă din mândria sa obişnuită îşi îndreptă spatele şi-şi rearanjă trăsăturile

astfel încât să-şi compună pe cât era posibil o expresie aproape normală. Când dădu colţul şi cei doi ocupanţi ai băncii se uitară către el, se strădui să-şi păstreze pe faţă o expresie neutră.

— Cred că acum ar trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de problemă, Jeremy, zise el, auzindu-şi vocea satisfăcător de calmă.

Jeremy se ridică de pe bancă.

— N-ai niciun drept! Nu eşti dorit aici. M-ai urmărit şi pariez că ai tras cu urechea. N-ai niciun pic de ruşine?

Sarah se ridică încet, pălind. Îşi puse mâna pe braţul lui Jeremy.

— Jeremy, ce-ar fi să ne continuăm discuţia mai târziu?

Harry privi către fratele său.

— Este încurcătura mea, Jeremy. Eu trebuie să am grijă de asta, zise el liniştit.

Jeremy dădu din cap.

— Nu-i o încurcătură! Noi discutăm aici despre viaţa lui Sarah pe care tu ai dat-o peste cap.

— Jeremy – te rog! Sarah îi atinse din nou braţul încruntându-se. Arăta ca în seara când o atacase Varesi la teatru. Dorea din tot sufletul să fie departe de el şi să pună capăt neînţelegerii.

Jeremy îi adresă o privire întrebătoare şi ea îi răspunse cu un zâmbet fugar pe buze. El se întoarse spre Harry cu o privire ameninţătoare.

— Dacă Sarah nu va fi fericită, când veţi termina discuţia, am să fac tot ce-mi va sta în putinţă să o fac eu.

— Desigur. Harry era sincer şi fratele său înţelese asta. Rămase singur cu Sarah. Nu vrei să stai jos? zise el. Simţea că nu-şi mai încăpea în piele numai văzând-o iarăşi, dar ştia că această senzaţie se datora şi întâmplării de acum.

Ochii ei căprui şi serioşi îl priviră îndelung, apoi Sarah îşi netezi fusta şi se aşeză. Harry crezu un moment că va fi copleşit de emoţie, dar reuşi să şi-o ascundă punându-şi bastonul şi pălăria lângă ea.

Îşi ridică încet privirea pentru a o întâlni pe a ei.

— Sarah, eu… nici nu ştiu cum să încep. Adică, ştiu ce vreau să spun, dar nu prea ştiu cum să încep s-o spun. Sarah nu-l ajută şi-l privea pur şi simplu cu mâinile strânse în poală. Sarah, ştiu că fratele meu este un bărbat mai bun pentru tine din toate punctele de vedere. Este cumsecade, răbdător, blând şi… şi n-am niciun drept să-ţi cer să-l refuzi, dar ţi-o cer. Îi cunosc nenumăratele calităţi, însă îţi cer să reconsideri propunerea mea pentru că, vezi tu, eu am nevoie de tine.

— Nevoie? întrebă ea şi ridică din sprâncene. Ştia ce voia ea să spună. Dorea o declaraţie din partea lui, mărturisirea unei emoţii în care nu credea – sau, cel puţin, nu crezuse până când trebuise să trăiască fără ea o lună întreagă. Trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, Sarah. Cred că te-am iubit aproape din prima clipă în care te-am văzut. Numai că nu mi-am dat seama. M-am opus. Nu mi-am ascultat inima şi neruşinata asta ne-a creat atâtea neajunsuri amândurora. Dacă mi-aş întreba inima, aş fi aflat adevărul. Am fost sfâşiat de îndoială, de îndoiala că n-ai să fii la fel de bună, iubitoare şi delicată cum păreai. Am tot căutat dovezi contra şi bineînţeles că am găsit exact ce trebuia. Se opri. Dacă te-ai fi căsătorit cu Jeremy cred că ar fi trebuit să plec undeva departe. N-aş fi putut suporta să te văd tot timpul lângă el, când eu te doream atât de mult.

Ea îşi privi mâinile din poală şi el se opri, înfricoşat de moarte că nu-l mai asculta, ocupată să-şi formuleze refuzul. Sarah, te rog, spune ceva. Apoi îi păru rău că spusese asta pentru că, dacă ea ar fi zis că nu mai vrea să aibă de-a face cu el, totul s-ar fi terminat.

Sarah privi direct în sufletul lui cu toată căldura de care era capabilă, întipărită pe buzele şi în ochii ei calzi şi minunaţi… şi fu evident satisfăcută de ce văzu acolo.

— Harry!

El încuviinţă din cap, incapabil să vorbească. Deodată păru neliniştită ca şi când se pregătea să ceară ceva pe care se temea că el nu-l va pute îndeplini. Harry,

trebuie să-mi spui că mă iubeşti adesea. Şi… trebuie să-mi arăţi că mă iubeşti. Poţi să faci asta? Pentru că, dacă nu poţi, n-o să fiu în stare să suport.

— Da. Da, Sarah, pot s-o fac şi am să mă port cu tine tandru aşa cum meriţi. Te rog, Sarah, dă-mi mâna ta. El luă mâna moale şi delicată pe care i-o întindea ea timid. O să am grijă de tine şi… şi o să fiu cel mai bun bărbat aşa cum ai tu nevoie, Sarah. El privi în jos către mâinile lor unite şi apoi din nou în sus cu un zâmbet melancolic. Şi dacă nu voi fi, ei bine, probabil că ai observat că fratele meu este mult mai generos decât mine. Presupun că n-ai nevoie decât să spui un cuvânt şi el să o trateze bucuros cu mine, de la bărbat la bărbat.

Bărbia ei se ridică şi un zâmbet încântător i se răspândi încet pe faţă.

— Dragă Harry, zise ea. Te iubesc atât de mult!

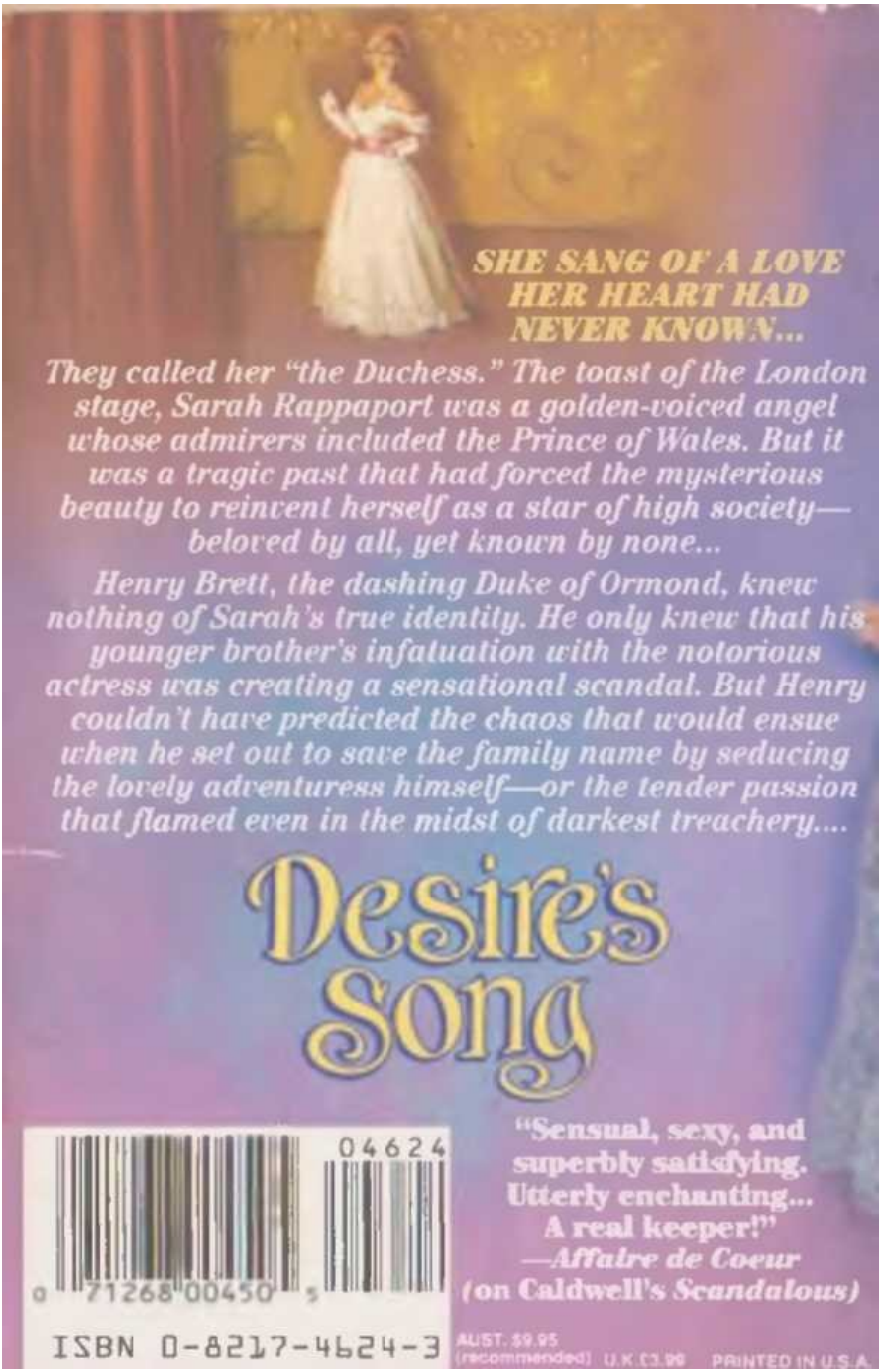

SHE SANG OF A LOVE HER HEART HAD NEVER KNOWN...

They called her "the Duchess." The toast of the London stage, Sarah Rappaport was a golden-voiced angel whose admirers included the Prince of Wales. But it was a tragic past that had forced the mysterious beauty to reinvent herself as a star of high society—beloved by all, yet known by none...

Henry Brett, the dashing Duke of Ormond, knew nothing of Sarah's true identity. He only knew that his younger brother's infatuation with the notorious actress was creating a sensational scandal. But Henry couldn't have predicted the chaos that would ensue when he set out to save the family name by seducing the lovely adventuress himself—or the tender passion that flamed even in the midst of darkest treachery....

Desire's Song

"Sensual, sexy, and superbly satisfying. Utterly enchanting... A real keeper!"
—Affaire de Coeur
(on Caldwell's *Scandalous*)

0 71268 00450 5 04624

ISBN 0-8217-4624-3

AUST. $9.95 (recommended) U.K. £3.95 PRINTED IN U.S.A.